

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“O, tek kelimeye
binlerce duygu sığdırmıştı.”

MIA SOSA

BİR DÜŞMANDAN

DAHA FAZLASI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Düğün planlamacısı Lina, kendi düğününde mihrapta bırakılmış, geçmişindeki bu talihsizliğe rağmen yeni bir hayat kurmuştur. Büyük çabalarla ayakta tutmaya çalıştığı işini kurtarmak içinse karşısına yeni bir fırsat çıkar. Tek sorun eski nişanlısının erkek kardeşi Max ile birlikte çalışmak zorunda oluşudur.

Pazarlama uzmanı olan Max ise markasını genişletmeye ve sektörde iz bırakmaya kararlıdır. Fakat abisinin eski nişanlısı Lina ile çalışacağını öğrenir. Üstelik eski yengesi ondan hiç hoşlanmaz. Çünkü Max aslında abisini evlenmekten vazgeçiren kişidir ve Lina'nın ondan intikam alması kaçınılmazdır.

Lina ve Max aralarındaki kıvılcımın düşmanlıktan kaynaklanmadığını anlar. Bu talihsiz çift aynı takımda olmak zorundadır ve ilişkilerinin arkadaşlığın ötesine geçemeyeceğinin de farkındadır. Bakalım aşktan ümidini kesen Lina ve evlilik düşmanı Max bu kaosun içinden çıkabilecek mi?

BİR DÜŞMANDAN DAHA FAZLASI

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 572

Bir Düşmandan Daha Fazlası Mia Sosa
Özgün Adı The Worst Best Man
Çeviren Esra Çetin

Yayın Koordinatörü Melih Günaydın
Editör Burcu Karatepe
Kapak Tasarım Cem Özcan
Sayfa Düzeni Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2021 ©Mia Sosa, 2020

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-30-6

Baskı: Temmuz 2021

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

MATBAA

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul

Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17
Sertifika No: 46025

BİR DÜŞMANDAN DAHA FAZLASI MIA SOSA

Çeviren: Esra Çetin

nemesis

KITAP

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mia Sosa

Mia Sosa günümüz dünyasının çok kültürlü yapısını yansıtan eğlenceli aşk romanları yazmaktadır. Kitaplarından dünyaca ünlü yayınlarda ilgi ve övgüyle bahsedilmektedir.

Mia Sosa, yazın ve edebiyat dünyasına girmeden önce medya üzerine çalışmalar yapmıştır. Şimdilerde günlerini yeni hikâyeler yaratmakla geçiren yazar; eşi, iki kitap kurdu kızı ve bütün ailenin iplerini eline geçiren köpekleriyle birlikte Marylandde yaşıyor.

Ücretsiz PDF E-kitaplar için <https://rantey.org>

*Bizi yetiştirmek için bir köy gerekirdi;
bu hikâye, köyün büyükleri için:
Mâe, Ivany ve Reni.*

Önsöz

The Stockton Hotel
Washington, DC
Üç yıl önce

MAX

Mesaj sesi bir ardıc kuşu gibi cıvıladı ki bu da beni ekrandaki kargaşaya hazırlamada başarısız oldu.

Andrew: Dün gece söylediğin her şey mantıklıydı, M. sayende şimdi gerçeği görebiliyorum. Lina'yla evlenemem. Haberi vermen gerekiyor. Merak etme, bunu nezaketle karşılayacaktır. Kafamı toparlarken birkaç gün ortadan kaybolacağım. Anne-me ve babama onları yakında arayacağımı söyle.

Bu saçmalıklarla uğraşamayacak kadar genç ve akşamdan kalmaydım.

Dünkü bar kavgasının etkilerinden sağ çıkan birkaç beyin hücrelerini kullanarak elimdeki sınırlı bilgiyi birleştirmeye çalıştım. Birincisi, her zaman insanları memnun etmeye çalışan ve her şeyi planına uygun bir şekilde yapan abim Andrew bu sabah

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

evlenecekti. İkincisi, şu anda otel süitimizde değildi ki bu da dün gece ben sızdıktan sonra kaçtığı anlamına geliyordu. Ve üçüncüsü, asla şaka yapmazdı; kışında bir sopa varmış gibi ciddiymi. Tüm bu bilgileri nereye çekersem çekeyim bulmacanın parçaları birbirine uymayı reddediyordu.

Andrew'un uykuda bekleyen –ve berbat olan– espri anlayışı aniden uyanıyor olabilir miydi? Tanrım, öyle olmasını umuyordum.

Bedenime dolanmış örtülerin arasından kurtulmak için savaştım ve yatakta oturup hızlıca cevap yazdım.

Ben: Bu hiç komik değil. Beni ara. Hemen şimdi.

Cevap vermedi, ben de cep telefonunu aradım. Çağrı direkt sesli mesaja düşünce Andrew'un ulaşılacak istemediğini kabullendim ve ona cehenneme doğru hızlı bir yolculuk diledim.

Merak etme, bunu nezaketle karşılayacaktır. Eğer abim, bugün gelmeyeceğini anladığında Lina'nın çılgına dönmeyeceğini düşünüyorsa tam bir mankafaydı. Gelinin perişan halini gözümde kolaylıkla canlandırarak Andrew'un mesajındaki midemi özellikle bulandıran iki cümleye odaklandım: Dün gece söylediğin her şey mantıklıydı, M. sayende şimdi gerçeği görebiliyorum. Sorun, bekârlığının son saatlerinde abime ne saçmalıklar anlattığımı anımsamak bir yana, önceki akşama dair pek bir şey hatırlayamamamdı, bir şişe *Patrón* içmek insanın kısa süreli hafızasını etkileyebiliyordu. Gerçi bir tahminde bulunmam gerekirse, muhtemelen bekâr kalmanın evlenmekten çok daha iyi olduğunu iddia etmiştim ve hayat oyununda onu yenmiş gibi davranmıştım.

Yirmi beş yaşındaydım. O benim abimdi. İşimiz buydu.

Tanrım. Kendimi yatağa bıraktım ve bir sonraki hamlemi düşündüm. Birinin geline haber vermesi gerekiyordu. Annem bir

seçenek değildi. Çünkü patavatsızdı. Yirminci evlilik yıldönümlerinde büyükanmem Nola'ya –ve bir oda dolusu misafire– babamla evlenirken tereddüt ettiği tek şeyin babamın tam bir ana kuzusu çıkması ihtimali olduğunu söylemişti. Bunun nedeni de büyükanne Nola'nın babamı uzun süre emzirmesiydi. Bunu açık açık dile getirmişti. Babam ise abimin nişanlısını neden terk ettiğini keşfetmek üzere araştırmacı muhabir rolüne bürünür ve saldırgan bir gerçek bulma görevine çıkardı. Babamın bu sert tutumu ise sadece durumu daha da kötüleştirirdi. Bunu ilk elden biliyordum, annemle babamın bir yıl önce boşanmasının sebeplerinden biri de buydu. Tüm bu talihsiz serüvenler dizisini tetiklemekten kısmen sorumlu olan şey benim boşboğazım olduğu için bariz seçenek bendim. Ama kahretsin, öyle olmak istemiyordum ki.

Zonklayan şakaklarıma masaj yaparak yataktan kalktım ve sendeleyerek banyoya ilerledim. Dakikalar sonra, dişlerimi fırçalayıp aynadaki hırpani yansımamı görmezden gelirken telefonom tekrar öttü. *Andrew*. Gargarayı tükürüp yatak odasına hızla geri döndüm ve komodinin üzerindeki telefonu elime aldım ancak babamın mesajını görünce hayal kırıklığına uğradım.

Babam: Kızınızı kaldırıp buraya gelin. Abin beş dakika içinde burada olmazsa kendi düğününe geç kalacak.

İçimdeki her şey dondu: Atomlar, kan akışı, ne var ne yoksa işte. Hatta klinik açıdan ölmüş bile olabilirdim. Çünkü her şeyin üstüne bir de uyuyakalmıştım ve konuklar gelmeden önce başka bir tarafa yönlendirme şansımı mahvederek bu boktan pastaya bir kat daha eklemiştim.

Otelin dijital çalar saati beni uyuşuk halimden çekip çıkardı ve kafatasımı dövdü. *Kapatma düğmesine sertçe vurdum ve ek-*

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ranın köşesinde benimle alay eden minik erteleme simgesine gözlerimi kısarak baktım. Bir daha asla içmeyecektim. Hayır, bir dakika. Bu boş bir vaatti. Özel günlerde diyelim. Evet, bu işe yarardı. Bundan sonra sadece özel durumlarda içecektim. Bir geline damadının düğüne gelmeyeceğini bildirmek böyle bir durum sayılır mıydı? Muhtemelen hayır. Sayılmasını ister miydim? Kesinlikle.

LINA

Acıma. Max'in viski rengi gözlerinde gördüğüm buydu. Neşesiz duruşunda. Asık suratını gizlemek için verdiği mücadelede.

Onu giyinme odasına girmesi için davet ettim. "Neler oluyor?"

Ses tonum tam da olması gerektiği gibiydi: Sakin ve soğukkanlı. Aslına bakarsanız günlük duygusal çıkışlarımı, bazı insanların günlük kalori alımlarım takip ettiği gibi düzenli olarak takip ediyordum ve daha biraz önce annemle birlikte birkaç ağlamaklı an paylaştığımız için ya duygularım tükenmişti ya da bugünkü sınırimi aşmak üzereydim.

Max odanın ortasına kadar yürüdükten sonra yavaşça arkasını döndü. Tek eliyle gömleğinin yakasıyla oynuyordu. Bir şeylerin ters gittiğine dair en büyük işaret buydu: Andrew'un, sağdıçları için seçmiş olduğu açık gri takım elbiseyi giymiyordu.

Ona farklı bir soruyla yaklaştım. "Andrew iyi mi?"

Max buradaysa çok da kötü olamazdı. Onu iyi tanımıyordum, New York'ta yaşıyordu ve düğün öncesi kutlamaların çoğuna katılmamıştı. Yine de Andrew'un tek kardeşiydi ve eğer çok kötü bir şey olduysa abisinin yanında kalırdı, değil mi? Pekâlâ, Max'in Andrew'un sağdıçlık konusunda üçüncü tercihi –birinci ve ikin-

ci tercihleri kıbarca reddetmişti- olduğu düşünülürse belki de bu doğru bir varsayım değildi.

Max kaşlarını çattı; bunun sonucunda ortaya çıkan çizgiler bana sudaki dalgalanmaları hatırlattı. “Hayır, hayır, Andrew iyi. Öyle bir şey değil.”

Elimi karnıma bastırıp titrek bir soluk verdim. “Tamam, güzel. Öyleyse neler oluyor?”

Max yutkundu. Sertçe, “Andrew gelmiyor. Dügüne. Bunu yapamayacağını söylüyor.”

Birkaç saniye boyunca sadece gözlerimi kırpıştırıp duyduklarımı anlamaya çalıştım. Kırp, kırp, kırp ve düşün. *Tanrım*. Tüm hazırlıklar. İnsanlar. Burada olmak için uzaktan ve yakından gelen akrabalar. Sonuçları düşününce irkildim. Annem ve teyzemler benim adıma öfkeleneceklerdi. Gün sona ermeden önce Andrew’u bulup *Kankan* dansçılarının kıvraklığı ve çevikliğiyle hayalarına tekme basmak için bir arama partisi düzenleyeceklerdi. Ve girişimci ruhları göz önüne alındığında, gösteri için билет satıp adını da *Fındıkkıran* koysalar hiç şaşırmazdım.

Max boğazını temizledi. Kesik ve kuvvetli sesi bilinçakışımı sekteye uğrattı ve durumun önemi bir anda kafama dank etti.

Bugün evlenmeyeceğim.

Boğazım daraldı ve göğsüm sıkıştı. *Ah, hayır, hayır, hayır. Kendine hâkim ol, Lina. Sen bu işte bir ustasın.* Gözyaşlarımla boğuşup onları zorla geldikleri yere gönderdim.

Max öne doğru bir adım attı. “Ne yapabilirim? Sana sarılman ister misin? Ağlayacak bir omuz olmamı?”

Sergilemeyi umduğum sert tavrı göstermeyi başaramayarak, “Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum,” dedim boğuk bir sesle.

Hüzünlü gözleri benimkilerle buluştu ve kollarını açtı. Kendimi rüzgârda sürükleniyormuş gibi hissetmemek için birisiyle

bağlantı kurma ihtiyacıyla kollarının arasına adım attım. Beni hafifçe tuttu ve bir şekilde, beni aşağıya çekmek yerine havada süzülmemi tercih ediyormuş gibi kendini frenliyordu. Kafamdaki sisin içinden, Max'in muhtemelen yeni çıktığı duş yüzünden hafifçe nemli olduğunu fark ettim ve teninde herhangi bir belirgin koku olmaması beni şaşkına çevirdi. Yanımdan ayrıldığında kokumun ona yapışıp yapışmayacağını sonra beynimin kısa devre yapıp yapmadığını merak ettim.

“İyi misin?” diye sordu Max fısıltıyla.

Sorusunu düşünürken kımıldamadım. Belki hareketsiz kalmak hasarı değerlendirmeme yardımcı olurdu. Aslında Andrew'un bana yaptıklarının haksızlığı karşısında incinmiş, kızmış ve sövüp saymaya hazır olmalıydım. Ama bunların hiçbirini hissetmiyordum. Henüz değil. Gerçek şuydu ki uyuşmuştum ve biraz da şaşırmıştım.

Andrew'un o “özel kişi” olması gerekiyordu. İki yıl boyunca, ilginç sohbetler, tatmin edici sevişmeler ve istikrar paylaşmıştık. En önemlisi, beni çileden çıkarmamıştı –hem de hiç– ve hayat boyu yanımda olacak bir eş için en kötü dürtülerimi tetiklemeden birinden daha iyi birini hayal edemiyordum. Bu sabaha kadar, Andrew ve ben, bu birliğin karşılıklı yararları konusunda aynı fikirdeymişiz gibi görünüyorduk. Ama belli ki Andrew'un düşünceleri bambaşka bir yerdeydi ve benim bunun nedenine dair hiçbir fikrim yoktu.

Max ikimiz adına da gevezelik ederek sessizliği bozdu. “Ona ne olduğunu bilmiyorum. Bir an iyiydi. Ve dün gece biraz konuştuk. O bar senin bu bar benim gezdik. *Patrón* kadehlerini devirirken aptalca şeyler söyledim. Ondan sonra her şey mahvoldu. Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Max'in sesindeki ıstırap dikkatimi çekerek bana aklımı meşgul edecek bir şey verdi. Beni teselli etmek yerine özür diliyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ki bu hiç mantıklı değildi. Kollarından ayrılıp geri çekildim. “Aptalca şeyler söyledim derken ne demek istiyorsun?”

Max başını aşağı eğip yere baktı. “Dürüst olmam gerekirse her şeyi çok net hatırlamıyorum. Sarhoştum.”

Cumbalı pencereden içeri süzülen güneş ışığı yüzünden kör olmamak için Max’in etrafından dolandım. Ah, bulutsuz gökyüzünde hafif bir esinti vardı; mükemmel bir düğün günü havasını boşa harcamak, en az birkaç günlük hapis cezasıyla cezalandırılacak bir suç olmalıydı. “Sana ne söyledi? Onunla yüz yüze konuştun mu?”

“Mesaj gönderdi,” dedi Max yumuşak bir sesle, bütün dikkati hâlâ yerdeydi.

“Göster bana,” diye talep ettim.

Emrim karşısında başı hızla yukarı döndü. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakmaktan başka bir şey yapmadık. Max burun deliklerini titreştirdi. Ben... Yapmadım. Bakışları, kendi iradeleri olan dudaklarıma kaydı... ta ki ne yaptığımı fark edip ağzımı sıkıca kapatana kadar.

Vücut ısım yükseldi; kollarımdaki ve göğsümdeki dantelleri çekiştirmek istedim. Her yerim kaşınıyordu, sanki milyonlarca ateş karıncası tenimin üzerinde Beyoncé’nin “Formation” şarkısı eşliğinde yürüyüş yapıyordu. Bu rahatsız edici düşünceyi zihnimden attım ve elimi uzattım. “Ne yazdığını görmem gerek.” Max kıpırdamayınca, “Lütfen,” diye ekledim.

Uzun bir soluk verdikten sonra kot pantolonunun arka cebine uzanıp cep telefonunu çıkardı ve ekrana dokundu. “İşte.”

Dudaklarımı büzerek yirmi beş yaşında gelecek vaat eden bir düğün planlayıcısı olan ben Lisa Santos’un, resmen terk edilmiş bir gelin olduğumu doğrulayan cümle karmaşasını okudum. *Vay canına. Tamam. Şey. Evet. İstesem bile daha klişe olamazdım.*

Andrew’un mesajını incelemeye devam ederken, beni en çok rahatsız eden cümleye gözlerimi kısarak baktım: *Sayende gerçeği şimdi görebiliyorum.*

Ah, gerçekten mi? Nişanlığının hangi gerçeği görmesine yardım ettin, Max? Hım? Tanrım, bu ikisinin pis bir barda oturmuş benim hakkımda saçma sapan konuştuğunu hayal edebiliyordum. Ve bu da çılgılık atmak istememe neden oldu.

Telefonu eline geri verdim. “Özetlemek gerekirse, sen ve Andrew dün gece zil zurna sarhoş oldunuz, hatırlamadığınızı iddia ettiğin bir şey hakkında sohbet ettiniz, Andrew o konuşmaya dayanarak benimle evlenmemeye karar verdi ve bana bunların hiçbirini söyleme nezaketini göstermedi.”

Max onaylamakta yavaş davransa da sonunda başını salladı. “Evet, ben de öyle anladım.”

“Tam bir şerefsiz,” dedim duygusuzca.

“Kesinlikle aynı fikirdeyim,” diye cevapladı Max, saçma sapan konuşan dudaklarının kenarında belirmeye cüret eden bir gülümsemenin başında.

“Ve sen de tam bir pisliksin.”

Max’in yüzü asıldı ama onun duygularını zerre umursamıyordum. Dün gece ağzından ne saçmalıklar döküldüyse nişanlığımı düğünümüzü iptal etmeye ikna etmişti. Benim için doğru adamla evlenmeye *çok yaklaştım* ve tek bir sarhoş muhabbeti her şeyi mahvetmişti.

Omuzlarımı dikleştirdim ve tuvalet masasının üzerindeki telefonumu alıp anneme, teyzelere ve kuzenlerime bir acil durum mesajı gönderdim.

Ben: Eu preciso de vocês agora.

Onlara hemen ihtiyacım olduğunu söylemek dikkatlerini çekecekti; bunu Portekizce yapmak ise onları saniyeler içinde bu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

raya getirecekti. Bu arada, ben de görüp görebileceğim en kötü sağdıca kaşlarımı çattım. “Max, bana bir iyilik yapar mısın?”

Gözleriyle onu affetmem için yalvararak öne doğru bir adım attı. “Ne istersen.”

“Siktir git!”

Birinci Bölüm

Günümüz

LINA

Limuzinin kapısı açıldı ve düğün davetlileri hep bir ağızdan soluk verdi.

Çünkü gelin yeşil renk giyyordu, kesin konuşmak gerekirse Chartreuse likörü yeşili.

Bliss Donahue zarif bir şekilde araçtan indi ve tören için seçtiği Kuzey Virginia hanına varışına tanıklık eden insanların açık kalan ağızlarından habersiz bir şekilde bedeninin altını tamamen yutan kat kat tafta eteğini kabarttı.

Kraliyet ailesinin kıdemli bir üyesi gibi, hayali tebaasının önünde durdu ve yüzünü güneşe çevirerek tek eliyle kalabalığı selamladı. Dramatik etkinin en üst seviyeye çıkmasını beklediği otuz saniyelik bir aranın ardından, nisan esintisinde dalgalanan fırfırlı elbisesiyle birlikte arnavutkaldırımly yol boyunca birkaç zarif adım attı. Yaşlı kadın misafirlerden birkaçı, ağızları açık bırakan elbisesini görünce dillerini şaklatıp cıkcıkladı. Diğerleri ise gözle görülür şekilde utanıp rahatsız olmuş görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Her zamanki gibi fark edilmemeye çalışarak birkaç adım geride durdum, ama Bliss'in gününü mahvetmekle tehdit eden herhangi bir aksiliği gidermeye hazırdım. Onu elbisesinin bu zarif törenin en ince ayrıntılarını gölgede bırakabileceğine dair uyarılmış olmama rağmen Bliss, bu alışılmadık rengin, en iyi özelliklerini vurguladığı konusunda kararlıydı. Bence elbisesi aslında ne kadar şüpheli bir moda anlayışına sahip olduğunu vurguluyordu. Ancak düğün planlayıcısı olarak benim işim çiftin vizyonunu hayata geçirmekti, bu vizyon ne kadar garip olursa olsun. Açıkçası gerektiği yerde endişelerimi dile getirmekten çekinmiyordum ama neticede bu benim günüm değildi. Bliss, *Project Runway* yarışmasının alışılmadık malzeme mücadelesini karşılamak için yapışkanlı not kâğıtlarından yapılmış gibi görünen bir elbiseyle evlenmek istiyorsa onu durduramazdım.

Bu, beklenmedik durumları takdir etmediğim anlamına gelmiyordu. Yenilikçi gelin kıyafetleriyle harika deneyimlerim olmuştu –lezbiyen bir çiftin üç parçalı krem rengi döpiyes giydiği bir düğün kişisel favorimdi– ve kalıpların dışındaki planları mümkün olduğunca desteklemeye devam edecektim çünkü kalıpların hiç olmamasını tercih ederdim. Ama bazen yine de fırlı yeşil bir elbise sadece... Pejmürdeydi.

Bliss olaysız bir şekilde hanın içine girdikten sonra, telefonu mu çıkarıp tören kontrol listesini inceledim. Asistanım ve en yakın arkadaşım Jaslene arkamda belirdiğinde listenin iki satırını tamamlamıştım.

“Lina bir sorunumuz var,” dedi.

Bu haber damarlarımdan adrenalin gibi fışkırdı. *Elbette var. Ben de bu yüzden buradayım.* Yeni bir amaca sahip olarak hızlı arkamı döndüm ve Jaslene’i düğün mekânının girişinden uzaklaştırdım. “Ne oldu?”

Jaslene’in yüzünde rahat bir ifade vardı. *İyi.* Ancak koyu kahverengi gözlerinde yaramazlık belirdi. *Bu iyi değildi.*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Ah, hayır, hayır, hayır,” dedim ona. “Gözlerin parılıyor. Sana göre komikse bana göre dehşet vericidir.”

Cheshire kedisi gibi sırtan Jaslene, beni kolumdan tutarak merdivenlere doğru çekti. “Gel. Sorun damat. Kendi gözlerinle görmelisin.”

Onu damadın yukarıdaki giyinme odasına kadar takip ettim ve kapıyı üç kez çaldım. Gözlerimi elimle kapatarak kapıyı aradım. “Eğer müsait değilsen önemli kısımlarını örtmek için on beş saniyen var. Hangi parçaların kapanması gerektiğine karar vermeyi sana bırakıyorum. Bir, iki, üç, dört, beş...”

“Müsaitiz. Sorun yok,” diye seslendi Ian, yani damat.

Sesindeki boğukluk beni kesinlikle bir sorun olduğu konusunda uyarıyordu. Odaya girip elimi indirdiğimde bu, kendi gözlerim tarafından da onaylandı. Gözlerimi kırptırdım. Yutkundum. Sonra ağzımdan saçma sapan bir soru kaçırdım. “Kaşların hangi cehennemde?”

Ian, üç sağdıcin durduğu yeri işaret ederek homurdandı. “Bu pisliklere sor. Düşünümünden önceki gece onları tıraş etmenin komik olacağını düşünenler bunlardı.”

Pisliklerden biri hariç hepsi yere bakıyordu. Bir hedefe ihtiyacım olduğu için gözlerimi bakışlarımdan kaçırmayan tek adama kilitledim.

Karmakarışık kirli sarı saçlarıyla büyük bir berjere çöken sağdıç geçirip omuzlarını silkti. “Sarhoştuk. Ne diyebilirim ki?” Kan çanağına dönmüş gözlerini damada çevirdi. “Üzgünüm dostum.”

Odanın karşısına geçtim ve önceden önlem almak amacıyla ellerimi yumruk yaparak mağara adamının göz hizasına eğildim. “Üzgünüm mü? Söyleyeceğin tek şey bu mu? Dışarıda aylardır bu günün hayalini kuran bir gelin var. Her şeyin mükemmel olmasını istiyor. Bu günü yıllarca hatırlamak istiyor. Ama şimdi bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

günü gözlerinin üzerinde yeni doğmuş bir sıçan derisi bulunan bir adamla evlendiği gün olarak hatırlayacak. Ve senin bütün söyleyeceğin şey üzgünüm mü?”

Jaslene, elbisemin arkasındaki kumaşı tutup beni yukarı doğru çekti. “Lina duruma yardımcı olmuyor bu söylediklerin.”

Yüzümü her zamanki soğukkanlı ve sakin ifadesine dönüştürürken yanağımın içini ısırdım. “Haklısın. Tamam. Hemen geleceğim.”

Dünya çapındaki ahmak sağdıç kardeşliğini lanetleyerek odadan çıktım ve merdivenlerden hızla inip arabama koştum. Eski ama güvenilir Volvo'mun içine girdikten sonra, acil durum çantasına ulaşana kadar arka koltuğu karıştırdım. Çantayı açtım ve makyaj malzemelerimin içeride olduğunu doğrulamak için çantanın altını üstüne getirdim.

Fuayede toplanmış konukların hiçbirine bakmaya cesaret edemeyerek bacaklarımın ve hassas topuklularımın elverdiği hızla geri döndüm. Odaya tekrar girdiğimde, ben gittikten sonra gruba katılan bir kadını fark ettim. Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu sormaya zahmet etmedim. Laklak yapmak da madın kaşlarını düzeltmeyeceği için buna vaktim yoktu.

Makyaj malzemelerimi tuvalet masasının üzerine yaydıktan sonra odadaki bir sandalyeyi tam boy aynasının önüne çekip koltuğa hafifçe vurdum. “Otur,” dedim İan’a.

Bana temkinli bir ifadeyle baktı. “Ne yapacaksın?”

“Yapmak mı? Sağdıçlarının mahvettiği durumu düzeltereğim.”

“İşe yarayacak mı?” diye sordu.

Muhtemelen yaramayacaktı fakat işimin bir yanı da zorlu durumlarda güven vermektir. Küçük bir şeyi havaya kaldırdım. “Bunun içinde kıl tozu var. Normalde kaşları çoğaltmak için kullanılır ama yine de işe yarayacağını umuyorum. Hoş olmayacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ancak 'kabul ediyorum' dediğinde en azından gözünün üstünde bir şey olacak.”

Dilleri dışarı sarkmış bir sırtlan sürüsünü andıran sağdıçlar bir araya toplanıp Ian'm içinde bulunduğu zor duruma kahkahayı bastılar. Böyle arkadaşlara sahipken ahmaklara kimin ihtiyacı olurdu ki? Onlara ölümcül bakışlarımdan attığımda kendilerine çeki düzen verip yeniden zemini incelemeye başladılar.

Ian şîşeye daha yakından baktı sonra bakışlarını bana çevirdi. “Saçlarım kahverengi. Bu kıl tozu ise sarı.”

“Evet, şey, arkadaşları düğünden bir gece önce saçlarını kazıyan damatlar bir dizi saç rengi arasından seçim yapamazlar. Ya bununla idare edeceksin ya da tahta kalemiyle. Tozu uyguladıktan sonra, doğal saç rengine daha yakın olması için sarı rengi saç pudrasıyla kapatabilirim. Fakat çok vaktimiz yok. Seçimini yap.”

Ian eliyle yüzünü ovuşturdu. “Tamam. Yapalım şunu. Ama beni Mr. Spock'a çevirme, tamam mı?”

“Tamamdır.” Başımı sallayarak düğün tanrılarına dua ettim ve kahkahamı bastırmaya çalışarak işe koyuldum. *Çok şanslı olmalı.*

Fazla söze gerek yoktu, işim gülünç derecede karmaşıktı ve yine de bunu çok seviyordum.

Başka bir krizi daha çözenin gururuyla dışarıdaki çadırın köşesinde durarak misafirlerin toplanıp dans etmesini seyrettim. Evet, damat gözlerinin üzerinde halı tüyü taşıyormuş gibi görünüyordu. Ve çiçek taşıyan minik kız, “Hey, Angry Birds'teki” kuş-

* *Uzay Yolu* filmlerindeki başkarakterlerden biridir. (ç.n.)

** Mobil cihazlar için geliştirilmiş olan bir oyun. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

lardan birine benziyor,” diye ağzından kaçırmıştı. Ama yine de müşterilerim mutluydu ve neticede önemli olan buydu. Elimin altında neredeyse hiçbir şey olmamasına rağmen bu kaş ekme işlemini yanıma kâr kalmış gibi hissediyordum.

Şimdi davetin en sevdiğim kısmının tadını çıkarabilirdim: Çiftin, seçtikleri gelenekleri yerine getirdikleri aşamadan sonra benim için son dakika hatalarını izlemek dışında yapacak bir şey kalmamıştı. Nihayet biraz rahatlayabileceğim an gelmişti. Ama yine de kendimi çok bırakamazdım. Bedava içkilerin etkisiyle birçok düğün mahvolmuştu. Yeni eşinin jartiyeri yerine iç çamaşırını çıkaran damadı hatırladığımda tüylerim hâlâ diken diken oluyordu. *Iyyy!*

“İyi kurtarıştı,” dedi solumdaki biri.

Başımı çevirdim ve konuşan kişiyi anında tanıdım. “Teşekkürler. Üst kattaki giyinme odasındaydınız, değil mi?”

“Bu doğru,” diye cevapladı kadın.

“Damadın akrabası mısınız?”

Başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı, sonra teslim olmuş gibi bir soluk bıraktı. “İan benim kuzenim.”

“O iyi bir adam,” dedim.

Kadın kavisli zarif kaşını havaya kaldırarak alayla güldü. “Gerzek arkadaşlarının yanındaiken çekiciliğini kaybeden iyi bir adam.”

Tam o sırada sağdıçlardan biri yanıımızdan geçerken koca-man sırtarak kalçasını salladı. Bir diğeri kendini yere atıp vücudunu bir solucan gibi dans pistinin parke zeminine sürttü. Ve bir diğeri de robot dansı yaptı.

Kadının değeriendirmesi yerinde olsa da onları kayıtsız bir şekilde izledim. “Bunu ne onaylayabilirim ne de reddedebilirim.”

“Bir şey söylemeye gerek yok, gerçekten. Her şey ortada zaten.” Kadın bana dönerek manikürlü elini uzattı. Bu hareket, basit ama ustalıklı şekillendirilmiş çene uzunluğundaki jilet kadar keskin sarı saçlarının yanaklarına değmesine neden oldu. “Rebecca Cartwright.”

“Lina Santos.”

Tokalaşırken Rebecca’nın dümdüz saçlarına hayran kaldım. Bu, benim hiçbir zaman sahip olmadığım bir şeydi. Şimdi bile doğal kıvrıkcık saçlarım, topuzumu yerinde tutan milyonlarca tel tokaya karşı savaşıyordu. Buklelerimi seviyordum, bu yüzden hiç de kıskanmıyordum ama bu kadının simetrik görüntüsünden *büyülenmişim*. Onu ikiye bölüp bedeninin her iki tarafını yan yana getirirsem, parçaların mükemmel bir şekilde eşleşeceğinden hiç şüphem yoktu.

“Yukarıda yaptıklarından çok etkilendim,” dedi Rebecca. Hafifçe öne eğilip kıkır kıkır güldü. “Böyle bir şeyi her gün görmüyorsundur, değil mi? Kaşları tıraş edilmiş bir damat.”

Konuşurken gülümsemekten kendimi alamadım. “İnan bana, bunun gibi tuhaf şeylerle uğraşmak işimin artı yönlerinden biri.”

Rebecca yanıma yaklaştı. “Ama o gelinlik. Bir hikâyesi olduğuna eminim.”

“Bu kez bir yorum yapmayacağım.”

Rebecca’nın mavi gözleri ışıldadı, bir karar vermiş gibi sertçe başını salladı. “Ağzı sıkıyız da. Soğukkanlılığını hiç kaybeder misin?”

Rebecca yüzümü öyle dikkatli inceliyordu ki sanki keskin bir nişancının otomatik silahındaki kırmızı nokta alnıma doğrultulmuş gibi hissettim. Ama bakışları ürkütücü değildi –sadece çok yoğundu– bu yüzden aramızdaki tuhaf havayı görmezden gelip sorusuna odaklandım. Soğukkanlılığımı kaybeder miydim? Nadiyen. Yine de o sağdıcı boğazlamak istediğim an hemen aklıma

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

geldi. “Ne yazık ki bazen kendimi kaybediyorum, ama çoğu zaman her şeyin yolunda gitmesini sağlayan kişi benim. Eğer ben kendimi kaybedersem müşterilerim de kaybeder.”

“Ne zamandır bu işi yapıyorsun?” diye sordu.

Ah, bu konuşma bir yere varacak mıydı? Kendi düğünü için bir planlayıcı arıyor olabilir miydi? Ellerine kaçamak bir bakış attım.

“Nişanlı değilim,” dedi, yüzüksüz parmaklarını sallayarak. “Sadece merak ediyorum.”

Kulaklarımın uçları yandı. “Üzgünüm, bu mesleki bir deformasyon. Dört yıldan biraz fazladır bu sektördeyim. *Dotting the I Do’s* düğün organizasyonu şirketi bana ait.”

“Akıllıca,” dedi, başını sallayıp gülümseyerek. “Keyif alıyormusun?”

Sorusu karşısında şaşırarak ona bakakaldım. Daha önce kimse bana bunu sormaya zahmet etmemişti. Ama potansiyel müşterilerime ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordum. “Bir çiftin anlamlı bir düğün temasına karar vermesine yardım etmekten keyif alıyorum. Bir çiftin böylesine özel bir gününü en küçük ayrıntısına kadar düzenleme fırsatını yaşamak hoşuma gidiyor. Bir şeyler ters giderse ve inan bana *her zaman* ters giden bir şeyler olur, pratik bir çözüm bulup herkesi mutlu etmekten gurur duyuyorum. Zorlu mekânlar, karmakarışık planlar, yemekle ilgili sıkıntılar, tüm bunlar benim için külfetten ziyade tatlı telaşlar.”

Rebecca başını yana eğip beni incelerken kaşlarının arasında çizgiler belirdi. “Yine de olumsuz bir tarafı olmalı. Ya da sinirlerini bozan bir şey. Tutkunu olduğun bir mesleğin bile belli zorlukları vardır.”

Rebecca’ya asla söylemezdim ama düğün planlamak benim ikinci şansımdı. Harikulade bir şekilde başarısızlıkla sonuçlanan stajyer avukatlık kariyerimden sonra kendimi yeniden keşfetmek için cesur bir çabaydım. Ben her ikisi de mütevazı nesillerden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gelen Brezilyalı göçmenlerin kızıldım. Ve babam bizi terk ettikten sonra, erkek kardeşime ve bana daha iyi bir gelecek sağlamak için bıkmadan usanmadan çalışan tek bir ebeveyn tarafından yetiştirilmiştim. Hatalarımın üstesinden gelmeyi, seçtiğim mesleğimde başarılı olmayı anneme ve teyzelerime borçluydum. Ne de olsa zor kazandıkları birikimleri sayesinde işimi kurabilmiştim. Artık hataya yer yoktu. Ve bu bilgi bana ağır geliyordu. Öyle ki bu şansı ilki kadar kötü bir şekilde mahvedeceğimden korkuyordum. Olumsuz yanı buydu. Başarılı olma baskısı bazen boğucu olabiliyordu. Ama kişisel derterimi bir yabancıyla paylaşmayacaktım. Benim felsefem, *seni zayıf görmelerine asla izin vermeydi* ve yıllarca çok da işime yaramıştı.

Rebecca'yla rahatça paylaşabileceğim küçük şikâyetleri zihinsel olarak gözden geçirdim ve zararsız bir tanesinde karar kıldım. “Kararsız müşteriler ara sıra sabrımı sınıyor ama sonuçta harika bir iş.”

Rebecca çenesiyle dans pistini işaret etti. “Burada harika bir iş çıkardığını söylemeliyim. Gelinin bir kereviz sapı gibi görünmesi dışında gerçekten çok güzel bir düğün.”

“Cık cık,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Birinin özel günü hakkında böyle konuşulmaz. Bliss, önemli olan her açıdan çok güzel.”

Rebecca'nın yanakları hafifçe kızardı. “Haklısın. Gerçekten öyle.” Sonra omuz silkti. “Ama bugün itibarıyla o da ailemizden biri, bu da demek oluyor ki gerektiği her an arkasından konuşacağız. Bizim ailenin olayı bu.”

Dürüst olmak gerekirse anlayabiliyordum. Yıllar boyunca kuzenlerim ve ben, akrabalarımız ya da masum sevgililerimiz hakkında saçma sapan konuşmak için bir dizi el işareti ve bakış geliştirmiştik. Bunları genellikle aile buluşmalarında, arka planda müzik çalarken kullanıyorduk. Bu noktada annem ve teyzelerim,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rarfey.org>

bu içsel iletişim sistemimizin tavuk dansının güncellenmiş bir modeli olduğuna inanıyordu.

“Öyleyse sana şunu sormama izin ver,” diye devam etti Rebecca. “İşini büyültmeyi hiç düşündün mü? Mesela bir ortak bulmayı?”

Hayır, hayır, hayır. Serbest meslek sahibi olmanın getirdiği birçok zorluğa rağmen işim iyi bir hızda büyüyordu ve düzene oturttuğum bu dengeyi bozacak hiçbir şey istemiyordum. Sadece şirketimi sonraki seviyeye taşıyacak bir fırsat için bu durumu değiştirdim ve bu tanıma uyan herhangi bir şeyi düşünmekte zorlanıyordum. Bunu bilerek sorusunu başka bir yöne çevirdim. “Bana biraz kendinden bahset, Rebecca. Hiç düğün planladın mı?”

Rebecca ağzı açık kalmış bir halde geri çekildi. “Bu şerefe hiç nail olmadım. Ama eğlenceli görünüyor.”

Ah, şimdi anlıyorum. Bu tepkiyle her düğünde en az bir kez karşılaşıyordum. İnsanlar ürün – nefes kesici çiçek aranjmanları, mükemmel zamanlanmış müzikler, nefes kesen mekânlar, havadaki romantizmin baş döndürücü kokusu– karşısında şaşkına dönüyorlardı ve kendilerini benim yaptıklarımı yapabileceklerine dair ikna ediyorlardı. “*Eğlenceli.* Fakat böyle bir etkinliği başarıyla gerçekleştirmek için birinci sınıf organizasyon becerilerine sahip olmak ve ayrıntılara çok dikkat etmek gerekir. Neyse ki asistanımla birlikte harika bir sistemimiz var. Eninde sonunda benimle tam zamanlı olarak çalışmayı kabul etmesini umuyorum.” Her zamanki gibi mükemmel bir zamanlamayla, Jaslene dans pistinde süzülerek DJ kabinine doğru ilerledi. Benden aldığı dosya kolunun altındaydı. Ve nedenini biliyordum: *Baby Got Back* şarkısı çiftin çalma listesindeydi. “Ama düğün planlayıcısı olmayı bir kariyere dönüştürmek istiyorsan işe çevrimiçi kurslarla başlayabilirsin.”

Rebecca dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesine engel olmaya çalıştı. “Dürüst olmak gerekirse çoktan uygulamaya

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://rafamey.org>

koyduğum planları altüst ediyorsun, ama belli ki bugün tanışmak kaderimizde varmış.”

Bu kadının olayı neydi? Hiç mantıklı konuşmuyordu. “Anlamıyorum.”

Rebecca iç çekip başını salladı, kendine kızmış gibiydi. “Üzgünüm. Gizemli davranıyorum ve sen de muhtemelen en yakın çıkışı arıyorsun. Aslında sana bir iş teklifim var, fakat bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı.” Çantasından bir şey çıkardıktan sonra bana uzattı. “Numaram burada. İstersen önümüzdeki birkaç gün içinde öğle yemeği yerken sana açıklayabilirim.”

Rebecca daha sonra uzaklaşarak dans pistinin diğer ucundaki konukların arasına karıştı. Şimdiye dek gördüğüm herhangi bir düğün davetiyesinden çok daha lüks olan kartın üzerindeki kabartmalı kartvizite baktım. 202 alan koduna sahip direkt hat-tının yanı sıra kartta şunlar yazıyordu:

.....
Rebecca Cartwright

YÖNETİM KURULU BAŞKANI
CARTWRIGHT HOTEL GRUBU

****Forbes Derecelendirmeli Otel****

.....
Hani kendinizi gülünç duruma düşürdüğünüz anlar vardır ya? Evet. İşte öyleydi.

İkinci Bölüm

MAX

O turduğu tahtından –kabul ediyorum, sadece stratejik olarak ortalama bir insanın göz hizasına yerleştirilmiş olan devasa bir masa ve koltuktan – annem bakışlarını benimle Andrew arasında gezdirdi. “Cartwright Hotel Grubu işleri karıştırıyor. Şirketin asıl sahibinin torunu Rebecca Cartwright, terfi ederek işlerin başına geçti. Farklı bir müşteriye hitap etmeyi amaçlıyor. Lüks restoranını genişletmeye, daha fazla düğün ayarlamaya ve hafta sonu masaj tatilleri için bölgedeki *en iyi* yer olmaya odaklanmak istiyor. Bir sürü fikri var ve tanıtımlarını nasıl yapacağı konusunda uzmanlığımızı istiyor. Hemen. Bu işte en iyi adamlarıma ihtiyacım var ve siz ikiniz, *birlikte*, bu işbirliği için gerekli çekiciliğe ve bilgi birikimine sahipsiniz.”

Ben çekiciliğim. Andrew da bilgi birikimiydi. Ya da herkes öyle düşünüyordu.

Gerçek şu ki annem konuşarak her işten sıyrılabilen gerçek bir dolandırıcıydı. Ama **bu kez yaptığı açıklama su katılmamış**

Ücretsiz PDF Kırıp Arşivi - <https://rantey.org>

bir saçmalıktı. Keşke sadece gelip doğruyu söyleseydi. Önemli bir müşteriye tek başıma idare etmem konusunda bana güvenmiyordu.

Şaşırdığımı söyleyemezdim. Ne yazık ki bu bilindik bir bölgedi, kabul etmeye başladığım başka bir gerçekliğin yan ürünüydü. Abim ve ben rekabet ettiğimizde –açıkçası başka türlüünü bilmiyorduk– o her zaman bir adım öndeydi. Hem de hiçbir çaba göstermeden. Daha da kötüsü, bilerek rekabet etmediğimiz anlarda bile Andrew üstün gelirdi. Eski kız arkadaşım Emily kesinlikle öyle düşünüyordu. Abimin yanında bir gün geçirdikten sonra, benimle birlikte vasat bir hayata razı geldiğine karar vermişti. Annemle tanışmaya gelmişti. Ve yeni bir ilişki programıyla gitmişti. Eğlenceli bir Şükran Günü'ydü açıkçası.

Andrew kalemini kucağında duran not defterine vurdu. “Rebecca'yla daha önce de çalıştık. Harika görünüyor.”

Onun neşeli tavrını taklit etmek istedim ama bu çocukça olurdu. Ayrıca burada profesyonel olmaya çalışıyordum; bunu yapacağıma dair anneme söz vermiştim.

Bir yıl önce, annemiz bizi Alexandria, Virginia'da bulunan, pazarlama, reklam ve markalaşma hizmetlerinin tek noktası olan Atlas Communications şirketinin çalışanları olarak işe almıştı. Ama bunu ancak ikimiz de temel konularda ustalaştıktan sonra yapmıştı, ben New York'taydım, Andrew da DC ve Atlantada. Öncesinde ise kendi çocukları için bile olsa acemi ortaklara zamanı yoktu. Şirkete ortak olmamız için bize geldiğinde, teklifini iki koşulla sunmuştu: Birincisi, birbirimizdeki en iyi özellikleri ortaya çıkardığımız ve bir gün işi birlikte devralacağımız teorisi yüzünden her ikimiz de işi kabul etmeliydik. İkincisi, şirketin kapısından içeri adım attığımız anda bizi onun doğurduğunu unutacağımıza söz vermeliydik.

Algılanan iltimas konusunda neden endişelendiğini anlıyordum ve eğer işi batırırsam diğer herkes gibi sonuçlara katlanma-

yı hak ettiğime tamamen katılıyordum. Ancak numara yapmak, onun annemiz olduğu gerçeğini değıştirmezdı. Ayrıca burada bize karşı sergilediğı tavırlar, çocukken bize karşı sergilediğı tavırlardan pek de farklı değildi. Bu durumun en tipik örneğı şuydu: Acil olmayan durumlarda bile bizi bir pazar günü ofise çağdırmaktan çekinmiyordu. Yalnızca bu nedenle bile sinir oluyordum ve abimle birlikte bir kez daha ortak olarak çalışmamız konusunda ısrar etmesi sabrımı iyice zorluyordu. “Biz bir takım ya da yapışık ikiz değiliz,” dedim ona. “İzin verirsen kendi başımıza da çalışabiliriz.”

Çünkü sorun şuydu: Andrew sanıldığı kadar mükemmel değildi. Harika fikirlerimizin çoğı benden çıkıyordu. Övünmüyordum, sadece gerçekleri söylüyordum. Ve eğer annemiz, abim olduğunu iddia eden robottan beni kurtarırsa bunun farkına varacaktı. Gerçi geçmişı örnek alırsam bu aydınlanma yakın bir zamanda gerçekleşmeyecekti. Ona göre yaşı büyük olan daha akıllıydı ve ben ne yaparsam yapayım, Andrew iki yaş farkı sayesinde beni her zaman geride bırakacaktı.

“Suratını asma, Max,” dedi, kırmızı çerçevele gözlüklerinin üzerinden bana bakarken. “Müşterinin aklında iki kişinin ayrı projeler üzerinde çalıştırmasını gerektiren özel bir iş var, bu yüzden ikinizi de gönderiyorum. Kararımın ardından başka bir neden aramana gerek yok. Sadece müşterinin isteklerini yerine getiriyorum.”

Bu harika bir haberdı. Zihnimdeki çarklar çoktan dönme-ye, müşteriye istediğı şeyin ben olduğuma dair –hesap yöneticisi olarak– ikna etmenin yollarını bulmak için beyin fırtınası yapmaya başlamıştı bile. Andrew’un gölgesinden kurtulup Rebecca’yı etkileyebilirim, Cartwright hesabının liderliğini ele geçirmek bir sonraki mantıklı adım olurdu. Ve bu gerçekleşirse, belki de annem sonunda firmaya kendi başıma kattığım değerin farkına varırdı.

“İkiniz de müsaitseniz,” diye devam etti annem, planlarını açıklamak için önümüzdeki hafta sizinle görüşmek istiyor. Ve şirketinin bize gönderdiği iş hacmine bakılacak olursa, o ne zaman isterse müsait olmanız *gerektiğini* vurgulamama gerek yoktur diye düşünüyorum.”

Andrew itaatkâr bir köpek yavrusu gibi başını salladı. “Elbette. Bunu yapacağız. Değil mi, Max?”

Annem, işi zora sokmamı bekliyormuş gibi gözlerini kısarak yüzüme baktı. Neden böyle düşünsünü ki?

Uzlaşmacı bir tavır takındım. “Elbette.”

Annem koltuğundan kalktı ve ellerini birbirine vurarak bizi huzurundan kovdu. “Evet beyler, hafta sonu buraya kadar geldiğiniz için gerçekten minnettarım. Müşteri bu konuda olabildiğince çabuk ilerlemeye hevesli, bu yüzden hiç vakit kaybetmek istemedim.”

Bize e-posta yoluyla bilgi verebileceğini belirtmek istedim ama bugün sorun çıkaracak enerjim yoktu. Bu yüzden ofisten çıkarken onu sadece selamladım. “Yarın görüşürüz.”

Andrew arkamdan koşup bana yetiştiğinde nerdeyse asansöre varmıştım. “Hey, M. Bir dakika beklesene.”

Adımlarımı yavaşlattım. “Ne oldu?”

Bana ulaştığında, bacaklarını genişçe açıp durdu ve bej rengi kaşmir kazağının kollarını yukarı sıyırdı. Ben ise lanet bir kapüşonlu giyiyordum. Ayrıca kazağının solundaki, muhtemelen en sevdiği tasarım postacı çantası yüzünden kaynaklanan tüylenmeye dikkat çekmek için can attım ama bu, onun gününü mahvedecek türden küçücük bir şeydi ve ben bir pislik gibi davranmamaya çalışıyordum.

Andrew beni incelerken başını yana eğdi. “Dinle, müşterinin farklı projeler üzerinde çalışmamızı isteyebileceğini biliyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ama yine de ikimiz birlikte beyin fırtınası yapabiliriz, değil mi? Bence bunun, sunduğumuz son ürün ne olursa olsun iyi bir şey olacağını düşünüyorum.”

Tercihen söylediğinin tam tersini yapmalıydık. Kendi başıma çalışmak ve müşteriye Andrew’dan çok daha iyi olduğumu göstermek *istiyordum*. Başka türlü kendimi ondan nasıl ayırabilirdim?

Andrew cevabımı beklerken, sessizce birbirimizi süzdük, ta ki asansörün sesi ortamdaki garip büyüyü bozana kadar. Asansöre binmeden önce, “Sanırım bu, müşterinin ne istediğine bağlı ve bunu yakında öğreneceğiz. Geliyor musun?”

Andrew bir adım geri gitti. “Hayır, gitmeden önce birkaç e-posta cevaplayacağım.” Kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek şakağına dokundu. “Hazır buradayken birkaç iş halletsem iyi olur.” Kendine engel olamadan, “Ama senin aklına gelen ilk şey bu değil, değil mi? Çalışkan olmak.”

Hakaretini görmezden geldim. *Büyüklik sende kalsın, Max.* “Basketbol oynayacağım. Bana katılmak istemediğine emin misin?”

Tepkisi paha biçilemezdi. Yüzünü bir buldok gibi buruşturma-
rak titredi.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama hey, sormak doğru bir davranıştı.

“Ben almayayım,” dedi gülerek ve hatta kıkırdayarak. Andrew kesinlikle kıkırdayan türde bir adamdı.

“İyi. Seninle” –kol saatime baktım– “yirmi dört saatten çok daha az bir süre içinde görüşürüz o zaman.”

Yarım yamalak el sallayarak, “Evet. Tabii,” dedi. Asansörün kapıları kapanırken hâlâ aynı yerde duruyordu.

Andrew’la daha yakın olmayı dilerdim, ama ilgi alanlarımız aynı değildi ve hiçbir zaman arkadaş olmamıştık. Sürekli rekabet etmek yerine farklı bir **düzeyde iletişim kursak harika olurdu,**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ama ebeveynlerimiz bizi birbirimize ittikçe biz birbirimizden daha çok uzaklaşmaya çalışmıştık. Tamam, bu son kısım muhtemelen benim hatamdı. Suçu üstelenecek kadar olgun biriydim.

Kim bilir? Belki de bu proje, Andrew ve bana farklı alanlarda bağlantı kurmamızı sağlayacak ayrılığı verirdi. Ya da belki de birbirimizi öldürürdük. Hiç kuşkusuz her iki şekilde de sonuçlanabilirdi.

Üçüncü Bölüm

LINA

Bliss ve Ian, Atlantik üzerinde bir yerlerde balaylarına doğru yol alıyorlardı, bu yüzden hafta sonunun geri kalanı boyunca resmi olarak mesai saatleri dışındaydım. Bugünün yapılacaklar listesi kısıydı. Buzdolabımı doldur, eşofmanlarınla takıl ve Netflix maratonu yap. Ama ilk önce... *Pão com manteiga* ve *cafezinho*.

Brezilyalılar her gün kahvaltıda iki ürün –ve yalnızca iki ürün– tüketmeliydi: *Tereyağlı ekmek* ve *kahve*. Bir kişi bu menüden sapsarsa, muhtemelen darbe yaptığı anlamına gelirdi. Ya da benim gibi birinci nesil Brezilya kökenli Amerikalı olduğu anlamına gelirdi ki bu durumda kahvaltıda pastırmalı ve yumurtalı sandviç de eklenirdi. Ama bu sabah geleneksel Brezilya kahvaltısına aşererek uyanmıştım ve onu bulabileceğim en iyi yer, annem ve teyzelerimin Wheaton'daki Georgia Bulvarı'ndaki bir alışveriş merkezinin hemen dışında işlettiği Rio de Wheaton'dı. Bu arada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

marketin ismini değiştirmeleri için yıllardır onlara yalvarıyordum. Ve onlar da yıllardır beni görmezden geliyorlardı.

College Park'taki dairemnden markete gitmem çok uzun sürmedi. İçeri girdiğimde kapıdaki çan çaldı ve içerideki herkes yeni geleni incelemek için yaptığı işe ara verdi. Tapyoka unu ile maskeleme bandı arasına sıkıştırılan Havaianas marka parmak arası terliklerin yanından geçerken, taze pişmiş ekmeğin tatlı ve yağlı kokusunu içime çektim. Market alanının üçte biri minik bir kafe olarak ayrılmıştı. Sadece üç yuvarlak masadan ve birkaç sandalyeden ibaret olan kafede kız kardeşler, *cafezinho brasileiro* ve gün boyunca taze olarak çıkan *pão* servis ediyorlardı.

“*Bom dia,*” diye seslendim. “*Como vai?*”

Annem dikkatini kasadaki müşteriye çevirmeden önce gülümseyerek, “*Filha, um minuto,*” dedi. Para üstünü uzatırken adama göz kırptı. “*Obrigada.*”

Bir dakika. Annem flört mü ediyordu? Bu bir ilkti ve daha fazlasını görmek isterdim. On yıl önce babamdan boşandığından beri biriyle çıktığını bile sanmıyordum. Ama yanaklarındaki kızarıklık umut vericiydi ve başını yana yatırıp öne doğru eğilmesi, bu adamdan hoşlandığını gösteriyordu. Yaşasın! Bana kalırsa annem, babamın evlilikleri boyunca yaşattığı ilgi eksikliğini telafi etmek için canının istediği kadar seks daveti yapmayı hak ediyordu.

Annemin en büyük kız kardeşi ve ailemizin reisi Viviane, ellerinde taşıdığı yirmi dört paket Guaraná Brazilia'yla yanıma geldi ve iki yanağıma da aceleyle birer öpücük kondurdu. Viviane teyzem iki şekilde çalışırdı: “Meşgul” ve “aşırı hızlı”. Bedeni çoktan bir sonraki hedefine doğru hareket etmeye başlarken omzunun üzerinden bana baktı. “*Tudo bem?*”

* (Pt.) Brezilya kahvesi. (ç.n.)

** (Pt.) Ekmek. (ç.n.)

*** (Pt.) “Günaydın,” “Nasıl gidiyor?” (ç.n.)

**** (Pt.) “Bir dakika, kızım,” “Teşekkürler.” (ç.n.)

***** (Pt.) “Nasılsın?” (ç.n.)

“Her şey yolunda,” dedim ona. Birkaç saniye boyunca, insanlar nereye gittiğini bilmeden yanımdan geçerken marketin ortasında donup kaldım. Herhangi bir şey satın almakla ilgileniyormuş gibi görünmüyorlardı; sadece... Buradalar. Jaslene, Porto Rikolu dükkân sahiplerinin Bodega kedileri olduğunu söylüyordu. Eh, Brezilyalı dükkân sahiplerinin de Bodega insanları vardı. Küçük kuzenim Natalia’ya âşık olan mahalledeki adam gibi. Şu anda, evlenmek üzere olan karşılıksız aşkının nesnesi *salgadinhos** tezgâhını silerken o da kafenin köşesindeki tavandan sarkan televizyonda maç izliyormuş gibi görünüyordu. Bu bir tesadüf müydü? Hiç sanmıyordum.

Natalia beni görünce bulaşık bezini omzuna astı. “*Oi mulher!*” Yine bedava yemek mi istiyorsun?”

“Büyüklerine saygı göster küçük velet.”

Bulaşık bezini hızla çekip göğsüme vurdu ve öne doğru eğilerek dediğini yalnızca benim duyabilmem için sesini alçalttı. “Ağzının etrafında beyazlık var. Ne o? Pasta kalıntısı mı? Yoksa sperm mi?”

Kahkahadan iki büklüm olduğunu fark etmeden önce geriye kaçıp hızla yüzümü sildim. “Ha ha. Her zamanki gibi çok komiksin.”

“Yaptığım gözlem o kadar mı mantıklıydı, *prima****?” diye sordu kahkahalarının arasında. “Yani, boş zamanlarında ne halt ediyorsun sen?”

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Gerçek şu ki ağzımın etrafında beyazlık varsa, bir yıldan fazla zamandır kimseyle birlikte olmadığım düşünüldüğünde oral seksten kaynaklanıyor olma ihtimali yoktu. Ve geçimimi marttan eylüle kadar çoğu hafta sonu çalışmama borçlu olduğumdan, potansiyel sevgililerle tanışacak

* (Pt.) Cips. (ç.n.)

** (Pt.) “Selam kadın!” (ç.n.)

*** (Pt.) Kuzen. (ç.n.)

vaktim yoktu. Bu günlerde, orgazmlarımı pille çalışan ve beş dakikadan kısa sürede sonuç veren şeylere borçluydum. Kendimi şımartmak istediğimde süreyi on dakikaya çıkarıyordum. Yani, evet, sperm olmasına imkân yoktu. Pudra şekerli çörek kalıntısı olabilir. Bu fazlasıyla mümkündü. “Her neyse, Natalia. Aşk hayatım ya da olmayan aşk hayatım tartışmaya ya da incelemeye açık değil.” Parmaklarımı ona doğru şaklattım. “Şimdi bana ekmek ve kahve getir ve çabuk ol.”

“*Off*. Kendin al. Moladayım ve Paolo’yu aramam gerekiyor.” Önlüğünü çıkarıp bana uzattı ve yüzündeki daimi sırıtışla bana baktı. “Bir süreliğine yerime geçebilirsin. İşe yaramak istersen yani.” Parlak dudaklarının arasından çıkardığı bir pat sesiyle sözlerini vurguladı ve kapıya doğru yürürken elini sallayarak veda etti.

“Çarşamba günü randevumuz olduğunu unutma,” diye seslendim arkasından.

Dışarı çıkmadan önce, “Benim gelinlik provam. Elbette orada olacağım,” diye bağırdı.

Önlüğü başımdan geçirip belimde bağladım ve bekledim. Üç, iki, bir...

“Ellerini yıka,” diye uyardı annem.

Hiç sekmezdi. Sanki ben bilmiyordum. Ama ona karşılık veriyor muydum? Elbette hayır. Hayatımı seviyordum. “Tamam, *Mae*.” Diğer teyzemin kısa ve kıvrırcık saçlarını görebilmek için etrafa bakındım. “İzabel teyzem nerede?”

Annemin diğer ablası, grubun en sessiziydi ve dükkânı işletmekle en az ilgisi olanıydı.

“Birkaç işi halletmek için dışarı çıktı,” dedi annem.

Mae hâlâ kasayla meşguldü, bu yüzden onu yanağından öptükten sonra arkaya geçtim. Ellerimi güzelce yıkayıp sterilize ettikten sonra tezgâha geri döndüm ve maşayı kullanarak küçük,

* (Pt.) Anne. (ç.n.)

yuvarlak ekmeklerden bir tane aldım, bir lokma koparıp ağzıma attım ve keyifle iç çektim. *Arabayla buraya gelmeye kesinlikle değer.*

Annem sonunda kasa görevinden kurtuldu ve kolunu belime sardı. “Düğün nasıldı? Yeşil gelinlikli olandı, değil mi?”

Beni işe alan insanlar aracılığıyla yaşamaktan büyük keyif alıyordu ve ayrıca mükemmel bir hafızası vardı.

“İyi geçti,” dedim, ekmeğimi çiğneyip yuttuktan sonra. “Gelinlik hayal ettiğin kadar ilginçti. Ah, bir de damadın arkadaşları, bir gece önce damadın kaşlarını tıraş etti.”

Annem fal taşı gibi açılmış koyu gözleriyle bana baktı. “Vay canına. Bunu beklemiyordum. Ama sorunu çözdün, değil mi?”

Yüzümü şakacı bir tavırla buruşturarak benim kim olduğumu biliyorsun bakışı attım. “Elbette çözdüm.”

Beni yanına çekerek başını salladı. “Seninle gurur duyuyorum, *filha*.”

“Teşekkürler, *Māe*.” Sözleri omuzlarımı dikleştirmemi sağladı. Tek istediğim buydu: Annemi ve teyzelerimi gururlandırmak. Her birinin evliliği sona erdiğinde, kız kardeşler çocuklarını büyütmek için bir araya gelmişti. Sırayla yemek pişirmiş, çocuk bakmış ve okula getirip götürmek için araba kullanmıştı. Kalan zamanlarını ise bu marketi açabilmelerine yetecek kadar para biriktirene kadar başkalarının evlerini temizleyerek geçirmişlerdi. Onlar sayesinde ben bir üniversite mezunuydum; abim Rey, bir doktor asistanıydı; Natalia da serbest meslek sahibi bir makyözdü. Izabel teyzemin kızı Solange ise yüksek lisans eğitimini tamamlayarak dünyayı değiştirmeye hazırlanıyordu.

“Bundan daha fazla iş çıkacağını düşünüyor musun?” diye sordu annem.

“Daha fazla iş mi? Belki. Zamanlamaya bağlı. Biri nişanlandıysa ve henüz bir planlayıcı ayarlamadıysa, muhtemelen fikir almak için beni ararlar.”

Ve bir de Rebecca Cartwright vardı. Bir tekliften bahsetmişti ve ne olduğunu merak ediyordum. Pazartesi sabahı ilk iş onu arayıp buluşmak için tarih belirlemeyi aklıma not ettim. En azından, onu bölgedeki genişleyen irtibat listeme ekleyebilirdim. Cartwright kadar büyük saygı gören bir otelin CEO'suyla zayıf bir bağlantı bile bir gün işe yarayabilirdi.

Elinde ürün olan gerçek bir müşteri ödeme yapmak için tezgâha doğru ilerledi. Annem ona yardım etmek için yanımdan ayrılarak elimdeki ekmele yaşadığım aşka geri dönmeme izin verdi. Söz konusu ekmeği mutlulukla çiğnerken, işim için kirala-dığım alana ev sahipliği yapan Something Fabulous isimli buti-ğin sahibi ve bir aile dostu olan Marcelo içeri girdi.

“Olá, pessoal!” dedi, televizyon ekranındaki kalabalığın teza-hüratlarını bastıran gür sesiyle. “Tudo bem?”

İçecek dolabının arkasından vücudunun sadece yarısı görü-nen Viviane teyzem, “Tudo,” diye cevapladı. “E você?”

İdare eder der gibi bir işaret yaptı ve Viviane teyzemin yanı-na gidip alnına bir öpücük kondurdu. Yıllar önce Maryland'deki Brezilyalı göçmenlerin Amerika'daki hayata alışmalarına yar-dımcı olan bir sosyal ağ aracılığıyla tanışmışlardı ve onlarca yıldır arkadaşlardı. Aynı ağ, üç kız kardeşin hepsine koca da bulmuştu ama hiçbir evlilikleri bittikten sonra ortada görün-memişti.

Marcelo ve Viviane ilişkisinin sadece arkadaşlıkla kalmadığı-nı ve içinde cinsellik de bulundurduğunu düşünüyordum, ama şüphelerimi doğrulayacak kadar cesur olamamıştım. Viviane teyzem, eline geçirdiği bir terlikle ölümcül olabilirdi.

Marcelo beni gördü ve gözleri, söyleyeceklerini sorgulamama neden olacak şekilde karardı. “Caroline, ben de seni burada gör-meyi umuyordum. Haberlerim var.”

* (Pt.) “Merhaba millet!” (ç.n.)

** (Pt.) “İyiyiz.”, “Sen nasılsın?” (ç.n.)

Ekmeğimin geri kalanını bir peçeteye koyup tişörtümün önündeki kırıntıları silkelerken çiğnemem yavaşladı. “Ne oldu, Marcelo?”

Kollarını rahatça tezgâha dayadı. “Emlak şirketi, cuma günü öğleden sonra bir sonraki dönem için kirayı artıracağını bildirdi. Yüzde yedi oranında.” İç çekerek geri çekildi ve durumu başından savmak istermiş gibi bir hareket yaptı. “Benden bu kadar. Artık devam edemem. Herkes gelinliğini internetten alıyor ya da kir alıyor. Bu yüzden Florida’daki kızımın yanına gideceğim ve kalan malları satmak için birkaç yıllığına küçük bir dükkân bulacağım. Zaten eninde sonunda emekli olacağım ve bütün gün balık tutacağım. Zamanı geldi.” Marcelo ileri uzanıp elimi tuttu. “Bunun seni de etkilediğini biliyorum”. Zammı karşılayabilecek olsaydım kalırdım, ama uzun zamandır mücadele veriyorum ve bu durumu daha da kötüleştirecek.”

Boğazımdaki kocaman düğümle savaşıp konuşmaya çalıştım. “Kira kontratı ne zaman sona eriyor?” Cevabı zaten biliyordum ama bitiş tarihini yüksek sesle duymak, beni durumun gerçekliğiyle yüzleşmeye zorlayacaktı.

“Altmış gün sonra,” dedi içini çekerek.

Eh, bu benim için yeterince gerçekti ve küçük bir şey de değildi. DC’de bir ofis, işim için çok önemliydi. Müşterilerimin çoğu, günlük planlarının bir parçası olarak diğer mağazalara ve restoranlara gidebilecekleri merkezi bir yerde buluşmanın rahatlığını takdir eden meşgul profesyonellerdi. Connecticut Bulvarı’nın hemen dışındaki bir merkez, açıklama gerektirmeyen bir ağırbaşlılık ve istikrar sağlardı. Herhangi bir şarlatan bile fotokopi dükkânında bastırıldığı kartvizitleri dağıtıp kendini bir düğün planlayıcısı olarak adlandırabilirdi; kayıtlı bir iş adresi ise evlenecek çifte, işe aldıkları kişinin, paralarını çalıp kaçmayacağına dair güven verirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çok fazla bir şeye ihtiyacım yoktu, gerçekten –bir ofis ve küçük bir oda yeterliydi– ki bu yüzden Marcelo'yla yaptığım anlaşma ihtiyaçlarımı mükemmel bir şekilde karşılıyordu. Çok fazla yer kaplamadığım için benden piyasa fiyatı talep edemezdi. DC'de minicik bir oda bile kiralasam kendi dairemın kirasını asla ödeyemeyeceğimi birkaç yıl önceki ofis bulma çabalarımından biliyordum. Uygun fiyatlı bir alternatif bulsam bile, bu muhtemelen mevcut konumumdan birkaç adım ötesi olacaktı; bu yüzden taşınma maliyetleri de bana herhangi bir fayda sağlamayacaktı.

Kahretsin. İşleri batıramazdım. Tekrar olmazdı.

Marcelo'nun kararı beni şaşırtmıştı ve kendime gelmek için ne yapacağımı bilmiyordum. Gözyaşlarım akmak üzereydi, ama yüzünde sert bir ifade olan Viviane'le anneme bakınca gözlerim aniden kurudu. *Doğru.* Henüz masum bir genç kızken dersimi aldığımdan kuralları çok iyi biliyordum: Duygularımızın bizi alt etmesine asla izin vermemeliydik; bunu yapmak, bir zayıflık belirtisi, hak ettiğimiz saygıyı azaltan bir işaret ya da insanların, mantıksız davrandığımızı söylemesine neden olacak bir mücadele belirtisiydi. Ve bir kadın olarak –özellikle de beyaz olmayan bir kadın olarak– bu terimlerle algılanmayı göze alamazdık.

Yufka yürekli biri olmam çok kötüydü. Biri bende en ufak bir duygu kırıntısı uyandırdığında ağlamaya ya da hıçkırmaya meyilliydim. Daha küçükken, abim ve kuzenlerim bu yüzden benimle acımasızca dalga geçmişti. *Bebê chorão*, diye tezahürat yapmışlardı. *Mızımız.* O zamanlar beni pek rahatsız etmezdi; bu sinir bozucu özellik yüzünden ne kadar zarar görebilirdim ki? Ancak bir yetişkin olarak cevabın, *çok fazla* –hatta başa çıkabileceğimden çok daha fazla– olduğunu keşfetmiştim. Bu yüzden duygularımı yönetmek için yıllar içinde bir kişilik geliştirmiştim. Ben ağırbaşlıyım. Bir baş belasıyım. Teflondan yapılmışım ve küçük hakaret ya da suçlamalar karşısında dayanıklıyım. Bir daha asla bir erkeğin ardından salya sümük ağlayarak kendini

aptal durumuna düşüren bir kadın olmayacaktım. Bir daha asla profesyonel bir ortamda parçalara ayrılıp insanların saygısını kaybeden biri olmayacaktım. Güç, haletiruhiye demekti ve onu korumaya kararlıydım, lanet olsun.

Omuzlarımı dikleştirdim ve Marcelo'ya gergince gülümse-
dim. "Bunların hiçbiri senin suçun değil, Marcelo. Bu kadar çir-
kin bir kira zammı yaşanacağını tahmin edemezdin. Başka bir
şey bulabileceğimden eminim. O yüzden benim için endişelen-
me. Her şey yoluna girecek."

Yüzümü inceledi, hiç kuşkusuz saçmaladığımı fark etmiş-
ti, ama beni yalancı çıkarmadı. Dudaklarını birbirine bastırdı.
"Emin misin, *querida*?"

Sevgi sözcüğü savunmamı delip geçmeye çalıştı, ancak duy-
gularımı belli etmemek için zihinsel olarak barikat kurdum.
"Eminim."

Etrafımdaki herkes –Marcelo, Viviane teyze, annem ve hatta
sohbeti gizlice dinleyerek maç izliyormuş gibi yapan adam bile–
her şeyin yoluna gireceğine dair verdiğim güvenceyle gözle gö-
rülür bir şekilde rahatladı. Ve öyle de olmalıydı. Her şey yoluna
girmeliydi. Çünkü başka bir seçeneğim yoktu, kariyerim ve ge-
çim kaynağım tehlikedeydi.

Bu güzel günde karşıma çıkan sorun yüzünden sessizce iç
çekerek yapılacaklar listeme son dakika eklemesi yaptım: *Duy-
gularını yenmek için yemek ye*. Bakışlarım yarısı yenmiş ekmeğe
kaydı. Hayır, bu işe yaramazdı; çok basitti. Yağa, karbonhidrata
ve tonlarca şekere ihtiyacım vardı. İhtiyacın olduğunda pudra
şekerli lanet olası çörekler neredeydi ki?

* (Pt.) Tatlım. (ç.n.)

Dördüncü Bölüm

LINA

Kendime not: Bir düzine soslu çörek, ruh halin üzerinde harikalar yaratabilir.

Televizyon izleyip şekerle karnımı doyurduğum bir akşamın ardından, yeni haftayı iyimserlikle ve Rebecca Cartwright'la sabah toplantısını içeren bir planla selamladım. Şimdi her zamankinden daha fazla, bağlantılarımı geliştirmem ve yeni iş fırsatları için gözlerimi dört açmam gerekiyordu; bu yüzden dün gece onunla iletişim kurduğumda ve bana, bu sabah ilk iş benimle görüşmeyi teklif ettiğinde bu fırsatın üstüne atladım.

Buraya kadarki metro yolculuğu esnasında yaptığım hızlı araştırmaya göre, Cartwright, Cartwright Grup'a ait üç butik otelden biriydi. Merkez şirket DC'deydi; diğer iki mülk ise Kuzey Virginia'da yer alıyordu. Başka bir hayatta, bu bina bir bankaya ev sahipliği yapıyordu ve nefes kesici girişi çevreleyen beyaz sütunlar gibi sade kalıntılar, basit ama eklektik iç tasarımı tamam-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lıyordu. Dairesel lobinin ortasındaki devasa tavan penceresi sayesinde mermer zemin parıldıyordu ve güneş ışınları, dokulu duvarları süsleyen soyut sanat eserlerinden çağdaş mobilyaların çelik hatlarına kadar her ayrıntıyı vurguluyordu. Hepsi bir araya gelerek otele lüks ama mütevazı bir hava katıyordu.

Rebecca'nın topuklu ayakkabılarının sesi, lobiye kendisinden önce geldi. Yanıma yaklaşırken, tiz sesi odanın içinde yankılandı. "Lina, bu kadar kısa sürede beni görmeye geldiğin için çok teşekkürler."

Şık, sarı deri koltuktan kalkıp elimi uzattım. Tutuşu sağlamdı ama kuvvetli değildi. Adet gereği birkaç saniye boyunca göz teması kurduk ve sıkıştığımız ellerimizi üç kez salladık; her ikimizin de lisede iş yeri görgü kuralları kursuna katıldığına bahse girerdim.

"Seni tekrar görmek çok güzel, Rebecca."

New Hampshire Bulvarı'ndaki koşuşturmanın camın hemen ardından duyulabildiği bir pencerenin yanındaki küçük masayı işaret ederek "Bir dakika oturalım," dedi. "Anlaşma şöyle. Birkaç alanda ticari imajımızı değiştiriyoruz, bunlardan biri de düğün hizmetleri. Otellerimiz için bu yeni vizyonu yönetecek, marka yüzü olacak ve elbette düğün planlayacak olan bir düğün planlayıcısı arıyordum. Cumartesi günü beni çok etkiledin. Öyle ki ödüllü bir restorana sahip olan ve *Forbes* tarafından beş yıldızla derecelendirilen bir otelin düğün hizmetleriyle ilgilenme fikrinin sana cazip geleceğini varsayarak, kendini bu pozisyon için aday göstermeni istiyorum."

Afalladım ama düzgün bir soru sormayı başardım. "Genel etkinlik planlaması yapacak birini aramıyorsun, değil mi?"

Gülümseyerek başını salladı. "Evet. Sadece düğünlere odaklanacak ve markamızı bu alanda inşa edecek birini arıyorum."

"Tamam, anladım." Avuçlarımı eteğime silip kısa bir soluk verdim. "O halde bir soru daha. Su anda bir asistanla çalışıyo-

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rum. Yeni başlayacağım herhangi bir işin parçası olması gerekir. Bu mümkün mü?”

Bu sefer Rebecca'nın baş sallayışı daha da güçlüydü. “Eğer sana teklif sunarsak ve sen de düğün hizmetlerinden sorumlu yönetici pozisyonunu kabul edersen, kendi seçtiğin personeli işe alma yetkin olacak. Bu, mevcut asistanını işe almak anlamına geliyorsa bununla herhangi bir sorunum yok. Tam zamanlı bir asistan için elli binlik bütçem var.”

“Peki, ya benim maaşım?”

“Onun iki katı,” dedi. “Elbette üç otelde de çalışmanın kar-sılığında.”

İçten içe, Kurbağa Kermit gibi sağa sola sallanıyordum. *Yüz bin dolar. Vay be.* Bu gerçekten oluyor muydu? Çılgılık atmak istedim, ama ihtimalleri düşünürken heyecanımı bastırdım. Bu işe girersem, kira sorunumun bir önemi kalmayacaktı. Cartwright'taki daha büyük, daha rahat bir lojmana taşınacaktım ve gelirim de ikiye katlanacaktı. Bu asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir çıkıştı ve annemle teyzelerim mutluluktan deliye dönecekti. Ama henüz kendimi kaptıramazdım. İşler yolunda gitmezse diye alternatif bir ofis aramaya devam etmem gerekecekti. Yine de bu işi almaya çalışacak mıydım? Kesinlikle evet. “Pozisyon için mü-lakata girmemi ister misin? Bugün?”

Şimdiye kadar, Rebecca kendinden son derece emin davran-mıştı ama şu anda o hali kaybolmuş gibiydi. Birdenbire gerilmiş gibi elleri oradan oraya uçuşuyordu. Son derece bariz olan soru-mun cevaplanmasının kolay olmadığını görebiliyordum.

“Dürüst olacağım,” dedi. “Seninle tanıştığım an, seninle bu-güne kadarki en iyi adayım arasında seçim yapmakta zorlanaca-gımı biliyordum.”

Ah. Kahretsin. Gözüne çarpan başka biri daha vardı, muhte-melen aynı derecede etkileyici ve son derece nitelikli biriydi. Eh,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sanırım daha iyi bir aday olduğumu kanıtlamak için iki kat daha fazla çalışmam gerekecekti.

“Yani pazarlamacılarımın devreye girdiği yer burası,” dedi Rebecca. Kol saatine bakıp ayağa kalktı. “Toplantı odalarımızdan birine geçelim. Orada daha detaylı konuşabiliriz.”

Serbest kalmayı bekleyen bir enerji dalgasıyla ayağa fırladım, sonra kendimi yavaş yavaş sakinleşmeye zorladım. “Elbette. Lütfen önden buyur.”

Rebecca koridorda yürürken bana bakmak için arkasını döndü. “Tasadüfe bak ki yetenekli pazarlama danışmanlarım bugün ziyarete geliyor. Hepimizin toplantı salonunda bir araya gelebileceğini düşündüm. Teklifimi daha fazla açıklayabilir ve tek bir toplantıda karar vermeleri için işleri hızlandırabilirim. Fikirlerini sunmana büyük ölçüde yardımcı olacaklar ve bence onlarla çok iyi anlaşacaksın. Senin için bir sorun var mı?”

“Hayır, kulağa harika geliyor.”

Rebecca beni bir toplantı odasına götürdü ve cam masanın başındaki bir koltuğa oturmamı işaret etti. “Rahatına bak. Başlamadan önce bir şey ihtiyacın var mı? Kahve? Su?”

İyi yaptığım bir şey varsa o da bütün bir günü hiç sıvı almadan geçirebilmektir. Sıvı kaybı herhangi bir anda gerçekleşebilecek bir olasılıktır. Ve gergin olduğumda –şimdiki gibi– üzerime bir şey dökme düşüncesi ya da daha kötüsü, başkasının üzerine bir şey dökme düşüncesi sadece gerginliğimi artırıyordu. Yani hayır, bir şey içmek istemiyordum. Kendime güvenimi yansıtmamla umuduyla yüzüme yapıştırdığım ölçülü bir gülümsemeyle koltuğa yerleştim ve ellerimi kalem eteğimin üzerine koydum. “Hayır, teşekkür ederim.”

Kapı eşliğine yaslanan Rebecca doğruldu. “Harika. Bir an önce başlayabilmemiz için çocukları alıp geleceğim. Hemen dönerim.”

Yalnız kaldığım an, etrafımı inceledim ve sakinleşmem gerekirse toplantı esnasında odaklanabileceğim belli bir nokta aradım. Annemin herkesi iç çamaşırıyla hayal etmem konusundaki eski tavsiyesinin işe yaramadığını fark ettiğimde üniversiteden beri kullandığım bir numaraydı. O zamanlar, sınıf arkadaşlarımla ve hocalarımla hangi markaları kullandıklarını, hangi modelleri tercih edeceklerini tahmin etmeye çalışırdım. Ekonomi profesörünüzü ekose kravat ve leopar desenli bir tangayla hayal etmekten daha kötü bir şey yoktu. Hem de hiçbir şey.

Bakışlarım hemen odadaki tek rafın üzerinde duran bronz bir Anka kuşu heykeline çekildi. Bu işe yarardı. Ve ona gerçekten ihtiyacım *olacağını* düşünüyordum. Rebecca, gündelik iş kıyafetleri ve samimi tavrıyla beni kandıramazdı. Bu sürecin her adımı mülakatımın bir parçasıydı ve onun lakayt bir şekilde “çocuklar” diye bahsettiği pazarlamacılar, hayatta bir kez karşılaşabileceğim bu fırsatı elde etmeme ya yardım edecek ya da her şeyi mahvedecekti. Bu yüzden iyi bir ilk izlenim bırakmam gerekiyordu. Uzmanlığımı sergileyip onları ikna edersem, belki benim için ellerinden geleni yaparlardı. Ve bu pozisyon için rekabet ettiğime göre ne kadar küçük olursa olsun her avantaj önemliydi.

Bir dakika sonra, Rebecca’nın kahkahası, gelişini müjdelermiş gibi koridorda yankılandı. Ayağa kalkıp ceketimi düzelttim ve dudaklarımı esnettim. Kapı açılıp da “çocuklar” içeri girdiğinde, odadaki tüm temiz hava boşalarak yerini nefes almayı zorlaştıran zehirli bir atmosfere bıraktı. Gerekli oksijeni alamam için beni sarsacak güçlü bir şaplak işime yarayabilirdi, ama ben yeni doğan bir bebek değildim ve iyi olup olmadığım da bu adamların umurunda değildi.

Hem zaten değildim. Yani, iyi değildim.

Çünkü tam karşımda, tüm o muhteşem ve rezil ihtişamıyla eski nişanlım duruyordu. Ya da ayrılıktan beri ona taktığım yeni ismiyle *Büyük Pislik*. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, şimdiye

dek gördüğüm en kötü sağdıç –erkek kardeşi, yani *Küçük Pislik*– da yanında duruyordu.

Lanet olsun böyle işe.

Burada ne işleri vardı? Hem de birlikte. En son, Andrew’un Atlanta’ya taşındığını ve küresel bir hukuk firmasının pazarlama ekibine katıldığını duymuştum. Erkek kardeşi ise New York’ta yaşıyor ve çalışıyordu ya da ben öyle sanıyordum. Görünüşe göre bugün öyle değildi. Bugün, kâbusumda rol alıyorlardı. Ve fal taşı gibi açılmış gözlerine bakılırsa, onlar da bu neredeyse-aile kavuşmasını beklemiyorlardı. Hatta Andrew’un yüzü yeşermiş gibiydi. Dolayısıyla bu talihsiz karşılaşmanın gidişatını belirleme işini bana bırakarak hiçbir şey yapmamaları veya söylememeleri hiç de şaşırtıcı değildi.

Rebecca onlara hitap ederek bana neşeli bir gülümsemeyle baktı. “Beyler, Carolina Santos’la tanışın. Ona kısaca Lina diyebileceğimizi söylüyor.” Sonra konuşmasını bana yöneltti. “Bunlar Andrew ve Max. Hem kardeşler hem de meslektaşlar.”

Merda. Bu günün böyle geçeceğini hayal *etmemiştim*. Hem de hiç. Rebecca’ya benimle ilgili içgüdülerinin doğru olduğunu göstermek istemiştin. Ama bunun yerine, önümüzdeki birkaç saniye içinde, harika bir pozisyon için mülakat yaptığı iki düğün planlayıcısından birinin, çokça takdir ettiği pazarlama danışmanı tarafından terk edildiğini keşfedecekti. Otelin düğün markasını inşa etmek için Andrew’la birlikte çalışabileceğimize dair onu nasıl ikna edecektim? Ben bile bunu yapabileceğimizden emin değildim.

Eğer Rebecca benzer oranda etkileyici iki adayın artılarını ve eksilerini karşılaştırıyorsa, içlerinden birinin sırtında kocaman bir yük olduğunu keşfetmesi onu diğer adayı seçmeye iter miydi? Bu doğrultuda kayda değer bir zaman harcamadan önce durumu keşfederse, neden bu dramaya bulaşmak istesindi ki?

* (Pt.) Kahretsin. (ç.n.)

Bunda eski bir nişanlıyla birlikte çalışmanın yaratacağı tedirginlikten çok daha fazlası vardı. Hayatımı, sonsuza dek mutlu yaşadılar yanılısamı yaratarak kazanıyordum. Kendi mutluluğumu bulmayı başaramadığımı kabul etmek keyfimi kaçırıyordu. Bir düğün planlayıcısı olarak becerilerimle hiçbir ilgi si olmasa da yaptığım her şey kaçınılmaz olarak bu süzgeçten geçiriliyordu. Elbette, bu benim hatam değildi ve hayır, bu bir utanç sembolü de değildi; ancak insanlar kendilerine karşı dürüst olurlarsa, terk edilmiş bir gelin olduğumu öğrenmenin bana acılarına neden olduğunu hemen kabul ederlerdi, özellikle de işimin doğası göz önüne alındığında.

Dürüst olmak gerekirse gözyaşlarımın sel olmasına izin verebilmek isterdim, ama bu odadaki herhangi birinin beni saygılarını hak etmeyen güçsüz biri olarak görmesine izin vermeyi kesinlikle *reddediyordum*. Rebecca'nın benden beklediği seviyede çalışabilmem için durumu zararsız bir yöne çekmem gerekiyordu. Bu yeniden buluşmanın onun huzurunda gerçekleşmesine izin veremezdim.

Andrew'un elini tutup çaresizce sıktığımda kafamda net bir fikir henüz oluşmamıştı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Andrew. Rebecca çok yetenekli olduğunu söylüyor, bu yüzden birlikte çalışacağımız için çok heyecanlıyım."

Gözlerimle ona, bir yabancıymışız gibi davranmasını gerektiren bu aptalca plana uyması için yalvarırken, Andrew'un ağzı açıldı, kapandı ve tekrar açıldı. "Ah... Şey... Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

Evet, paniklese bile her zamanki gibi kaskatıydı. Ama iyi görünüyordu. Saçları yanlardan ve üstlerden uzamıştı, açık renk teni canlılıkla parlıyordu. Giydiği lacivert takım elbise, vücudu erkek giyim mankenleri için kalıp görevi görüyormuş gibi görünen geniş omuzlarını ve ince belini vurguluyordu. Bunların

hepsi güzel ve mükemmeldi, ama şimdi anladığım bir şey vardı. Andrew, mükemmel bir özgeçmiş gibiydi, ya bir ton süsleme ya da kâğıtta gözükmeyen bir sürü çirkinlik vardı.

Max ise yirmi beş yaşında başlayıp bugüne dek sürmüş olan geç bir ergenlik yaşamış gibi görünüyordu çünkü onu son gördüğümde bu kadar yakışıklı *değildi*. Ya da belki de yıllar önce kafam tüm bunları fark edecek kadar yerinde değildi. Her hâlükârda zaman, Andrew'un küçük kardeşine gülünç derecede nazik davranmıştı. Koyu renk dağınık saçlarından çenesinin keskin hattına kadar, bütün parçaları birleşerek etkileyici bir bütün oluşturuyordu. Abisinden birkaç santim daha kısa olan Max, yine de odaya hâkim olmayı başarıyordu. İstese bile arka planda kalamazdı. Ayrıca gözleri çok sevimli ve kalçası da mükemmeldi, onun üzerinde ziyan olan ölümcül bir karışımdı.

Max boğazını temizledi ve tanışma merasimine katılmak için öne doğru kaydı. "Lina, seninle tanışmak bir zevk."

Uzattığı eli görmezden geldim. Birbirimize bakarak öylece dururken huzursuz edici bir an yaşandı, ta ki manipülatif eğilimlerini maskeleyen geniş bir sırıtişla toplantı masasını işaret edene kadar.

"Oturalım mı?" dedi. "Senin hakkında daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Abisi küçük bir çocuk tarafından sürüklenen oyuncak hayvan gibi ortalıkta dolanırken, Max'in Akademi ödüllü bir aktör gibi anında role girmesi dikkatimden kaçmadı. Bundan çıkarılacak bir ders vardı, ama şu anda onu özümseyemeyecek kadar endişeliydim.

"Harika," dedim.

Yavaş ve dikkat çekmediğini umduğum bir soluk verdikten sonra koltuğuma geri döndüm.

Andrew nihayet kendine gelip masada bize katıldı. Yüzü kı-zarmıştı ve kaşlarının üzeri terden parlıyordu. Güzel. Huzursuz

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olmayı hak ediyordu. Gerçekleşmeyen düğünden sonra, bana *daha fazlasını* aradığını açıklama cesaretini topladığında sadece bir kez konuşmuştuk. Daha fazla ilgi, daha fazla sohbet, daha fazla seks, daha fazla *her şey*. Bu yeni dileklerini sıralarken o kadar sakın ve görgülüydü ki listedekiler muhtemelen onun değil, Max'ın isteklerini yansıtıyordu. Ancak bugün, o günkü soğukkanlı tavrından eser yoktu ve onu bu panik haline sokanın ben olduğumu bilmek içimi neşeyle dolduruyordu.

“Peki... Ah... Bayan... Ah... Santos, bize işinizden bahsedin,” dedi Andrew, alnını bir mendille silerken.

Max, abisinin performansı karşısında hissettiği hayal kırıklığını eliyle yüzünü ovuşturarak gizledi, ama hissettiği tüm duygulardan arınmadan önce gözlerini devirdiğini görmüştüm.

Derin ve sakinleştirici bir nefes alırken göğsüm genişledi. Tamam, kimliğimi ifşa etmeyeceklerdi; bu cesaret vericiydi. Öyleyse sanırım bunu yapıyorduk. Ve elbette, bunun büyük bir hata olabileceğinin tamamen farkındaydım. Hem de kocaman bir hata. *Özel Bir Kadın* filmindeki Julia Roberts'ın “Komisyonla çalışıyorsun, değil mi?” diye sorduğundaki gibi kocaman bir hata. Ama artık geri dönüş yoktu, değil mi?

Beşinci Bölüm

MAX

Caktırmamaya çalışarak, Andrew'un bu muazzam olaylar karşısındaki tepkisini izledim. Normalden daha dik oturuyor, sakin ve kayıtsız görünüyordu; ancak dizlerinden biri endişe verici bir hızla sallanıyordu. Ah Tanrım, pantolonun antolonuna işlemekten saniyeler uzakta olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Bu saçma plan elimizde patlayacaktı. Yüzde yüz. Ama onlara uyum sağlamaktan başka seçeneğim var mıydı? Lina'nın bizi tanıdığını belli etmek istemediği çok netti ve biz de ona ayak uydurduğumuz için, kendimizi bu maskaralıktan kurtarmaya çalışmak Rebecca'yla gelişmekte olan ilişkimizi mahvederdi.

İşini anlatmakta olan işbirlikçimizi inceledim. Onu son gördüğümünden beri –bana soyunma odasından siktir olup gitmemi söylediğinden beri– dış görünüşü pek değişmemişti. Aynı badem şekilli gözler, aynı somurtkan ağız, aynı asil hava. Daha kısa olan saçları bukleler halinde omuzlarına iniyordu ama bunun

dışında, Andrew'un düğüne gelmeyeceğini söylediğimde neredeyse hiç duygu belirtisi göstermeyen o kadına tıpatıp benziyordu. Tamam, belki kahverengi teninin tonu daha sıcaktı, ama beni kandıramazdı; o güneşin öptüğü tenin altında buz gibi bir ruh saklıydı. *O kadına sakın yaklaşma, Max. O bir çingiraklı yılan, masum avına her an saldırmaya hazır olan bir yılan. Kahr etsin, dış izlerini hâlâ taşıyorsun.*

"Ay içindeki belli bir zaman aralığında altı ila sekiz düğün planlıyorum," dedi. "Bu yüzden işim çok fazla hokkabazlık gerektiriyor aslında. Ama bu tarz zorluklardan keyif alıyorum ve sonuçları görmek bana her zaman büyük bir haz veriyor..."

Bu bir senaryoydu. Bundan emindim. Söylemesi gerekenleri hatırlamak için harcadığı çabayı görebiliyordum. Birkaç saniyede bir, sanki belirli bir şeye bakıyormuş gibi gözleri bir yana kayıyordu. Bakışlarını takip ederek odanın karşısındaki Anka kuşu heykeline baktım. Belki de sinirlerini yatıştırmak için görsel egzersiz yapıyordu. Ya da belki de kuş çok ilginçti. Kim bilir? Her halükârda, iyi olduğu inkâr edilemezdi. *Gerçekten* iyiydi. Ama biraz gevşemesi gerekiyordu. Açıkça prova yapmamış olsaydı, sesi on kat daha güçlü çıkardı.

Lina konuşmayı bitirdiğinde Rebecca kibarca başını salladı sonra müşterimiz bakışlarını tekrar Andrew'la bana çevirdi. "Burada bir şeyleri değiştirmek istediğimi zaten biliyorsunuz. Dizginleri ben ele alıyorum ve büyükbabam da önerdiğim değişikliklere tamamen katılıyor. Ama bir sorun var. Düğünlerle ilgili *hiçbir şey* bilmiyorum. Bu da bilen birini işe almam gerektiği anlamına geliyor." Lina'ya döndü. "Az önce söylediğin her şeyi duydum ama ben görsel bir insanım. Bu yeni vizyonun neye benzeyeceğini ve işe aldığım kişinin, Cartwright'ın sunduğu her şeyi tek bir cazip pakette nasıl birleştireceğini görmek isterim. Ödüllü restoranımızdan nasıl faydalanacaksın? Balo salonlarını nasıl değiştireceksin? Herkesten farklı olarak neler sunacaksın?

Bir çiftin seni hiç düşünmeden işe almaya karar vermesi için yaptığın işi nasıl *satacaksın*? Yenilenen internet sitesinin nasıl görüneceğini bana göster. Broşürler. Düğün fuarında bir tanıtım falan... Ne olursa.”

Lanet olsun, Rebecca araştırmaya bu kadar çaba sarf etmeye istekliyse sonunda Lina’yı işe aldığına ona ne kadar para ödeyecekti? Tanrım, bilmek istemiyordum. Kariyer değiştirmeye karar verebilirdim.

“Yani aslında otelinizin düğün koordinatörü olarak bana sahip olmanın nasıl bir şey olacağını görmek istiyorsunuz,” dedi Lina.

Rebecca iki eliyle Lina’yı gösterdi. “Evet. Kesinlikle.”

“Ne kadar vaktim var?” diye sordu Lina. Kaşlarını çatmıştı, Rebecca’nın önerdiği şey konusunda temkinli olduğunu gösteren ilk belirti buydu.

“Yaklaşık beş hafta. Bir sonraki yönetim kurulu toplantısından önce pozisyona kimin geleceğini belirlemek istiyorum.

Lina’nın yüzündeki ifade rahatladı. “Bu mümkün.” Abimi ve beni işaret etti. “Ve bu beyler de bana yardım edecekler, öyle mi?”

“İkisinden biri, evet.”

İşte bu ilgimi çekmişti. “Sadece birimiz mi?” diye sordum Rebecca’ya.

Rebecca mahcup bir şekilde sırıttı. “Pekâlâ, olay şu: Bu hafta sonu Lina’yla tanışmadan önce, başka birini işe alma konusunda araştırmalar yaptım. Evde bu konu üzerinde kafa patlatıyordum ve erkek arkadaşım *Hell’s Kitchen* programını izlemeye başladığında zihnimde bir ampul yandı. Haftalarca süren bir mülakat. Hıum, diye düşündüm. Lina ve diğer adayla birlikte neden böyle bir şey yapmayayım?” Lina’ya baktı. “Gizlilik nedeniyle diğer adayın ismini paylaşmayacağım. Her neyse, çok heyecanlandım

ve işte buradayız. Bu nedenle bu süreci her iki adayla birlikte geçirmek ve genel izlenimlerime, referanslarınıza –bu arada onları bana gönder– ve vizyonunuzu satma yeteneğinize göre seçim yapmak istiyorum. Grubu iki takıma ayırmanın ve sunumların Mayıs ortasında yapılacak şekilde planlanmasının bizim için en mantıklı seçenek olduğunu düşünüyorum. Ne dersiniz?”

Andrew, herkesin bakışlarını üzerine çekerek yüksek sesle yutkundu.

“Üzgünüm,” dedi, yutkunarak. “Sanırım damağım kurudu. Bana uyar.”

“Aynen,” dedi Lina kısaca.

“Bence de,” diye araya girdim.

“Takımların nasıl bölüneceğine karar vermeyi size bırakıyorum.” Rebecca telefonuna baktı. “Ben kısa bir görüşme yaparken belki sizler biraz daha sohbet edebilirsiniz.” Andrew’la bana döndükten sonra, “Ama işiniz bitince hemen gitmeyin, tamam mı?” dedi. “Sizinle restoran ve masaj hizmetlerimiz hakkında konuşmam gerek. Ah, bir de internet sitesi analizleri hakkında.”

Başımızla onayladık ve Rebecca odadan çıktı.

Beynimdeki tekerlekler öyle hızlı dönüyordu ki kopup gidebilirlerdi. Durum daha da mükemmelleşemezdi. Amacım, otelin hesabını en iyi yönetecek kişinin ben olduğuma dair Rebecca’yı ikna etmekti ve o, Andrew’la benim farklı taraflarda olabileceğimiz bir işe alma süreci planlamıştı. Bu şartlar altında nasıl *parlamazdım*?

Lina koltuğuna rahatça yerleşti, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Ayrıntılara girmeden önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Birincisi, bu tatsız bir gelişme ama durumu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıyım. İkincisi, tercih şansım olsaydı ikinizle de çalışmazdım ama başka bir seçeneğim yok, bu yüzden Max” –havada tırnak işareti yaptı– “bu proje süresince birlikte

çalışacağız. Üçüncüsü, tavsiyelerine uymak niyetinde değilim Max, dolayısıyla hiç zahmet etme. Rebecca'nın birlikteliğimizin kapsamını bilmesine gerek yok ve tüm sorumluluğu üstlenmeye hazırım. Senin için en mantıklısı, yolumdan çekilmen ve işin zor kısmını bana bırakman olur. Anlaşılmayan bir şey var mı?"

Pekâlâ, lanet olsun. Bu şartlar altında nasıl parlamazdım? Kafamdaki karamsar ses ortaya çıkıp, *işte böyle*, diye fısıldadı.

Andrew boğazını temizleyip öne eğildi. "Bir dakika. Bu durum kontrolden çıkıyor. Belki de bir adım geri çekilip Rebecca'ya her şeyi itiraf etmeliyiz. Ona durumu açıklayabiliriz..."

Lina'yla aynı anda başımızı iki yana salladık ve Andrew çenesini kapattı.

"Bunu nasıl yapacaksın, Andrew?" diye sordu Lina. "Çok şaşırdığımız için birbirimizi tanımıyormuş gibi davranmaya karar verdiğimiz mi söyleyeceğiz?"

"Gerçek bu, öyle değil mi?" diye sordu.

"Gerçek bizi aptal gibi gösteriyor," dedim.

"Aptalız zaten," diye ekledi Lina. "Bakın, o anda ne düşüneceğimi bilemedim. Panikledim. Ve kendimle gurur duymuyorum. Ama Rebecca'ya birbirimizi *tanıdığımızı* söylemek, onun hiçbirimizden hoşlanmamasına neden olacak bir sürü sorun çıkartacak. Ve ben bu işi kapmak için gerçekten, ama gerçekten bir şans istiyorum, tamam mı?"

Lina'nın sesindeki hafif titremeyi fark ettim ve bir yanım ona yakınlık hissetti. Durumun saçmalığına rağmen, kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu ve bunu takdire şayan buluyordum.

Lina iki parmağıyla dudaklarına hafifçe vurdu; kaşlarının arasındaki kırışıklık, düşündüklerinin ne kadarını bizimle paylaşacağına karar vermeye çalıştığını gösteriyordu. Bir süre sonra teslimiyetle iç çekerek konuşmaya başladı. "İkinizin de umursa-

masını beklemiyorum ama bu fırsat benim için çok büyük bir sorunu çözecek; ayrıca kariyerimi bir sonraki seviyeye taşıyacak bir pozisyon olduğundan bahsetmeme de gerek yok. Andrew'la eskiden yaşadığım ilişki Rebecca'nın beni işe alıp almayacağı konusunda bir etki yaratacak olsaydı, yaptığımız şeyi itiraf etmemiz gerektiğini söyleyen ilk kişi ben olurum. Ama bunun konumuzla hiçbir ilgisi olmamalı. Bu yüzden sadece yapmamız gerekeni yapalım ve herkesin istediğini elde etmesini umalım. Sadece beş hafta, koca bir ömür değil." Delici gözlerindeki müdanasız bir kararlılıkla Andrew'a baktı. "Bunu bana borçlusun."

Andrew bunu ona borçluydu, ben de öyle.

Abim ensesini ovuşturup Lina'nın planını düşünürken yakınlarını şışirdi. "Max'le mi çalışacaksın?" diye sordu.

"Haliyle," dedi omuz silkerek.

Andrew'un bakışları ikimizin arasında gidip geldi, ta ki dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüşene kadar. "O zaman sorun yok. Ben diğer adayla çalışırım. Burada olduğumuz süre boyunca karşılaşmamak için programlarımızı ayarlarız." Lina'yı incelerken ağzını büzdü. "Çok garip, değil mi? Rakibine yardım ediyor olacağım."

"O konuda endişelenmiyorum," dedi Lina, ifadesiz bir yüzle.

Tanrım, bu kadın bir başkaydı. Bir dakika önce paniklediğini itiraf etmişti; şimdi ise konuşmayı o idare ediyordu ve Andrew'la ikimiz sadece ona eşlik ediyorduk. Keşke bu özgüveninden kısmen sorumlu olduğumu söyleyebilseydim, ama ona söyleyeceğim her şeyi görmezden gelmek istediğini çoktan belirtmişti. Bugün nasıl bu kadar çabuk çıkırından çıkmıştı?

Lina telefonunu çıkardı. "Numaran kaç, Max? Birlikte yapmamız gereken şeyleri tartışabilmemiz için seni arayacağım."

Otomatiğe bağlamış gibi numaramı söyleyip onun için tekrarlardım.

“Seni en kısa zamanda ararım,” dedi sonra arkasına bile bakmadan toplantı odasından çıkıp gitti.

Kollarımı sallayıp boynumu kütürdettikten sonra, abime döndüm. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek için can atıyordum ama bu amaca ulaşmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

“Demek düğün planlayıcılarımız adına rekabet edeceğiz,” dedi.

“Sanırım öyle. Yarışa dezavantajlı başladığımı söyleyebilirim.”

Andrew tuhaf bir homurtu çıkararak beni şaşırttı. Bu bana annemin osurduğunu ilk duyduğum zamanı hatırlattı. “Komik olan ne?”

“Hiçbir şey.” Kadeh kaldırmak istermiş gibi hayali bir bardağı havaya kaldırdı. “En iyi olan kazansın.”

“En iyi düğün planlayıcısı kazansın demek istiyorsun sanırım.”

“Evet,” dedi göz kırparak. “O da var tabii.”

Birisi dün olduğundan daha ukala davranıyordu. Bu iyiydi. Çünkü en iyi yaptığımız şey buydu: Birbirimizden bir adım önde olmaya çalışmak. Sadece üstün gelmem gerekiyordu. Ve Lina’ya, benimle işbirliği yapmasının Andrew’u can evinden vurmasına yardım edeceğini hatırlattığımda, bana karşı tavrını yeniden gözden geçirecekti.

Kahretsin, ne gündü ama. Bahse girerim çoğu erkek kardeş şu anda farklı türde bir sorgulama yapıyor olurdu, özellikle de içlerinden birinin eski nişanlısıyla tuhaf bir şekilde karşılaştıktan sonra. Ama biz öyle değildik ve asla da olmamıştık. Andrew’un bana ilk kez açıldığı an, kendi düğününe gelmeyeceğini söylediği andı. Yani sohbetlerimizi iş konularıyla sınırlandırırsak muhtemelen herkes için daha iyi olurdu.

“Anneme ne söyleyeceğiz?” diye sordum.

Andrew yüzünü buruşturdu. “Sadece bilmesi gerekenleri. İşin temellerini. Lina’ya da başka bir düğün planlayıcısı gibi davranırsak, annemi gereksiz yere strese sokacak ayrıntılar paylaşmamızın bir anlamı kalmaz.”

Andrew beni kandıramazdı. Annemize, onu hayal kırıklığına uğrattığı o *tek* seferi hatırlatmak istemiyordu. Düğünü iptal edildikten haftalar sonra, annem, Andrew’u hayatının en büyük hatasını yaptığına ikna etmeye çalışmıştı. Lina’dan sonra çıktığı kadınların hiçbiri annemin onayından geçmemişti ve ne yazık ki Andrew, bu onaya ihtiyaç duyan türde bir adamdı.

“Tamam, ona bir şey söylemeyeceğiz,” dedim.

Andrew koltuğuna çöktü. “Güzel. Öyleyse Lina’yla ilgili planların nedir?”

Yüzümün önünde parmağımı ileri geri salladım. “*Ah-ah-ah*. Bilgi paylaşımı, beyin fırtınası ya da ortak strateji toplantıları olmayacak. Ben, Lina’nın sunumu üzerinde çalışacağım ve sen de kendi adayının sunumuyla ilgili olarak çalışacaksın. Aksi takdirde bu adil olmaz.”

Her zamanki çalışma şeklimiz üzerindeki değişikliği düşünen Andrew’un bakışları etrafı taradı. “İyi. Öyleyse iyi şanslar.”

Lina’nın bizi otuz saniyeden çok daha kısa bir süre içinde şişlediğini düşünürsek bu şansa ihtiyacım olacağı belliydi.

Altıncı Bölüm

LINA

“Bu bir felaket,” diye sızlandı Natalia, aynada kendini incelerken. “Buzda dans eden Disney karakterleri gibi görünüyorum. Ya da Dünya Artistik Buz Pateni Şampiyonaları’nda yarışıyormuş gibi.”

Marcelo’nun mağazasındaki soyunma odalarından birine tıkılıp kalmıştık. Marcelo önde, duvağıyla ilgili tereddütler yaşayan bir kadınla konuşuyordu. Dün, müşterilerle görüşmediğim ya da teklifler üzerine çalışmadığım zamanlarda, Andrew’la Max’in hayatıma zamansız bir şekilde yeniden girişlerini düşünmüştüm. “Tüm beyin hücreleriniz iş başına” zihniyetine sahip olan Natalia’nın gelinlik krizine odaklanmak hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Natalia’nın ayaklarının dibinde diz çökmüş olan Jaslene, kuzenimin eteğini sallayarak ona baktı. “Bu doğru değil. Bir prenses gibi görünüyorsun.”

Natalia, Jaslene'e şüpheci bir bakış attı. "Evet. Bir Disney prensesi. Buz pateni giyen ve buzda sekizler çizen bir prenses. Ayrıca ikinize de bu düğünü planlamama yardım etmeniz için para ödediğimden dolayı güzel görüldüğümü söylüyorsunuz."

"Hayır, Huysuz Ayıcık," diye karşılık verdi Jaslene. "Doğru olduğu için güzel görüldüğünü söylüyorum."

"Her neyse," dedi Natalia, elini beline koyarak. "Bu doğru olsa bile bu elbise bana kâbus yaşatacak. Şimdiden hayal edebiliyorum." Sesini alçaltarak bir fısıltıya dönüştürdü. "Koridorda yürüyorum ve Tim Gunn ile Christian Siriano saksıların arkasından fırlayıp bana gelinliğimin düzeltilmesi gerektiğini söylüyorlar."

Şimdi *bu* doğru bir tespitti. Çünkü, *Tanrım*, çok fazla şey vardı: Tül, dantel, tafta ve kristal aplike yapılmış fistolu bir korse. Çok. Fazla. Kristal. *Karlar Ülkesi* filminin *Let It Go* şarkısını ayağımdan çıktığı kadar söylemek istedim, ama Natalia'nın bunu takdir edeceğini sanmıyordum. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"İyiye, evet," dedi Natalia.

Alayını duymazdan geldim; kuzenim söz konusu olduğunda bu bir hayatta kalma taktiği idi. "Tuluma ne dersin? Basit ama zarif olur. Sen de içinde rahat edersin. Ve çarpıcı bir ögesi olsun istiyorsan, kuyruklu bir tasarım seçebilirsin." Son noktayı koyarken öne doğru eğildim. "Hem de en iyisi, *C-E-P* ekleyebilirsin."

"Sabahın köründe heceleme, Lina. Hiç uğraşamam."

Dudaklarımı büzdüm. Saat on birdi. "Cep, kaltak. Cep."

"Ooh, ooh," dedi Jaslene elini sallayarak. "Öyle bir elbiseye ihtiyacım var. Cepli."

Natalia gözlerini devirip aynaya baktı. Acı çekiyormuş gibi iç çekerek başını yana eğdi ve yansımasını inceledi. "Marcelo çok üzülecek ve onun duygularını incitmekten nefret ederim. Bunu bana bedavaya veriyor. Orada burada ufak tefek değişiklikler yaptıktan sonra işimiz tamam."

Ayağa kalkıp çenemi omzuna yasladım. “Bu, senin ve Paolo’nun düğünü, Marcelo’nun değil. Gelinliği sevdin mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti Natalia, bakışlarıma aynadan karşılık vererek. “Aslında ondan hiç hoşlanmadım.”

“Peki, düğün gününü böyle mi hatırlamak istiyorsun?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır, haklısın. Ve bir tulum acayip havalı durur. Kişiliğime de tamamen uyar. Ayrıca bu, bir tulumun tuvalet molasına gidildiğinde bir gelinlikten çok daha kolay idare edilebileceği tek zaman olabilir.” Gözlerini kocaman açtı ve bakışlarındaki ilk heyecan parıltısını sonunda gördüm. “Hiç sorun yaşamadan dans edebilirim. Ah, Karnaval’daki Rainha da Bateria kıyafetlerinden esinlenebilirim.”

“Kendimizi kaptırmayalım,” dedim. “Düğününde kıcını açıkta bırakamazsın.”

Jaslene’in, Dominikli kuaförünün her hafta çektiği fön sayesinde heyecanla alkış tutan omuz hizasındaki dümdüz saçları havada sallandı. “Popoyu açıkta bırakan mor deri tozluklar ve devasa bir başlık *mükemmel* olurdu. Böylece hem Prince’i *hem de* Karnaval’ı yansıtabilirdin.”

“Evet,” dedi Natalia, yumruklarını savurarak. Bana baktı. “Gördün mü? Jaslene beni anlıyor. Bu şekilde çifte vatandaşlığıma saygı gösterebilirim.”

“Hayır,” dedim. “Bunun düğün mekânının sağlık kurallarını ihlal edeceğinden oldukça eminim.”

Natalia dudak büktü. “Her neyse. Kızımın herhangi bir sağlık müfettişinden *A notu* alacağından eminim.”

Tanrım. Dizginlenmesi gereken bir gelin varsa o da buydu. Kendi haline bırakılırsa, koridorda yürürken ona eşlik edecek bir samba ekibi kiralardı: davulcular, dansçılar, göstericiler ve

diğerleri. Şimdi düşünüyordum da sürpriz olarak böyle bir şey yapması beni hiç şaşırtmazdı. Onun yoldan sapmasına izin veremezdim. “Önümüzdeki bir iki gün içinde internete göz atıp hoşuna giden bir şey olup olmadığına bir bak. Şehirdeki diğer gelinlik mağazalarında araştırma yapabilirim. Düğününe beş hafta kalmış olmasının ve henüz bir gelinlik bulamamış olmanın bir nedeni var. Farklı açıdan bakmanın zamanı geldi.”

Natalia düşünceli bir şekilde başını salladı. “Tamam, beni ikna ettin. Akşam eve gittiğimde ilk iş bakacağım.” Jaslene ile ben, Natalia’nın denediği aksesuarları toplarken, kuzenim de gelinliği çıkarmak gibi hassas bir işle uğraştı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

“Sanırım hallettim,” dedi panjurlu çift kapının ardından. “Düğmelerin altında dikilen fermuar dâhice. Düğün sabahımda o minik düğmelerle boğuşmak zorunda kalsaydım birini ince topuklu ayakkabılarımla öldürebilirdim.”

Natalia’nın biraz abarttığını bildiğimiz için başımızı salladık.

“Natalia, düğününü her şey için bir bahane olarak kullanmazsın,” dedim. “Sırf var olduğu için bile birini öldürebileceğini herkes biliyor.”

“Aynen öyle,” dedi soyunma kabininden. “Bu yüzden *gelinzilla* teriminden hep nefret etmişimdir. Bir kere, cinsiyetçi bir laf. İstedikleri şeyi açıkça söyleyen baskı altındaki kadınlara *canavar* benzetmesi yapılıyor. Ama aynı zamanda kimliğimizi de yok ediyor. Gerçek arkadaşlarım, benim her zaman böyle olduğumu bilir.”

Natalia onu göremiyor olsa da Jaslene ağzını gizleyip, “Bu doğru,” diye fısıldadı.

“Eee, annen anneme önemli bir pozisyon için mülakata girdiğini söyledi,” dedi Natalia. “Neyle ilgili? Ve neden bana söylemedin?”

Dürüst olmak gerekirse, Natalia'nın delirip beni caydırmaya çalışmasını istemediğim için söylememiştim. En azından caymak için çok geç kalana kadar. Andrew'u ya da Max'i tekrar görürse ne yapacağından emin değildim, ama bir noktada polislerin çağrılacağından şüpheleniyordum.

"Hâlâ orada mısın?" diye sordu Natalia.

"Evet, buradayım. Harika bir iş fırsatı olabilir. Cartwright Hotel Grubu'nun düğün koordinatörü olacağım."

"Lanet olsun, Lina," dedi, soyunma kabininin kapısını açıp başını dışarıya uzatarak. "Bu harika. Tebrikler."

"İşe henüz alınmadım," dedim, birkaç ayakkabı kutusunu konsolun üzerine koyarken. "Mülakat sürecindeyim."

Kıyafetini giyerken durakladı. "Yine de ne kadar zor olabilir ki?"

Sorusunun birkaç saniye boyunca cevapsız kalmasına izin verme hatasına düştüm.

Natalia, Jaslene'in yüzüne baktı, sonra beni tepeden tırnağa inceledi. "Bana ne anlatmıyorsun, *prima*? Bu işte bir bitiyeniği var, değil mi?"

Soyunma kabinine girip gözden kaybolduğunda, derin bir soluk verdim ve bu mola için Tanrı'ya sessizce teşekkür ettim. Yüzüme bakmazsa, her şeyi açıklamak daha kolay olurdu. Açıklamamı hızla yaparken, Andrew'la Max'in isimleri, Natalia'nın fark etmemesini umduğum minik birer ekmek kırıntısı gibi ağızımdan döküldü. Konuşmam sona erdiğinde, ardından gelen sessizlik beni şaşırttı. Başım beladaymış gibi elini sallayan Jaslene'e baktım.

Ben ondan herhangi bir cevap talep etmeden önce, Natalia soyunma kabininden bir Vahşi Batı silahşoru gibi fırlayarak yerel bardaki varlığını belli etti. "Hayatlarını cehenneme çevireceğini söyle."

İnsanların duygularını belli etme şekli birden ona kadar ölçülseydi, benimki çoğu zaman üç ya da en fazla dört olurdu. Jaslene, sarhoşken ona çıkma potansiyeline sahip olan bir yediydi; onu bu halde yakalayacak kadar şanslıysanız seyre değer bir durumdu. Natalia ise bir ondu, haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati. Ve kuzenimin duygu patlamalarını yatıştırmanın en kolay yolu onunla yumuşak tonlarda konuşmaktı. Ürkek bir atı sakinleştirmek gibiydi. Bana, Natalia'ya Fısıldayan Kadın diyebilirdiniz. “İntikam almayı planlamamıştım, hayır. Andrew’a ben-den uzak durması gerektiğini söyledim. Max’le birlikte çalışmam gerekse de her şeyi kendim halledeceğim. Yani kendi işim için de bunu yapmıyor muyum zaten?”

Natalia, şimdi güvenle torbasında duran gelinliği almak için arkasına uzandı ve paketi bana uzattı. “Evren sana birkaç yanlış düzeltme şansı veriyor. Neden kabul etmiyorsun ki?”

Çünkü ben bu tarz küçük hesaplarla uğraşacak biri değildim. Ya da daha doğrusu, küçük hesaplar yapma sanatında hiç iyi değildim ve adaletin yerine gelmesini asla sağlayamazdım. Ayrıca eskide kalmış olaylara kafayı takmak, onların benim üzerimde gücü olduğunu ima ederdi ki öyle bir şey yoktu. Andrew’dan ve Max’ten hoşlanmıyordum. Onlarla çalışmak da istemiyordum. Ama bu bana onlara işkence etme yetkisi de vermiyordu. “Bayanlar, Andrew’u kendi Nahoş Acılarla Dolu Kırmızı Odama çekmenin yollarını hayal etmediğimi sanmayın, ama nihayetinde, ben, işine yönelik bir tehditle karşılaşmış olan bir profesyonelim. Ya bu işi alacağım ya da alternatif bir çözüm bulacağım. Ve sadece beş haftam var. Bu benim önceliğim *olmalı*. Diğer her şey, ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı sadece.”

“Bu duruma karşı olgun yaklaşımından faydalananak biri olarak,” dedi Jaslene, “bu planı *desteklemeliyim* ama şimdi ben de bir kapanışa ihtiyacın olup olmadığını merak ediyorum.”

Geri çekilip başımı yana eğdim. “Kapanış mı? Andrew’la mı?”

Jaslene başını iki yana salladı. “Hayır, o konu zaten kapandı. Max’le.”

“Sanırım ayağına küçük gelseler bile giymekte ısrar ettiğin ikinci el tasarımcı ayakkabıların beynine giden oksijen kaynağını kesiyor.”

Jaslene şakacı bir şekilde dudaklarını büzdü. “Çok tatlısın. Her neyse, tek söylediğim şu ki Max sadece birlikte çalışman gereken biri değil. Bir *geçmişiniz* var. Açığa çıkmamış duygular var. Kapanış, o duyguları ele almanıza yardımcı olacaktı. Onunla başarılı bir şekilde çalışmak istiyorsan buna ihtiyacın olacağından şüpheleniyorum.”

Jaslene bu konuda o kadar yanılıyordu ki bu rahatsız ediciydi. Unutmayı tercih edeceğim bir gün hakkında Max’le konuşmaktan nasıl bir çıkar sağlayabilirdim ki? “Sen beni hiç tanımadın mı, Jaslene? Max’in ne yaptığını ya da bunun beni nasıl etkilediğini yeniden gözden geçirmekle ilgilenmiyorum.”

Jaslene ellerimden birini tutup salladı. “Şapşal kız, kapanıştan bahsederken sen ve Max’in geçmişte yaşananlar hakkında rahatlatıcı bir konuşma yapmanız gerektiğini kastetmiyordum. Bunu kabul ettiğim için çok şaşkınım, ama bence Natalia haklı. Belki de evren sana bazı yanlışları düzeltme şansı veriyor.” Ona sessizce bakmaya devam ettiğimde ekledi. “Dinle, kapanış elde etmenin farklı yolları var ve onlardan biri, senin küçük ruhunu tatmin etmek uğruna birini perişan etmek olabilir.” Omuz silkti. “Sadece bir düşün.”

“Not edildi ve reddedildi,” diye homurdandım. “Elde etmem gereken bir iş ve yürütmem gereken bir işim var. Oyun oynamak gibi bir lüksüm yok.”

Natalia, baş kısmı sallanan biblolar gibi boynunu çevirip gözlerini devirdi. “Beni hayal kırıklığına uğrattın, Lina. Özellikle de

hayatını idame ettirmek için ne yaptığın düşünülürse. Birden fazla işle uğraşma terimini hiç duymadın mı? Aynı anda hem şu Rebecca denen kadını etkileyebilir *hem de* Karadefol Kardeşlere acı çektirebilirsin.”

Başımı iki yana salladım. “Dostoyevski mi, Natalia? Ciddi misin?”

Natalia omuzlarındaki tozu silkeliyormuş gibi yaptı. “Ne diyebilirim ki? Alay etme becerilerim çok yönlüdür.” Ellerimi tutarken gözleri merhametliydi. “Dinle, konfor alanında kalman gerekiyorsa sorun değil. Senin tepki verme şeklin de en az benimkiler kadar geçerli.”

“Ama o kadar eğlenceli değil, değil mi?” diye sordum gülümseyerek.

Natalia göz kırptı. “Sen söyledin, ben değil.” Parmağını ağzına götürerek soyunma odasından sessizce çıkmamızı işaret etti. “Henüz Marcelo’ya gelinlikten bahsetmek istemiyorum. Etrafta meraklı gözler varken olmaz. Bu akşam annemin evine gelecek, o zaman söylerim. Lütfen beni koruyun.”

Jaslene’le kol kola girip Natalia için etten duvar ördük, sonra hepimiz parmak ucunda ilerleyip kapıdan dışarı çıktık. Mağazanın girişinden birkaç adım ötede, Marcelo’nun görüş açısının dışında oyalandık.

Natalia ve Jaslene düğün programı hakkında konuşurken, zihinsel olarak kendimi Natalia’ya tüm hikâyeyi anlatmaya zorlayarak uzaklara baktım. Fikrimi değiştirmeden önce ona döndüm. “Sana söylemediğim bir şey daha var.”

Natalia kaşını kaldırdı. “*Dahası* da mı var?”

“Evet. Andrew ve Max’i Cartwright’taki toplantı odasında ilk gördüğümde panikledim ve onları tanıımıyormuş gibi yaptım. Rebecca’nın, Andrew’un nişanımızı bozduğuna dair hiçbir fikri yok ve bu işi almak istiyorsam bunun geri dönüşü de yok.”

“Hadi. Canım.” Natalia dizine vurdu. “Bu inanılmaz. Sen, Bayan Her Şeyi En İnce Ayrıntısına Kadar Planlayan, epik boyutlarda bir dalavere düzenledin ve şimdi de bu oyunun tahmin edilemez sonunu görmek zorunda mı kalacaksın?” Büyük bir şov yaparak etrafa baktı. “Patlamış mısır ve şeker nerede? Bu senaryonun büyük ekranda oynadığını şimdiden hayal edebiliyorum.”

“Ben de öyle dedim,” diye ekledi Jaslene. “Eh, patlamış mısırla ilgili kısmı. Hatta bu filmi görmek için sinemaya gittiğimi bile hayal ettim. Ve ikiniz de biliyorsunuz ki herhangi bir film için sutyen takıp gerçek kıyafetler giymeye zahmet bile etmem.”

“Bakın, yaptığım şeyle gurur duymuyorum,” dedim, hayallerini yarıda keserek “ama evet, sonuna kadar bekleyip göreceğim. Belki Rebecca kararını verdikten sonra ona söylemenin bir yolunu bulurum. O zamana kadar, umarım bana düğün koordinatörü olarak sahip olmanın geçmiş ilişkilerim hakkında endişelenmekten daha önemli olduğunu düşünür.”

Natalia beni incelerken dudağını ısırdı. “Umut etmeye devam edebilirsin, *prima*, ama yalancının mumu yatsiya kadar yanar. Ne yaptığını bildiğinden emin misin?”

“Hem de hiç,” dedim. “Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok, ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Andrew’un bu oyuna devam etmek için her türlü sebebi var ve erkek kardeşi de oyuna katıldı. Max gibi biriyle nasıl başa çıkılacağını çok iyi biliyorum.”

Jaslene boğazını temizleyip gözlerini pörtletti.

“Yine alerjin mi tuttu?” diye sordum. “Ah. Arabamın içi bu sabah polenle doluydu.”

“Pek sayılmaz,” dedi, elinin içine doğru öksürerek.

“Her neyse, kartlarımı doğru oynarsam,” diye devam ettim, “Max bu sürece hiç karışmayacak bile. Her şeyden öyle bihaber ki hiçbir önemi olmadığını fark etmeden önce iş sözleşmesini imzalıyor olacağım.”

Natalia bağını kaldırıp iç çekti.

“Ne?”

Omzumun üzerinden ölümcül bir bakış atarak gözlerini kısıtı.

Sabah yaptığım kahvaltı midemde ayaklandı ve omurgamda bir karıncalanma belirdi. “Tam arkamda duruyor, değil mi?”

“Evet,” dedi Max, keyifli bir ses tonuyla.

Kahretsin. Belki de hayatım gerçekten bir film *olmalıydı.*

Yedinci Bölüm

MAX

Her rakibin, ne kadar önemli ve yetenekli olursa olsun, zayıf bir noktası vardı. Lina'ninkini şimdiden tahmin edebiliyordum. Her şeyi kontrol etmek istiyordu. Bunu yapamadığında aklı karışıyor, dengesi bozuluyor ve saçma sapan şeyler yapacak kadar telaşlanıyordu, doğaçlama bir iş toplantısı esnasında eski nişanlısını ve onun erkek kardeşini tanıımıyormuş yapması gibi. Buraya habersizce gelerek bu zafiyetinden faydalanıyordum. Utanç verici olduğunu biliyordum ama yine de bu gerekliydi.

Yüzünde garip bir ürkeklik olan Lina benimle yüzleşmek için döndü. Hafif bir yalpalama, hareketinin akışkanlığını kesintiye uğrattı. Heh. Planım işe yarıyordu.

Ona en çarpıcı gülümsemelerimden birini sundum. "Lina, seni tekrar görmek çok güzel."

Bana küt diye düşüp öl dermiş gibi yüzünü buruşturarak baktı. “Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim ama yalan söylemiş olurum. Burada ne arıyorsunuz, Bay Hartley?”

Lina bana her saldırdığında sinirleneceğimi düşünüyorsa kesinlikle yanılıyordu. Ben uyumlu bir adamdım. Beni öfkeme yenik düşürmek için devasa bir saçmalık gerekirdi ve Lina’nın sivri dili o seviyeye yaklaşmıyordu bile. “Burası halka açık bir kaldırım, Bayan Santos. Tam da siz benim hakkımda kötü şeyler söylerken buradan geçtiğime inanır mısınız?”

Bir kadın aramıza girerek gözlerindeki zehirli bir bakışla bana baktı. “Sorusuna soruyla cevap verme, seni alçak.” Kulağındaki küpeleri çıkardı ve birdenbire beliren bir saç tokasıyla uzun ve kıvrıkcık bal rengi saçlarını atkuyruğu yaptı. Bir şeye hazırlanıyordu ve parmaklarını çatırdatmasına bakılırsa bunun bir çay partisi olduğunu sanmıyordum.

“Ne istiyorsun?” diye sordu kızgın kadın.

Onu belli belirsiz hatırlıyordum. Hafızam beni yanıltmıyorsa, Lina düğün gününde beni gelin odasından kovduktan sonra koridorda yanımdan koşarak geçen kadındı. Belli ki bu kadının da kara listesindeydim. Ellerimi havaya kaldırdım. “Hey, hey, hey. Bu düşmanlık neden? Elçi yi vurmamanız gerekir, hatırladınız mı?”

“Elçi mi?” diye hırladı kadın. “Bu çok komik. Kuzenimin nişanlısını düğünü iptal etmeye ikna eden kişi bir elçi değil, suç ortağıdır.”

Bakışlarım Lina’nın yüzüne kaydı. Dudakları titriyordu, ama yüzündeki duygular silinmeden önce gözümü bile kırpmamıştım. Böyle mi *hissediyordu*? Yoksa abimle olan bağlantım yüzünden ben de mi suçluydum? Keşke aklındakileri görmeme izin verseydi. Tüm aksiyonun gerçekleştiği yer orasıydı ve büyüleyici bir yer olmalıydı.”

“Bak...” Kadını işaret ettim. “Pardon, adın neydi?”

“Natalia,” dedi dişlerini gıcırdatarak. Başparmağıyla diğer kadını gösterdi. “Ve bu da Jaslene.”

Jaslene usulca başını salladı. “Merhaba Max.”

Hah. Jaslene benden nefret etmiyormuş gibi görünüyordu. Şaşırtıcı. Belki de potansiyel bir müttefik olabilirdi.

Düşmanca davranana geri döndüm. “Bak Natalia, duyduğum kadarıyla her şeyden haberin olduğu belli. Bu da demek oluyor ki Lina ve benim birlikte çalışmaktan kaçınamayacağımızı da biliyordur. Rahatsız edici bir durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Bu yüzden kuzeninle bir dakika konuşmamın bir sakıncası var mı?”

Natalia kollarını kavuşturup sola çekildi. “Rahatına bak.”

“Yalnız, lütfen.”

Natalia ve Jaslene birkaç adım geri gitseler de erişebileceğimiz bir yerde durdular.

“Bugün seni öğle yemeğine davet etmek için uğradım,” dedim Lina’ya. “Bence konuşmalıyız. Belki havayı yumuşatıp bu işte ilerlemenin bir yolunu bulabiliriz. Ne dersin?”

Başını yana yatırarak gözlerini kocaman açtı ve bir baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Havayı yumuşatmak mı? Bunu yapmamıza ne gerek var ki? Biz birer yabancıyız, unuttun mu?”

Ah, demek bu oyunu oynuyoruz, öyle mi? Eğlenceli. “İşbirliği yaptığım sürece birer yabancıyız, hatırladın mı? Rebecca sadece bir telefon uzaklıkta.”

Lina omuzlarını dikleştirip öfkeyle baktı. “*Bunu. Yapamazsın.*”

Kahretsin. Beni yakalamıştı. Başımı iki yana salladım. “Hayır, yapmam. Ama hani filmlerde bir grup genç kötü bir şey yaptıktan sonra baskı altında kırılıp her şeyi itiraf eden bir çocuk olur ya? İşte o Andrew. Eğer organize olamazsak, Andrew korkacak ve bir kanarya gibi şakiyacak.”

Lina küçük bir soluk aldı, beni incelerken yüzü dalgındı. “Havayı burada yumuşatabiliriz.”

“Ya da bunu güzel bir öğle yemeğinde yapabiliriz. Yetişkinler gibi.”

Lina, küçük bir çocukla konuşur gibi öne eğilip ellerini bacaklarına koydu. “Bunun senin üstünde çok fazla baskı yaratıp performansını etkilemesinden endişelenmiyor musun?”

Tanırım. Lina’nın benimle işi bittiğinde sadece bir kabuktan ibaret olmayacaktım; aynı zamanda V yakalı kaşmir kazaklar giyen, Adirondack sandalyelerde rahatlayan ve biri şaka yaptığında kıkırdayan birine dönüşecektim.

“Güzel,” dedi Jaslene.

Ne müttetik ama.

Neden kendimi bu istismara maruz bırakıyordum ki? Bu işe bunun için girmemiştim. Tamam, belki de küçük bir parçam onun bu küçümseyici halinden hoşlanıyor olabilirdi ama mesele bu değildi. Eğer ağırlığımı koymazsam, Andrew kendi adayını kolayca zafere yönlendirecekti ve ben bunun olmasına izin vermezdim. Ayrıca başkasının kötü davranışları yüzünden cezalandırılmaktan bıkmıştım. Özellikle de Andrew’un. Kaşlarımı çatarak kafam karışmış gibi davrandım. “Seni sunakta bıraktığım ânı unutmuş olabilirim.” Sonra elimi belime koyup çeneme hafifçe vurdum. “Ah, bekle bir dakika. Bunu yapan *abimdi*. Üzgünüm. Bazen ikimizi birbirine karıştırıyorum. Belli ki sen de öyle.”

Lina gözlerini kıstı. Natalia hırladı. Jaslene’in soluğu kesildi.

Ah, kahretsin. Bu niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. Şimdi Çok-İleri-Gittin adasında mahsur kalmıştım ve bu kadınlar kurtulmam için tek şansımdı. Ben özür dileyemeden Jaslene, Lina’yı geri çekti. Birbirlerine baktılar sonra Jaslene koçluk yapıyormuş gibi ellerini Lina’nın omuzlarına koydu.

“İnsanları dış görünüşüne göre yargılama,” dedi Lina’ya. “Bunu yapabilirsin.”

Lina, Jaslene'den sonra Natalia'ya baktı ve ikincisi, sessizce birinin ölüm emrini veren bir mafya babası gibi kafasıyla onayladı. Ne garip bir üçlü.

Lina derin bir nefes alırken göğsü yükseldi sonra aldığı nefesi yavaşça bıraktı. "Tamam, Max. Nereye gitmek istersin?"

Bu kadar mıydı? O düşüncesiz çıkışım yüzünden beni paylamayacak mıydı? Kraliçe cezamı ertelemiş gibi hissediyordum. Tamam, bu ertelemeyi kabullenip yoluma devam ettim. Düşmanca hisleri halının altına süpürmek için hâlâ beş haftam vardı. "Senin seçimin. Nereye istersen."

"Grill from Ipanema'ya ne dersin?"

"Adams Morgan'daki mi? Ben orada yaşıyorum. Harika."

Lina başıyla onayladı. "Tamam, yarım saat sonra orada buluşuruz."

Yasak yere park etmiş olduğum arabamı işaret ettim. Arabayı hemen çekmezsem muhtemelen ceza yiyecektim. "İstersen birlikte gidebiliriz."

"Yok," dedi. "Önce halletmem gereken bir işim var. Seninle orada buluşuruz." Jaslene, Natalia'yı gömleğinin kolundan tutup uzaklaştırırken, Lina, korumalarının durduğu tarafa döndü.

Birkaç adım attım ve Lina'nın adımı seslendiğini duyunca durdum. "Evet?"

"Dört gözle bekliyorum," dedi. "Ve iyi niyet göstergesi için gerçekten minnettarım." Sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp bana utangaç bir şekilde gülümsedi.

Lina her haliyle ıslıl ıslıldı ama bu gülümseme, yüzünü içten içe parlıyormuş gibi değiştirmişti. Sadece nefes kesici değildi, aynı zamanda öldürücüydü. Derin bir nefes aldım çünkü lanet nefesimi geri istiyordum. "Ah, evet, bunu yaptığımıza ben de memnunum. Sonra görüşürüz."

Başıyla onaylayıp arkasını döndü.

Kendi yarattığım şaşkınlık içinde öylece dururken kaydettiğimiz bu hızlı ilerleme konusunda temkinli bir iyimserlik içindeydim. Tüm bunları yanlış düşündüğümü fark ettim. Lina'yla iletişim kurmak bir savaş değildi. Daha çok mükemmel bir kokteyl hazırlamaya –zamanla mükemmelleşeceğim bir bilime– benziyordu. Kontrolün kendisinde olduğunu düşünen bir kişiyi –Lina– al, dengesini bozmak için denkleme kararlı birini –ben– ekle ve kuvvetle karıştır. Bu, bir kadehteki köpüktü, dildeki bir tat patlamasıydı ve en sonunda az önce yaşadığımız gibi küçük atılımlara yol açacaktı. Birkaç ince ayarla birlikte o kadar iyi olacaktık ki birisi kimyamızı bir araya getirip şişelemek isteyecekti.

Platonik bir kimya, elbette.

Sadece, bilirsiniz, profesyonel düzeyde etkileşimde bulunan ve ortak bir hedefe ulaşmak için çalışan iki insan arasındaki kimya.

Kahretsin. Bunu düşünmeden duramıyordum. Şimdi saçma sapan şeyler yapacak kadar telaşlanan bendim. Mesela Lina'yla abimden önce tanışsaydım neler olacağını merak etmek gibi.

Lina ve ben yemeklerimizi biraz önce sipariş etmiştik. Bir aperatif, başlangıç ve tatlı onun için –önce tatlıyı seçip sonrasında ondan hareketle başlangıca doğru gittiğini söylüyordu– ve bir başlangıç da benim için.

Şimdilik her şey yolunda.

İçinde misket limonu ve nane bulunan içkisinden bir yudum alırken çaktırmadan yüzüne baktım. Oturduğumuzdan beri rahatsız edici derecede sakindi ve artık bana delici bakışlar atmadığı için onunla nasıl iletişim kuracağımı düşünüyordum. “Ha-

rika bir iş fırsatı yakaladığın için seni tebrik ederek başlayayım. Rebecca'yı gerçekten büyülemiş olmalısın. Bu inceleme sürecini çok öneme alıyor.”

Lina dirseğini masaya yasladı ve bir kokteyl çubuğuyla kadehindeki buzları karıştırdı. “Ben de bunu merak ediyordum. Ticari imajını değiştirmeye çalışan bir müşteriye göre yaptığı şeyin alışılmışın dışında olup olmadığını.”

İşte *bu*, doğru yöne atılmış olan bir adımdı. Lina benimle sanki bir meslektaşımıymışım gibi konuşuyordu. Yeni bir başlangıç yapmak istermiş gibi. Ve ben de onun bu yumuşak tavrından yararlanmak niyetindeydim. “Böyle bir şeyi ilk kez duydum. Ama şaşırmadım. Rebecca, kendi yaklaşımını izlemekten mutlu olan bir insana benziyor. İyi haber şu ki sunum açısından istediği şey tam olarak benim alanım; yani sana yardım edebilirim, özellikle de sosyal medyayı senin yararına kullanmak söz konusu olduğunda.”

Lina düşünceli bir şekilde başını salladı. “Uzmanlığına güvenmekle ilgilendiğimi varsayalım. Sunumu hazırlamaya nasıl devam etmemizi önerirsin?”

“Bu çok basit. Rebecca'yı şu an için denklemden çıkaracağım ve seni müşteri yapacağım. Genelde yaptığım şey, müşterinin çalışmalarını ve insanların buna nasıl tepki verdiğini araştırmaktır. Bu yüzden senin durumunda da düğün planlamanın nasıl bir şey olduğu konusunda fikir edinmeye çalışacağım.” Bunu söylediğinde bir an tedirginlik yaşandı –bende, onda değil– çünkü bu cümle bana, onun kendi düğününü de planladığını ancak büyük finali asla göremediğini hatırlattı. Ayrıca daha önce bundan kaygısızca bahseden pislik de bendim. Bu düşüncüyü kafamdan attım ve devam ettim. “Yani işin özünde, senin neler sunduğuna bakıp pazarın geri kalanıyla karşılaştıracacağım. Sonra referanslarını kontrol edeceğim. İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü öğreneceğim. Ardından kendini sahada nasıl konumlandırmak

istediğinden bahsedeceğiz. Bunun nasıl olacağı hakkında biraz beyin fırtınası yapacağız. Sonra sunumunu oluşturmak için hepsini bir araya getireceğiz.”

“Yani sen...”

Garsonumuz, Lina’nın aperatifiyle geldi. “*Bolinhos de bacalhau?*”

“*Sim,*” dedi Lina, ellerini beklentiyle ovuştururken. “*Obrigada.*”

Garson yemeği masanın ortasına bıraktı ve Lina tabağı kendi tarafına çekti.

“Denemek istemediğine emin misin?” diye sordu Lina.

İkramını geri çevirmek zorundaydım. “Tuzlanmış marinayı hiçbir zaman sevmedim, bu yüzden Brezilya yemekleriyle tanışmamın onunla başlamasını istemiyorum.”

“Mantıklı.” Yumurta şeklindeki parçalardan birini alıp ısırdı. Gözlerini kapatarak inledi. “Ah, çok iyi. *Çok. İyi.* Ve hiç yağlı değil.” Ağzına bir parça daha atıp keyifle mırıldandı.

Ona bakmaya cesaret edemedim. Aperatif yemeğiyle ilk aşamadan sonrasına geçerken bunu yapamazdım. Bu çok müstehcen bir sahneydi. Kendime engel olamayarak tek gözle ona baktım. *Kahretsin.* Görsel olarak çok daha kötüydü. Su bardağını alıp kafama diktim, sonra zihinsel olarak kendime tokat attım. *Senin sorunun ne, Max? Kadının huzur içinde yemek yemesine izin ver.* Belki de onu biraz yalnız bırakmalıydım ya da bu utanç verici tek taraflı gerilimi kırmak için bir şaka yapmalıydım. “Seni morina toplarıyla yalnız bırakmamı istersen haber ver.”

Lina’nın gözleri aniden açıldı. Burada olduğumu unuttuğuna yemin edebilirdim; yüzündeki yakalanmış ifadeye gülmek için elimden geleni yaptım.

Neredeyse boş olan tabağını işaret ettim. “Sanırım tatmin ediciydi.”

* (Pt.) “Morina topları?” (ç.n.)

** (Pt.) “Evet.” (ç.n.)

“Son derece.” Lina bir peçeteyle ağzının kenarlarını hafifçe sildi. “Sunuma geri dönelim. Gün içinde neler yaptığımı görmek istediğini söyledin. Ne yani, bir gölge gibi beni takip etmek mi istiyorsun?”

Bizi tekrar konuya odakladığı için minnettardım; bir an için neden burada olduğumuzu unutmuştum. “Gölge gibi takip etmek bunu ifade etmenin iyi bir yolu. Seni normal ortamında görmek istiyorum. Ama aynı zamanda sakıncası yoksa seni kayda almak istiyorum. Bu görüntülerden bir kısmı tanıtımlarda kullanılabilir. Ya da biçimsel seçimler yapmamıza yardım edebilir.”

“Kayda alırken haber verecek misin?”

“Elbette.”

“Ve bu senaryoda müşteri ben olduğuma göre, benim tüm isteklerimi dinleyeceksin, değil mi?”

Evet, bu konuda haklıydı ama sadece kısmen. Bu tam olarak “o-ne-diyorsa-olur” durumu değildi. Olamazdı, çünkü memnun etmem gereken başka bir müşterim –asıl müşterim– vardı. “Elbette dinleyeceğim. Ama yine de Rebecca için çalıştığımı, onun ve Cartwright Hotel Grubu’nun çıkarlarını göz önünde bulundurmam gerektiğini unutma.”

Lina başıyla onayladı. “Bu anlaşılabilir. Bu konuda açık olduğun için teşekkürler.”

Yanılmıyorsam, yeni bir gelişme daha kaydediyorduk; Lina benimle çalışmaya açık görünüyordu. Ki bu da umduğum şeyi doğruluyordu: Bu öğle yemeği tam da ihtiyacımız olan şeydi.

İki garson başlangıç yemeklerimizle birlikte geldi ve tabakları, kendimi yeterince özenli giyinmemiş hissetmeme neden olan abartılı bir jestle masaya koydu. Lina’nın tavsiyesi üzerine *moqueca de peixe* deniyordum. Brezilya’ya özgü bir balık yahnisiydi. Lina ise... Görünüşe göre restoran menüsünde kalan ne varsa onları yiyordu. Tavuk. Pirinç. Siyah fasulye. Mısır unu gibi görünen

bir yemek. Bir çeşit salata sosunun içinde yüzen domatesler ve soğanlar. Ve bir tabak dolusu yeşillik.

Aşağı eğildim ve örtüyü kaldırarak masanın altını kontrol ettim.

“Sorun ne?” diye sordu Lina. “Bir şey mi düşürdün?”

“Hayır, yemeğini yemene yardım edecek olan diğer insanları arıyorum.”

Lina’nın dudakları seğirdi.

Aha. Lina gözlerimin önünde çözülüyor.

Lina, çatal kaşıkların nasıl kullanılacağına dair talimata ihtiyacım varmış gibi çatalını ağzına götürdü. “Ye, Max. Şu anda yapabileceğin en akıllıca şey bu.”

Utangaç bir tavırla gülümsedim. “Tamam, tamam. Önce sana bir soru sorabilir miyim?”

Çatalını masaya bıraktı. “Elbette.”

“Mısır ununa benzeyen o şey ne?”

Yüzü aydınlanan Lina parlak bir şekilde gülümsedi. “Bu bir *farofa*. Brezilya yemeklerinin vazgeçilmezi olan kavrulmuş tap-yoka unu. Biraz yağ, soğan ve sarımsakla lezzetlendiriliyor. Annem kendi tarifine domuz pastırması da katıyor.”

Lina kendisinin bu yönünü paylaşmaktan hoşlanıyordu ve bu, konuşmayı hiç kesmemesini dilememe neden oldu. Onu konuşturmaya devam etmek için daha fazla soru sormaya çalıştım. “Peki, bunlar karalahana mı?”

“Brezilya tarzı, evet. Biz buna *couve à mineira* diyoruz. Lahana-ları yavaş pişirmek yerine ince ince dilimleyip sarımsak ve zeytinyağı içinde karıştırarak pişiriyoruz. Denemek ister misin?”

Masanın üzerine yayılan iştah açıcı kokulara çekilerek öne eğildim. Lina bir çatal dolusu yeşilliği kaldırıp tabağımın yanına aktardı. Saniyeler içinde yemeğe daldım. “Ah, lanet olsun, bu çok lezzetli. Dokusu da çok ilginç.”

Lina bana gülümsedi ama sonra kim olduğumu ve neden benimle sıkı fıkı olmaması gerektiğini hatırlamış gibi yüzü asıldı. İç çekerek kendi yemeğine daldı. Birkaç saniye sonra sandalyesinde doğrulup parmaklarını şaklattı. “Ah, kahretsin. Güvecini biber ekleyerek denemeni söylemeyi unuttum.” Burnunu kııştırdı. “Aslına bakarsan, boş ver. Muhtemelen senin için çok acı olur.”

Başımı geriye doğru attım. *Pardon? Çok mu acı olur?* Biraz acıyı kaldıramayacağımı ima etmesine güldüm. “Acı biber sosuna bayılırım. Her zaman yerim. Ve bu yemeği tüm her şeyiyle deneyimlemek istediğim için gönder gelsin.”

Lina sırtarak garsonumuza el salladı. “*O senhor poderia trazer o molho de pimenta malagueta?*”

Garsonumuzun gözleri kocaman açıldı. “*Sério? Tem certeza?*”

Lina başıyla onayladı. “*Sim.*”

Garson gülümsedi.

“*Certeza*, emin olmak anlamında, değil mi?” diye sordum garson yanımdan ayrıldıktan sonra. “Tek tük birkaç kelime anlayabiliyorum. Muhtemelen lisede aldığım İspanyolca derslerinin yardımı oldu. Portekizceye benziyor.”

“Evet, acı biber konusunda emin olmanı istedi.”

“Anladım.” Yüzümün alt yarısını sildim. “Bu arada güveç harikaydı. Teşekkürler.”

Lina’nın dudaklarının kenarı yukarı kalktı ama bu bir gülümseme değildi. Dikkati dağılmıştı. Muhtemelen giyim mağazasının dışında yaptığım küçümseyici yorum yüzünden hâlâ bana kızgındı.

Bunu geride bırakmamız gerektiğinden dolayı asıl meseleye değinmek için cesaretimi topladım. “Lina, Andrew’la ayrışında oynadığım rol için ne kadar üzgün olduğumu yinelemek istiyorum.”

* (Pt.) “Acı biber sosu getirebilir misiniz?” (ç.n.)

** (Pt.) “Gerçekten mi? Beyefendi emin mi?” (ç.n.)

Lina çenesini kaldırdı ve yüzüne boş bir ifade yerleştirdi; bu o kadar zahmetsiz bir hareketti ki bahse girerim bunu milyonlarca kez yapmıştı. “Özür dilemene gerek yok, Max. Ben unuttum artık.”

İkna olmamıştım. Lina “unutmuş” olsaydı, beni daha önce yaptığı gibi mi karşılardı? Her attığımız adım karşısında bir adım geri mi çekilirdi? Sanmıyordum. Açıkça herhangi bir kırgınlık belirtisi göstermiyor olabilirdi, ancak derinlerde bir yerde bu vardı. “Bak, bana neden soğuk davrandığını anlayabiliyorum. Ama açıkçası Andrew o zamanlar hiç kimseyle evlenmeye gerçekten hazır değildi. Ona her ne söylediysem onu bu gerçeğe yüzleşmeye zorladı. Yani bir anlamda, sanırım sana bir iyilik yaptığımı söyleyebiliriz.”

Bana katılacağını umarak güldüm. Bir gün, sonsuza dek mutsuz olacağı bir evlilikten kurtulduğunu bilerek hayatının bu bölümüne gülüp geçebilsek harika olurdu.

“Max, bence durmalısın...”

“Ve siz ikiniz birbiriniz için yaratılmış olsaydınız, eninde sonunda birbirinize geri dönüş yolunu bulurdunuz, değil mi? Ayrıca onun yerini almak isteyecek bir sürü insan olduğundan eminim.”

Lina’nın çenesinde bir kas seğirdi. Kokteylini alıp kafasına dikti. Kadehini bıraktıktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. “Doğru. Kesinlikle.”

Garson biber sosuyla birlikte yanımıza geri döndü ve sosu güvecimin üzerine döktüm.

“Teşekkürler,” dedim. “Bunu dört gözle bekliyordum.”

Garson tek bir kelime etmeden masadan uzaklaştı.

“Gerçek deneyimi yaşamak için bu yeterli değil,” dedi Lina. “Cömert bir miktar döktüğünden emin ol. Ah, biberlerden bir kaçını da *denemelisin*.”

Tavsiyesini dinledim ve beklentiyle dudaklarımı yalayarak daha fazla sos döküm.

Ben yemeğimden bir kaşık alırken kirpiklerinin arasından beni izledi.

“Ah, haklısın,” dedim. “Sos yemeğe daha çok *cazibe* katıyor.” Acıdan dilim yanıyordu ama çok da rahatsız edici değildi.

Lina beklentiyle bana baktı. “İyi misin?”

“Harikayım,” dedim, sonra küçük kırmızı biberlerden birini ağzıma attım. Bu kez, sıcaklığın boğazımın arkasına doğru ilerleyip yemek borumdan aşağıya indiğini hissedebiliyordum. *Off*. Bu biber yakıyordu. “Bu ne tür bir biberdi?”

“Malagueta,” dedi Lina. “Arnavut biberinden iki kat daha acıdır ama hayalet biberin yanına bile yaklaşamaz.”

“Hımm.” Ağzıma bir biber daha atıp çiğnerken alnımı sildim. *Lanet olsun, içerisi gitgide ısınıyor mu ne?* Etrafa baktım. İnsanlar gülüyor, yemeklerinin tadını çıkarıyorlardı; ama zihnimde puslu bir serap gibi görünüyorlardı, uzanıp dokunursam kaybolacaklarmış gibi. Birisi de dilimi çekiştiriyor olmalıydı. Çünkü ağzımın içine sığmıyordu. Gözlerim sulanırken kâğıt peçeteyi bir yelpaze gibi kullanarak kendimi serinlettim. *Az önce ne yedim ben öyle?* “Funun fır hayaset fifer olmadığından emin misin?”

Lina başını iki yana salladı. “Ne dedin? Seni anlayamıyorum.”

“Hayaset fifer. Firas güslü gifi.”

Lina güldü. “Hayalet biber mi? Biraz güçlü gibi mi?” Başını yana eğdi. “Max, dilin iyi durumda mı?”

Elimi sallayarak endişesini bir kenara savurdum. “Hayır, hayır, fen iyiyim.”

Öne eğilip ellerimle bacaklarımdan destek aldım ve masadan uzaklaştım. Sandalyemin zemine sürme sesi birkaç meraklı bakışı üzerime çekti. *Yüce İsa*. Belki de ben şekil değiştiren bir

ejderhaydım ve bu da ilk dönüşümeimdi. Boğazımdan bu restoranı yakıp kül edecek kadar ateş üretebilirdim. Ağzımdaki ateşi söndürmeye çalışarak dudaklarımı büzdüm ve hızlı hızlı soludum. *Huu, huu, huu, huu*. Tamam, yanma hissi hafifliyordu, Tanrı'ya şükür. Dilim hâlâ sosis zarına sarılmış gibi geliyordu ama hayatta kalacaktım.

“Garsondan süt getirmesini istememi ister misin?” diye sordu Lina.

Sanki benim sıkıntım onunkini hafifletmiş gibi sesinde bir rahatlık vardı. Başımı kaldırıp işkencecime baktım. Lina'nın saklamayı başaramadığı sırtısına bakılırsa, biraz önce yaşananların tam da istediği gibi gittiğini varsayıyordum. Eh, bu da bir şeydi, bu huysuz dış görünüşün altında bir şakacı vardı. Ve bu her şeyi değiştiriyordu. Sivri dilinin ne kadar eğlenceli olduğunu unuttum. Mükemmel kokteyli hazırlamayı unuttum. Onun teslim olması dışında hiçbir şey istemiyordum. Geri çekil, toparlan, tekrar bir araya gel, burada yapmam gereken şey buydu. “İyi olacağım, ama bunun için sana teşekkür edemeyeceğim.”

“Ben mi?” dedi, elini göğsüne koyarak. “Biberleri *sen* istedin.”

“Kasıtlı teşvikine dayanarak, evet. Biberlerin tat alma duyumu yok edeceğini düşünmemiştim.” Başımı iki yana salladım. “Bunu senden asla beklemezdim.”

Bir peçeteyle ağzını sildi. “Beni bir bukalemun olarak düşün, Max. Çevreme uyum sağlamak için değişirim, buna şu anki eşlikçim de dâhil.”

Umarım bir hayalet dönüşüp ortadan kaybolurdu. “Bu gerçekten büyüleyici. Oyunlar oynamaktan zevk alacağını hiç düşünmemiştim. Çarpıcı kişiliğini epey güzel bir şekilde tamamlıyor.”

Lina gözlerinden kıvılcımlar saçtı. “Kişiliğim hakkında *hiçbir* şey bilmiyorsun.”

“Bugün, seni neyin tetiklediğine dair hızlandırılmış bir kurs görmüş gibi oldum, dolayısıyla çok şey biliyorum. Ayrıca bir

noktada abimle evlenmek istediğini de biliyorum. Sırf bu bilgiye dayanarak bile Myers-Briggs kişilik analizini çıkarabilirim. ISTP. İnatçı. Soğuk...”

“Sorun ne, Max? Aydınlatıcı ve zekice bir yanıt vermek senin becerilerini aşıyor mu?”

Burun deliklerim titreşti; Lina’nın küçümsemesi karşısında gücenmişlerdi. Parmaklarımı masaya vurarak arkama yaslandım. “I. S. T. P. İnatçı. Soğuk. Toy. Ve...”

Lina’nın gözleri kısıldı. “Sakın söyleme, Max. Bana pislik dersin, bütün o biberleri ağzına tıkarım.”

“Sana asla pislik demem.”

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Etrafında dalgalanan sis perdesi yavaş yavaş kayboluyordu.

Öne doğru eğilip dirseğimi meydana okur gibi masaya dayadım. “Hayır, milyon dolarlık kelime... *Parçalanmış*.”

Lina donup kaldı, alnındaki bir damar küçük bir uzaylı gibi dışarı fırladı. Sonra bana hırladı. *Kelimenin tam anlamıyla* hırladı. Ve bu, hayatımda duyduğum en mükemmel sestti.

Ondan bu tepkiyi almak aşırı tatmin ediciydi ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü bunu tekrar tekrar yapmak istedim.

* Katharina Cook Briggs ve Isabel Myers tarafından, ünlü psikiyatrist Carl G. Jung’un kişilik/karakter analizlerinden yola çıkılarak hazırlanmış bir kişilik çözümleri çalışmasıdır. (ç.n.)

Sekizinci Bölüm

LINA

 man Tanrım. Biraz önce hırlamış mıydım? Hem de bir restoranda?

Dirseklerimi masaya koydum, elimi alnıma attım ve etrafımızda yemek yiyen insanlara baktım. Kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. Elbette, Max dışında. Sadece birkaç dakika önce ölmek üzere olan bir pislik gibi görünmesine rağmen şimdi beni sessizce izlerken rahat görünen Max dışında.

Onunla ilgili her şey beni rahatsız ediyordu. Kendisinin farkında olmayışı –gerçekti–, alaycılığı –çocukçaydı–, çocuksu gülümsemesi –samimiyetsizdi–, dalgın bir şekilde sürekli sıvazladığı keskin çenesi –kesinlikle sahteydi–, sırf onu bir kuaför koltuğunda folyolara sarılmış bir halde otururken hayal edebilmek için bütün kalbimle boyanmış olduğunu dilediğim gür, siyah saçları –ne yazık ki doğaldı– ve bunun gibi şeyler... *Gırrr.*

Hiç uyuşmadığımız kesindi. Damarıma basıyordu. Ama onun başına kalmıştım. En azından önümüzdeki beş hafta bo-

yunca, belki de daha fazlası için. Şimdi benim de en az onun kadar olgunlaşmamış olduğumu düşünüyordu. Daha da kötüsü, muhtemelen Cartwright'taki iş için uygun olup olmadığını sorguluyordu.

Derin bir nefes al, Lina. Bunu düzeltebilirsin. Max'in iğnelemesi karşısında verdiğim şiddetli tepkiyi açıklamak için bir şey – herhangi bir şey– bulabilmek adına beynimi yokladım. Bir bahane bulmak çok uzun sürmedi. Stres. Huzursuz olmamın sebebi bu *olmalıydı*. Summer's Eve reklamında oynayan oyuncuyla çarpıcı bir benzerlik taşıyan huzur tanrıçasını örnek alarak “Max, kendimizi bu negatif enerjiden kurtarmalıyız. İkimiz için de sağlıklı değil. Son birkaç dakikayı geri alalım, tamam mı?” dedim.

Max görüldüğü kadar rahat olmadığını kanıtlayarak derin bir soluk verdi. “Kesinlikle haklısın. Bunun için üzgünüm.”

Öne doğru eğilip fısıltıyla konuştum. “Mesele şu ki çok büyük bir baskı altındayım ve sanırım sonunda beni etkilemeye başladı. Tek bir şey olsaydı sanırım idare ederdim. Ama son birkaç gündür birbiri ardında sorunla karşılaştım. İşimi yürüttüğüm gelinlik dükkânı kapanıyor. Cartwright fırsatı beni ne kadar heyecanlandırırsa da kendi endişelerini de beraberinde getiriyor. Ve Andrew'u tekrar görmeyi hiç beklemiyordum, hem de o toplantı odasında. Kendimde değilim. Hem de hiç.”

Şey, aslında *kendimdeydim* ama dünyaya –ya da beni hayatımın en dip noktasında görmüş olan adama– göstermek istediğim halim bu değildi.

“Bu yeterince adil,” dedi Max kaşlarını çatarak. “Dürüst olmak gerekirse ben de kendimde değilim.” Aramızdaki boşluğu işaret etti. “Bunların hiçbirisi gerekli değildi, o yüzden hepsini unutalım. Stresin konusunda ne yapman gerektiğine gelince, onu hafifletmene yardımcı olabilecek bir aktivite var mı?” Gözleri kocaman açıldı. “Fiziksel bir aktivite yani.” Başını iki yana salladı. “*Spor* ya

da onun gibi bir şey. Balta fırlatma. Yoga.” Yüzünü buruşturarak omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Burnumu kırıştırdım. “Stres gidericilerim genelde bu kadar efor sarf etmemi gerektirmez. Televizyon izlemek, alışveriş yapmak, tatlı yemek, tüm elektronik cihazları sessize almak ve rahatsız edilmeden kitap okumak.”

Max arkasına yaslandı ve söylediklerimi düşünürken alt dudaklarını çiğnedi. Birkaç saniye sonra, “Hafta içinde burada capoeira dersi alıyorum. Aslında bu akşam dersim var. Stres atmanın harika bir yolu.”

Söylediklerine bir anlam vermeye çalışarak gözlerimi kırptırdım. “Sen ne?”

“Capoeira,” dedi. “Brezilya’ya özgü dövüş sanatlarından...”

Gözlerimi devirdim. “Capoeira’nın ne olduğunu biliyorum, Max. Sadece ders almana şaşırdım.”

Kaşını kaldırdı. “Nedenmiş?”

“Çünkü son yarım saattir Brezilya yemeği yiyoruz ve Brezilya kültürünün herhangi bir yönüne aşına olduğundan bir kez bile bahsetmedin.”

Bu ilgi çekiciydi. Max’in parlak ama sinir bozucu görüntüsünün altında farklı katmanlar da vardı.

Max omuz silkti. “Ah. Eh, artık biliyorsun. Bana katılmak ister misin?”

“Ne? Bu akşam mı?” Yüzümü buruşturdum. “Hayır, yapamam.”

Teklifini reddetmeme şaşırmamış gibi başını salladı. “Böyle bir şey yapmaktan hoşlanabileceğini düşündüm. Müziği ve dansı bir araya getiren bir dövüş sanatı. Evet, muhtemelen çok efor sarf etmen gerekir. Stres atmanın daha az yorucu biçimlerini tercih ettiğini kendin söyledin.”

Garsonumuz, tatlımla, kocaman bir *brigadeiro* ile yanımıza geldi. Max tatlının büyüklüğüne baktı. Evet, üzerinde renkli

şeker parçacıkları bulunan kocaman bir çikolata topuydu. Stres atmanın tanımı bu değil miydi? Ve Max bundan zevk almayacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu. Çikolata yiyip capoeira dersi alabilirdim. İkisi birbirini götürmezdi. “Ders ne zaman ve nerede? Bir uğrayabilirim. Sadece meraktan.”

“Ders mi?” Max başını kaşıdı. “Ofise geri döndüğümde sana mesaj atarım. Ne giyeceğine dair ayrıntı verir, bölgedeki önemli noktaları işaretlerim. Kaydolman için linki de gönderirim.”

“Ah, tamam.” Kaşığı tabağımdaki büyük çikolata bombasına daldırdım. “Denemek ister misin?”

Elini sallayarak teklifimi reddetti. “Hayır, yapamam. Dilim kullanım dışı.”

Bakışlarım ağızına doğru kaydı. Güzel bir ağızdı. Gerçi bunun önemi falan yoktu.

“Bir şeyler yeme konusunda kullanım dışı,” diye ekledi. Sonra gözleri yuvalarından dışarı fırladı. “*Yemek* yeme konusunda.”

“Evet, anladım, Max.”

Açıklama elbette gereksizdi. Max’in dilinin durumunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Yine de birisi kafanıza asla görmemeyi tercih ettiğiniz bir görüntü yerleştirdiğinde, beyniniz onu retina-nıza naklediyordu. *Aman Tanrım, beynimde neden bacaklarımın arasındaki yüzünün görüntüleri dolaşıyor? Kes şunu. Kes!*

Max hesabı istedi ve tutarı görmeden kredi kartını garsona uzattı. “Dinle, bu akşamki derse yetişebilmek için hemen ofise dönmem gerek. Hesabı ödedikten sonra kaçsam sorun olur mu? Senin için taksi çağırmamı ister misin?”

Başımı iki yana sallayarak teklini reddettim. “Hayır, ben böyle iyiyim.” Tatlımı işaret ettim. “Bir süreliğine bunun tadını çıkaracağım.”

Garson fişlerle geri döndü ve Max, restoranda kalacak kopyayı imzaladı.

“Cömert bir bahşış de dâhil mi, yoksa onu ben mi hallederim?” diye sordum.

“Cömert bir bahşış de dâhil. Her zaman.”

Başımla onayladım. En azından bu bir artıydı. “Öğle yemeği için teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedi ayağa kalkarken. “Bu akşam görüşür müyüz?”

“Belki,” dedim.

Bana bilmiş bilmiş sırtıttı. “Tamam, muhtemelen hayır o zaman.”

“Belki, belki demek, Max.” Boştaki elimin parmaklarını sallayarak vedalaştım. “*Tchau.*”

“Hoşça kal, Lina.”

Masaların arasından dolaşıp kapıdan dışarı çıkmasını izledim. Şimdi sırf tahmininin yanlış olduğunu kanıtlamak için kendimi o derse gitmeye mecbur hissediyordum. Ve bahse girerim o da böyle planlamıştı.

Bir dahaki sefere ona hayalet biber yedirecektim.

“Bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu düşündüğümü kayıtlara geçebilir miyiz?” dedi Jaslene, Capoeira Afro-Brasilia Stüdyosu’nun merdivenlerinden çıkarken.

Hayır, Jaslene’i sadece duygusal destek için peşimden sürüklemiyordum. Onun da stres atmaya ihtiyacı vardı. Üniversite eğitimi için gece okuluna gitmek beklediğinden daha zorlayıcıydı ve birkaç yıldır okula gitmeyen, yaşı büyük bir öğrenci olarak yeni program yüzünden zorlanıyordu. Bana gelince, geride bıraktığım hafta yüzünden, fiziksel saldırganlığı karmaşık bir dansın*

* (Pt.) Güle güle. (ç.n.)

ardına gizlemeyi öğrenme fikrine gitgide ısınıyordum. Jaslene ise o kadar sıcak değildi. “Dinle, sadece Max’e onun düşündüğü kadar öngörülebilir biri olmadığımı göstermek istiyorum. Tek bir ders. Hepsi bu kadar. Ayrıca senin de biraz gevşemeye ihtiyacın var. Ve bu capoeira. Nasıl heyecanlanmazsın?”

Merdiven sahanlığına ulaştığımızda, Jaslene gözlerini devirdi ve başını sağa sola salladı. “İyi, tamam. Ama direk dansı kursuna gelmeni istediğimde hayır deme şansın *olmayacak*.”

“Anlaştık,” dedim kapıdan içeri girerken.

Geniş stüdyoya adım atar atmaz doğru yerde olduğumu biliyordum. Brezilyalı olduklarını belli eden, kendilerine özgü aksanlarıyla İngilizce konuşan birçok insanın bulunduğu karma bir topluluktu. İçeride pozitif bir enerji vardı. Ancak Max ortalarda görünmüyordu. Eğer gelmezse haftalarca canına okuyacaktım.

Jaslene’le kapının yanında durup canlı kalabalığı izledim. Çok geçmeden, farklı yaşlardan, cinsiyetlerden ve ten renklerinden oluşan yaklaşık yirmi kişilik bir grup yan kapıdan içeri girdi ve arka duvarın önündeki sandalyelere oturup müzik aletleriyle ısınmaya başladı. Müzik aletlerinin içinde, capoeira grubunu yönlendiren tek telli *berimbau* da vardı. Jaslene’in koluna vurdum. “Gerçek bir *bateria** bile var. Hadi bana etkilenmediğini söyle.”

Jaslene isteksizce gülümsedi. “Tamam, evet, bu *etkileyici* ama davul seslerinin beni sihirli bir şekilde akrobatik bir fenomene dönüştüreceğini sanmıyorum. Orada bir *pendeja*** gibi görüneceğim. Ve Max henüz ortalarda bile değil.”

Ben cevap veremedim, beyaz pantolonlu, çıplak ayaklı ve üzerinde stüdyonun logosu bulunan tişört giymiş olan bir adam bizi yanına çağırdı. “*Olá, meus amigos*.”***

* (Pt.) Bateria. (ç.n.)

** (Pt.) Aptal. (ç.n.)

*** (Pt.) “Merhaba arkadaşlar.” (ç.n.)

“Olá, estamos aqui para a aula inicial de capoeira,” dedim, Portekizce becerilerimin en iyi ihtimalle orta düzeyde olduğunu fark etmemesini umarak.

Adamın gözleri parladı ve sözcükler ağzından hızla dökülme-ye başladı. Jaslene onu yavaşlatmadan önce söylediklerinin üçte birini anca yakalayabilmişim.

“Hop, bir dakika,” dedi Jaslene. “Ben Porto Rikoluyum, Brezilyalı değilim ve sana yetişmekte güçlük çekiyorum.”

Jaslene’le hemşeri olduğunu varsaymış olan adam şaşkınlık-la geri çekildi. Jaslene benimle ve ailemle çokça zaman geçirdiği için herkes öyle sanıyordu, ama bunun asıl nedeni Afrika kökenli bir Porto Rikolu olması ve ten renginin benimki gibi koyu kah-verengi olmasıydı. Adam bana döndü. “E você? Brasileira?””

İncelemesi altında yanaklarım kızardı. Akıcı olarak konuşa-madığımı açıklamak zorunda kaldığım her durumda biraz uta-nıyordum. “Sim, meus pais são brasileiros, mas eu não falo portu-guês fluentemente.””

“Sorun değil, arkadaşlar. Ben Raul, bugünkü eğitmeninizim. Hoş geldiniz.” Öne eğilip sahte bir fısıltıyla konuşmaya başladı. “Eğitimimi burada tamamladığım için aksanımı kaybediyorum. Ama sakın kimseye söylemeyin.”

Raul’un bizi rahat hissettirme çabalarına gülümseyerek ken-dimizi tanıttık ve onunla tokalaştık. Sınıfta yeni olduğumuzu ve bize başkası tarafından tavsiye edildiğini açıkladık.

“Max Hartley,” dedim. “Onu tanıyor musun?”

Raul kaşlarını çatı. “Emin değilim. Ama çok fazla üye var. Görürsem tanırım.” Genişçe gülümseyerek ellerini ovuşturdu. “Pekâlâ, burada harika zaman geçireceksiniz.” Vücudunun üst*

* (Pt.) “Merhaba, capoeira dersi için buradayız.” (ç.n.)

** (Pt.) “Peki, ya sen? Brezilyalı mısın?” (ç.n.)

*** (Pt.) “Evet, ailem Brezilyalı ama Portekizceyi akıcı konuşamıyorum.” (ç.n.)

kısmını çevirerek etrafa baktı. “Eşyalarınızı bir dolaba bırakıp kendinize ısınmak için bir yer bulun. Banyolar arka tarafta. Beş dakika içinde başlayacağız.”

Eşyalarımızı bıraktıktan sonra, Max’le girdiğim çatışmaya zorla sürüklenmeye direnen Jaslene kendini dramatik bir şekilde yere bıraktı. Derin bir iç çekerek ayak parmaklarına uzandı. “Bir gözlem yapabilir miyim?”

Yanına geçip bacaklarımı esnetmeye başladım. “Elbette.”

“Daha kurnaz davranacağını sanıyordum,” dedi.

Yüzümü buruşturup yere oturdum. “Biberler çok mu fazla olmuş?”

Jaslene alayla güldü. “Evet, Lina, evet. Sanki biri sana flört etmeni söylemiş ve sen de flört etmekle kalmayıp göğüslerini göstermeye karar vermişsin.”

Kaşlarımı çattım ve kafam karışmış gibi yaptım. “Göğüslerini göstermek, flört etmek anlamına gelmiyor mu?”

Max’in kafası bir anda aramızda belirdi. “Selam!”

Jaslene’le aynı anda ciyaklayıp uzaklaştık.

Max tek dizinin üzerine çöküp bize alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Bu da neydi şimdi, Max?”

Evet, beni şaşırtmıştı ama daha çok utanmıştım. Elbette tam da göğüslerimi göstermekten bahsederken ortaya çıkacaktı.

“Üzgünüm,” dedi. “Konuşmanızı bölmek istemedim. Sadece merhaba demek istedim.”

Tamam, bizi duymuş gibi görünmüyordu. Küçük mucizelere şükürler olsun.

“Merhaba,” dedi Jaslene, haince neşeli olan bir sesle.

“Nerelerdeydin?” diye sordum.

“Soyunma odasında üzerimi değiştiriyordum,” dedi, kolsuz beyaz tişörtünü ve eşofman altını işaret ederek. “Takım elbiseyle capoeira hareketleri yapamazsın.”

Max ayağa kalktı ve ben de bazı rahatsız edici gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldım: Max'in göğsü vardı. Heykel gibi yontulmuş bir göğüs. Çıplak olarak kolaylıkla hayal edebileceğim bir göğüs. Ayrıca normal bir insanın karnının olması gereken yerde girinti çıkıntılar vardı. Karın kasları o kadar saldırgandı ki giysilerinin altından bile belli oluyordu. Vay canına, kollarındaki keskin hatlar ya egzersiz bağımlısı olduğu ya da sık sık mastürbasyon yaptığı izlenimini uyandırıyordu. Şimdi düşünüyordum da sağ kolu soldakinden daha kaslıydı.

Seksi Hartley hangi cehennemden geliyordu böyle?

Başımı yakın zamanda hareket ettirmezsem boynum tutulacaktı, ama beynim bu bilgi saldırısını sindirmekte sorun yaşıyordu. Herkesin güvenliği için, böylesi değişken veriler dikkatlice planlanmış artışlarla dağıtılmalıydı; aksini yapmak sorumsuzca olurdu. *Kendinden utanmalısın, Max.*

Raul'un işaretiyle, *bateria* bir Afrika-Brezilya ritmi çalmaya başladı. Ben beynimin gördüğü her şeyi unutmasını dilerken sınıftaki insanlar etrafta dolaşıp yerlerini aldılar.

Max yanımda durup kulağıma eğildi. "Biri istemedikçe göğüslerini göstermek, istenmeyen çuk resmi göndermek kadar kötüdür."

Aman Tanrım. Ondan nefret ediyordum. Bu dünyada birazcık adalet varsa, bu ders bana onun kıcını nasıl tekmeleyeceğimi öğretirdi.

Bize bir dizi ısınma hareketi yaptırdıktan sonra, Raul sınıfın önüne geçti. *Bateria* arkada çalmaya devam ediyordu. "Capoeira'nın kesin kökeni tam olarak belli değil. Başlangıcı

hakkında birçok teori var. Ancak bu dövüş sanatları biçiminin, on altıncı yüzyılda Brezilya'ya getirilen köleleştirilmiş Afrikalılardan büyük ölçüde etkilendiğini *biliyoruz*. Brezilya'nın 1888'e kadar köleliği kaldırmadığını ve köle ticareti sırasında ülkeye yaklaşık dört milyon köleleştirilmiş kişinin getirildiğini biliyor musunuz?"

Sınıftakilerden bazıları başlarını olumsuz anlamda sallarken, Brezilya tarihine aşina olan diğerleri ise duydukları şey eski bir habermiş gibi sadece başlarıyla onayladı.

"Bazıları bu dansın köleleştirilmiş insanların mahallelerinde başladığına inanıyor," dedi Raul, "ya da kölelikten kaçanların kurduğu yerleşim yerleri olan Quilomboş'da. Savaşan insanlar, bu antrenman şeklini bir oyun ya da dans gibi göstererek gizleyebileceklerini düşünüyor. Fikir buradan çıkıyor. Bugün, capoeira dansını bir dövüş sanatı ve Brezilya kültürünün bir sembolü olarak biliyoruz."

Raul ayaklarını omuz genişliğinde açtı ve ellerini beline yerleştirdi. "Bu akşamki ders tamamen ginga hareketiyle ilgili. Onu bilmeden capoeira yapamazsınız, bu yüzden bu harekete odaklanacağız. Sonra bir nevi ön tekme hareketi olan *meia lua de frente* ile biraz eğlence katacağız." Parmağını havaya kaldırdı. "Ah, neredeyse unutuyordum. Daha önce derse gelen var mı? Çünkü hepinizin ilk dersi olmalı. Devam etmekte olan ders bundan sonra başlıyor."

Max'in elini kaldırıp utanmazca özür dilemesini beklerken ona doğru döndüm ve onun diğer tarafında duran Jaslene'e sırtıttım. Ancak Max öylece durup Raul'u dinlemeye ve sınıf arkadaşlarına gülümsemeye devam etti.

"*Pssst,*" dedim ona. "Yanlış sınıf dostum."

Dümdüz karşıya bakmaya devam etti. "Hayır, değil. Ben de ilk defa geldim."

Jaslene inledi. “İkiniz de berbatsınız.”

Ağzımın kenarıyla sorularımı arka arkaya sıraladım. “Ne demek istiyorsun? Bana bu dersi zaten aldığını söylememiş miydin? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Max fısıldayarak cevap verdi. “Hayır, ders alıyorum dedim. Burada. Bu bir ders. Ve onu alıyorum. Hepsi doğru. Sadece ben de senin kadar acemiyim.”

Bakışlarımı tavana çevirip ona kadar saydım. Seçeneklerim belliydi. Sinirlenebilirdim ya da umursamayabilirdim. Zor bir karar değildi. Umursamamayı seçtim. Şimdi bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Max yüzümün önünde elini salladı. “Hey, kızmama gerek yok. Gerçek şu ki bir süredir bu dersi almak istiyordum. Evime çok yakın. Sen de stresli olduğundan bahsettiğin için gelip bir göz atabileceğimi ve senin de bundan faydalanabileceğini düşündüm.”

Bu beni sakinleştirdi, ama sadece biraz. Beni sahtekârlıkla bu raya getirdiği için hâlâ öfkeliydim, bu yüzden intikam almam gerekiyordu. “Sorun değil, Max. İşte buradayız. Keyfini çıkaralım.”

“Tamam millet, birer eş seçin,” dedi Raul. “Ginga pratiği yaparken onunla yüzleşeceksiniz.” Jaslene’e dönüp tatlı bir şekilde gülümsedi. “Gergin olduğunu biliyorum, bu yüzden benimle çalışabilirsin.”

Evet, Jaslene gergin olabilirdi ama Raul’un teklifinin sadece bu gerçeğe dayandığından şüpheliydim.

En iyi arkadaşım onay için dönüp bana baktığında başımı salladım.

Herkesin hızla eşleştiğini görünce çenemi Max’e doğru kaldırdım. “Ne dersin? Benimle ginga yapmak ister misin?”

Max var olmayan inci kolyesini tutuyormuş gibi yaptı. “Bunun biraz ileri gittiğini düşünmüyor musun? Demek istediğim, birbirimizi çok az tanıyoruz. Önce bir randevuya falan çıkmamız gerekmez mi?”

Ona tısladım ve Max omuzlarını dikleştirdi.

“Tamam, tamam,” dedi. “Hadi yapalım şunu.”

Bizi Capoeira’nın en bilindik sallanma hareketini içeren bir dizi adım atmaya yönlendiren Raul’un talimatlarını takip ettik. Geri adım atarken, bir yandan diğeryana hareket ederken ve yüzlerimizi korumak için kolumuzu savururken Max’le birbirimize bakıyorduk.

“Ginga’ya alıştıktan sonra harekete kendi yorumunuzu katmakta özgürsünüz,” dedi Raul sınıfa. “Kalalara daha fazla hareket. Bacaklara daha fazla canlılık. Daha sonra, *meia lua de frente* hareketini deneyebilirsiniz. n tekme atıp gingaya geri dnn sonra diğeryabancıyla ikinci bir n tekme atıp tekrar gingaya dnn.” Raul tekmeyi birkaç kez gösterdi. “Sadece adımları tekrarlayın ve hareketlere alışmaya çalışın.”

Bateria müziğinin hızını yavaşlattı; *berimbau* ritmiyle uyumlu bir şekilde adımları tekrarlarlarken ginga şaşırtıcı derecede yatıştırıcı bir hal almaya başladı. Ama mutlak bir huzur duygusuyla kaplanmayı beklerken, zihninin buraya nasıl geldiğimi düşünmeye geri döndü. Max daha önce bu derse gelmemişti. *Pislik herif*.

“Bu harika, değıl mi?” diye sordu Max, önümde sallanırken. Raul’un bizi uygulamaya teşvik ettiğı tekmeleri dansına katmamayı tercih ederek ginga’ya bağılı kalıyordu. “Sanırım buna alışmaya başladım.”

“yle mi?” diye sordum. “Tamam, o zaman senin üzerinde bir *meia lua de frente* denememe izin ver. O kadar da zor olamaz, değıl mi?”

Max sırtıttı. “Hadi, göreyim seni.”

Ginga hareketine birkaç kez devam ettik ve harekete geçtim, tıpkı abim Rey’in bana ğrettiğı gibi bacağıma geri çektim ve tam Max’in yüzünün önünde bir kavis çizerek havaya kaldırdım.

Tekmeye hazırlıksız olan Max geri kaçıp kışının üzerine düştü. Kinci insanlar hakkında homurdanarak ayağa kalkmaya çalışırken, Raul yanıma geldi.

“Bu mükemmeldi,” dedi Raul. “Bunu daha önce yaptın mı?”

Başımınla onayladım. “Sadece evde. Abim birkaç yıl önce ders almıştı. Beni antrenman arkadaşı olarak kullandı.”

Max doğrulurken poposunu ovuşturdu. “Bundan hiç bahsetmemiş olman çok komik.”

Ona kendini beğenmiş bir şekilde sııttım. “Abim bir eğitmen değildi. Sadece eğleniyorduk. Ders almadım. Yani, evet, hâlâ bir acemiyim. Tekrar denemek ister misin?”

Max beni görmezden geldi. “Raul?”

“Evet, dostun,” dedi Raul.

“Başka bir eş alabilir miyim, lütfen?” diye sordu.

“Gel,” dedi Raul sırtarak. “Sen ve ben birlikte çalışırken Lina ve Jaslene eşleşebilir.”

Raul’le birlikte stüdyonun karşısına giden, daha doğrusu kaçan Max’e alayla gülerek el salladım. Max haklıydı. Capoeira *etkili* bir stres gidericiydi. Şimdiden daha iyi hissediyordum.

Dokuzuncu Bölüm

MAX

Sirketin haftalık personel toplantısına geç kalarak toplantı odasına girdim ve müsait olan ilk koltuğa oturdum. Kendimi koltuğa bırakırken, popomun sağ tarafının dün akşamki Lina saldırısı yüzünden hâlâ ağrıdığını fark ettim.

Saniyeler sonra, annem sanki askerleri arasında nadiren görülen bir ordu generali gibi toplantı odasına girdi.

Masanın başına yerleşti ve asistanının tuttuğu bir kâğıt parçasını okumak için arkasına yaslandı, sonra odadaki herkesle göz teması kurana kadar bakışlarını insanların üzerinde gezdirdi. “Tamam, millet. Önce iş geliştirmeden bahsedelim.” Başını Andrew’a çevirdi. “Cartwright Hotel Grup’ta neler oluyor?”

Bu, annemin ilk önce Andrew’la görüşmek istemesini umursamadığım ender anlardan biriydi. Eğer abim olmasaydı, bu pisliğe bulaşmamış olurduk.

Sevgili abim vakit kazanmaya çalışırken kravatını gevşetti. “Cartwright mı?” Boğazını temizledi. “İıı, şey, bakalım, işler harika gidiyor. Sence de öyle değil mi Max?”

Masanın üzerinden ona baktım. Kendi yarattığı pisliğin imparatoruydu. Kendi saçmalıklarını başkasının üzerine yıkma konusunda bir ustaydı. Lina onun eski nişanlısıydı, benim değil; ama yine de Lina’nın bu projesiyle ilgisini gizlemek gibi tatsız bir görevin üstesinden *gelmemi* istiyordu. Her zamanki gibi pisliğini ben temizliyordum.

“Bu görevle değişik konuları ele alıyoruz,” diye başladım. “Esas itibariyle müşteri, düğün koordinatörü pozisyonu için yarışan iki kişi için uzun vadeli bir mülakat süreci tasarladı. Adaylardan biriyle ben çalışıyorum. Andrew da diğeriyle çalışıyor. Beş hafta sonra her birimiz sunumlarımızı yapacağız.”

“Bu ilginç,” dedi annem. “Aynı göreve yönelik farklı yaklaşımlarınızı görmenin harika bir yolu.”

Evet, kesinlikle. Bunu annemin de gördüğüne memnundum.

Bakışları Andrew’la benim aramda gidip geldi. “Sadece asıl hedefin, müşterinin gözüne girmek olduğunu unutmayın. Mümkünse Cartwright’in *tüm* pazarlama işlerini almak istiyoruz.”

Duruma hiç de yardımcı olmayan Andrew, “Bunun üstünde çalışıyoruz,” dedi.

Personelin geri kalanı, çalışmaları hakkında rapor verdi ve saat on bir olmadan ara verdik. Herkes odadan çıkarken, yeni gelen e-postalara bakmak için telefonumu kontrol ettim. Başımı kaldırdığımda, Andrew’un hâlâ orada oturmuş bana dikkatle baktığını gördüm.

“Ne?” diye sordum.

Konuşurken kravatını düzeltti. “Bu sabah diğer adayla görüştüm. Adı Henry. İyi bir adama benziyor. Planlarımızı tartışmak için yarın buluşuyoruz. Senin tarafta işler nasıl gidiyor?”

İyi değildi, ama bu ağız sulandırıcı bilgiyi Andrew'la paylaşmayacaktım. “Lina'yla birlikte dün bir iş yemeği yedik.” Ona dün akşamki capoeira dersinden söz edip etmemeyi düşündüm, sonra işle ilgili olmadığına karar verdim ki bu başlı başına bir keşifti. Bu keşif bana o hırçın, merhametsiz ve aşırı derecede çıldırtıcı kadınla daha fazla zaman geçirmeye bahane vermekten başka bir amaca hizmet etmedi. Ama bunların hiçbiri Andrew'u ilgilendirmezdi. “Bir oyun planından bahsettik ve bu hafta içinde ayrıntıları şekillendirmeyi umuyorum.”

Tabii Lina'nın aramalarımın cevap vereceğini varsayarsak. Muhtemelen şimdiye kadar beni engellemiştir.

Andrew dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Lina ve benim bağlantı kurmamız karşısında etkilenmiş görünüyor-du. “O nasıl? Biriyle çıkıyor mu?”

Ah, hayatta olmaz. Onun casusu ya da daha kötüsü çöpçatanı olmayacaktım. “Andrew, Lina hakkında bir şeyler bilmek istiyorsan doğrudan kaynağa gitmeni öneririm. İkinizin arasında aracı olmak istemiyorum.”

Andrew elini sallayarak beni geçiştirdi. “Evet, tamam. Anlıyorum. Abartılacak bir şey yok. Onu tekrar gördüğümde farklı hissedeceğimi düşünmüştüm ama hayır, evlenmememiz gerektiğinden hâlâ eminim. Yine de o harika bir kadın. Mutlu olmasını dilerim.”

“Ve şimdi onun umutsuzca istediği işi bir başkasının kapmasına yardım etmeye çalışıyorsun.”

Andrew omuz silkti. “Benim işimi yapmamın, onun işini kaybedeceği anlamına gelmesi talihsiz bir durum, ama Lina bir profesyonel. Bunu nezaketle karşılayacaktır.”

Tanrım. Böyle bir şeyi en son söylediğinde, Lina'yla evlenmeyeceğinin haberini vermemi istiyordu.

“Ama bir şeyi unutuyorsun,” dedim.

“Neymiş o?” diye sordu esneyerek.

Cevabımı beklerken öne doğru eğildi, ama sadece bir santim ve bu da bana o *bir şeyin* ne olabileceğini hiç umursamıyormuş gibi davrandığını gösterdi.

Koltuğumdan kalkıp telefonumu masadan aldım. “Yenmeniz gereken takım biziz. Ve içimde, Lina ve benim birlikte yenilmez olacağımıza dair bir his var.”

Muhtemelen.

Tamam, belki.

Kahretsin. Kimi kandırıyordum ki?

Arka cebimdeki telefon çaldığında bir müşteri için bülten hazırlıyordum. Şimdiye kadar yazdıklarımın son paragrafını okurken dalgınlıkla telefonu cebimden çıkardım. Ekrana baktığımda, Lina’dan bir mesaj geldiğini ve dualarımın kabul olduğunu gördüm.

Lina: Selam Max. Ateşkes ilan edelim, tamam mı? Kin tutmak gerçekten çok anlamsız. Bu öğleden sonra pasta tadımı için bir müşteriyle buluşacağım. Beni iş başında görmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Ne dersin?

Kahretsin, bu tek bir mesajda görmek istediğim her şeydi: Bağışlayıcılık ve pasta. Tatlılar benim zaafımdı ve her gün en sevdiğim pastayı –yağlı krema kaplı mermer kek– yiyebileceğim anlamına geliyorsa kendimi ağza alınmayacak kötülöklere maruz bırakacağımı –Netflix’ten vazgeçmek gibi– itiraf etmekten utanmıyordum. Daha önce hiç pasta tadımına gitmemiştim ama pastaların tadına bakabileceğimden emindim ve bu açıkçası hayatımın en güzel öğleden sonrası olacağına benziyordu.

Ben: Pasta harika bir başlangıç, yani evet diyorum. Nerede ve ne zaman?

Bana pastanenin adresini gönderdi ve bana biraz bilgi verebilmesi için randevu saatinden birkaç dakika önce buluşmaya karar verdik. Lina müşteriye, benim de onlara katılmak istediğimi çoktan söylemişti ve bu konuda herhangi bir sorunları yoktu.

Bir buçuk saat sonra, Georgetown'daki Sugar Shoppedan içeri girdim. Bir dakikalığına, pastanenin her yerini kaplıyormuş gibi görünen tatlıları inceledim; turtalar, pastalar, eklerler ve çikolatalar. Sonraki birkaç saniye boyunca, bu mükemmel tatlı mihra-bında dizlerimin üzerine çöküp dua etmeyi düşündüm. Parlak beyaz duvarları ve yumuşak pastel renklere sahip birkaç bistro masasıyla neşeli bir yerdi. Ve o kokular. Tanrım, kokular. Üzerime pasta kokulu parfüm boca etmişim gibiydi. Böyle bir yerin varlığını nasıl olur da bilmezdim? Paket servis yapıyorlar mıydı? Burada bir iş bulabilir miydim?

Birisi omzuma çarparak kafamdaki şekerleme hayallerini temizledi. Hayalimi yarıda kesen kişi Lina'ydı ve bana şüpheyle bakarken kaşlarını çatmıştı. "İyi misin?"

"İyiyim." Elimi havada döndürerek içeriye işaret ettim. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyordum."

Lina gülümsedi. "*Harika*, değil mi?" Arkamdaki alanı incelemek için eğilerek "Masamızı ayarlamış olmalılar. Hemen kontrol edeyim," dedi.

Tezgâha doğru ilerledi, sonra kasadaki kadınla konuştu. Çok geçmeden, beni köşedeki bir masaya yönlendirdi. "Bu bizim."

Öyle küçük bir masada birbirimizin karşısında oturuyorduk ki sanki kucak kucağa oturuyorduk.

"Samimi," dedi.

Güldüm. “Sana göre samimi, bana göre garip.”

Lina sırıttı. “Ah, iyi. Demek ki öyle hissedenden sadece ben değilim.”

Saçlarını atkuyruğu yapmıştı; bakışlarım, yüz hatlarına çekildi. Bugüne kadar kaş çatmadığı sürece yüzünün ne kadar etki-leyici olabileceğini hiç fark etmemiştim. İçeri girdiğimdeki şaşkınlığı, kaşlarının arasının kırıışmasından belliydi. Ve şimdi bile gözlerindeki neşeyi görmemek zordu.

Tezgâhtaki kadın bir sürahi su ve üç bardakla yanımıza geldi. “Bay Sands’i bekliyoruz, değil mi?”

“Evet,” dedi Lina. “Bu koltuğu kaldırmamızın bir sakıncası var mı? Müşteri tekerlekli sandalye kullanıyor.”

“Elbette yok,” dedi kadın. “Arkaya koyayım.”

Sanırım Lina’nın müşterileriyle ilgili tüm önyargılarımı bir kenara koymalıyım. Bir gelin görmeyi bekliyordum ama şimdi bu düşüncenin ne kadar demode olduğunu görebiliyordum. “Pekâlâ, bana Bay Sands’den bahset.”

“Bay Sands –Dillon– damat ve biz de damadın pastasını seçmek için buradayız. Dillon gezegendeki en kararsız kişi olduğu için gelin bu randevuya katılmayı reddetti. Yani anlayacağın üzere bugün bir sabır testiyle karşı karşıyayız. Dillon aynı zamanda tanıdığım en kendini bilen kişi, bu yüzden kusurlarını hemen kabul edecektir.”

Koltuğuma yerleştim. “Bu faydalı bir özet. Bu, müşterilerin için düzenli olarak yaptığın bir şey mi?”

“Pasta tadımı mı? Kesinlikle. Onlara, konuklarının fıstık kırıntıları ve limon kremasıyla kaplı jöleli bir pastayı beğenemeye-bileceklerini hatırlatmak için buradayım. Meyvelerin mevsimsel olduğunu veya birçok kişinin alerjisi olduğunu söylemesem insanların neler seçeceğine inanamazsın.”

“Bir damat neden kendine özel bir pastaya ihtiyaç duyar ki?”

Lina başını iki yana salladı. “Çünkü bir noktada bir damat, geline odaklanan tüm düğün gelenekleri yüzünden kendini önemsiz hissetmiş ve evlilik bağlamında bile olsa yalnızca kendisine hitap eden yeni bir gelenek yaratma vazifesini üstlenmek zorunda olduğuna karar vermiş.”

Kısa ve öz açıklamasına karşılık kaşlarımı kaldırdım. “Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle, tamam mı?”

Lina gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Yapamam. Düğün ataerkilliğinin adaletsizliği konulu PowerPoint sunumumu ofisteki masaüstümde bıraktım.”

Lina alay ediyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla. Lina’nın içinde keşfedilecek yepyeni bir insan olduğu hissine kapıldım ve ciddi dış görünüşünün altından kendini gösteren kişilik parıltıları ilgimi çekti.

“Ah, bilmen gereken başka bir şey daha var,” dedi.

İşe odaklan, Hartley. “Neymiş o?”

“Dillon ikinci bir görüş olmadan pastaya karar veremez ama ben ona yardımcı olamam. Laktoz hassasiyeti tam bir baş belası. Senin için sakıncası yoksa onun için ikinci bir tadımcı olmayı teklif edebilir misin?”

Parmak eklemlerimi kütürdetmeyi büyük bir şova çevirdim. “Görev için mükemmel kişiyi seçtin. Günün her ânı pasta yiyebilirim.”

Lina’nın gözleri kısıldı. “Ben de böyle bir şey söylemeni umuyordum.”

Etkileyici gözlerindeki gizli mesajı düşünmeme fırsat bile kalmadan Dillon Sands geldi ve bana, birkaç dakika içinde iş tanımımın parçası olarak pastayla tıka basa doyacağımı hatırlattı. Ne harika ama.

Onuncu Bölüm

LINA

“Bilmiyorum, Max. Mermer kek favorim sayılmaz,” dedi Dillon. “Sen ne düşünüyorsun?”

Max’in başı müşterim ona tokat atmış gibi geriye savruldu. “Mermer keki nasıl sevmezsin? Tabak üzerindeki mükemmellik.” Söylediklerini vurgulamak için çatalıyla diliminden bir lokma kesti ve bir hız treni sürüyormuş gibi parçayı ağzına götürdü.

Çok eğleniyordu ve amaç asla bu değildi.

Bu adamlar sekiz farklı pasta ve dondurma karışımını denemişlerdi ve tadım sürecinden rahatsız olduklarına dair hiçbir işaret göstermiyorlardı. *Kendime not: Erkekler domuzdur.*

“Hey, Dillon, tahmin et ne yapıyorum?” diye sordu Max. Göz kapakları düşmüştü ve pastadan sarhoş olmuş gibi görünüyordu.

Dillon’ın durumu da çok iyi değildi. Sağ eliyle kendini serinletmeye çalışırken, sol elini tekerlekli sandalyesinin arkasından aşağı sarkıtmıştı. “Ne yapıyorsun, dostum?”

Max bir çatal dolusu mermer keki ağzına attı. “Pastamı ke-sip yiyorum.”

Dillon muhtemelen ses tellerine yapışmış pasta kreması yüzünden sessiz kahkahalar atarak iki büküm olana kadar ona baktı.

Şakayı anlamadım. Erkeklere özgü bir şey miydi? Yoksa aşırı şeker tüketimi beyin hücrelerini olumsuz mu etkiliyordu?

Koltuğumdan öfkeyle kalkarak, “Ben lavaboya gidiyorum,” dedim. “Affedersiniz.” Kabinden çıkıp ellerimi yıkadıktan sonra, lavabonun üzerindeki aynaya baktım ve neyin yanlış gittiğini bulmaya çalışırken rujumu tazeledim. Bunun iki şekilde gitmesi gerekiyordu: Birincisi, Max pastaların tadına bakmayı reddede-cekti ki bu durumda Dillon’ın bir düzineden fazla pasta ve don-durma karışımını denemesini izlemek onu çileden çıkaracaktı. Dillon sağdıçları için yaka çiçeği seçerken yanıdaydım ve bu tam üç saat sürmüştü; Max’in de böyle bir deneyim yaşamasını istemiştim. Hem de çok. İkincisi, Max ağırlığınca pasta yiyecekti ve Sugar Shoppe’un kapılarından içeri girdiği güne sonsuza ka-dar pişman olacaktı. Ama tükettiği şeker ve yağ miktarına hiç aldırmadan ağzına mutlulukla pasta tıkmaya devam ediyordu.

Beni umduğum bu iki sonuçtan da mahrum bırakıyordu ve tüm bunların adaletsizliği yüzünden ayağımı yere vurmak isti-yordum. Belki de haince oyunlar bana göre değildi. Tamam, o zaman. Max Hartley’den küçük intikamımı almanın başka bir yolunu bulacaktım.

Geri döndüğümde, Dillon tekerlekli sandalyesine yaslanmıştı ve Max de alnını masaya dayamıştı. Masa örtüsü pasta kalıntı-sıyla kaplıydı.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu. “Ne kaçırdım?”

Max inledi. “Birkaç pasta daha aldı ve beni bir pasta yeme mücadelesine davet etti.”

Önümdeki dağınık yığınlara baktı. “Görüyorum ki ikiniz de kaybetmişsiniz.”

Dillon bir gözünü açtı. “Aksine, ben kazandım. Dürüst olmak gerekirse, üniversitede üç dakikalık bir süre içinde en çok sosisli sandviç yeme rekoru bendeydi.”

Max kafası hâlâ masaya bastırılmış halde inledi. “Bu bilgi üç dakika önce işime yarayabilirdi.”

Zihinsel olarak kendi kendime el çaktım. Max’in çekeceği acının bu şekilde olmasını *beklemiyordum* ama bu da işime yarardı. Kendi rekabetçi ruhu yüzünden yenilmişti; bu ona haddini bildirirdi.

“En azından ne tür bir kek ve krema istediğine karar verdin mi?” diye sordum Dillon’a.

Başını geriye atarak onayladı. “Çikolatalı ve kapuçinolu pasta-ya karar verdim. Çikolata yemeyen konuklar için de pound kek.”

“Kulağa harika geliyor,” dedim. “Tricia çok sevinecek.”

“Eh, eğer benden tek istediğin buysa,” dedi Dillon karnını ovuşturarak “ben ofise geri döneceğim.”

Max, Dillon’ın elini sıkacak kadar başını kaldırdı. “Tanıştığımı-za sevindim adamım. Umarım düğününüz istediğiniz gibi olur.”

Dillon gülümsedi. “Teşekkürler. Dümende Lina varken hari-ka olacağından hiç şüphem yok.”

Ve müşteri gittikten sonra Max’e laf sokmakta özgürdüm. Keyifle iç çekerek yanına oturdum ve kulağına doğru eğildim. “Nasıl gidiyor şampiyon?”

Max kendini bırakıp yanağını masaya yasladı. “Çok sıcak-ladım. Çok doydum. Çok şiştim.” Kelimeler ağzından hırıltıyla çıktı. “Bir daha pasta yemek isteyeceğimi sanmıyorum.”

“Tereyağı kremalı mermer kek bile mi?” diye sordum, keyfi-mi gizlemekte başarısız olarak.

Max gözlerini sıkıca kapatıp ağlıyormuş gibi yaptı. “Onu bile.”

Çok sevimliydi. Kesinlikle sevimliydi. *Hayır. Dur.* Ona işken-
ce etmeye çalışıyordum. Bunun sevimli olmaması gerekiyordu.
Ama öyleydi, kahretsin. Nasıl olmazdı ki? Sarhoş bir sincaba
benziyordu. Şaşırtıcı derecede yakışıklı ve sarhoş bir sincap.

“Sana bir taksi falan çağırmamı ister misin?” diye sordum.
“Ya da ambulans?”

Gövdesini yavaşça kaldırıp elini siyah saçlarının arasından
geçirdi. Kendini toparlamaya çalışırken burnunu kırıştırdı. “Ge-
rek yok, sanırım yaşayacağım. Malagueta biberinden kurtuldum,
hatırladın mı?” Sonra benimle yüzleşmek için döndü ve ağzını
sildi. “Beş kilo pasta yemiş gibi görünüyor muyum?”

“Evet,” dedim. “Aslında görünüyorsun. Ayrıca kaşlarında ve
yanaklarında da kek kırıntıları var.”

“Kahretsin, berbat haldeyim,” dedi, kırıntıları silkelemek için
kaşlarını karıştırarak.

“İşte, izin ver,” dedim, serçe parmağımla kaşlarına hafifçe vu-
rarak. Daha iyi erişim sağlayabilmem için çenesini yukarı kal-
dırdığında, kahverengi gözlerindeki altın benekleri fark etmeden
duramadım. Ve işte o zaman, birbirimize çok yakın durduğu-
muzu fark ettim. Ellerim onun üzerindeydi ve birbirimizle böyle
bir etkileşim içinde olmamamız gerekiyordu. Ama durmadım.
Çünkü tek yapmak istediğim parmaklarımı kaşlarının üzerinde,
yüzünün iki yanında ve dudaklarında gezdirmektir. Benim bir sa-
pık olduğumu düşünmesine izin vermeden bunlardan herhangi
birini yapmaya en yakın olduğun an buydu.

Max dudağının kenarındaki kırıntıyı yaladı ve bakışlarım he-
men onunkilere kaydı. Çarpıcı bakışlarını okumak zor değildi.

Yap, diyordu gözleri.

İstiyordum. Yapabilirdim. Dudaklarımızın arasında sadece santimler vardı.

Bir dakika. Neler oluyordu? Bunu neden düşünüyordum ki? Hemen geri çekildim; koltuğun sürtünme sesi, neredeyse görünmez bir çizgiyi aştığım konusunda beni uyarıyormuş gibi içeride yankılandı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Max gergin bir sesle.

“Elbette.” Ellerimi silkeledim ve tüm kırıntılardan kurtulduğumdan emin olduğumda, Max’in delici bakışlarından kaçınmaya devam ederek çantamı karıştırdım. “Başka bir randevum daha olduğunu hatırladım. Zamanında yetişmek için hemen gitmeliyim.”

Max başını salladı. “Evet. Ben, ah, ben de gitmeliyim.”

Yan gözle bakarak, elleriyle pantolonunu düzeltmesini ve ayağa kalkmadan önce bacaklarına vurmasını izledim.

Aramızdaki gerginliği kırmayı umarak “Muhtemelen buradan on kilo daha ağır çıkıyorsun,” diye alay ettim. Açıkçası bu gerginlikten kurtulmak istiyordum. Hoş değildi.

“Bundan hiç şüphem yok,” derken gözleri keyifle parlıyordu.

“Ah, unutmadan,” dedim, parmaklarımı şaklatarak. “Sütlü çikolatalı trüflerden almadan buradan gidemem. Bana, annemle teyzelerimin markette sattıkları *brigadeiro* tatlısını hatırlatıyorlar.”

Max tezgâha kadar benimle geldi, adımları ilk geldiğinden çok daha ağırdı. “Marketleri mi var?”

“Evet, çoğunlukla Brezilya malları. Ama bir sürü ıvır zıvır da var. Onlara bu konuda her zaman takılıyorum. Marketin adını Yemekler ve Parmak Arası Terlikler diye değiştirerek dalga geçiyorum. Ama hiç eğlenmiyorlar.” Tezgâhtaki kadına, “Dört tane sütlü çikolatalı trüf lütfen,” dedim.

Parayı ödeyip küçük beyaz çantayı aldıktan sonra, trüflerden birini kutudan hevesle çıkarıp ağzıma attım. Konuşmadan önce ağzımdakini bitirme zahmetine girmeden gözlerimi devirerek çiğnemeye devam ettim. “Çok iyi.”

Max düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak beni inceledi. “Bir dakika bekle. Laktoz hassasiyetin olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Trüfü bitirip dudaklarımı yaladım. “Laktoz hassasiyetim olduğunu hiç söylemedim.”

“Evet, söyledin,” dedi Max. Bana şaşkınlık içinde bakarken gözleri büyüdü. “Bu yüzden benden Dillon’m ikinci tadımcısı olmamı istedin. Ve bu yüzden biz konuşurken birisi karnımı merdaneyle açıyormuş gibi hissediyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, tek söylediğim onun pasta seçmesine yardım edemeyeceğimdi. Ve sadece laktoz hassasiyetinin tam bir baş belası olduğundan bahsettim. Gerçekten öyle.” Omuz silktim. “Ondan mustarip olan insanlar için, sanırım. Ayrıca öğle yemeği için buluştuğumuzda tatlı olarak bir ton çikolata yememi izledin. Sen yanlış bir sonuca vardıysan benim yapabileceğim hiçbir şey yok.”

Max başını yana eğerek dişlerini yaladı ve beni ilk defa görmüş gibi başını salladı. “Nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum, Bayan Santos ama büyük resmi gözden kaçırmayalım. Zıtlığa düşmek yerine, *birlikte* çalışıp iyi bir sunum hazırlarsak rüya gibi bir iş seni bekliyor. Bana eşek şakası yapmaya hâlâ kararlıysan, bu gerçeği hatırlasan iyi edersin.”

Bana bilmediğim hiçbir şey söylemiyordu. Ama itiraf etmeliydim ki uzun zamandır işimi yaparken bu kadar eğlenmemiştim. Ayrıca sunum hazırlamak ve Max’i sinir etmek aynı anda yapılabilirdi. Natalia’nın ne demek istediğini şimdi anlayabiliyordum. Hem Max ne yapacaktı ki? Beni ispiyonlayacak mıydı? Kime? Ona akla gelebilecek en geniş şekilde sırtarak çantamı aldım ve göz kırptım. “Hatırlatma için teşekkürler, Max. Ama endişelenme. Durumun tüm kontrolü bende.”

Max’in önüne geçip kapıdan çıkarken, “Bazı insanlar pasta kreması yalar. Diğerleri ise tükürdüğünü,” dediğini duydum.

Başımı çevirip ona keyifsiz bir bakış attım. “Bu bir tehdit mi Max?”

Elini kalbine koyup, “Böyle bir şeyi asla yapmam,” diye alay etti.

Sesine kattığı kibirli ton hoş bir dokunuştı, ona hakkını vermeliydim. Ama yanılıyordu. Tükürdüğümü falan yalamayacaktım. Durumun kontrolünü elimde *tutacaktım*. Karadefol Kardeşler beni bir daha yenemeyecekti.

On Birinci Bölüm

MAX

“**D**ikkat et, dostum!” Çok geç. Basket topu sahadaki herkesin bana dönmesine ve sempatik bir şekilde irkilmesine neden olan bir *küt* sesiyle başımın arkasına çarptı. “Siktir.” Haftanın geri kalanı boyunca ağrıyacağını bildiğim noktayı kavrayarak öne eğildim.

En iyi arkadaşım Dean yanıma koştu. “Lanet olsun, dostum, iyi misin?”

Doğrulup kollarımı ve bacaklarımı salladım. “İyiyim.”

Dean, terli yüzündeki şüpheli ifadeyle beni incelerken başını yana eğdi. “Bugün neyin var senin? Başından beri aklın başka yerdeydi. Formunun zirvesinde olmazsan bu adamlar seni du-man ederler ve sen diptesin. *En diptesin.*”

Dean haklıydı. Aklım o kadar karıştı ki sahada bir işe yaramıyordum. “Benden bu kadar.”

Dean, yakınlarda duran adamların yanına gidip artık oynamayacağımızı haber verdi. Biz spor salonundan ayrılmadan önce çoktan dörde dört bir maç için takımları kurmuşlardı. Hızlı bir maç yapma havasındayken sık sık ziyaret ettiğimiz bir yer olan Columbia Heights Sosyal Merkezi'nde idik. Çok iyi bir oyuncu değildim ama hiçbir zaman bugünkü kadar kötü bir performans sergilememiştim.

Kısa bir tuvalet molası verdikten sonra Dean'le dışarıda buluştum. Güneş gözlüklerimizi takmadan önce gözlerimizi kısarak birbirimize baktık. Fiziksel olarak ilginç bir çift oluşturuyorduk. Dean'in kirli sarı saçları her zaman yerli yerindeyken, benim siyah saçlarım hep bir kaos halindeydi. Ben mümkün olduğunca kirli sakal bırakmaya çalışırdım; Dean çantasında bakım seti taşırdı. Aynı zamanda acayip uzun boyluydu; benden en az üç santim daha uzundu ki bu, basketbol sahasında avantajımıza kullandığımız bir özellikti, tabii berbat oynamadığım zamanlarda.

“Bana gelip biraz takılmak ister misin?” diye sordu Dean. “İhtiyacın olursa düş senindir.” Yanıma yaklaşp havayı kokladı. “Ve kesinlikle ihtiyacın var.”

Onu ittim. “Hayır, gitmeliyim. Yarın yoğun bir iş günü olacak.”

Dean yakınlarda, bir hukuk firması ortağı olarak gülünç derecedeki tatminkâr maaşıyla satın aldığı yenilenmiş bir çatı katında yaşıyordu. Evi benimkinden çok daha donanımlıydı ve ileri teknoloji televizyonunun bir gün en iyi arkadaşımı uykusunda öldüreceğinden emindim. Bu aşırılıklardan tiksинmem gerekirdi ama Dean tüm bu oyuncakları hak ediyordu. Adam haftada yaklaşık altmış saat çalışıyordu; zamanını, özel işleri ve hayır işleri arasında eşit bir şekilde bölüyordu.

“Bu yarım yamalak bir hayırdı,” dedi Dean. “Kıcını kaldır da bana gel. Aklını karıştıran şey hakkında konuşmak istediğini biliyorsun.”

Bununla tartışamazdım. Aklım *karışık* ve Dean muhtemelen kafa karışıklığının kaynağı hakkında konuşurken kendimi rahat hissedeceğim dünyadaki tek kişiydi. Üniversitede tanışmıştık, birbirimizi birkaç yıl boyunca pek görmemiştik –ben New York’taydım ve o da hukuk fakültesi için Philadelphia’daydı– ama sonra aynı bölgede yaşamaya başlayınca kaldığımız yerden devam etmiştik. Dean, her zaman geri dönüş yolunu bulduğun, tüm sırlarını bilen ve kusurlu olmanı umursamayan, kendisi de içlerinde olduğu için “önceki” fotoğraflarını gören o arkadaşı. “Tamam, bisikletle geldim. On dakika sonra orada buluşuruz.”

On beş dakika sonra –düşündüğümde daha çok formdan düşmüştüm– Dean bana kapıyı açtı. Bisikletimi asansörlerin yanındaki bir depoya kilitledim ve arkadaşımın dairesine ulaşan üç kat merdiveni çıktım.

Eşiğe vardığımda kapıyı açık buldum, bu yüzden içeri girdim. Dean buzdolabının önünde koca bir şişe su içiyordu. Çenesini sildi. “Gelmen çok uzun sürdü.”

İğnelemesini görmezden geldim ve başparmağımla misafir banyosunu işaret ettim. “Ben duşa giriyorum. On dakika sonra görüşürüz.”

Sıcak suyun ağırlı kaslarım üzerinde sihrini konuşturmasına izin verirken, Dean’le ne kadarını paylaşmam gerektiğini düşündüm. Belki de hiçbir şey yoktu. Belki de sadece hayal görüyordum. Belki de bilinçaltımda abimle rekabet etmenin başka bir yolunu arayan bir pisliktim. Tanrım, ne olursa olsun berbat bir durumdu.

Duştan çıktıktan sonra, spor çantamda taşıdığım yedek kıyafetlerimi giydim, havlumu kirli sepetine attım ve oturma odasındaki gri deri kanepede oturan Dean’e katıldım.

Uzaktan kumandanın tuşuna basıp televizyonu kapattı. “Kalan pizzayı fırına attım. Isınmasını beklerken bana neler olduğunu anlat.”

Sonraki birkaç dakikayı ona Cartwright Grup'la olan işi anlatarak geçirdim. Pek tepki vermedi ama Lina'nın birlikte çalıştığımız iki düğün planlayıcısından biri olduğunu söylediğimde ağzı açık kaldı.

“Dostum, bu çılgınca,” dedi. “Aklının neden başında olmadığını anlıyorum. Ofiste daha çok sorumluluk almaya çalışıyorsun, kendini aptal abinden kurtarmaya çalışıyorsun ve şimdi de onun eski nişanlısıyla çalışıp bu konuda yalan söylüyorsun.”

Sorunlarımın bu konularla sınırlı olmadığını bilecek kadar zekiydim. Sıkıntılarım, tüm bunların yanı sıra Lina'yla öğle yemeğinde uğraşmaktan aldığım heyecandan, ayrıca onu daha önce hiç gitmediğim bir capoeira dersine götürmek için gösterdiğim çabadan ve aklımdan bir türlü çıkaramadığım pastanedeki o andan –yüzümdeki kek kırıntılarını temizlediği ve sanki tenim onu yakmış gibi geri kaçtığı andan– kaynaklanıyordu. “Durum bundan çok daha karışık.”

Dean bakışlarını tavana çevirip iç geçirdi. “Bunun için bir biraya ihtiyacım var. Sen de ister misin?”

“Olur.”

Dean buzdolabının önünde dikilirken, öne eğilip dirseklerimi dizlerime yasladım ve kelimeleri yüksek sesle söyleme cesaretini toplamaya çalışarak parmaklarımı çenemin altında birleştirdim. *Sadece ne düşündüğünü söyle. Seni yargılamayacak. Bunu asla yapmaz. Ve seni hizaya getirir.*

Kapağı açılmış iki şişle geri döndü ve şişelerden birini bana verdi. “Tamam, ne diyordun...”

Oyalanmanın bir faydası yoktu. Dean er ya da geç ağızımdaki baklayı zorla söküp alacaktı. “Lina ve ben, müşterilerinden birinin pasta seçimine yardımcı olabilmek için bu öğleden sonra buluştuk. Uzun lafın kisası, yüzümdeki pasta kalıntılarını sildi ve ben... Bir şey hissettim. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir an

bana yaklaşıyormuş gibiydi, sonra bana yakın olmak onu şaşırtmış gibi bir anda geri çekildi... Benim hissettiklerimi onun da hissettiğini düşündüm. Ve bu ilk değildi. Cartwright'ta yeniden karşılaştığımızdan beri, onunla ilgili muhtemelen fark etmemem gereken şeyler fark ediyorum." Biramdan büyük bir yudum aldım. "Bana hepsini görmezden gelip hayatıma devam etmemi söyle."

Bir eliyle omzuma vurdu. "Hepsini görmezden gelen ve hayatına devam et."

Arkama yaslanıp ona baktım. "Bu kadar basit mi?"

Kasvetli bir ifadeyle bana baktı. "Bu kadar basit. Milyonlarca sebepten en az bir düzinesini sıralamamı ister misin?"

"Sanırım onları duymam gerek," dedim.

Dean ayağa kalktı ve oturma odasında volta atmaya başladı. "Birincisi, Lina, Andrew'la sadece çıkmadı, aynı zamanda onunla evlenmek üzereydi. Bu yeterli bir sebep değil mi? İkincisi, annen seni öldürür. Lina'nın tekrar ortaya çıktığını bilseydi Andrew'a ona *hemen* geri dönmesini söylerdi. Üçüncüsü, abinle hâlihazırda zayıf olan ilişkini mahvedersin. Şimdi bu belki pek önemli olmayabilir ama Hartley ailesinde son derece rahatsız edici anlar yaşatabilir. Dördüncüsü, abinin gölgesinden kurtulmaya çalışıyorsun. Onun eski kız arkadaşının peşinden koşmak bunun tam tersi bir etki yaratır. Emily ismi, bu-mahvolmaya-mahkûm-bir-ilişki durumunu çağrıştırıyor mu? Beşincisi, abinle ne kadar rekabet edersen et, Lina'nın peşinden sırf onu kazanabileceğine dair berbat bir fikir yüzünden koşmak seni tatmin edecek mi? Peki, ya Lina? O da aynı şeyi düşünmez miydi? Ve sonuncusu, belki de hepsi senin kafandadır ve Lina da tuhaf bir durum olduğu için kafayı yemiştir. Bunu en iyi ve en zeki arkadaşın olarak söylüyorum. Bu şehirde seninle evlenmekten, flört etmekten ya da tek gecelik ilişki yaşamaktan mutlu olacak yüzlerce kadın var. Onların peşinden koş ve bu kadını rahat bırak. Sana yalvarıyorum."

Söylediği her şeye katılıyordum. Kahretsin, buraya yaptığım bisiklet seyahatinde sahip olduğum düşünceleri tekrarlıyordu. Ama daha uzun bir listeyi tercih ederdim. Cep boy ve sayfa sayfa. Lina'nın zihnimde çok fazla yer kaplamasına izin verecek kadar aptallaştığımda çıkarıp bakabileceğim kullanışlı bir rehber. “Başka?”

Dean'in kaşları havaya kalktı. “Pardon?”

“Bana bir düzine neden sıralayacağını söylemiştin.”

Dean ısıklık çaldı. “Lanet olsun, saydıklarımın daha fazlasına ihtiyacın varsa, San Antonio, bir sorunumuz var demektir.”

Şimdi kaşlarını çatma sırası bendeydi. “Sanırım ‘Houston, bir sorunumuz var,’ demek istiyorsun.”

“Hayır, son kız arkadaşım oralıydı. O kelimeyi kullanmayı prensip olarak reddediyorum.”

Bir kakhaha patlattım. “Tam da tanıdığım en zeki kişi olduğuna karar verdiğimde böyle saçma şeyler söylüyorsun.”

Dean omuz silkti ve birasından bir yudum daha aldı. “Her neyse, şeker komasından sıyrılırken hissettiğini *düşündüğün* her şeyi hiçe saydığım görüşe cevap vermediğini fark etmediğimi sanma.”

Tamam, bu iyi bir noktaydı. Daha önce net bir şekilde düşünmüyordum ve hissettiğim çekim muhtemelen pasta kaynaklı feromonlar yüzündendi. Bunun peşini bırakıp elimdeki göreve odaklanmam gerekiyordu. Lina'nın sunumuna yardım etmek ve Rebecca'nın onayını kazanmak. “Her açıdan yüzde yüz haklısın. Bu verileri ana bilgisayardan siliyorum.”

Dean şişesini benimkine vurdu. “Mükemmel. Şimdi bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle. Sana birkaç randevu ayarlamamı ister misin?”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Gerek yok. Bir sürü randevuya çıkıyorum.”

“Yüz ilk buluşma randevuya çıkmak değildir, Max. Saklanmaktır.”

“Saklanmıyorum. Sadece kimseye bağlanmamaya çalışıyorum. Bu işler zorlamaya gelmez, biliyorsun.”

Dean iç çekti. “Emily sana uzun vadeli ilişkilerin adamı olmadığını düşündürdü. Bir kadının her zaman senin yerine başkasını seçeceğini mi düşünüyorsun, bu mu yani?”

Dean’ın psikanaliz yapma konusundaki zayıf girişimi karşısında kıkırdadım. Emily’nin benden ayrılma sebebinin bir süreliliğine kafamı karıştırdığını kabul ediyordum, ama artık bunu aşmıştım. Elbette, Andrew’un daha iyi bir av olduğunu düşünmüştü ama dürüst olmak gerekirse abimi bana tercih ettiyse bu onun problemiydi, benim değil. “Dostum, mevzu o kadar derin değil. Sadece herhangi biriyle ciddi düşünmek için acelem yok, hepsi bu.”

“Çünkü kimseyle ciddi bir ilişkiye başlamazsan, başka biri ortaya çıkıncaya kadar seni oyuyorlar diye merak etmene gerek kalmaz.”

Kahrolası Dean. Her zaman düşünmek istemediğim şeylere odaklanıyordu. Öne eğilip kollarımı bacaklarıma dayadım ve ellerimi birbirine kenetledim. “Muhtemelen bu yüzden Lina’dan uzak durmalıyım, değil mi? Abimin kötü bir yedeği olup olmadığı merak etmeme neden olacak biri varsa o da Lina.”

“Aslında ben olsam Lina’ya daha çok güvenirdim. Bu seninle ilgili, onunla değil.” Dean, fırındaki zamanlayıcı çalıp beni kurtarana kadar anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı.

“Pizza hazır,” dedim.

Kanepeden kalkıp mutfağa gittik. Ön cebimdeki telefon çaldığında Dean eline bir fırın eldiveni geçiriyordu. Telefonu çıkarıp ekran kilidini açtım ve Lina’nın mesajını okurken kocaman gülümsedim.

Lina: Selam. Cuma akşamı düğün provası için müşterilerle buluşuyorum. Yaptığım şey hakkında fikir edinebilmen için başka bir fırsat daha. Bu insanlar her şeyi sosyal medyaya koyuyor. Muhtemelen sen de kayda alabilirsin. Var mısın? Pasta olmayacak, söz veriyorum.

Lina'nın evrende bir yerlerde beni düşündüğünü bilmek –bu mesajı yazması birkaç saniye sürmüş olsa bile– günümü biraz daha güzelleştirdi. Ve neden böyle olduğuna dair hiçbir mantıklı sebebim yoktu. Kahretsin, başım beladaydı.

“Bekle,” dedim Dean'e. “Hemen cevap yazayım.”

Bir elinde eldiven olan Dean, diğer elini kullanarak telefonu benden uzaklaştırdı. Lina'nın mesajına bakıp gözlerini devirdi. “Cevap verme. Mesai saatinin dışındasın. Yarına kadar bekle.”

Telefonu geri almaya çalışarak onunla mücadele ettim ama telefonu başının üzerinde ve ulaşamayacağım bir yerde tutuyordu. “Kendine gel, Max. Çaresizlik sana yakışmıyor.”

Mutfak adasındaki bir tabureye oturdum. “Çaresiz değilim. Sadece bir profesyonel gibi davranıyorum.”

“Bir iş arkadaşına yanıt vermek için mesai saatlerini beklemek *amatörce* değildir. Tekrar dene.” *Telefonumu* arka cebine soktu. “Hani olur da bu pizza ve ilham verici arkadaşlığım dikkatini dağıtmaya yetmezse diye sen gidene kadar telefonun bende kalacak. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Yine de telefonumu geri alıp Lina'nın mesajına cevap vermek için can atıyordum. İşte tam da bu yüzden bunu yapmayacaktım. En azından yarın sabaha kadar. “Bu” her ne ise, şimdi bitiyordu.

On İkinci Bölüm

LINA

Telefonun alıcısını elimle kapattım ve Jaslene'in dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. "Umut verici bir seçenek bulduğumu düşünüyorum."

Yaşasın diyerek ağzını oynattı ve havaya bir beşlik çıktı.

İkimiz de telefondaydık ve şehrin iş merkezleri hafta sonu için kapanmadan önce potansiyel ofisleri araştırıyorduk. İlanın detaylarını almak için beni beklemeye alan şu anda konuştuğum emlakçı, müşterilerinin metrekare başına fiyatı düşürdüğünü söylüyordu ve ben de imkânlar hakkında daha fazla bilgi edinebilmek için endişeyle bekliyordum. Seçme şansım olsaydı, benim ve Jaslene'in eşyalarını hemen bugün Cartwright'a taşırdım ama işi alacağımın garantisi yoktu, bu yüzden alternatifleri araştırmam gerekiyordu.

Emlakçı telefona geri döndü ve arka planda kâğıtlar hışırdarken bir şeyler mırıldandı. Tanrı aşkına, bilgiler neden bilgisayar-da kayıtlı değildi ki?

“Bakalım, bakalım,” dedi. “Ah, işte burada. New York Bulvarı’nın hemen dışındaki B sınıfı bir alan. Kongre merkezine çok yakın. İki yüz elli üç metre kare. Kat planını iki kiracı barındıracak şekilde değiştirme imkânına sahip. Alana bitişik bir tuvalet de var. Çalışan bir lavabo. Fotoğrafları gördün mü?”

“Evet,” dedim. Alanı ve dolayısıyla kirayı paylaşma olasılığı çok önemliydi. Ama henüz metre kare başına fiyatı öğrenmemiştim, bu yüzden heyecanımı bastırmaya çalışıyordum. “Peki, ya metre kare başına fiyatı nedir?”

“Bir yıllık kiralama için kırk iki dolar. Üç yıllık kontrat imzalamayı kabul edersen otuz sekiz dolar.”

Omuzlarım sarktı ve gözlerim sıkıca kapandı. Hem bunu *hem de* ev kiramı karşılayabilmeme imkân yoktu. Sanırım annemin ve teyzemlerin yanına taşınabilirdim, ama bu yine de kira ödemek ve net gelir elde etmek için yeterli değildi. Daha fazla müşteri kazanmak başka bir yol olabilirdi, ama zaten fazlasıyla yoğunum ve birçok düğün hafta sonuna denk geldiği için yılda sadece elli iki hafta sonu çalışılabilirdi.

“Ah, bilmen gereken birkaç şey var,” diye uyardı emlakçı. “Sulama sistemi ve ofis kapılarından biri çalışmıyor. Kira sözleşmesinin bir parçası olarak onları değiştirmen gerekecek. Ofisi gezmek ister misin?”

Bu da başka bir fiyaskoydu. Gücümün yetmeyeceği bir kira kontratına imza atmıyordum *ve* kendi paramla tadilat yapmayı reddediyordum. “Bilgi için teşekkürler. Herhangi bir tur randevusu planlamadan önce biraz daha araştırma yapacağım.”

Telefonu kapattıktan sonra, şakaklarına masaj yapan Jaslene’e baktım.

“O kadar mı kötü?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Hem de nasıl. Metrekare başına elli yedi dolar.”

İşim için bir ofise bu kadar para harcama düşüncesi karşısında irkildim. Durum her geçen gün daha da kötü görünüyordu. Rebecca'yı otellerinde düğün koordinatörlüğü yapacak yetenekli biri olduğuma ikna edemezsem mahvolurdum.

"Bunu bu akşam çözemeyeceğiz," diye gözlemde bulundu Jaslene. "Ve otuz dakika içinde şehrin öbür ucunda olman gerekiyor."

Koltuğumdan kalkıp ayağa fırladım. "Kahretsin. DC'nin ticari emlak piyasası tarafından fena benzetilirken zaman uçup gidiyor."

"Taksi beş dakika içinde burada olur. Josephine Butler Parks Center'a gidiyorsun, değil mi?"

Başımınla onayladım ve çantamı aldım. "Sensiz ne yaptım, Jaslene?"

Bana bir öpücük gönderdi. "Muhtemelen öldürdün."

Yirmi dakika sonra, nefes kesici arazilere, düğün fotoğrafları için mükemmel olan zarif merdivenlere ve havanın uygun olmaması durumunda kullanılacak kapalı alanlara sahip olan Columbia Heights'taki tarihi bir eve vardım. Brent Sales ve Terrence Ramsey çifti tıp fakültesinde tanışmıştı. Memnun etmesi kolay olan çift sadece iki hedefe odaklanıyordu: Özel günlerini keyifli yapmak ve nefis yemekler sunmak. Brent ve Terrence gibi müşteriler işimi çocuk oyuncu haline getiriyorlardı. Aynı zamanda birlikte çalıştığım en iyi çift olmalarının da hiçbir mahsuru yoktu. Ah, ayrıca her ikisi de uzun boylu, geniş omuzlu ve çok sevimli olan Brent ve Terrence göz alıcı bir çiftti.

Düğün küçük çaplıydı, sadece en yakın üç arkadaşları ve Brent'in küçük kız kardeşi davetliydi. Mekâna geldiğimde çift, nikâh memuru ve konuklardan biri hariç hepsi bahçede duruyordu.

"Umarım asıl düğün gününde de hava böyle olur," diye selamladım herkesi.

Brent ve Terrence parmaklarını aprazladılar; sadece bu özel durum vesilesiyle nikâh kıymak için ruhsat başvurusu yapmış olan arkadaşları da dua eder gibi ellerini kaldırdı. Selamlaşmalar bittikten sonra, çiftle birlikte törenin başlayacağı basamaklı yürüyüş yolunun tepesine doğru ilerledik.

“Minik bir uyarı,” dedi Terrence, ağrı cihazını havada sallayarak. “Bu hafta sonu nöbetçi doktor benim, yani ortadan kaybolursam suç bende değil.”

“Ah, bal gibi de sende,” dedi Brent gülümseyerek. “Yaptığın işte o kadar başarılısın ki insanlar her zaman senin tavsiyelerine ihtiyaç duyuyor.”

“Sorun değil,” dedim onlara. “Gerekirse senin programına göre hareket ederiz. Fotoğrafi ve kameraman, araziyi görmek için birazdan gelecek. Çekimleri planlayabilmek için tören sırasında nerede duracağınızı görmek isteyecekler. Biz de bu arada herkesi bir araya toplayıp tören üzerinde çalışalım. Gerçek törende orkestra burada olacak, ama şimdilik şarkınızı telefonuma ekledim.”

Brent ve Terrence, her biri tek başlarına yürüyecek olan konukların önünde, koridorda yan yana yürümeye karar vermişti. Max ve diğerkleri geldiğinde, ilk provamıza başlayalı birkaç dakika olmuştu.

Max, siyah Chino pantolon, siyah gömlek ve V yakalı gri yün bir kazak giyiyordu. Görünürde kravat yoktu. Ayrıca çok iyi göründüğünü de görmezden gelmek mümkün değildi; sırf bunu fark etmemiş olmayı dilediğim için onun daha da farkındaydım.

Kısa bir konuşma yaptığım fotoğrafi –sanırım o da bir şeyler giyiyordu– konuşmanın ardından kameramanla birlikte nihai çalışma alanını incelemek için harekete geçti.

Max bir kenarda durup bekledi. Taktığı güneş gözlüğü, doğrudan bana baktığını saklayacak kadar koyu değildi. Onunla ko-

nuşmak zorunda kalacağım ânı geciktirmek adına güzel yürümenin –evet, yürümenin– ince detayları üzerine herkese talimat vermekle meşgul oldum. Varlığı dengemi bu kadar bozmamalıydı, ama bozuyordu.

Brent ve Terrence, kişiliklerine uygun olarak, Max'i hemen arkadaş gruplarına dâhil ederken, ben sadece zayıf bir el sallayışıyla gelişini selamladım. Max'in de en az Brent ve Terrence kadar uzun boylu ve geniş omuzlu olduğu dikkatimden kaçmadı. GQ dergisi için samimi bir fotoğraf çekimi yapıyorlarmış gibi rahatça konuşup gülüşüyorlardı; Max'i zihnimden silip atabilsem harika olurdu ama hayır, orada kalıcıydı. Off.

Fotoğrafçı çalılıkların arasından çıkarak beni korkuttu ve şaşkınlıkla attığım çığlık herkesin sesin kaynağını aramasına neden oldu.

Utançtan kulaklarım yanmaya başlayınca, fotoğrafçının çıktığı çalılıkların arasına atlamayı ciddi ciddi düşündüm.

“Bunun için üzgünüm,” dedi elinde kamerasıyla. “Mutlu çifti yeminlerini edecekleri noktaya alabilir miyiz? Güneşin nereye vurduğunu görmek ve açılarını hesaplamak istiyorum.”

Max'e bakmak dışında bir şey yapma fırsatını hevesle değerlendirdim. “Yürüyüş yolunun sonunda duracaklar,” diye açıkladım fotoğrafçıya “sonra buradan aşağı inip birbirlerine bakacaklar. Sandalyeler, konukların çiftin basamaklardan inişini izleyebileceği şekilde kurulacak.”

Brent ve Terrence yerlerini aldılar ve tam o anda Terrence'in çağrı cihazı çaldı. Terrence, çağrı cihazını cebinden çıkarıp uzaklaşırken herkesten özür diledi, ama çağrıya cevap vermesi gerektiğini de ekledi. Bir dakika sonra, Terrence'in yüzündeki pişman ifadeden görüşmenin kısa sürmeyeceği anlaşıldı. Fotoğrafçı iç çekip bana döndü. “Lina, onun yerine geçebilir misin? Sadece bir dakika sürecek. Sadece... Buradan sonra başka bir yere gitmem gerek.”

Durup düşünmedim bile. Elbette müşterilerimin mümkün olan en iyi fotoğraflara sahip olmalarına yardım edecektim. İş tanımımda bu da vardı. “Elbette. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.”

Fotoğrafçı ellerimi işaret etti. “İzin verir misin?”

Başım la onayladım.

Brent’le beni birbirimize bakacak ve el ele tutuşacak şekilde ayarladı. “Tamam, bu işe yarar.”

Kameraman bize doğru yürüdü. “Sesi kontrol edebilmem için ikiniz de bir şeyler söyleyebilir misiniz?”

“Yeminimi okuyabilirim,” dedi Brent. “Ezbere biliyorum.”

Kameraman, tripod u ayarlarken başını salladı. “Harika. Konuşmaya devam et. Ve Lina” –bana işaret etti– “sen de konuşmaktan çekinme. İkinizi de duymam gerek.”

Brent yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi, sonra sevgi dolu gözlerle bana baktı. “Önemli an geldi çıktı. Büyük gün. Nihayet evleniyoruz. Bu günün asla gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım, ama sonra seninle tanıştım. Benim için mükemmel insanı bulacağımı hiç düşünmemiştim, ama sende bulduğum tam olarak buydu. Hiç kimsenin beni en az benim onu istediğim kadar isteyeceğini düşünmemiştim, ama sen istiyorsun.”

Müşterim yürekten konuşuyordu, kelimeleri basit ama etkiliydi. Kendi düğünüm için yazdığım yemini hatırlamaktan kendimi alamadım, damat, istediği şeyin ben olmadığımı karar verdiği için hiç paylaşamadığım yemini. Andrew için yanıp tutuştuğum yoktu. Onu unutmak acayip kolay olmuştu. Hatta mevzu düğün bile değildi. Ya da evlilik. Bunların hiçbir i yerine getirilmesi gereken şeyler değildi. Ama yoldaşlık istiyordum, birinin arkamı kolladığını bilmenin rahatlığını yaşamak istiyordum, mutlu etmek ve edilmek istiyordum. Dostluk. Tatiller. Belki bir gün çocuklar. Sağlam karakterli biri. Tahmin edilebilir.

Kalıcı bir ilişki kurmak için tutkuya ve kıvılcımlara ihtiyaç duymayan biri. O kişiyi bir gün bulup bulamayacağımı bilmiyordum ve bu beni olağanüstü derecede üzüyordu.

Gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum ve maalesef, onları uzaklaştırmak için çok geç olduğunu fark ettim. Keşke daha güçlü olsaydım. Keşke aptal duygularım beni her seferinde alt etmeseydi.

Yüzümün önünde mendil tutan bir el belirdi. Başımı kaldırdığımda, Max'in bana baktığını gördüm. Mendili sallarken bakışlarında empati vardı.

"Alerji mi?" diye sordu. "Yılın acımasız bir zamanı. Ben de gözlerimin yaşarmasına engel olamıyorum."

Mendili alıp gözlerimi kuruladım. "Evet. İlkbaharda hep berbat haldeyim."

Max başını salladı. "Ben de öyle düşündüm."

Birbirimize baktık. *Biliyor*. Bir şekilde duygularımın üstesinden gelemediğimi biliyordu ve beni kurtarmak için yardıma koşmuştu. Bu adamdan hoşlanmayı gerçekten istemi-yordum, ama bana başka seçenek bırakmıyordu.

Max, fotoğrafçıya döndü. "Sanırım kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı var. Onun yerine ben geçsem nasıl olur? Sadece Brent'in ellerini tutup ona âşıkım gibi davranmam gerek, değil mi? Bunu yapabilirim. Kolayca."

Teklifi karşısında afalladım. Bir gölge gibi beni takip etmek için buradaydı, ama yine de kendimi utandırmamam için müdahil olmaya istekliydi. Bu güzel davranışını takdir etmek istemi-yordum ama minnettardım. Hem de çok.

Fotoğrafçı coşkuyla başını salladı. "Bu çok daha iyi olur. Mükemmel boydasın."

"Hadi, yapalım öyleyse," dedi Brent.

Max ve Brent birbirlerine dönüp el ele tutuşurken yana çekildim. Aralarında bir sır varmış gibi sırtıyorlardı ve Brent'le Terrence'in konukları da onları izlerken maskaralık yapıyordu.

Brent, Max'in gülmekten iki büklüm olmasına neden olan ateşli bir bakış attı.

"Çocuklar..." dedi fotoğrafçı, babacan bir gülümsemeyle.

Max boynunu çıkırdattı. "Tamam, tamam. Bunu yapabilirim." Yüzündeki gülümsemeyi silerek Brent'e baktı.

Brent, Max'in gözlerinin içine bakarak, "Hasta olduğum gün elinde çorbayla geldiğinde benim için çok özel biri olacağını biliyordum," dedi. "Beni kontrol etmemeyi aklından bile geçirmeyeceğini söyledin."

Max gözlerini kırıştırdı. "Ayyy, bu çok tatlı."

Kameraman ikisinden de konuşmalarını istedi, ama Max'in aklında *bunun* olduğunu sanmıyordum. Yine de çok eğlenceliydi, onları izlerken elimin içine doğru gülümsüyordum.

"Hiç âşık olmadım, bu yüzden ne arayacağımı, ne bekleyeceğimi, nasıl kabul edeceğimi bilmiyordum," diye devam etti Brent.

Max derin bir nefes aldı. "Ben de öyle. Sadece bir kez uzun dönemli bir ilişkim oldu ve o da birkaç yıl önceydi."

"Neden ayrıldınız?" diye sordu Brent.

Max omuz silkti. "Abimle tanıştı ve denizde daha büyük ve daha iyi balıklar olduğunu fark etti. Beni onun için bırakacak kadar densiz değildi, ama abimin daha üstün bir alternatif olduğunu açıkça belirtti."

Ah, hayır. Bunu yüzüne mi söylemişti? Nasıl bir insan bunu yapardı? Bana abim kadar iyi olmadığının söylenmesini hayal bile edemiyordum. Hele ki bu yorum bana değer verdiğini düşündüğüm birinden gelirse daha da kötü olurdu. Max bu yüzden Andrew'a kızıyor muydu? Aralarındaki rekabetin kaynağı bu muydu?

“Üzgünüm,” dedi Brent, Max’e. “Bu sana nasıl hissettirdi?”

Müşterim bir psikiyatristti ve kendine hâkim olamıyordu. Sahnırım bir süre daha buradaydık.

“Dürüst olayım mı?” diye sordu Max, hüzünlü gözlerle. “Bok gibi hissettirdi. Kendimi abimle karşılaştırmaya alıstım. Benden büyük. Her zaman rekabet halindeyiz. Bu beklenen bir şey. Ama kız arkadaşım bana aslında abimin daha sönük bir versiyonu olduğumu söylediğinde, eminim yirmili yaşlarının başındaki bir erkek için bunu duymanın zor bir şey olduğunu tahmin edebilirsin.” Omuzlarını dikleştirdi. “Ama hepsi geçti gitti.”

Hayır. Bunun tamamen doğru olmadığını düşünüyordum.

“Belli ki seni hak etmiyormuş,” dedi Brent. “Böyle insanlar...”

“Brent, sorun yok,” dedi Max gülerek. “Bunun ne yeri ne de zamanı. Yeminlerinize odaklanalım.”

Brent başıyla onayladı. “Tamam.” Omuzlarını dikleştirdi ve konuşmaya başlamadan önce yanaklarını şişirdi. “Her neyse, tüm bunlar benim için yeni olduğu için güvenmedim, bu yüzden ilişkimizden kaçtım, sana bağlanmaya hazır olmadığımı söyledim...”

Max genişçe sırtarak kafasını salladı. “Hayır, hazır olduğunu bilmek önemli. Bunun geri dönüşü yok. Karşındakinin, istediğin kişi ve şey olduğundan emin olmalısın.”

Max’in ses tonundaki keyif beni o andan koparıp geçmişe, düğünümden önceki geceye götürdü. Max’in aynı sözleri Andrew’a söylediğini kolayca hayal edebiliyordum. Ve Max şu anda Brent’e kendi ilişkisiyle ilgili gerçeği söylüyorsa, benim düğünümden önceki gece abisine hiç bilmediği bir konuda tavsiyede bulunmuş demektir. Her ne sebeple olursa olsun, benim hakkımda çok az şey bilmesine rağmen işlerime karışmayı seçmişti. Ve nedenini hâlâ bilmiyordum.

Bu arada, Max’in araya girmesine aldırmayan Brent, yeminini okumaya devam ediyordu. “Ama sonunda aşkınla, benimle

gerçek ve doğru bir şey inşa etmeye olan bağlılığıyla savaşımadım. Ve bu savaşı kaybettiğim için çok mutluyum.”

Terrence o sırada geri döndü ve Max’i yolundan çekti. “Bu kadar yeter. O kelimeler benim için. Hepsini duyduğum için çok şanslısın. Aksi takdirde kavga ederdik.”

Max gülümseyerek geri çekildi ve teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. “O tamamen senin. Çok şanslı bir adamsın.”

Max bakışlarımı yakalamak için bana döndüğünde, ona izin verdim. Yüzümde, rahatlamış olduğunu umduğum bir ifade vardı.

“Yardımanın için teşekkürler,” dedim. “Brent ve Terrence’la işleri tamamlayıp gideceğim. Yararlı olabilecek bir randevum olduğunda seninle iletişime geçerim.”

Max başını arkaya atarak beni inceledi. “Buradaki işimiz bitti mi? Biraz daha kalmamı istemiyor musun?”

Bakışlarımı birkaç adım ötedeki neşeli çifte odaklayarak başımı iki yana salladım. “Yapacak çok bir şey yok. Bir kez daha prova yapacağız sonra gitmelerine izin vereceğim. Terrence’ın nöbetçi olduğunu bilmiyordum, o yüzden daha fazla vaktini almak istemiyorum.”

Max’e bakma riskine girdiğimde, bakışlarının yüzümden ayrılmamış olduğunu gördüm. Her nasılsa aynı anda hem dikkatli hem de mesafeli görünmeyi başarıyordu; sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş da bunu yapmak zorunda kalmamayı diliyormuş gibi. “Şurada sessizce durup sizi hareket halindeyken çeksem nasıl olur? Bu konuda izinlerini almıştın, değil mi?”

Başımla onayladım. “Evet. Ne istersen yapmakta özgürsün. Hafta sonunun tadını çıkar.” Sonra Brent’le Terrence’ın yönünde ilerledim. Başım dik. Omuzlar geride. Güç yürüyüşü. Yorucu, ama gerekiyordu. Max’in beni nasıl etkilediğini bilmesini istemiyordum. Bunu kendime itiraf etmekten bile mutlu değildim.

Jaslene haklıydı. Kapanışa ihtiyacım *vardı*. Çünkü kendimi Max'e kin beslemediğime dair her ikna ettiğimde, bana aslında tam tersini hissettiğimi hatırlatan bir şey oluyordu. Yine de adama gidip neden abisini benimle evlenmekten vazgeçtiğini soramazdım. Düpedüz sorulmazdı. Cevabının önemli olduğunu kabul etmiş olurdum ve bunu yapmaya da hazır değildim. Bundan sonra ne olacağı bir muammaydı. Ama müşterilerimin yanına ulaştığımda ve Brent'in korkutucu annesi hakkındaki yorumların sonuna yettiğimde, aklıma bir çözüm geldi. Akrabalarım, yeterince sık kullanmadığım güçlü bir silahtı. Ailemi Max'in üzerine salmanın vakti gelmişti.

On Üçüncü Bölüm

MAX

Gönderen: MHartley@AtlasCommunications.com

Alıcı: CSantos@DottingTheIDos.com

Tarih: 16 Nisan - 9:32

Konu: Sonraki Adımlar

Merhaba Lina,

14 Mayıs Salı günü yapacağın sunuma hazırlanmana yardımcı olma sürecinin bir parçası olarak birkaç müşterinle sana ve hizmetlerine ilişkin izlenimleri hakkında konuşmak istiyorum. Sana uygun bir zamanda, referans olarak göstereceğin üç müşterinin adlarını ve telefon numaralarını gönderebilir misin? Her müşteri için planlanmasına yardım ettiğin etkinliğin yaklaşık tarihini ve yerini de dahil edersen çok iyi olur. Cevabını bekliyorum.

Saygılarımla,

Max

Gönderen: CSantos@DottingTheIDos.com

Alıcı: MHartley@AtlasCommunications.com

Tarih: 16 Nisan - 09:37

Konu: Re: Sonraki Adımlar

Elbette.

Anthony & Sandra Guerrero

443-555-3334

National Mall'da düğün; geçen yılın Mayıs ayı

Patrice Bell & Cynthia Stacks

202-555-3293

Meridian House'da resepsiyon; geçen yılın Haziran ayı

Bliss Donahue & Ian Gray*

215-555-8745

Savoy Inn'de düğün ve resepsiyon; bu yılın Nisan ayı

*Ian, Rebecca Cartwright'in kuzeni.

En iyi dileklerle,

Lina

PS: Perşembe akşamı müsaitsen, Maryland'de katılacağım bir düğün var. Ayrıca bu Cumartesi günü bir boşluğum olduğu için bir müşteri için mekân araştırıyorum. Virginia'da, yaklaşık iki saat uzaklıkta. İstersen bana katılabilirsin.

Gönderen: MHartley@AtlasCommunications.com

Alıcı: CSantos@DottingTheIDos.com

Tarih: 16 Nisan - 9:41

Konu: Re: Sonraki Adımlar

Her iki gün de boşum. Perşembe günkü randevunun adresini gönderirsen orada olurum. Cumartesiyle ilgili olarak o gün görüşürüz. Teşekkürler.

Sonraki on dakikayı Lina'nın verdiği referanslara mesaj bırakarak geçirdim. Teoride, eski müşterileri Lina'nın benzersiz yeteneklerine ilişkin fikir verecekti. Ama benim asıl aradığım, planlama yeteneklerinin ötesinde bazı bilgilerdi. Etkili bir anekdot. Bir düşün kurtarma anı. Düşünden çok Lina'yla ilgili bir anı. Müşteriler şirkete değil, insana para verirlerdi. Yani işin özü, Lina'nın hiç tartışmasız son derece etkileyici olan özgeçmişinin ötesine geçen, zor bulunur *bir şeyi* araştırıyordum.

Bu bilgiyi kendisi kesinlikle paylaşmayacaktı. En azından benimle. Daha düzgün bir yolda ilerlediğimizi düşündüğüm her an beni çalılıkların arasına geri sürüklüyordu. Belki de sadece gergin müttefikler olmaya mahkûmduk. Geçmişimiz dikkate alındığında, sanırım bunun için minnettar olmalıydım. Lina bana hiçbir şey borçlu değildi ve öyleymiş gibi davranmayı kesmem gerekiyordu. Elde edilmesi gereken önemli bir bilgi varsa, bunu eski müşterilerinden alacaktım. İşte o kadar.

Kendi kendime verdiğim ilerleme emirlerini aklımda tutarak referans listesindeki son kişi olan Bliss Donahue'ya mesaj bıraktım.

Bir dakikadan çok daha az bir süre sonra telefonum çaldı. "Max Hartley."

"Bay Hartley, ben Bliss Donahue. Az önce bana bir mesaj bıraktınız."

“Evet. Geri dönüş yaptığınız için teşekkürler.”

Projeyi, Lina’nın görüşme yaptığı bir pozisyonla bağlantılı olduğunu belirtmeden açıkladım. “Yani sizden duymak istediğim şey genel izlenimleriniz. Farklı yapmış olmasını dilediğiniz bir şey var mı? Sonuç olarak, onu tavsiye eder misiniz?”

“Ah, tüm kalbimle,” dedi Bliss.

Sesinde sağlam bir inanç vardı ve bunu duymak güzeldi.

“Lina ne yaptığını biliyor,” diye devam etti Bliss, “hem de mekân gibi büyük şeylerden tutun da konukların parmağını sıkıştırma olasılığı en az olan katlanır sandalyeler gibi küçük şeylere kadar her konuda. Sahip olduğu bilgi miktarı baş döndürücü. Beni hiç boğmadı. Lina’nın tüm kuşkularına rağmen yeşil bir gelinlik giydim. Günün sonunda, günüm tam da istediğim gibiydi. Şey, kocamın tıraş edilen kaşları dışında...”

“Anlayamadım?”

Bliss bıkkın bir şekilde iç çekti. “Sağdıçlar düğünümüzden önceki gece kocamın kaşlarını tıraş etti. Yemin ederim, *Felekten Bir Gece* filmindeki figüranlar gibiler. Hani Bradley Cooper’ın oynadığı film var ya? Neyse, Lina durumu bir profesyonel gibi halletti. Her nasılsa kocamın düğünde kaşları vardı.”

“Bu gerçekten çok yardımcı oldu. Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Şey...”

“Sorun yok, Bliss. Amacım Lina’ya yardım etmek, bu yüzden deneyimini daha iyi hale getirecek bir şey varsa bilmek isteriz.”

Bliss derin bir soluk bıraktı. “Tamam, sadece... Belki bunu söylemeye *hakkım* yok, ama Lina’nın düğünler konusunda daha hevesli olmasını dilerdim. Bilmiyorum. Mükemmel çiçekleri bulduğumda benimle birlikte çılglık atmasını istedim. Ya da Ian ve ben yeminlerimizi prova ettiğimizde. Lina’nın sonsuza dek

mutlu olmaya inanmadığı izlenimine kapıldım. Bu durum işini hiç etkilemedi, ama fark ettiğim bir şeydi. Bunu söylediğim için benden nefret etme, tamam mı?”

“Hayır, hayır. Bana dürüstçe fikrini söylemeni istedim ve sen de bunu yaptın. Benimle konuşmaya vakit ayırdığın için teşekkürler.”

“Elbette,” dedi şen şakrak bir sesle. “Projede iyi şanslar.”

Ve elde etmeyi umduğum bilgi buydu. Lina’nın markasının, başarısını etkileyebilecek olduğu bir yönü. İmkânlar dâhilinde olumlu yönde etkileyebileceğim iş modelinin bir parçası. Lina’nın güçlü yönlerini uygulamasına yardım etmek, aynı zamanda onun algılanan zayıflıklarını keşfetmek anlamına da geliyordu. Ayrıca Bliss’in haklı olup olmadığını merak ediyordum. Belki de Lina’nın Andrew’la yaşadığı deneyim onu böyle soğuk biri haline çevirmişti. Ya da belki Andrew’la tanışmadan önce bile böyle soğuk biriydi. Nereye baksam, Lina hakkında çözmek istediğim başka bir gizem buluyordum.

Annemin tanıdık topuk sesleri, haftalık ziyaretlerini gerçekleştirdiğine dair beni uyardı. Sonra kapının aralığında kafası göründü. “Bir dakikan var mı?”

“Evet, içeri gel.”

Misafir koltuklarından birine yerleşti ve bakışlarını duvarlarda, masamda ve benim üzerimde gezdirdi. “Sadece Cartwright hesabıyla ilgili olarak seninle görüşmek istedim. Sen ve Andrew birlikte çalışmadığınız için ikinizi birlikte toplantıya çağırمام. Neler olup bittiğine gerçekten hâkim değilim ve bunu rahatsız edici buluyorum.”

Annem, kendinden emin olmaktan daha azını asla kabul etmezdi. Onunla ilgili en çok ve en az sevdiğim şeydi bu. İtirafı omuzlarımdaki gerilimi azalttı.

“Bilgi toplama aşamasındayız,” dedim. “Referansları kontrol ediyorum. Düğün planlayıcısının, müşterileri için günlük bazda

neler yaptığına dair fikir ediniyorum. Hedef müşteriler hakkında da araştırma yapıyorum.”

Beğeniyle başını salladı, sonra kaşlarını çatı. “Abinin eski nişanlısı bir düğün planlayıcısıydı. Carolina.” Annemin yüzü alışıktı olmadığım hüzünlü bir hale büründü. “Acaba şimdi ne yapıyor?”

Omuz silktim. Buna yanıt olarak tek bir kelime etmeyecektim. Oracıkta çarpılabilirdim.

“Ne tür bir sunum düşünüyorsun?” diye sordu. “Karma medya mı?”

Sohbeti ilerletmeye hevesliydim, bu yüzden fikirlerimi sıralamaya başladım. “Henüz o kadar ilerlemedik. Ondan ipuçları alıyorum. Ama bir video bileşeni önereceğim ve...”

Dâhili telefon çaldı ve asistanımın sesi odada yankılandı. “Max, Patrice Bell birinci hatta. Carolina Santos ve Dotting the I Do’s şirketi için bir referansla ilgili aramana geri döndüğünü söylüyor. Müsait misin?”

Neden Tanrım? Neden?

Annem kaşlarını çatı ve koltukta öne doğru eğildi.

Boğazımı temizledim. “Sammy, lütfen ona bir dakika sonra onu arayacağımı söyle.”

“Tamamdır,” dedi Sammy neşeyle, ömrümden giden ömürlerin farkında olmadan.

Annem şakaklarını ovdu ve kucağına baktı. “Bakalım şunu doğru anlamış mıyım? Birlikte çalıştığın düğün planlayıcısı Carolina Santos mu?”

“Evet.”

Annem başını hızla kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. “Ve abinle sen bu haberi paylaşmanın uygun olduğunu düşünmediniz mi?”

“Seni endişelendirmek istemedik.”

Bu bana buz gibi bir bakış kazandırdı. “Neden endişelene-yim ki?”

“Çünkü bu haberi Rebecca Cartwright’la de paylaşmadık.”

Sessizlik bir mafya babası kadar korkutucu olabilirdi. Bu an da bunun kanıtıydı. Şimdi düşüp bayılmanın bir yolunu bula-bilseydim, acı verici konuşmalardan kaçınabilirdim. Ofisimde, ölümcül olmayan bir darbeye neden olacak kadar ağır bir nesne aradım. Ama birkaç saniye süren sessizliğin ardından, annem beni şaşırtarak koltuktan kalktı ve başını iki yana salladı. “İkiniz de beni hayal kırıklığına uğrattınız, ama buna karışmayacağım. Ne sana ne yapacağını söyleyeceğim ne de araya girip seni kurta-racağım. Ama şunu aklından çıkarma. Burada daha fazla sorum-luluk almak istiyorsan, onu hak etmelisin. Eğer bu işi mahveder-seniz, abin ve sen, özgeçmişlerinizi süslemeye başlayabilirsiniz.”

Annem şaka yapmıyordu. Çektiği restin ardından ofisimden çıktı ve sağa döndü. O koridorun sonunda sadece tek bir ofis vardı. Andrew’un. Onu uyabilirdim ama bunu yapmayacak-tım. Annemin gazabının hedefi olmayı o da hak ediyordu. Yani, hadi ama, Lina *onun* eski nişanlısıydı. Ben sadece masum bir se-yirciydim. Bir nevi.

Annemi suçladığımı söyleyemezdim. Bizim yaptığımızı bir başka çalışan yapsaydı, hatasını düzeltmediği takdirde kıcına tekme-yi verdi. Buraya geldiğimde annemin bize ihtimam göster-meyeceğini biliyordum. Ama en önemlisi, haklıydı. Daha fazla sorumluluk almak istiyorsam, onu *hak etmem* gerekiyordu. Ve bunu yapacaktım. Daha fazla dikkat dağınıklığına yer yoktu. Daha fazla aksaklık yoktu. Daha fazla oyun yoktu.

Perşembe akşamı, Lina’yla ailesinin marketinde buluşmak için Wheaton’a gittim. Önerisi üzerine, orada buluşup müşteri randevusuna birlikte gidecektik. Arabamı alışveriş merkezine

park ettikten sonra, marketin girişine doğru yürüyüp kapıyı çektim. Hiçbir şey olmadı çünkü kapı kilitliydi. Ama içerideki ışıklar açıldı.

Kapıya yaslanıp telefonumu çıkardım ve Lina'ya mesaj atmaya hazırlandım, ama sonra günün kadını kapının diğer tarafında belirip kilidi açtı.

“Selam,” dedi neşeyle. *Fazla* neşeliydi. “İçeri gel.”

İçeri girdiğimde, Natalia'nın hiç de dostane olmayan bakışları da dâhil olmak üzere bana bakan birçok göz görünce şok oldum.

“Max, millet,” dedi Lina, elini coşkuyla sallayarak. “Millet, bu da Max. Size bahsettiğim düğün koordinatörlüğü pozisyonunu almama yardımcı olacak bir proje üzerinde birlikte çalışıyoruz.”

Tezgâhın arkasındaki bir adam gözlerini kısarak bana baktı. Çok tanıdık görünüyordu, ama tam olarak çıkaramıyordum. Ten rengi ve tipi Lina'ya benziyordu. Ama çok daha iriydi. Kocamandı. Benden çok daha uzundu.

“Seni daha önce bir yerde görmüştüm,” dedi, sanki beni daha kolay tanıyacaktı gibi gözlerini kısarak.

“Haklısın, Rey,” dedi Lina.

Rey. Reynaldo'nun kısaltması. Lina'nın abisiydi. Prova yemeğinde kısa bir sohbet etmiştik, abimin düğünü iptal etmesinden iki gün önce.

Lina, ailesine tekrar hitap etmeden önce bana haince sırıttı. “Andrew'u hatırlıyorsunuz, değil mi? Düğün günümüzde beni terk eden adamı? İşte, bu onun kardeşi. Abisini beni terk etmeye teşvik eden kişi. Neyse, hadi oturalım. Katılmamız gereken bir düğün var.”

Herkesin dikkati, ayakları üzerinde titremeye başlayan salağa, yani bana kaydı.

Lina vurmuş ve gol atmıştı. Ben ise ölmüştüm.

Tek cümlelik mezar taşı yazımı şimdiden hayal edebiliyordum: *Bunu hiç beklemiyordu.*

On Dördüncü Bölüm

LINA

Natalia ve Paolo'nun düğününün kapsamı ve detayları hakkında aile üyelerim arasında bir barış anlaşması imzalamak mı? Yoksa Max'i aslanın inine atıp onun hakkında bilgi edinmek mi? İkisini birden yapamayacağımı kim söylüyordu?

“O neden burada?” diye sordu Rey, Max'e öfkeyle bakarken.

Rey'in yanında duran ve bu tarz gösteriler izlemekten hoşlanan İzabel teyzem abime dirsek attı.

Max sessizce arkamdaki sandalyeye çöktü. Görünüşe göre onun kalkanı olmuşum.

“Dediğim gibi, başvurduğum pozisyon için sunum hazırlama yardım ediyor,” dedim. “Yapması gereken şeyin bir kısmı da beni iş başında görmek, bu yüzden hassas bir durumla başa çıkamamı izlemesinin onun için iyi bir örnek olacağını düşündüm.”

Natalia ve Paolo masada bana katılırken, annem yakındaki başka bir yere oturdu. Gelinin annesi ve bu buluşmanın ana

sebebi olan Viviane teyzem de sandalyesini çevirip bize dönük oturdu. “Durum neden hassasmış?”

Bakışlarımı Natalia ve Paolo’ya çevirdim. Çok tatlı bir insan olan damat, bu gece hemen hemen hiçbir şey söylemeyecekti. Müstakbel kayınvalidesinin işine karışmayacaktı. Natalia ise bir baş belasıydı, annesi söz konusu olduğu zamanlar hariç. Bu yüzden onun yerine baş belası için buradaydım. “Düğünün belirli yönleri hakkında herkesin aynı fikirde olmasına ihtiyacımız var. Etrafta dolaşan o kadar çok fikir var ki gitgide bunaltıcı olmaya başlıyor. Çiftin isteklerine ve zevklerine saygı göstermek istiyoruz ve bunlar her zaman sizinkilere uygun olmayabilir.”

“Ayrıntı ver lütfen,” dedi Viviane.

“Elbisenle başlayalım,” dedim.

Oturan herkes –yani gerçekten herkes– bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyormuş gibi doğrulup arkasına yaslandı. *Hainler.*

Viviane ellerini beline koydu. “Elbisemin nesi varmış?”

Konuşmadan önce yutkundum. “Çok... Parlak.”

Ve bu kelime yetersiz kalıyordu. Beli ve kalçası boyunca uzanan ten rengi file panelleri olan mor renkli bir ışıltı bombasıydı. *Real Housewives of New Jersey*, *Dancing with the Stars* ve *World Wrestling Entertainment* programlarındaki kadınların birleşimini düşünün. Annem ve İzabel ise düğün paletini tamamlayan doğal tonlarda elbiseler giyiyorlardı.

“Tören için mükemmel,” diye karşılık verdi Viviane. “Dans pistindeki ışıkların altında harika görünecek.”

Natalia inledi. “Üzerindeki ışıltı miktarına bakılırsa, o elbise dans pistindeki ışıkların ta kendisi *olur*. Bilhassa da disko ışığı. En azından elektrik maliyetlerinden tasarruf edeceğiz.”

Max güldü.

Viviane'in başı onun tarafına doğru hızla dönerken neredeyse boynu kırılıyordu. "Sen buralarda gülemezsin." Tehditkâr bir ifadeyle başparmağıyla boğazını kesiyormuş gibi yaptı. "Nunca."

Arkaya eğilip omzumun üzerinden Max'e baktım. "Bu 'asla' anlamına gelir."

Max'in çenesindeki bir kas seğirdi ve gözlerinde imalı bir bakış belirdi. "Bunu kendim de çözmüştüm, teşekkürler."

Kıkr kıkr gülmek istedim, ama ailem ikimizin iyi anlaştığını görürse ona karşı yumuşayabilirdi ve böylesi çok daha eğlenceliydi. Biraz daha oynayıp ondan neler öğrenebileceklerini merak ediyordum.

"Dinle, *Tia*," dedim Viviane'e, "sen gelinin annesisin, bu yüzden Natalia ve Paolo'nun gününün büyük bir parçası olacaksın ama ilgiler onların üzerinde olmalı. Ne kadar güzel olsa da elbisen dikkat dağıtıcı."

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" diye sordu Viviane, Natalia'ya.

Natalia başını salladı. "Evet."

"Neden söylemedin o zaman?"

Natalia iç çekti. "Söyledim. Yaklaşık beş farklı kez."

Viviane elindeki peçeteyle oynadı. "Seni duymamış olmalıyım." Birkaç saniye sonra, "Tamam. Farklı bir kıyafet giyeceğim," dedi.

Anneme baktım. "*Mãe*, ona yardım edecek misin?"

"*Simi filha*. Ben hallederim."

Elimi bir tokmak gibi masaya indirdim. "Tamam, bir sonraki meseleye geçelim. Menüdeki *stroganoff de frango*."

"Stroganoff ne?" diye sordu Max arkamdan.

Rey elini tezgâha vurup parmağıyla Max'i işaret etti. "Hey, sen. Konuşma. İzle."

* (Pt.) Teyze. (ç.n.)

Max kollarını kavuşturdu ve sessizce homurdandı.

Zavallı Max. Bahse girerim bu onun için alışılmadık bir bölgeydi, arka koltukta oturup sessiz kalmaya zorlanmak. Muhtemelen bundan nefret ediyordu. Bana gelince, buna bayılıyor-dum. “Orada nasıl gidiyor, şampiyon? İyi misin?”

“Bunu sorman ne kadar güzel, ISTP.”

Bana atadığı sahte Myers-Briggs kişilik tipine yaptığı atıf muhtemelen amaçladığı kahkahayı açığa çıkardı. Başımı çevirdim. “Baskı altında bile mizah anlayışın devam ediyor. Etkilendim. Sırf bu yüzden, bize ayak uydurmana yardım edeceğim. *Stroganoff de frango*, tavuktan yapılan bir sote yemeği. Brezilya tarzı stroganoff domatesler yüzünden çok pembe olur ve elbise-leri lekelemeye meyillidir.”

“Stroganoff’un nesi var?” diye sordu Viviane, alnını şaşkınlıkla büzüştürerek.

Natalia’yla teyzem arasındaki her duruma arabuluculuk yapamazdım, ama Natalia’ya bunu kendi başına yapmasının mümkün olduğunu *gösterebilirdim*. “Nat, ailemizden düğününü planlama sürecini kolaylaştıracak bir şey isteyebilseydin bu ne olurdu?”

Natalia, Paolo’nun bakışlarıyla karşılaştı ve nişanlısı hafifçe başını sallayarak karşılık verdi.

“Bizi daha fazla strese sokmamalarını isterdim. Hepsi bu.”

Cesaret verici şekilde başımı salladım. “Tamam, peki, stroganoff seni neden strese sokuyor?”

Kelimeler, düdüklü tencereden çıkan buhar gibi Natalia’nın dudakları arasından hızla fırladı. “Çok sulu. Bir felakete yol açacağını düşünüyorum. Herkesin kıyafetinde büyük pembe lekeler bulunan düğün fotoğrafları hayal ediyorum. Çantana dökülen mürekkep gibi. Her yere bulaşır. Çiçekçi kızın yemeğin tadına

bakmak isteyeceğinden ya da bir konuğun beni kucaklayıp tulumuma leke bulaştıracağından endişelenmek istemiyorum. Bu sadece gereksiz baş ağrısı yaratacak.”

“Ama bu bir gelenek,” diye sızlandı Viviane.

Annem ayağa kalktı ve teyzeme ağzını kapaması için işaret etti. “*Pare de choramingar, Viviane. Ela não quer strogonoff de frango no casamento, então não vai ter. Ponto final!*”

Ah. Yürü be, Mãe.

Max öne eğilip kulağıma fısıldadı. “Ne dedi?”

O kadar yakındı ki naneli nefesi bir düzine kelebek gibi boynuma doğru süzüldü. Öne kayarak boğazımı temizledim. “Natalia’nın düğününde stroganoff istemediğini, bu yüzden o yemeğin servis edilmeyeceğini ve bu konunun burada kapandığını söyledi.”

“Annemi seviyorum,” dedi Max.

Hiç istemesem de bu samimi –ve saçma– beyanı karşısında gülümsedim, sonra hemen iş moduna döndüm. “Şimdi de düğüne dâhil edebileceğimiz bir Brezilya geleneğinden bahsedelim. Bir fikrin var mı, Tia?”

Viviane çenesini ovuşturdu. “Konuklar giderken *bem-casados* dağıtabiliriz.” Çenesiyle Max’i işaret etti. “Sen sormadan önce söyleyeyim, pandispanya kurabiyesi. İyi şans için.”

“Mükemmel,” dedim. “İşte şimdi bir yerlere varıyoruz.”

Otuz dakika sonra, birçok fikir ayrılığını ortadan kaldırıp Natalia ile Paolo’nun düğününü kurtarmıştık. “Tamam, bence epey iyi durumdayız. Düğüne sadece bir ay kaldı, bu yüzden yapmanız gerekenler varsa lütfen mümkün olan en kısa sürece tamamlayın.” Sandalyemden kalkıp kollarımı iki yana açtım.

“O kadar hızlı değil,” dedi annem. “Oradakiyle konuşmalıyız.”

Hâlâ oturmakta olan Max, sağına soluna dönüp etrafına baktı. “Kiminle? Benimle mi?”

“Evet, seninle,” dedi annem.

Izabel dilini şaklattı. “Mariana, bu gerekli değil.”

“Bence gerekli,” dedi annem inatla.

Bahaha. Bu harikaydı. Ailem bundan sonrasını hallederdi.

MAX

Neden Rey’e beni dövüp işi bitirmesini söylemiyordum ki? Bu, Lina’nın annesine cevap vermekten çok daha iyi olurdu.

Ayağa kalktım ve ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. “Size hatırlatabilir miyim” –Rey’e, sonra da Lina’nın annesine baktım– “saygıyla, elbette, Lina’yı sunakta bırakan *ben* değildim. Herhangi bir karışıklık olmaması adına tekrar söyleyeyim, o abimdi.”

“Ama onu, bunu yapmaya sen teşvik ettin, değil mi?” diye sordu Lina’nın annesi.

“Sanırım. Belki bu bir anlam ifade etmeyecek, ama o zamanlar bir *ahmaktım*, toy bir ahmak. Bakın, söyleyeceklerimi söyleyeyim, sonra isterseniz beni parçalara ayırabilirsiniz. Ne yaparsanız kabulüm.”

Lina’nın annesi başını salladı ve dövüş sanatları filmindeki rakibine meydan okuyan bir karaktermiş gibi parmaklarının tek bir hareketiyle öne çıkmam için işaret etti. Bu, şüphelendiğim şeyi doğruluyordu: Eğer onu ikna edemezsem kucumı *tekmeleyecekti*.

Derin bir nefes aldım ve en iyi yaptığım şeyi yaptım: Bir fikir oluşturup onu satmak. “Geçmişe geri dönmenin bir anlamı yok. Yalnız şu kadarını söyleyebilirim ki eğer abim, Lina’yı gerçekten sevseydi ya onu bahsi geçen mecazi sunakta asla bırakmazdı ya da eninde sonunda ona geri dönerdi.” Doğrudan Lina’yla konuşmak için arkamı döndüm. “Tabii onu geri isteyeceğini varsayarsak.”

Annesine dönüp devam ettim. “Ama *bugün* bildiğim tek bir şey var. Abim iyi bir adamdır. Alçak biri değildir, benim dışımda kimseye kabalık etmez ve gereksiz yere olay çıkarmaz. Bir gün iyi bir baba ve koca olacağını umuyorum. Ama bu ailenin yanında bulunduğum şu bir saat içinde, abim ile Lina’nın birbirine asla uymayacağını fark ettim. Lina’nın da sizin gibi hayat dolu birine sahip olmasını istersiniz. Ona gerçekten tapacak birini istersiniz. Birkaç dakikalığına bile olsa ona kendini unutturacak birini istersiniz. Sadece aşırı romantik şeyler yüzünden onu ağlatacak birini istersiniz.” Derin bir nefes alıp omuz silktilim. “Tek diyeceğim şu ki ayrılıklarında oynadığım rol için çok üzgünüm, ama yine de abimin onun için doğru kişi olduğunu düşünmüyorum.”

Lina’nın tepkisini görmek için çaktırmamaya çalışarak yavaşça arkamı döndüm. Sürpriz, yüzü bomboştu. Gerginliği azaltmak için şaka yapmaya hazırlanıyordum ki Lina izin isteyip yanımdan geçti ve marketin önüne doğru gitti.

Lina’nın annesi ellerini birbirine çarpıp kız kardeşlerine gülümsedi.

Rey tezgâhın arkasından çıktı ve iri bedeniyle durduğum yere yaklaştı.

Gözlerimi kapattım. “Eğer kıcıma tekmeyle basacaksan çabuk ol ve beni bayılt. Yapılacak en insani şey bu.”

“Sana vurmayacağım,” dedi Rey, ayı pençeleri birer tüy gibi omuzlarıma inerken. “Kardeşim hakkında böyle konuşan hiçbir erkek o kadar da kötü olamaz.” Omuzlarımı hafifçe sıktı. “Ben ikinci şanslara inanırım. Ve Lina’yla aranızdaki ilişkiye bakılırsa o da aynı fikirde. Bu benim için yeterli.”

Ancak Natalia için yeterli değildi. Lina’nın kuzeni kaşlarını çatarak başını salladı.

“Şimdi ne yaptım?” diye sordum, sesimdeki hüsrancı gizlemeyerek.

“Şu tarif ettiğin farazi kişi var ya?” dedi Natalia. “Lina için mükemmel insan hani?”

“Evet. Ne olmuş o adama? Ya da kadına. Ona.” Kafamı salladım. “Ne demek istediğimi anladın.”

Natalia anlayışlı bir şekilde omzuma vurdu. “Az önce Lina’nın en büyük kâbusunu tarif ettin.”

Bunun ne anlama geldiğine kafa yoracak durumda bile değilim. Ama bahsettiğimiz kişi Lina olduğu için buna şaşırılmamalıydım. Kişiliğinin beni şaşırtan başka bir yönü daha vardı ve bu çok doğru geliyordu.

Natalia’ya kaşlarımı çattım. “Açıklamak ister misin?”

Başını iki yana salladı. “Benden ancak bu kadarını alabilirsin, dostum.”

“Artık dost muyuz?” diye sordum, tek kaşımı kaldırarak.

Natalia göz kırptı. “Düzeltilme. Sadece tanıdığınız.”

“Bununla yaşayabilirim.”

“Bununla yaşamaktan *başka* çaren yok,” diye şakıdı, Paolo’yu sandalyesinden kaldırıp aniden marketi dolduran müziğin ritmine uygun bir şekilde döndürürken.

Evren benden hoşlanıyorsa Natalia gibi birine âşık olurdum. Aklındakini söylemekten asla çekinmeyen birine. Ama ben artık odada olmayan bir kadını düşünüyordum. Onun iyi olup olmadığı merak ediyordum. İsteksiz gülümsemesini tekrar görmek istiyordum. Bildiğim pek bir şey yoktu ama şundan emindim: Evren benden nefret ediyordu.

On Beşinci Bölüm

LINA

Yanaklarıma su vurmaya çalışırken dirseğim ecza dolabının köşesine çarptı. Kahretsin, bu banyo küçüktü. Muhtemelen bunu şimdi fark ediyordum, çünkü burada durmanın dışarıdaki herkesten uzak kalmamı sağlaması dışında başka hiçbir nedeni yoktu.

Nasıl olmuştu da bu akşam Evlenmek İstedğim Adam 101 konulu bir derse dönüşmüştü? Ah, doğru. Boş Boş Konuşan Seçkin Profesör Max Hartley buradaydı. Max beni *tanımıyordu*. Beni neyin tetiklediğine dair hiçbir fikri yoktu ve neden böyle biri olduğumu asla anlamazdı. Ama yine de *benim* aşk hayatımı *benim* aileme anlatmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Max, bir keresinde onun anlattığı efsanevi yaratığı bulduğunu biliyordu tabii. Adı Lincoln idi ve Maryland Üniversitesi'ndeki üçüncü ve dördüncü yılımda, kaderimizin birlikte yazardığına inanıyordum. Demek istediğim, lakaplarımız –Linc ve Lina– bile kaderin işin içinde olduğunu *kanıtlıyordu*.

Lincoln aylarca peşimden koştı, fakat sınıf arkadaşlarım ders bıraktıkları hızla sevgili değiştirdikleri için ciddi bir ilişki yaşama konusunda temkinliydim. Üniversitenin olayı da bu değil miydi? Benim de aynısını yapmam gerekmiyor muydu? Ama Lincoln ısrarcıydı. Kendimi çok özel hissettirdi. Daha önce hiç yaşamadığım şekilde üzerime titredi. Ve ben de ona körkütük âşık oldum.

Tesadüfe bakın ki Lincoln de işte o zaman özel biri olmadığına karar verdi. Oyunlar oynamaya başladı. Beni ağlatan ve çığlık attıran türde oyunlar. Günlerce ortadan kayboldu, doğum günümü unuttu, benden sürekli zaman istedi, sonra ona çok fazla zaman verince tekrar ortaya çıktı. O zamanlar havai bir insandım. Ve Lincoln buna bayılıyordu. Tutkumun, ne kadar önemseydiğimi ve ilişkimizi ne kadar taze tuttuğunu gösterdiğini söylüyordu.

Lincoln'un beni kıskırtmaktan zevk aldığını anlamam çok uzun sürdü; sonunda buna olan ilgisini bile kaybetti. Kademeli olarak mesafesini artırdı; ta ki kalabalık bir kampüs yemekhanesine girip de onu başka bir kadınla öpüşürken görene kadar. Daha güçlü bir insan olsaydım, dışarı fırlar ve arkama bile bakmazdım. Ama orada durup onun başka birini özel hissettirmesini izlerken, üzüntüden sıkışan kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi hissettim. Bu, kilolarca-çikolata-ye üzüntüsü değildi. Ya da yatağa-yatıp-tavana-bak üzüntüsü. Hayır, bu çok daha kötüydü. Bunların-hiçbirini-içimde-tutamam üzüntüsüydü. Bu yüzden parçalara ayrıldım. Yüzümden yaşlar akarken suçlamalarda bulundum. Feryat ettim. İkinci sınıf bir filme figüran olarak seçmelere katılan aşırı dramatik bir aktris gibi dizlerimin üzerine çöktüm. Çok çirkindi. Ve garipti. *Acı verici derecede* garipti. Ve okul arkadaşlarımın yüzlerine baktığımda tek gördüğüm acımaydı. Asla geri kazanamayacağım bir saygı kaybıydı. Ve bunların hepsi duygularımı kontrol edemediğim içindi. O anda hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni o utanç verici duruma düşürmesine asla izin vermeyeceğime söz verdim. O zamandan beri sadece bir kez

hata yaptım –ki bu, aynı zamanda stajyer avukat olarak çalıştığım işimden kovulmama neden olan olaydı– ama duygularımın beni kontrol ettiği geçmişin aksine artık duygularımı kontrol edebildiğimi güvenle söyleyebilirdim.

Max'in bunları anlamasını beklemek adil değildi. Her şeyden bihaberdi. Yine de onu aydınlatmanın bir anlamı yoktu; neye inanmak istiyorsa ona inanabilirdi.

Minyatür sığınağımdan ayrılıp havanın kahkahalarla ve samba müziğinin sürükleyici ritmiyle dolu olduğu marketin önüne geri döndüm. Bakışlarım hemen Max'in ağzına *brigadeiro* tikan anneme kaydı. Max çiğnerken inleyip gözlerini devirdi; annem ise Max'in beslenme ihtiyaçlarını karşılamak bu hayattaki tek önceliğiymiş gibi mutlulukla onu seyrediyordu. Rey su bulma arayışıyla tezgâhın arkasından çıktı ve dönüşte şakacı bir tavırla Max'in kaburgalarına vurdu. Herkes odanın ortasında durmuş samba yapıyordu. Artık resmiyet kazanmıştı: Max'e aileye hoş geldin partisi düzenliyorlardı. Açıkçası onları suçlayamazdım. Ben de onunla birlikte olmaktan gizlice zevk alıyordum.

İzabel teyzem, dans partilerine katılmam için bana işaret etti. Bunu sayısız kez yapmıştım, ama hiçbirinde Max etrafta değildi. Oyalandığımı fark ettiğimde, o burada olduğu için tereddüt etmediğimi kendime kanıtlayabilmek adına yanlarına gittim. Her girdikleri kalabalıkta grubun en gürültücüsü olmayı başaran Rey ve Natalia, ellerini kaldırıp beğenilerini haykırdılar. Vücudum, ayaklarımın, baldırlarımın, popomun ve kalçamın birlikte çalışmasını gerektiren tanıdık hızlı adımlara hemen uyum sağladı. Dansta mükemmelleşmem yıllarımı almıştı ve şimdi bana yürümek kadar kolay geliyordu. Müziğin içinde o kadar kaybolmuştum ki gözlerimi kapattım ve vücudumun tempoyla uyumlu bir şekilde salınmasına izin verdim. Belimi kıvırırken kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

Bir sonraki şarkı daha yavaştı, ama gerekli ayarlamaları yaparak kalçamı daha küçük daireler halinde çevirdim; ta ki gözlerimi açıp tezgâhın önünde duran Max'in beni izlediğini görene kadar. Bakışları vücudumun üzerinde dolaştı ve sonunda yüzümde durdu. Soluklarım hızlandı ve kalbim hızla atmaya başladı. Bakışlarımı kaçırmadım. O da öyle. Yalnız olsaydık, aramızdaki mesafeyi hızla kapatırdık, çekim *o kadar* güçlüydü.

Natalia kalçasıyla bana vurarak dengemi bozdu. Ben kendimi toparlayamadan Max marketten dışarı çıktı.

Soru sorar gözlerle anneme baktım, ama o sadece omuz silkti ve dudaklarında beliren gülümsemeyle arkasını döndü. Max'ten bu akşam bana katılmasını istediğim için, peşinden gidip iyi olduğundan emin olmaya kendimi mecbur hissettim; bu yüzden ön kapıyı iterek açıp dışarı baktım. Neyse ki birkaç adım ötede, park etmiş iki arabanın arasında dolanıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum, havadaki soğuktan korunmak için kollarımı ovuşturarak.

Max başını kaldırdı ama dolanmaya devam etti. “Şu anda tütürmek çok iyi gelirdi.”

“Ne içiyorsun? Sigara? Ot?”

Max başını iki yana salladı. “Hiçbiri. Ama bu gece tekrar düşüneceğim. Sadece biraz keyfim yok.”

“İstersen gidebilirsin. Buradaki işimiz bitti.”

Max bana döndü ve ellerini aramızdaki arabanın üzerine koydu. Her zamankinden daha solgun görünüyordu, ancak onun dışında bir sorun yoktu.

“Sanırım bu iyi bir fikir,” dedi. “Herkes hoşça kal dediğimi söyleyebilir misin? Kendimi iyi hissetmediğimi açıklar mısın?”

“Elbette. Endişelenme. Annemin sana verdiği bir şeyin mide-ne dokunduğunu mu düşünüyorsun? Brigadeiro içinde şekerli konsantre süt var.”

Max başını iki yana salladı, ama bunu yaparken gözlerime bakmadı. “Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Yorgunum, hepsi bu. Doğru düzgün düşünmemi zorlaştırıyor.” Bakışları benimkine kaydı, sonra arkamdaki bir noktaya odaklandı. “Bu arada ailen harika. Korkutucu, ama harika.”

Max’e sıırttım. “Bu mükemmel bir tanım.”

“Peki, ya baban?”

“Yanımızda değil,” dedim omuz silkerek. “Biz halimizden memnunuz.”

Max başını salladı, sonra yumruğunu hafifçe arabasının kaputuna vurdu. “Dinle, daha önce söylediğim şeylerle ilgili... Seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Ailen nasıl baskı yapılacağını iyi biliyor ve ben sadece inandığım şeyi söyledim. Ama inandıklarımın bir anlama gelmediğinin farkındayım, bu yüzden hiçbir şey söylememişim gibi yapalım. Anlaştık mı?”

Barış teklifini kolaylıkla kabul edebilirdim, ama içgüdülerim onu tamamen reddetmeye programlıydı. Bu beni bir kaltak mı yapardı? Tanrım, umarım öyle değildi. Ama öyle olsa bile, dış ağrıtaacak kadar tatlı bir şekilde gülümsedim. “Hayatta tekrarlar yoktur, Max.” *Vay canına, ben bir kaltağım.*

Cevabım onu şaşırtmamış gibi dudaklarını büzdü. “Doğru.”

Benim sorunum neydi? Max aramızdaki uçurumu kapatmaya çalışırken ben neden onu uzaklaştırıyordum? Bu akşam bir kapanış elde etmek için yola çıkmıştım ve istediğim şey parmaklarımın ucundaydı, ama sanki beni yakacakmış gibi kendimi geri çekiyordum. Belki de bunun nedeni aramızdaki uçuruma *ihtiyacım* olmasıydı. Tutunacak bir kinim olmadan, Max’i uzakta tutması için neye güvenecektim? Onun, benim için hiç de iyi olmayacak kadar farkındaydım. Yine de onu olmadığı bir kötü adama çeviremezdim. Bu çok uygun olurdu, ama doğru olmazdı.

Anahtarlığıyla oynarken ona baktım. Kaçıp gitmek istiyordu ve ben de burada durmuş onun kaçmasını engelliyordum. Veda

etmeliydim, ama akşamı bu şekilde bitirmek istemiyordum. “Max, hayatta tekrarların olmadığı doğru ama biz kaldığımız yerden devam edebiliriz. Seninle arkadaş olmayı çok isterim.”

Derin bir soluk verdi ve arabanın tavanına vurdu. “Bunu ben de çok isterim.”

Fikrimi değiştirmeden, ağzımdan kaçırdım. “Umarım bundan hiç şüphen yoktur, ama eski kız arkadaşın yanıliyordu. Sen harika birisin. Kimsenin sana farklı hissettirmesine izin verme.”

“Bunu söylediğin için teşekkürler.” Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. “Ama yine de gitmem gerek. Cumartesiyle ilgili olarak seni ararım.”

Cevabımı beklemedi. Kaba davranışı karşısında şaşırmış bir halde arabasına gidip binmesine izin verdim. Kendi şeytanlarından kaçıyormuş ve onları atlatmaya kararlıymış gibi, saniyeler içinde gözden kayboldu.

MAX

Rio de Wheaton’dan ayrılalı iki saat olmuştu ve hâlâ huzursuzdum. Ayrıca acayip telaşlı ve gergindim. Soğuk bir duş bile bir fark yaratmamıştı. Bu da yetmezmiş gibi Dean de mesajlarımı görmezden geliyordu.

Biranın yardımı dokunabilirdi ama içmeyi reddediyordum, çünkü Dean cevap verirse hemen ona gidecektim. O beynimin düzgün çalışması için ne söyleyeceğini bilirdi. şu an itibariyle, sinirler yanış ateşliyor ve loblar birbirine karışıyordu.

Mesaj sesini duyduğumda telefonu kapmak için harekete geçtim.

Dean: Üzgünüm, adamım. Randevudaydım. Ne oldu?

Ben: Yanında biri var mı?

Dean: Hayır. Pek anlaşımadık. Mükemmel randevuyu bulma arayışım devam ediyor.

Ben: Uğrayabilir miyim? Konuşmamız lazım.

Dean: Şimdi de konuşuyoruz.

Ben: Mesajlaşıyoruz.

Dean: Sen iyi misin?

Ben: İyiyim.

Dean: Bu bir seks araması mı?

Ben: Siktir git. Gelebilir miyim, gelemez miyim?

Dean: Gel hadi.

On beş dakika içinde oradaydım.

Dean kapıyı açtığı anda eşği tamamen doldurdu. “Bu da ne?”

Eşyaları havaya kaldırdım. “Küçük bir valiz ve yastık. Her ihtimale karşı.”

Dean yüzünün yanını kaşdı ve derin bir soluk verdi. “Kıçını kaldırıp içeri gel.” Kapıdan uzaklaştı, sonra mutfaktaki bir tabureye oturup eşyalarımı bir köşeye bırakmamı izledi. “Geç oldu ve yarın sabah erkenden işe gitmem gerekiyor. Neler oluyor?”

Düşüncelerimi hizaya sokmaya çalışarak volta atmaya başladım. “O sebepleri tekrar duymam gerek.”

Bana ne kadar uzun süre baktığından emin değildim, ama *sonsuzluk* gibiydi.

“Ne oldu?” Sesi, bazı şüpheleri varmış da onları doğrulamamı istiyormuş gibi bıkkındı.

“Hiçbir şey olmadı. Sadece öyle kalmasını sağlamaya çalışıyorum.”

Dean ayağa kalktı. “Bana maval anlatma, Max.” Başını iki yana sallayarak beni işaret etti. “Bu bana ‘hiçbir şey olmadı’ gibi görünmedi. Ne yaptın?”

Adımlarımı yavaşlattım ve şüpheli bakışlarıyla yüzleştirdim. “Lina’yla ilgili uygunsuz düşüncelere kapıldım.”

“Sadece düşünce mi?”

Başımınla onayladım. “Sadece düşünce.”

Ellerini havaya kaldırdı ve kendini tekrar tabureye bıraktı. “O zaman sorun ne? Zaman zaman hepimizin uygunsuz düşünceleri olur. Buna insan olmak denir.”

Dean anlamıyordu. Son iki buçuk saattir Lina hakkında uygunsuz şeyler düşünüyordum. *Şimdi* de öyle. Ve yatağa gitmek istemiyordum, çünkü bu düşüncelerin beni götüreceği yerden korkuyordum. Bu kaygan zemindi, hem gerçek hem de mecazi anlamda. “Düşünceler kabul edilebilir, ama ya daha fazlasını yaparsam?”

Dean yanaklarını şişirdi, sonra yüzündeki şaşkın ifadeyle bana bakarken soluğunu bıraktı. “Bu ne anlama geliyor?” Birkaç saniye sonra, ağzı açık kaldı ve kahkahadan iki büklüm oldu. “Ah, kahretsin. Otuz bir çekerken onu düşünmekten mi korkuyorsun?”

Bunu yüksek sesle söylediğini duymak hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Saçlarımı çekiştirerek oturma odasının içinde bir masa tenisi topu gibi oradan oraya savruldu. “Bu hiç komik değil. Ben bir pisliğim. Koca bir pislik.”

“Bu kez seni ne tetikledi?” diye sordu gülerек.

“Ailesinin dükkânında dans ediyordu, onu izlediğim gerçeğinden habersizdi. Ve Dean, sana söylüyorum, resmen büyülendim.” Dükkânın ortasında poposunu ve kalçasını hareket ettirme şeklini anımsayınca titredim. “Tanrım, neredeyse yengen olacaktı.”

Dean dudaklarını büzdü. “Ama şu anda yengen falan değil, o yüzden sakın ol.”

“Bana ne yapacağımı söyle,” dedim.

İsteğimi düşündü sonra, “O da aynı şekilde hissettiğine dair ipucu veriyor mu? Bu karşılıklı bir şey mi?” diye sordu.

“Benden hoşlandığını bile sanmıyorum. Bir insan olarak. Arkadaş olabileceğimizi söyledi. Harika bir insan olduğumu söyledi. Piyangoyu kazanmış gibi hissettim. Ödümü kopardı. Ama onun için bu hiçbir şeydi. Muhtemelen almak istediği bu önemli iş uğruna bana tahammül ediyor. Demek istediğim, abimle evlenmek istiyordu. Benimle ilgileniyor olması mümkün değil.”

“O zaman ellerini arkadan bağla ve git yat. Kanepem senin. Çarşaf ve battaniye koridordaki dolapta. Yarın daha ayrıntılı konuşabiliriz.” Yatak odasına giden koridora doğru ilerledi. “İyi geceler.”

Dean’ın ona en çok ihtiyacım olduğu andaki destek eksikliği karşısında homurdanarak banyoya gittim ve dişlerimi fırçaladım. Öfkeyle homurdanmaya devam ederken, kanepeye bir çarşaf attım, koridorun ışığını söndürdüm ve dolaptan aldığım kadın parfümü kokan battaniyenin altına girdim. *Temiz çarşaf bile alamıyorum. Ne ev sahibi ama.*

Yapacak hiçbir şey kalmadığında, huzursuz beynimde sürekli yanıp sönen Lina görüntülerini izlemeye razı oldum. Öğle yemeği yerken inleyişi. Yüzümdeki kırıntıları temizlemesi. İşkence dansı.

Her zaman kontrollüydü. Mesafeliydi. Yani tam olarak huzusuz biri değildi, ama ketumdu. Bomboş bir yüz ve duygusuz bir ses. Her şeyin ve herkesin bir yeri vardı. Sanırım bu onun içindeki planlayıcıydı. Ama Tanrım, hayatının her bir noktasını düzensizleştirmek istiyordum. Ona yolunu, bir daha o düzene geri dönemeyecek kadar kaybettirmek istiyordum. Hatta onu bir düğme ile yaka çiçeği arasındaki farkı söyleyemeyecek duruma getirebilirsem fazladan puan bile kazanabilirdim.

Bizi birlikte hayal ettim, çevresel ses düzenine ve yüksek çözünlürlüğe sahip bir ortamda. Bu sadece gözlerini kapatıp nefesi kesilirken elimi eteğinin altından yukarı kaydırdığım bir görün-

tüydü, ama kanepeden ayağa fırlayıp lavanta kokulu battaniyeyi de peşimden sürükleyerek Dean'in kapısını çalmama yetti.

“Ne?” diye bağırdı.

Kapıdan içeri başımı uzattım. “Bu gece burada kalmama izin ver. Yatağın kocaman. Daha garanti olur... Benim... Bilirsin... Ve kendi tarafımda kalacağıma söz veriyorum.”

Dean elini alnına vurdu. “Yüce İsa. İraden bu kadar mı zayıf?” Birkaç saniye sonra, “Sana olan tüm borçlarım bu gece silindi. Anladın mı?” dedi.

“Evet,” dedim, beni dışarı atmadığı için rahatlayarak.

“Ve eğer herhangi bir sallanma hareketi hissedersen seni yere atarım ve beni ziyaret etmeni kalıcı olarak yasaklarım.”

“Sorun değil.” Yatağa zıpladım ve sırtüstü yatıp battaniyeyi belime kadar örttüm. “Teşekkürler, adamım.”

“Siktir git,” dedi, yanma dönerek. “Sorunlarını çözmen gerek, çünkü bu durum devamlı hale gelmeyecek.”

“Biliyorum.”

Bunun için daha sonra endişelenirdim. Şimdilik, bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde Lina'nın gözlerinin içine bakabileceğimi bilerek rahatlayabilirdim. En azından bu da bir şeydi.

On Altıncı Bölüm

MAX

Gönderen: MHartley@AtlasCommunications.com

Alıcı: CSantos@DottingTheIDos.com

Tarih: 19 Nisan - 11:17

Konu: Cumartesi

Merhaba Lina,

Sadece yarınki gezi için birkaç sorum var.

1. Oraya birlikte mi gitmeliyiz?
2. Gideceğimiz yerin adı nedir?
3. Yanımda herhangi bir şey getirmem gerekiyor mu?

Bir ara sunumla ilgili stratejimizi tartışmak da harika olur, bu yüzden Soru 1'e evet oyu veriyorum.

Umarım iyisindir,

Max

Gönderen: CSantos@DottingTheIDos.com

Alıcı: MHartley@AtlasCommunications.com

Tarih: 19 Nisan - 13:13

Konu: Re: Cumartesi

Merhaba Max,

1. Sorun değil, ama oraya arabamla gideceğim.

2. Surrey Lane Çiftliği, Raven Hill, VA

3. Hava durumunu kontrol ettim ve geçici bir sağanak yağış olabilir. Bir çiftliğe gideceğimiz için hava koşullarına dayanıklı botlar iyi fikir. Ve yedek kıyafet getirmen de akıllıca olur –zeminin çamurlu olması ihtimaline karşı–.

Cumartesi sabahı seni evinden alabilirim ya da College Park'ta buluşuruz ve sen de arabayı orada bırakırsın. Gerçi benim tarafa gelersen aynı yolu tekrar geri dönmek zorunda kalırsın. Sana kalmış.

En iyi dileklerle,

Lina

Andrew kapıyı çalıp davetimi beklemeden içeri daldığında bir cevap yazıyordum.

“Sana da merhaba,” dedim, ekrandan başımı kaldırmadan.

“Hey, bir dakikan var mı?” diye sordu, misafir koltuğuna oturarak.

“Şu e-postayı tamamlamama izin ver.”

Ben yazdım. O bekledi. Arada sohbet falan yoktu. *Gönder* tuşuna bastıktan sonra arkama yaslandım ve birleştirdiğim ellerimi masanın üzerine koydum. “Hayırdır?”

“İki şey var,” dedi. “Birincisi, Virginia Emlak Konsorsiyumu yılın üçüncü çeyreği için pazarlamayı tartışmak istiyor. Müm-

künse önümüzdeki birkaç hafta içinde. Fırsat bulduğunda, öğle yemeğinde müsait olduğun günleri Sammy'e iletebilir misin?"

Unutmamak için bir kenara not aldım. "İlgileniyorum. İkincisi ne?"

"Rebecca Cartwright'a yapılacak sunumlarla ilgili. Hangi görsel ve işitsel cihazlara ihtiyacın olacağını düşündün mü? Bilgisayar yeterli olacak mı? Projektöre yansıtılacak bir PowerPoint sunumu? Herhangi bir özel istekte bulunmamız gerekip gerekmediğini çözmeye çalışıyorum."

Öyle mi? İhtiyaç duyduğu ekipman her zaman olması gereken yerdeydi, çünkü bunu ben sağlıyordum. Gerçek şu ki bu konularla daha önce hiç ilgilenmemişti ki bu da beni hemen alarma geçirdi. Burada neler olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Abim gizlice ağzımı aramaya çalışıyor ve bunu yaparken de berbat bir iş çıkarıyordu. "Henüz pek düşünmedim. Lina'yla hâlâ sunumun ayrıntıları hakkında konuşmamız gerek. Şu anda durum tespiti aşamasındayım."

Andrew başını hafifçe geriye doğru eğdi. "Gerçekten mi? Sunuma dört haftadan az kaldı. Hazırlanmak için çok fazla vakit yok."

Omuz silktim. "Hazırlanıyoruz. İnan bana, yaptığımız her şey sunumu bir şekilde etkileyecek. Senin adamın nasıl? Henry'ydi, değil mi?"

Andrew başını salladı. "Tam bir organizasyon gurusu. Korunç derecede istikrarlı. Fikirlerimizi Rebecca'ya sunmak için çok heyecanlıyım."

"Sanırım bu yüzden planlayıcı olan onlar. Organizasyon işi onlar için çok doğal."

"Lina'nın başka seçenekleri de vardı," dedi Andrew, bacağma vurarak. "Düğün planlayıcısı olmadan önce stajyer avukat olduğunu biliyor muydun? Bir ara ona sormalısın." Sonra koltuktan kalktı.

Andrew'un Lina hakkında benden daha çok şey biliyor olması beni rahatsız etti. Sonra kendime, abimin Lina'nın eski nişan-

lısı olduğunu hatırlattım. Daha fazlasını *bilmeliydi*. Bu da beni rahatsız etti. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona baktım. “Belki de yaparım. Bu hafta sonu Virginia’ya gidiyoruz. İşle ilgili. İki saatlik araba yolculuğu sırasında ona sorabilirim.”

Andrew kaskatı kesildi; duyduğu haber karşısında çenesindeki bir kas seğirdi.

Kahretsin. Bu gereksizdi. Dean’in şimdi bizi işaret edip, *işte bundan bahsediyordum adamım*, dediğini hayal edebiliyordum. Bu aşağılık davranışından utanarak cümlemi geri alabilmeyi diledim, ama bu işler böyle yürümüyordu. Lina’nın da dediği gibi, hayatta tekrarlar yoktu. Ve haklıydı. Sadece daha iyisini yapmak vardı.

“Her neyse,” dedim, zihinsel olarak kendi pisliğimi temizlemek için çabalarırken, “potansiyel bir düğün mekânına bakıyoruz. Umarım oraya varmadan birbirimizi öldürmeyiz.”

Andrew’un bedeni tekrar gevşedi –eh, Andrew ne kadar gevşeyebilirse tabii– ve topukları üzerinde yaylandı. “İyi şanslar. Muhtemelen ihtiyacın olacak.”

Çok haklıydı. Ama düşündüğü nedenden ötürü değil.

“Araban bu mu? Doksan dokuz model bir Volvo mu? Hem de sarı.”

Lina bagajı açmaya çalışırken ofladı. “2002 model, tamam mı? Ve seçici gözlere sahip olan herkes onun altın rengi olduğunu görebilir.” Bagaj gürültülü bir sesle açılıncaya kadar, Lina dişlerini gıcırdatarak mandala asıldı. “Sadece tutukluk yaptı. Araba gayet sağlam.”

Eşyalarımı araba kılığındaki bu devin arkasına koymanın akıllıca olup olmayacağından emin olamayarak ona temkinli bir bakış attım. “Sadece yüz metre ileride düzgün bir Acura’m var. Bunun yerine ona binmek için çok da geç değil.”

Lina gözlerini devirdi. “Dinle, araba züppesi, arabayı ben sürüyorum ve *kendi* arabamla çok daha iyi sürerim. Gereksiz yere hiçbir değişkeni ellemeyelim.” Kendi kendine mırıldanarak muz rengi arabanın etrafından dolaştı ve sürücü koltuğuna oturdu.

Bugün kot pantolon giyyordu ve dürüst olmak gerekirse, bundan sonra herhangi bir kot pantolona, içinde Lina’yı hayal etmeden bakıp bakamayacağımı bilmiyordum. Kot fetişi diye bir şey olduğunu kim bilebilirdi ki? Pantolonu, kısmen beline sokulmuş siyah bir gömlekle tamamlamıştı ve bu da ona olan düşüncelerimin bir kez daha uygunsuz bir yöne kaymasıyla sonuçlanmıştı. Bu yolculuk çoktan sarsıntılı bir başlangıç yapmıştı ve henüz bir litre benzin bile harcamamıştık.

Arabasıyla ilgili kinayemi telafî etmek için bir zeytin dalı uzatmam gerektiğini bildiğimden, yolcu koltuğuna oturdum ve elimdeki kese kâğıdıyla termosu havaya kaldırdım. “Atıştırmalık bir şeyler getirdim.”

Lina başını yana çevirip bana baktı ve parlak dudaklarının köşeleri çarpık bir sırtıyla yukarı doğru kıvrıldı. “Saat sabahın dokuzu. Çiftliğe gidene kadar kendimi tutabilirim, ama sen açsan ben sana engel olmayayım.”

Omuz silktim. “Keyfin bilir. Ama yerleşmem için bana bir dakika müsaade et.” Kemerimi takmak için termosu bacaklarımla arasına sıkıştırdım. Kemerini bağladıktan sonra termosun kapağını açtım ve seyahat kupama kahve doldurdum. İçecek tatlı, kremalı ve muhtemelen bir şişe akçaağaç şurubundan çok daha fazla şekerliydi ama benim hoşuma gitmişti. Hem de çok. “Annem harika kahve yapıyor.”

Lina burnunu kırıstırdı ama arabayı çalıştırıp trafiğe karışırken gözlerini yoldan ayırmadı. “Annem mi?”

“Evet. Bu sabah Rio de Wheaton’a uğradım. Bana bir termos kahve ve” –kese kâğıdını salladım– “*pão de queijo* verdi.”

Lina'nın ağız açık kaldı. "Bunu yapmış olamazsın."

"Ah, Bayan Santos, kesinlikle yaptım. Senden artı puan kazanamayacağımı biliyordum, bu yüzden *pão de queijo* puanlarını deneyebilirim diye düşündüm."

Lina sırttı. "Neden puana ihtiyacın var ki?"

"Sigorta için. Geçmişteki davranışlarımı örnek alırsak gelecekte de kesinlikle hata yapacağım ve her türlü krediyi nakde çevirip kullanmam gerek. Şu anda bir rezerv oluşturmaya çalışıyorum."

"Zeki adam," dedi Lina sırtıtmaya devam ederek.

Lina'nın gözlerini hızla kırptırdığı birkaç saniye süren sessizliğin ardından omuzları teslimiyetle çöktü. "Bir tane alabilir miyim, lütfen?"

"Peynir topu mu?"

Lina yüzünü buruşturdu. "Puan kazanmak istiyorsan buna sakın peynir topu deme."

Kaşlarını çattım. "Ama tam çevirisi bu."

"Hayır, değil. Tam çevirisi peynirli ekmek. Her neyse, bu bir peynir topundan çok daha fazlası. Dışı gevrek, içi ise yapış yapış ve sıcak olan bir lezzet bombası. Ekmeği parçaladığında peynir kilometrelerce uzar."

"İstiyor musun, istemiyor musun?" diye sordum.

Elini uzatarak, "İstiyorum," dedi nefes nefese.

"Ah-ah-ah. Önce güvenlik. İki elini de direksiyona koy, lütfen."

Dudakları seğiren Lina kendine söyleneni yaptı. Onu sürücü koltuğunda tutmam gerekiyordu. Bu pozisyonda çok daha uyumluydu.

Yüzündeki ifadenin yumuşaklığına rağmen, parmaklarımı uzattığımda ağzını kocaman açtı ve tüm ekmeği ağzına aldı. Burada ukalaca bir yorum yapmayacaktım ve bundan emin olmak

için, alt dudağımı etimde küçük bir kesik açacak kadar sertçe ısırdım.

“Çok iyi,” dedi çiğnerken. “Ama fırından yeni çıktığından bin kat daha güzel oluyor.”

“Annen de böyle söyledi. Neyse ki markete gittiğimde sıcacık olanlardan birkaç tane yedim.”

Lina anlaşılmaz birkaç şey mırıldandı ve daha net bir şekilde konuştu. “Burada *pão de queijo* puanları kaybediyorsun.”

“Bir tane daha ister misin?”

Lina başıyla onayladı. “Bir tane daha.”

Ona bir tane daha verdim, sonra uzun yolculuğa hazırlanarak koltuğa yayılırken bir tane de kendi ağzıma attım. Lina, Rock Creek yoluna çıktığında ona bakmak için koltuğumda yan döndüm. “Yolculuğun bir ayağında benim sürmemi istemediğinden emin misin?”

“Araba sürmeyi seviyorum. Aslında stres giderici etkinliklerden biridir, eğer senin için bir fark yaratmazsa yol boyunca direksiyonda kalmayı tercih ederim.”

Omuz silktim. “Benim için fark etmez, bu yüzden sen nasıl istersen öyle olsun. Peki, ya müziğe ne dersin?”

Lina, söylemek üzere olduğu şeye benden olumsuz bir tepki bekliyormuş gibi dişlerini gösterdi. “Arabada nadiren müzik dinlerim. Bahsettiğim stres giderici etkinlik var ya? Sürücü koltuğunda oturmayı, yolu izlemeyi ve düşüncelerimi gözden geçirmeyi içeriyor. Ama bencil bir sürücü de değilim. Müzik dinlemek istiyorsan rahatına bak.”

“Hayır, hayır. Sadece merak ediyordum. Sessizlikten memnunum.”

Lina başını salladı. “Harika.”

Nihayet aramızda düşmanlığın olmadığı bir noktaya ulaşmıştık. Bu hoş bir değişiklikti ve şimdi ona eski işiyle ilgili soru sor-

manın uygun bir zaman olduğunu düşündüm. “Andrew, düğün planlayıcısı olmadan önce stajyer avukat olduğundan bahsetmişti. Neden değişiklik yapmaya karar verdin?”

Saniyeler içinde, ifadesi hızla sertleşen bir çimento gibi kaskattı kesildi. Şu anki haliyle gülümsemeye çalışsa yüzü muhtemelen bin parçaya ayrılırdı. “Hımm. Sen ve Andrew benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?”

Off. Tamam, şu *pão de queijo* puanlarına bu kadar çabuk ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim. Elbette, bu açıklamayı neden takdir etmediğini anlayabiliyordum ama bunu kolayca açıklayabildim. “Pek sayılmaz, hayır. Düğün planlayıcıları ve organizasyon becerileri hakkında düşünmeden yorum yaptı ve senin bazı becerilerinin stajyer avukatlık yaptığın zamanlardan kaynaklandığını ileri sürdü. Sonra da sana sormam gerektiğini söyledi.”

Lina dümdüz karşıya bakarak dişlerini gıcırdattı, sonra iç çekti. “Stajyer avukatlıktan düğün planlayıcılığına geçiş yapmayı ben seçmedim.”

“Sen seçmedin mi?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, Max. Kovulmuştum.”

Lanet olsun. Çok iyi gidiyorduk. Şimdi ise muhtemelen konuşmak istemediği bir konuyu gündeme getirmiştim. Gözlerimi sıkıca kapadım ve abime, eski nişanlısının eski işini sormamı önerdiği için içimden küfrettim. Andrew etrafta olmadığı zamanlarda bile hayatımı mahvediyordu.

On Yedinci Bölüm

LINA

Andrew'un önerisi üzerine masum bir soru sorduğu için Max'e kızgın değildim; Andrew'un kardeşini en başta bu soruyu sormaya teşvik etmesinden rahatsız olmuştum. Andrew, bu deneyimin hayatımı nasıl etkilediğini bilmiyordu –çünkü ona hiç anlatmamışım– ama bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Bu dramayı yeniden canlandırmak hiçbir amaca hizmet etmezdi. Andrew'un amacı, açık ve net bir şekilde Max'in kuyusunu kazmaktı.

Max'e çaktırmadan göz attığımda, yüzündeki yaralı ifadeyi görünce yüreğim sıkıştı. Seyahat arkadaşına karşı şaşırtıcı derecede korumacı hissediyordum ve bunu yapacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. “Bu eskidendi, tamam mı? Ama evet, bugün planlayıcılığı benim tekrarım.”

Max'in yüzündeki acı dolu ifade silindi. “*Daha iyisini yapma şansın, demek istedin sanırım.*”

“Ne?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Bana hayatta tekrarların olmadığını söylemiştin, hatırladın mı? Yani bu, senin daha iyisini yapma şansın. Sanırım bu terim mükemmel bir şekilde uyuyor. Ben... Sorum kötü anılar canlandırdıysa özür dilerim.”

Özrü karşısında omuz silktim. “Endişelenme, Max. Büyütülecek bir şey yok.”

Max koltuğunda kıpırdandı, sonra seyahat kupasına uzanırken söylediklerime karşı çıktı. “Nasıl büyütülecek bir şey olmaz? O zaman yaşadıkların, bugün olduğun kişiye dönüşümde büyük rol oynadı. Bu önemli.” Penceresini açarken başını iki yana salladı.

Abisine neden kızdığını anlıyordum, ama aynı zamanda geçmişimin bu kısmını bilmediği için hayal kırıklığına uğradığının da farkındaydım. Bu son derece kafa karıştırıcıydı ve Virginia’ya yaptığımız kısa bir gezi esnasında ele almak istediğimden çok daha ağır bir konuydu. Sessizliğe daha fazla dayanamayarak radyoyu açmak için öne uzandım. Parmağım radyonun düğmesine değmeden önce, Max hızla yana dönüp beni ürküttü.

Elini saçlarının arasından geçirdi ve boğazını temizledi. “Sana karşı dürüst olacağım. Andrew’un senin sırlarını bilmesinden nefret ediyorum. Bunu hak etmiyor.”

Tamam, o zaman. Sanırım istesem de istemesem de bunu konuşacaktık. “Ne olmuş yani? Sen hak ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Ben onlara daha çok özen gösterirdim,” dedi yumuşak bir sesle.

Ona inanıyordum ve bu beni korkutuyordu. Max, geçmişimi asla abisini alt etmek için kullanmazdı. Ama sözlerini doğru kabul etsem de sorunlu doğalarını görmezden gelemezdim. Çünkü Max göremiyor olsa bile ben görebiliyordum: O da abisi de diğeri olmadan nasıl var olacağını bilmiyordu. Ne kadar direnseler de aralarındaki bağ yine de oradaydı, iyi, kötü ve sinir bozucu olsa da.

“Hiç kimse bir başkasını küçölterek bir yere varamaz. Sırlarımı mı istiyorsun? Onları hak et.” Niyetimi vurgulamak için ona yan bir bakış attım. “Kendi başına.”

Keşke meydan okumam karşısındaki tepkisini görebilseydim, ama hedefimize kazasız belasız varmamız çok daha önemliydi. Gerçi görmesem bile duydum. Tanrım, hem de nasıl duydum.

“Sırlarını hak edeceğim,” dedi, ciddi ve kararlı bir sesle. “Söz veriyorum.”

Denemek istemesi beni şaşırtmadı. Beni şaşırtan, bunu yapmasını *istememdi*. Tedirginliğe ve gerginliğe kapılarak konuşacak başka bir şeyler bulmaya çabaladım. “Neden sunum için plan yapmıyoruz? Önümüzdeki birkaç saati geçirmek için verimli bir yol gibi görünüyor.”

Max soluğunu yavaşça bıraktı ve başını salladı. “İyi fikir.” Sonra arka koltuktaki çantasını aldı ve her şeyi geride bırakmaya benim kadar hevesliymiş gibi çantadan bir not defteriyle kalem çıkardı. “Peki, o zaman, düğün planlayıcılarının günlük bazda ne yaptıklarına dair pek de fikrim olmadığını itiraf etmeliyim. Fakat son birkaç haftadır seni izlemek son derece aydınlatıcı oldu. Yaptığın farklı işlere odaklanan bir yaklaşımın ikna edici olabileceğini düşünüyorum. Demek istediğim, gerçek düğün gününün hiç aksamadan geçmesini sağlamak dışında birden fazla rol üstleniyorsun. Tedarikçi, mekân kâşifi, moda danışmanı, beslenme uzmanı, aile danışmanı ve çok daha fazlası. İşin püf noktası, bir çift tüm bu işleri kendi başına yapmayı düşünmeye başladığında haklı olarak bunalacak. Yani bu, marka stratejinin tanımlarından biri olabilir.”

İşim hakkında böylesine övgü dolu konuştuğunu duymak sevindiriciydi. İnsanlar genellikle düğün planlayıcılarının önemsiz konularla ilgilendiğini varsayardı, ancak benim ilgilendiğim düğünler karmaşık aile dinamiklerini içeriyordu, ilişkilerin gücünü

sınıyordu, kültürel gelenek ve görenekleri onurlandırıyor ve sevgiyi kucaklıyordu. Hiç de hafif bir şey değildi ve aksini iddia edene şüpheyile bakardım. Max'in o gruba girmediğini öğrendiğime memnundum. "Bu fikri sevdim. Bir çifte yardımcı olabileceğim pratik yollara odaklanmak isterim. Beni işe aldıklarında yapılacaklar listesinden birkaç maddeyi silebilirler. Zaten *Dotting the I Do's** ismi de böyle doğdu."

Max güldü. "Bu isim mükemmel. Pazarlama jargonunda, bunun marka çağrışımı yapmak için harika bir yol olduğunu söyleyebiliriz. İsim kendini ön plana çıkarıyor. Ancak stratejinin hedef kitlene ulaşmasını istiyorsan, düğün planlamasının duygusal yönünü de ele alman gerektiğini sakın unutma. Şöyle örnek vereyim: Referanslarından birkaçıyla konuştum ve hepsinin ortak tek bir noktası var..."

Max'in sesindeki tereddüt hiç de şaşırtıcı değildi. "Tahmin edeyim: Olmamı istedikleri kadar içten değilim."

Max derin bir nefes aldı ve başını eğdi. "Evet, onun gibi bir şey. Her yönden mükemmel eleştiriler aldın, ancak küçük bir değışiklik gerekecek bir yer varsa o da hissedilen uzaklığın."

Ah, yine o kelime. Cana yakınlık yarışmasını azla kazanamayacağımı hatırlatan o kelime. Ciddi kişiliğimin bir bedeli vardı. Bunu biliyordum. Bazı insanlar buna olduğundan daha fazla anlam yüklüyordu. *Anlaşılmaz, ulaşılmaz* ve *itici* gibi kelimeler havalarda uçuşuyordu. Bu can yakıyordu ama insanları, onlara göstermediğim bir şeyi görmedikleri için suçlayamazdım. Ayrıca bazıları benim hakkımda tek bir şey bilmeden bana bu sıfatları yakıştırmaya devam edecekti.

Tüm bunların ironisini görmek zor değildi. Kişiliğimin *nahof* yönlerini gizlemek için geliştirdiğim kişiliğin etkilerine karşı

* En küçük ayrıntılara dikkat etmek anlamına gelen "*dot the i's and cross the t's*" deyiminde kelime oyunu yapılmış ve evlilik töreninde kabul ediyorum anlamına gelen "I Do" terimi kullanılmıştır. (ç.n.)

koymak için kendimi daha hoş biri haline getirmem gerekiyordu. Bu fikir başımı döndürdü; demek istediğim, bu sadece dilimin dönmesine değil, aynı zamanda başımın dönmesine de neden olan bir tekerleme gibiydi.

“Üzgünüm,” dedi Max. “Bunu duymak kolay olamaz. Lütfen bu sorunun *seninle* ilgili değil, *pazarlama* ile ilgili olduğunu anla.”

Ona baktım. Not defterine bir şeyler karalarken kaşlarını çatmıştı.

“Max, anlıyorum. Ben, duyguları para birimi olarak gören bir sektörde çalışan bir profesyonelim. Müşterilerime yağ çekmem ya da onlarla birlikte ayılıp bayılmam. Ben öyle biri değilim. Ancak yılışıklık yapmamamdan kaynaklanan bu algı markama zarar veriyorsa, o halde sunum için bunu ele almaya hazırım. Elimden geleni yapmayı aileme borçluyum.”

“Ailen mi?” diye sordu.

Ellerimle direksiyonda ritim tuttum. “Evet, ailem. Annem ve teyzelerim, işimi kurmama yardım ettiler. Bundan önce de birçok fedakârlıkta bulundular. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Bunun asla olmayacağından eminim.”

Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim ama yapamazdım. Onları bir kez hayal kırıklığına uğratmıştım. “Öyleyse, imajımı yumuşatacak bir pazarlama taktiği benimsemek isteyeceğini düşünüyorum. Fikir bu mu?”

Max kalemini tekrar not defterine vurdu. “Ben tam olarak bu şekilde ifade etmezdim. Gördüğün gibi, her şey potansiyel müşterilerde yankı uyandıracak bir stil benimsemekle ilgili. Senin adına duygusal işi yapacak bir kimlik benimsemekle. Seni, rüzgârın saçlarını savurduğu bir papatya tarlasında koşarken filme çekmemizi önermiyorum; ancak kafa kafaya verip ikimizin de mutlu olacağı bir konsept bulabiliriz.”

Başımınla onayladım. “Bunu şimdi yapabiliriz, değil mi?”

“Tabii,” dedi.

Sonraki bir saati beyin fırtınası yaparak –ve birbirimizin fikirlerini reddederek– geçirdik.

“Peki, ‘Düğünlere Fısıldayan Kadın’ nasıl?” diye sordu.

Natalia’yla uğraşırken bunu duyduğumu düşününce irkildim. “Bana çok yapmacık geliyor. Evcilleştirilmesi gereken gelinzilla klişesine oynuyormuşuz gibi. Hem logosu neye benzerdi, bir düşünsene? Gelini tasmaından yakalayan bir kadın silueti mi?”

Max bir kahkaha patlattı. “Tamam, tamam, haklısın.”

“*Baş nedime* terimiyle kelime oyunu yapmaya ne dersin? ‘Baş Planlayıcı?’” Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Bu konuda çok kötüyüm.”

“Cesaretin kırılmasın. Farklı fikirler bulup gözden çıkarmak bu sürecin bir parçası.”

İleride bir dinlenme tesisi gördüm ve arabayı park etmeye hazırlandım. “Mola versek olur mu? Tuvaleti kullanmam gerek.”

Max kalemiyle not defterini çantasına kaldırdı. “Elbette.”

Ben arabayı park ederken, Max aniden yana dönüp parmaklarını şaklattı. “Sanırım buldum. İyilik perisi karakteri üzerinden ilerleyeceğiz. Sen, düğün perisisin. Sıradan şeyleri rüyalara dönüştürüyorsun. Tam da işler umutsuz görünmeye başladığında ortaya çıkıp büyülü bir gün yaşıyorsun. Üzerinde çalışmam gerekecek ama işe yarayacağını düşünüyorum. Bir peri, hayatındaki nazik ve yardımcı kişidir. İşler karışıkça biraz rahatlığa ihtiyaç duyduğunda yanında olacak kişidir. Yani bu, potansiyel müşterilerin, her adımda onlara rehberlik edip onların yanında olacağını hayal etmelerini sağlayacak.”

Motoru kapattım. “Aslında hoşuma gitti. Cam ayakkabı da-
ğıtmaktan çok daha fazlasını yaptığımı vurguladığımız sürece

sorun yok. Ah, bir slogan lazımsa ‘Bibbidi-Bobbidi-Cadalo’ sözünden yanayım. Reklam yaparken birazcık doğruluktan zarar gelmez. Ayrıca kulağa da hoş geliyor, sence de öyle değil mi?”

Max sadece bakmakla yetindi.

“Sorun nedir?” diye sordum.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı ve “Sen kimsin?” diye sordu.

Arabadan indim. Sürücü tarafındaki kapıyı kapatmadan önce eğilip ona göz kırptım. “Ah, Max. Bu benim bileceğim ve senin de keşfedeceğin bir şey.”

Max de altta kalmamak için göz kırptı. “Bu keşif için ne kadar sabırsızlandığınızı anlatamam.”

Bunun üzerine kapıyı kapattım ve tualete koştum. *Aman Tanrım*. Bu ateşkes, beklediğimden çok daha fazlası olabilirdi.

Birkaç dakika sonra geri döndüğümde, Max gözleri kapalı oturuyordu. Kirli sakalının üzerinde kalan teninin pürüzsüzlüğünü veya dudaklarının dolgunluğunu ya da çenesinin ne kadar güçlü olduğunu ve solunda küçük bir fasulye şeklinde doğum lekesi olduğunu fark etmek istemiyordum; fakat on saniyelik incelemenin sonunda bunu fark etmemek zordu. Anahtarı kontağa takmaya çalışırken biraz zorlandıysam, bunun tek nedeni yaklaşık iki saattir araba kullanmam ve yolculuğun beni yormuş olmasıydı. Ve anahtarı çevirdiğimde hiçbir şey olmadıysa, bunun nedeni de halüsinasyon görüyor olmamdı.

Max başını çevirdi ve tek gözünü açıp bana baktı. “Ne oldu?”

“Çalışmıyor. Tık bile yok.” Kontrol paneline baktım. “Işıklar da yanmıyor.”

Max, sanki *onun* gözleri çoktan çözülmüş bir gizemi çözme-ye yardımcı olacakmış gibi doğrulup kontrol panelini inceledi. “Akü bitmiş.”

“Hadi ya, Sherlock.”

Max beni azarlar gibi parmağını uzattı. “Jübilesi için muz ren-
gi arabaya binmekte ısrar eden sendin, o yüzden benimle alay
etme, kadın.”

Ve böylece ateşkes biter.

Gösterge panelini ve direksiyonu okşayarak arabama uyan-
ması için yalvardım. “Hadi, bebeğim. Sadece birkaç mil daha
gitmemiz gerek, sonra seni kontrol ettirebiliriz.”

Max inledi. “Bu çok saçma.” Arabadan inip cebinden telefo-
nunu çıkardı.

Ben de inip arabanın üzerinden ona baktım. “Kimi arıyorsun?”

“Çekiciyi. Daha iyi bir fikrin var mı?”

Kaşlarımı çatıp ona baktım. “Arabayı itip çalıştırabiliriz. Bunu
her zaman yapıyorum.”

Max çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak bana baktı. “Ara-
banın sağlam olduğunu söylediğini sanıyordum. Kaç kez itmek
zorunda kaldın?”

Ne önemi vardı ki? Ve beni neden sorguluyordu? Omuz silk-
tim. “Üç kez, belki. Gerçekten büyütülecek bir şey yok. Çoğu üre-
tici, akü değişimini yalnızca altı veya yedi defadan sonra öneriyor.”

Max şaşkınlıkla dudak büzdü. “Bu doğru değil.”

“Olmalı ama.”

“Her şeyi planlayan birine göre araba bakımı konusunda epey
gevşeksin.”

“Araba bakımı için para gerekiyor ve ben nakit içinde yüz-
müyorum, tamam mı? Ayrıca bu arabanın bakımını *yapıyorum*.
Sadece akünün birkaç canının daha kaldığını düşünüyordum.”

Max alnına vurdu. “Tamam, boş ver. Aküsü dolu olan birini
bulalım.”

Ellerini beline koyarak arkasını döndü ve bize yardımcı olabilecek birini aradı. Tek sorun, mola yerinde durduğumuz on dakika içinde yanıımızdan geçen kimseyi görmemiş olmamızdı.

Birkaç dakika sessizlik içinde bekledikten sonra yenilgiyi kabullendim. “Bir çekici çağıracağım.”

Max gözlerini kocaman açıp ellerini havaya kaldırdı. “Bu harika bir fikir. Bunu neden düşünmedim ki?”

“Alaycılığın hayal gücünden yoksun,” dedim, telefonu kulağıma götürerek. “Biraz daha geliştirmen gerek.”

Max gözlerini devirdi. Doğası gereği ılımlı olduğunu iddia eden birine göre, benim yanıımdayken fazla gergindi.

“Sadece çekiciyi çağır, tamam mı?” dedi. “Bu arada, ben de kaputu açıp bir göz atacağım. Başka bir sorun olmadığından emin olacağım.”

Mavi gömleğinin düğmelerini açtı ve altındaki beyaz tişörtü yavaşça ortaya çıkardı.

Gözlerim neredeyse yuvalarından dışarı çıkacaktı. “Ne yapıyorsun?”

Hattın diğer ucundaki müşteri temsilcisi boğazını temizledi. “Affedersiniz?”

Kahretsin. “Üzgünüm,” dedim telefona. “Başka biriyle konuşuyordum.”

Max başını yana eğdi, gözleri neşeyle titreşiyordu. “Bunu çıkarmadan o kaputun altına girmeyeceğim. Gömleğimi mahvetmek istemiyorum.”

“Öyleyse ben yaparım,” diye fısıldadım. “Gömleğim siyah, yani mahvetsem bile kimse anlamaz.”

Max teklifimi görmezden geldi. “Sen görüşmeyi yapıyorsun. Ben de kaputun altına bakıyorum.” Sonra gömleğini çıkarıp yolcu kapısını açtı ve ön koltuğa dikkatlice serdi.

Ah. Seksi Hartley geri dönmüştü. Bir zamanlar kayınbiraderim olabilecek adam hakkında uygunsuz şeyler düşünüyordum ve bu beni huysuzlaştırıyordu. Baştan çıkarıcı manzara karşısında yüzümü buruşturdum ve beni bir anda sarsan kişiye saldırmaya mecbur kaldım. “Neden orada öylece duruyorsun? Kaputun altına girecek misin, girmeyecek misin? Hadi sallanma.”

“Tamam, tamam,” diye homurdandı. “Bu kadar kaba olmana gerek yok. Off!”

Max hızla arkasını döndü ve ben de kendimi, en az göğsü kadar kaslı olup olmadığını görmek için sırtına bakarken buldum.

Lanet olsun. Öyleydi.

“Evet, akü bitmiş,” dedi çekici şoförü, isim kartında TJ yazıyordu. “Ama şanslısınız. Onu dükkânıma çekip yeni bir akü isteyebilir ve yarın sabaha kadar gelmesini sağlayabilirim.”

“Yarın sabah mı!” diye bağırdık Max’le aynı anda.

TJ beyzbol şapkasını çıkarıp alnını sildi. “Şey, evet. DC’de de-ğiliz. İleriki köşeden araç parçası satan bir yer yok. Lanet olsun, buralarda köşe bile yok. Ve bu 2002 model bir Volvo.”

“Araç kiralayabiliriz,” dedi Max.

TJ güldü. “İyi şanslar. Burada kiralık araba hizmeti de bulamazsınız. Çoğu insanın kamyonu var. Ya da kendi arabaları. Ayrıca aracınızı sabah almanız gerekecek.”

Randevumuza yetişemezsem bu gezi tam bir felaketle sonuçlanacaktı, bu yüzden en azından bunu başarmaya kararlıydım. Geri kalanına gelince, onunla daha sonra ilgilenirdim. “TJ, Surrey Lane Çiftliği’ne gidiyoruz. Google Haritalar’a göre, sadece 4.3 km uzakta. Arabamı dükkânına çekmeden önce biri oraya götürebilir misin?”

TJ şapkasını tekrar taktı. “Seve seve.”

“Ne yapacağımız konusunda bir söz hakkım var mı?” diye sordu Max. “Arıza olasılığının yüksek olması ihtimaline karşı hazırlıklı olmamandan dolayı sıkıntı çeken ben olduğuma göre.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Az önce bütün *pão de queijo* puanlarını kullandın. Üzgünüm.” TJ’in kamyonuna binerken, sinirli bir Max’in açıkça homurdanan sesini duydum. Kulaklarıma müzik gibi geldi.

Surrey Lane Çiftliği, bir video çekiminde görmeyi umduğum türden çayırlara ve yemyeşil tarlalara sahipti. Arka plandaki Blue Ridge Dağları’yla çiftliğin resmedilmeye değer manzarası tek kelimeyle nefes kesiciydi. Yeminlerini tazelemek isteyen müşterilerim, evliliklerinde sorun yaşadıkları dönemde inzivaya çekilmek için bir hafta sonunu burada geçiriyorlardı. Mekâna duygusal bir bağlılık hissediyorlardı ve artık kendilerini ilişkilerine yeniden adamaya karar verdikleri için, ikinci şanslarının başladığı yerde kutlamalara ev sahipliği yapmak istiyorlardı.

Sürdürülebilir tarım ve hayvancılık için ayrılmış dönümlerce araziye gezerken, Max’le birlikte kamyonetin önüne sıkışarak oturduk. Rehberimiz ve çiftliğin etkinlik planlayıcısı olan Hannah, engeli arazide bir profesyonel gibi ilerliyordu; ancak kırım bu yolculuğu bir amatör gibi karşılıyordu. Daha da kötüsü, kalçam Max’inkine öyle yapışmıştı ki sanki bacaklarımız birbirine bağlanmış da üç bacaklı yarışa çıkacakmışız gibiydik. Bugünün erken saatlerinde Hannah’ya sormak için birkaç soru hazırlamıştım, ancak toprak yoldaki her sıçrayışta, bedenim Max’inkine çarpıyordu ve soruların hiçbirini hatırlamıyordum. Yumuşak kısımlarım onun sert kısımlarına değdikçe inlemek istiyordum.

Max, yakınlığımızdan benim kadar etkilenmiş görünmüyordu ancak arada bir gözlerini kapatıp dişlerini gıcırdatıyordu.

“Sizi Starlight Barn’a götüreceğim,” dedi Hannah. “Törenler için popüler bir mekân ve hemen yanında açık hava törenlerimizin çoğunu gerçekleştirdiğimiz bir alan var.”

“Bu harika olur,” dedim.

Max’in çatılmış kaşlarına bakılırsa, bu yolculukla ilgili harika olan *hiçbir şey* yoktu. Araba fiyaskosu yüzünden hâlâ öfkeli olduğundan emindim, ama hiçbirini benim suçum değildi sonuçta. “Hey, Hannah, bu gece otelde boş yer olma ihtimali var mı?”

Hannah özür dilercesine dudaklarını ısırdı. “Ah canım, maalesef yok. Otel tamamen doldu. Bu hafta sonu çiftlere ev sahipliği yapıyoruz. Bunun için üzgünüm.”

“Sabaha kadar kalabileceğimiz başka bir yer var mı?” diye sordu Max. “Çok uzak olmayan bir yer?”

“Buradan bir saatlik mesafede hiçbir yer yok. Ama sizi ahıra yerleştirebiliriz. Samanların ne kadar rahat olabileceğini bilsen şaşarsın.”

“Eminim bu yüzden bir sürü insan samanlıkta yuvarlanıyor,” diye mırıldandı Max sessizce.

Onu dirseğimle dürtükledim. “Kes şunu.”

Yoldaki acımasız bir tümsek birdenbire beni Max’in üzerine savurdu. Darbeyi yumuşatmak için çabalarken, bir elimi Hannah’nın koltuk başlığına dayayıp diğeriyle Max’e tutundum. Ne yazık ki farkında olmadan yakaladığım yer Max’in kasık bölgesiydi. Bedenim kaskatı kesildi ama hain beynim bir fırsat yakaladığını biliyormuş gibiydi. Bakamıyordum. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Belli ki Max de hiçbirini yapamıyordu, çünkü o da bir taş kadar hareketsizdi.

Kamyonet durdu ve Hannah aşağı atladı. “İşte geldik millet. Mesajlarımı kontrol ederken etrafa bakmanız için size birkaç dakika vereceğim.”

Motor kapandığı için, Max'in solukları duyulabiliyordu. Ve kesik kesikti. Benimki de öyle.

"Şey, Lina, elini çekebilir misin?"

Soruyu fısıltıyla sormuştu, ama kısık sesle sorulması daha az utanç verici değildi.

Yavaş davranırsam fark edilmeyecekmiş gibi, Max'in sorgulayan bakışlarına karşılık vermek için başımı yavaşça çevirdim. Elim bacaklarının arasında duruyordu. Elim. Bacaklarının. Arasında. Duruyordu. Ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

"Lina," diye tekrarladı sertçe, son sesli harf ağzından işkence dolu bir iniltiyle çıktı.

İç çekerek çığlık attım ve elimi çektim –tam olarak bu sırayla– sonra şoför tarafından inmek için sürünerek yana kaydım. Eminim ki Max'in gördüğü sadece sallanan kollar ve bacaklardı ama en azından, fiziksel olarak yara almadan araçtan çıkmayı başarmıştım. Zihinsel olarak ise büyük bir karmaşa içindeydim. Bu gezinin geri kalanında başka bir felaket daha yaşanırsa, daha en başından lanetlendiğimizi anlayacaktık.

On Sekizinci Bölüm

MAX

Bu gece neyi hayal edeceğimi biliyordum: Mastürbasyon. Hızlı olanlar, yavaş olanlar, gizli kapaklı olanlar, acil olanlar. Ve evren benden nefret ettiği için, bilinçaltımda öne çıkan konuk Lina'nın eli olacaktı. Böyle olmasını planlamamıştım ama işte buradaydık.

Ahıra doğru hızla yürüyen Lina'nın peşinden koşarken, kendimi bu azgın düşüncelerden kurtarmaya çalıştım. *Burada görülecek bir şey yok. Beceriksizce bir hataydı, daha fazlası değil. Lina seni o şekilde düşünmüyor. Sen de onu bu şekilde düşünmemelisin. Dean'in sıraladığı tüm sebepleri hatırlıyor musun? Onları bir kâğıda yaz ve altına yapıştır.*

Ahıra girdiğimde Lina etrafta dolanıyor ve Hannah'ya soru sormak için birkaç adımda bir duruyordu. Sadece bir dakika önce elini kasığıma bastırduğundan hiç kimse şüphelenmezdi. Lina o bölümü geride bırakabilseyse ben de bırakabilirdim. Belki.

“Bu alana kaç tane yüz seksen santimlik yuvarlak masa sığdırabiliriz?” diye sordu Hannah’ya.

“Rahat rahat mı?” diye sordu Hannah. “On altı. İki tane daha sıkıştırabiliriz ama o zaman dans pisti için çok fazla yer kalmaz.”

Lina çatıyı işaret etti. “Yağmur geçirmez, değil mi?”

“Yağmura dayanıklı,” dedi Hannah. “Metal, paneller de yüksektirilmiş olduğu için yağmur suyu hiç durmadan aşağı akıyor.”

“Peki, ya oluklar?”

“Oluklar sadece iki yıl önce değiştirildi.”

Lina, zihinsel listesindeki maddeleri işaretlerken gözleriyle ahırını bir uçtan diğer uca taradı. Teftişi sistematik ve eksiksizdi. Hatta gıcırdayıp gıcırdamadığını kontrol etmek için bir direğe bile yaslandı. Hannah bunu doğal karşıladı. Bahse girerim bir profesyoneli gördüğünde onu tanırdı.

“Alkollü içki ruhsatınız var mı?” diye sordu Lina.

Hannah güldü. “Babette –buranın sahibi– başka türlüünü asla kabul etmezdi.”

Lina yavaşça salınarak yanından geçti; bana bakmadı bile. Sağlam dikkati en güçlü yönlerinden biriydi ve onu izlerken, bu özel yönünü ön plana çıkaracak pazarlama örneğini hayal etmeye çalıştım. Resmi gözümde kolayca canlandırabiliyordum. Lina görevlerini yerine getiriyor ve çeşmenin yanında kavga eden iki aileyi görmezden geliyordu.

“Ahırın elektriği nasıl sağlanıyor?” diye sordu Lina. “Jeneratörlerle mi?”

Ah, *doğru*. Bir düğünün elektriğe ihtiyacı vardı. Biri beni etkinlik planlamak için görevlendirseydi bu işte çok kötü olurdu.

“Birkaç yıl önce elektrik hatlarını ahıra kadar taşıdık, yani şebekeye bağlı,” dedi Hannah. “Jensenlar hangi tarihi düşünüyor?”

“Önümüzdeki yılın Mayıs ayı,” dedi Lina.

“O zaman şanslısınız. Mart ayı sonunda güneş enerjisine geçiyoruz. Her şeyi –ışıkları, ısı lambalarını, görsel ve işitsel cihazları– güneş sayesinde çalıştırabileceğiz.”

Bu haberden açıkça memnun olan Lina heyecanla başını salladı. “Jensenlar buna bayılacak. Çevre dostu bir mekân onlar için büyük bir artı olacaktır.”

Hannah saatini kontrol etti. “Başka bir sorunuz yoksa gün bitmeden önce ofise dönmem gerek. Oteli gezmeye hazır olduğunuzda oraya gidin. Birisi size ortak alanları, mutfığı ve tuvaletleri gösterecektir.”

Lina kibarca başını salladı. “Çok teşekkürler, Hannah. İnanılmaz derecede yardımcı oldun.”

Yalnız kaldığımızda, gözlerimde hayranlık olduğundan emin olduğum bir bakışla Lina’ya döndüm. Bir düğün planlamak isteyenler için Lina’yı işe almak hiç de zor *olmamalıydı*. “İtiraf ediyorum, bu soruların çoğu aklıma gelmezdi.”

“Müşterilerimin de aklına gelmezdi,” dedi. “Bu nedenle hizmetlerimin bir parçası olarak mekân turlarını dâhil ediyorum.” Onu takip etmem için işaret etti. “Dışarı çıkalım. Tören alanının birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum. İnternet sitesinde bir fotoğraf galerisi var ancak ölçüler konusunda emin olamadım.”

Tören alanı, çam ve meşe ağaçlarıyla kaplı dairesel bir taş yolla çevrili çimenlik bir bölgeydi. “Ya yağmur yağarsa?” diye sordum.

“B planı olarak ya töreni içeri taşıyız ya da bir çadır kiralayız.” Arkamızdaki otele bakmak için geri döndü. “Giyinme ve uyuma alanlarının birbirine bu kadar yakın olması çok güzel.”

“Bu gece o odalardan birinde kalabilirsek çok güzel olur,” dedim.

Beklendiği gibi Lina beni duymazdan geldi ve telefonuyla fotoğraf çekti. Birkaç tıklamanın ardından telefonu çaldı. Ekranı baktı ve rahat bir nefes aldı. “TJ arıyor. Umarım iyi haberleri vardır.”

Ben de öyle umuyordum. Bir düzine yorgan ve ısı lambasıyla bile olsa ahırda bir gece geçirme ihtimali beni hiç heyecanlandırmıyordu; hem bunun son derece garip olacağına dair hiç şüphem de yoktu.

Lina, TJ'yi dinlerken başını salladı. "Tamam, TJ. Bu harika. Öyleyse onu buraya ne zaman getireceksin?" Karşıdan gelen cevaba gülümsedi. "Harikasin. Çok teşekkürler." Aramayı sonlandırdı ve küçük bir kutlama dansı yaptı. "Bir arkadaşı yeni bir akü ayarlıyormuş ve sabah erkenden elinde olacaktı. Sabah en geç dokuz buçukta buradan gidebileceğiz."

Bu bir ahırda geçirilecek çok fazla saat anlamına geliyordu. Lina'yla birlikte. Baş başa. "Öyleyse iyi haber nedir?"

Lina bana dil çıkardı. "Tanrım, bugün tam bir neşe kaynağısın. Bunun mükemmel bir durum olmadığını biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. En azından araba bozulduğunda çiftliğe yakındık. Hiç kimsenin olmadığı bir yerde yolda kalabilirdik ve bu hiç de eğlenceli olmazdı."

Lina'nın sıradan gözlemi, istenmeyen düşünceler silsilesini tetikledi. Ya bu gezide ona eşlik etmeseydim? Burada yapayalnız kalırdı. Yol kenarında durmuş birinin ona yardım etmesini beklediğini hayal edebiliyordum. *Tanrım*. Kendi kendine yetmekle gurur duyduğunu biliyordum, fakat seyahat ederken güvenliğini riske atıyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Daha da kötüsü, bundan *o kadar* hoşlanmamıştım ki bu yüzden kendime kızgındım. "O arabanın acılarına son verilmesi gerekiyor. İlk olarak akü bozuldu. Sırada şarj dinamosu olacak. Veya motor. Uzun mesafeler kat edeceksen, öncelikle arabayı kontrol ettirmelisin. Bunu yapmış olsaydın bu karışıklığın içine düşmezdik."

Telefonu hâlâ elinde olan Lina, kollarını kavuşturdu ve bana sert bir bakış attı. "Düzenli olarak kontrol ettiriyorum zaten, araba sorunlarını öngöremem."

“O zaman daha iyi bir tamirciye ihtiyacın var.”

“Senin sorunun ne?” diye bağırdı gözlerini kısarak.

Sesinin şiddeti ikimizi de şaşırttı ve göğsümdeki yangını sadece körüklemeye yaradı. Herhangi birinin bizi duymasını umursamayarak nazikçe cevap verdim. “*Sensin. Sorunum sensin.* Ve böyle olmamasını dilerdim.”

“Her şey yolunda mı arkadaşlar?” diye sordu otelin önünde duran uzun boylu, siyahi bir adam. Bermuda pantolon, beyaz bir gömlek ve kravatla tamamladığı v yakalı bir kazak giyiyordu.

“Sorun yok efendim,” dedi Lina, yüzüne savrulan saçları geri çekerek. “Sadece küçük bir sorunla ilgili *önemsiz* bir anlaşmazlık yaşıyoruz.”

“Ben buna önemsiz demezdim,” dedim, “ama sanırım durumu işine geldiği gibi yorumlamakta özgürsün.”

Adam kıkırdayarak merdivenlerden indi ve bize doğru yürüdü. “Ah, Tanrım. Bu hafta sonu otelde takılmanız gerek.”

“Keşke,” dedi Lina. “Ne yazık ki bir odamız yok.”

Adam yanımıza yaklaştı ve sanki kafasında bir çözüm arıyormuş gibi elini ağzının üzerine koydu. “Çiftlerimizden birinin molaya ihtiyaç duyması ihtimaline karşı her zaman fazladan bir oda ayırırız. O odayı kimseye vermezdim –otelde kalan tek misafir olduğumuzda herkes daha rahat ediyor– ama seanslarımıza katılması gereken bir çift için bunu seve seve yaparım.” Bize elini uzattı. “Bu arada ben James.”

Lina adamın elini sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum, James ama o ve ben...”

“Seanslarınıza katılmayı çok isteriz,” dedim, kolumu Lina’nın omzuna atarak. “Bu tam olarak ne gerektiriyor?” Lina’nın meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama durumu hemen kavramasını umuyordum, çünkü bu... Bu bir armağandı.

“İnziva programı tüm hızıyla devam ediyor ama sizinle birlikte arayı kapatabiliriz,” dedi James. “Birkaç egzersiz yapıyoruz. Egzersizlerden birinin adı ‘Keşke’ ve çiftlerin, ilişkilerine zarar veren şeyler hakkında konuşmalarını amaçlıyor. Fiziksel egzersizler de yapıyoruz. Eğlenceli ve zorlu. Bazen ağırlaşıyor ama eşim ve ben bunu on yoldan fazla bir süredir yaptığımız için artık bizi hiçbir şey şaşırtmıyor.”

“Fiyatı ne kadar?” diye sordum.

“Tüm hafta sonu için dört yüz. Sadece bugünlük iki yüz. Genelde oda fiyatı da buna ek olarak istenir, ama otelle yaptığımız anlaşmanın bir parçası olarak oda ücreti zaten ödendiği için bu miktarı silebiliriz. Ehliyetlerinizin fotokopisine ihtiyacım olacak ve diğer çiftler hakkında öğrendiklerinizi paylaşmayacağınızı vaat eden bir gizlilik sözleşmesi imzalamanız gerekecek.”

Bir gece ahırda uyumamak için iki yüz dolar mı? Burada üzerine düşünülecek herhangi bir karar var mıydı? “Bize bir dakika izin verebilir misiniz? Onunla bu fikir hakkında konuşmak istiyorum.”

James bizi selamladı. “İyi fikir, genç adam. İkinizi de etkileyen bir durum hakkında çift olarak karar vermek her zaman akıllıcadır.”

“Tabii tabii,” dedim, James’in bizi duymasına engel olmak için sersemlemiş bir Lina’yı oradan uzaklaştırarak.

Dalları yere sarkan bir kiraz ağacının gölgesine sığındık. Lina benimle yüzleşmek için döndü ve gıcırdattığı dişlerinin arasından şaşkınlığını fısıldadı. “Neyin peşindesin, Max?”

“Belli değil mi? Bize bir oda ayarlıyorum. Yatağı olan bir oda.”

“Ama bir çift gibi davranmamız gerekecek.”

“Sadece bir geceliğine.” Başımı yana eğdim. “Ne kadar zor olabilir ki?”

“Sanırım çok zor,” dedi Lina, kaşlarının arasına kazınan derin bir çizgi ile. “Bu insanlara yalan söylüyor olacağız. Özel hayatları hakkında bir şeyler paylaşacaklar ve biz de buna kulak misafiri olacağız. Bu çok yanlış.”

Lina haklıydı, ama sonuçta akıllı insanlardık. Diğer insanlar bir şeyler paylaşırken ortalarda dolanmamanın bir yolunu bulabilir-dik. “Etkinliklerin çoğunu kaçırmak için bahaneler uydursak? Ya da diğer çiftler yapmaları gerekeni yaparken ortadan kaybolsak? Eğer durum zorlaşırsa otelden kaçıp geceyi ahırda geçirebiliriz. Ama odada kalma ihtimali için bunu yapalım diyorum.”

Lina teklifi değerlendirirken parmağını çiğnedi. “Tek bir yatakla ne yapacağız?”

“Kolay,” dedim. “Ben yerde yatacağım. Ya da zamanımızı yatakla yer arasında paylaşırabiliriz. Ya da aramıza yastık koyarız. Her neyse. Ve maliyeti de paylaşabiliriz.”

Lina ne yapacağını düşünürken topukları üzerinde yaylandı. Onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim. Ve elimdeki silahları kullanmaktan da utanmıyordum. “Sana şunu sormama izin ver, çünkü Hannah’yla konuşurken bundan bahsedip bahsetmediğini hatırlamıyorum. Ahırdaki tuvaletler nerede? Ah, bu arada böcek ilacı getirmiş miydin?”

Lina’nın başı geriye savruldu ve gözleri kocaman açıldı. “Kahretsin.”

“Kesinlikle,” dedim başımı sallayarak.

Cevap olarak kollarını boynuma doladı ve bana göz kırptı. “Hiç sahip olmadığın en iyi kız arkadaş olacağım.”

Bedenimden bir ürperti geçerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Evet. Korktuğum şey de tam olarak buydu. Ama hey, en azından bu gece bir ahırda uyumayacaktık.

“Çok... Rahat,” dedi Lina, etrafında dönerek odayı incelerken. “Kocaman bir yatak. İkimiz için de yer var.”

“Öyle mi diyorsun?”

Lina dudaklarını büzerek başını salladı. “Sorun yok. Ahır zemininden çok daha iyi olduğu kesin.”

Evet, yatak büyüktü ama Lina bariz olanı görmezden geliyordu. İpek perdelerle ve tül sayvanla tamamlanmış büyük bir yataktı. Yatağın, odanın ana unsuru olduğuna şüphe yoktu; küçük antika şifonyerden pelüş koltuklara kadar diğer her şey yatağa aksesuar görevi görüyordu. Bu oda için bir pazarlama konsepti üzerinde çalışıyor olsaydım, bu yatağı tamamlamak için *tensel* ve *yozlaşmış* gibi kelimeler kullanırdım. Yani zaten gergin olan bir duruma hiç de yardımcı olmuyordu.

Lina, sağlamlığını test etmek üzere yatağın üstüne atladı ve kendini sırt üstü bırakarak kollarını başının üzerine kaldırdı. O da hiç yardımcı olmuyordu.

“O kadar büyük ki kar melekleri bile yapabilirim,” dedi, kollarını yatak örtüsünün üzerinde aşağı yukarı sallayarak. “Bu, çocukken uyuduğum yatağa hiç benzemiyor.”

Tamam, beni resmen öldürüyordu. Bir yandan bu çok güzeldi; diğer yandan işkence gibiydi. Belli ki bu odada geçireceğimiz zamanı en aza indirgememiz gerekiyordu. Yatağın ayak ucunda durdum ve Lina’nın kollarını yakalayıp onu oturur pozisyona çektim. “Kar yağışı bitti, Lina.”

Şaşkın bir *ah* sesi çıkararak birleşmiş ellerimize baktı; aramıza mesafe koymak için yataktan aşağı atlarken neredeyse beni de yere deviriyordu. Geriye doğru tökezledim, ama düşmemem için kollarımdan tutup beni kendine çeken Lina oldu ve bunun sonucunda vücudunun önündeki yumuşak kıvrımlar, benim sert bedenime yaslandı. Yüzüne bakıp kısıp gözlerindeki farkındalığı görünce ömrüm boğazımda hapsoldü. Lina dudaklarını yaladı ve

kalbim normal ritminin dışına çıkarak önce hızla atmaya, sonra yavaşlamaya başladı. Eğer çenesini yukarı kaldırıp ağzını benimkine yaklaştırırsa ölebilirdim.

Kapının yüksek bir sesle çalınması bizi kendimize getirdi ve bir raundun sonunda kendi köşelerine koşan boksörler gibi birbirimizden ayrıldık.

“İnziva programı başlamak üzere millet,” dedi kapının dışındaki bir ses. “On dakika içinde sahada olun.”

Çantasını karıştırırken yere doğru bakan Lina, “Makyajımı tazeleyeceğim. Orada buluşalım mı?” diye sordu.

Bana bakmamasına rağmen başımla onayladım. “Tamam. Bu iyi bir fikir.”

Ve açıkçası, ikimizin de bulabileceğimiz tüm iyi fikirlere ihtiyacı vardı, bilhassa kafamda dönüp dolaşan sakıncalı fikirlere karşı koymak için.

On Dokuzuncu Bölüm

LINA

O nu yanlış duyduğuma emindim, bu yüzden elimi kaldırdım. “Affedersin, James?”

James arkasını dönüp bana neşeli bir gülümsemeyle baktı. “Evet, Carolina?”

“Sanırım sıcaklık kafamı bulandırdı,” gözlerimi şaşı yaptım, “Top oynayacağımızı mı söyledin? Basketbol? Beyzbol?”

James cevap vermeden önce, ahırın arkasında insan bacaklarına sahip büyük, şeffaf bir şişme top belirdi ve üzerimize doğru hücum etti. Herkes yoldan çekildi.

“Bu Kool-Aid maskotu!” diye bağırdı biri.

“Wanda, oynamayı bırak,” diye bağırdı James, gülerken kırışan gözleriyle. “Birer yetişkin gibi davranmamız gerek.”

James’in karısı Wanda, ona çarptı ve kocası tökezleyince kırdı. James tekrar doğrularak bana baktı. “Sorunun cevabı, Carolina...”

“Lina yeterli.”

“Sorunun cevabı, Lina,” dedi James, “çarpmış topları oynuyoruz ve bu da demek oluyor ki sen top olup herkese çarpacaksın.” Dikkatini diğer çiftlere yöneltti –toplamdan yedi çift vardı– ve kötü bir adam gibi ellerini ovaladı. “Hedefimiz eğlenmek, biraz stres atmak ve ekip çalışması yapmak. Oyunun amacı turuncu konilerin içinde kalmak. Sınır dışına itilirsanız işiniz biter. Oyunun herhangi bir noktasında koni içinde kalan son çift oyunu kazanır. Anlaşıldı mı?”

Herkes başını salladı.

“Ah, bir şey daha var,” dedi James. “Ellerinizi her zaman topun içinde kalmalıdır. Ellerinizi topun içindeki kayışları tutmak dışında herhangi bir şekilde kullanırsanız diskalifiye olursunuz.”

Max’e döndüm. “Beni neyin içine soktuğunu görüyor musun?”

Max halinden memnun bir şekilde sırıttı. “Biliyorum. Harika değil mi?”

“Pekâlâ, millet,” dedi Wanda. “Giyinelim.”

Bu, ahırda uyumama ayrıcalığı kazanmak için çok zahmetli görünüyordu. Özellikle de çiftlerden bazılarının hiç gülümsemediği ve James’in konuşmasının “eğlenmek” kısmını kaçırmış olabilecekleri düşünüldüğünde.

“Tamam, stratejimiz nedir?” diye sordu Max.

Gömleğini çıkarmıştı, bu yüzden Seksi Hartley haline geri dönmüştü. Sırf bunun için onu ezip geçmek istedim. Az önce odada yaşadığımız gibi aşırı yaklaşma durumuna bir daha maruz kalırsam, soğuk duş bile beni serinletmeye yetmezdi.

Geleceğimde buz banyoları görüyorum. Bir sürü buz banyosu.

Şeytani bir yanı olmasına rağmen tatlı bir insan olan Wanda, programın sonunda her katılımcının alması gereken tişörtlü erken erişim kazanmamı sağlayacak kadar iyiydi. Tişörtü Max’ten ödünç aldığım şortla tamamladım. “Herkesi ezip geçelim.”

Max dudaklarını takdirle büzdü. “Bu işe yarar.”

Kayışları omzuma geçirdim ve bir anda üzerime hücum eden klostrofobi nöbetini aşmaya çalıştım.

“Orada iyi misin?” diye sordu Max.

Topun üzerinden Max’i görebilmek için kulpları tutup yukarı uzandım. “Ben iyiyim. Sen?”

“Çok heyecanlıyım. En iyi arkadaşım Dean’i gittiğimiz bir eğlence merkezinde bunu yapmaya ikna etmeye çalıştım, ama reddetti.”

“Dean akıllı bir adama benziyor.”

“Evet, ikiniz iyi anlaşırsınız. O da senin gibi gerçekçidir. Gerçi senden biraz daha hayat dolu olduğunu söyleyebilirim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Dean mükemmel biri olmalı. Onunla çıkmayı hiç düşündün mü?”

Max cevap vermeden James düdük çaldı ve oyun alanında etrafına toplanmamızı işaret etti. Gruba geç katıldığımız için diğer çiftleri tanımıyorduk ve onlar da bizi tanımıyordu. Zamanında gelmeyen yeni çift olarak –onlar öyle düşünüyordu– Max ve benim ilk önce hedef alınacağımızdan şüpheleniyordum. Dışarıdan bakıldığında, kibar gülümsemelerden ve samimi konuşmalardan ibarettim. Ancak içten içe, *elinizden geleni ardınıza koymayın enayiler*, diye düşünüyordum.

Max’in dikkatini çekmek için ona hafifçe tosladım. “Hey. Benimle gel.”

Max takip etti. “Ne oldu?”

“Aklımda bir fikir var. İki gruba ayrılalım. Birlikte daha büyük bir hedefiz, ama ayrılırsak daha az dikkat çekeriz. Ayakta kalan son çift olana kadar, diğerlerinin birbirleriyle mücadele etmesine izin verebiliriz.”

Max, vücudunu ve dolayısıyla topu öne arkaya sallayarak anlaşmazlığını ifade etti. “Birlikte kalmalıyız. Birleşik bir cephe

sergilemeliyiz. Önce bizim peşimize düşecekler, fakat güçlü bir savunma yaparsak hızla dağılıp başkalarına saldıracaklar.”

Durakladım. “Bir dakika bekle.” Ev sahibimize seslendim. “James, kazanan çift için bir ödül var mı?”

“Övünme hakkı,” diye bağırarak karşılık verdi James.

Max ve ben birbirimize baktık.

“Tamam, yani bahisler çok düşük,” dedi Max. “Neden senin stratejini uygulayıp nasıl gittiğine bakmıyoruz? O işe yaramazsa benim yöntemimi deneriz. Anlaştık mı?”

Kabul ettiğimi belirtmek için tüm vücudumu yukarı aşağı salladım. “Anlaştık.”

James düdüğü çaldı ve herkes etrafa dağıldı. Oyun alanının dışına çok çıkmamaya dikkat ederek uzak bir köşeye koştum. Ama ben daha kendimi toparlayamadan, kılı kolları olan kaslı bir adam ayağıma çelme taktı ve dengemi kaybedip yere düşmeme neden oldu. Hiçbir yerden destek alamadığım için bacaklarım havada sallanıyordu ve nasıl kalkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Mahsur kalmıştım. Lanet olsun, Max haklıydı. Birlikte kalmalıydık.

Takım arkadaşım beni yerde kıvranırken buldu ve benimle dalga geçmeye karşı koyamadı. “Telefonuma ulaşip fotoğrafını çekebilsem bunu hemen yapardım. Seni böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hem de hiç.”

Çok komik. Benim kadar gülünç görüldüğünün farkında olmadan bu halime gülüyordu. “Sana büyük bir plastik topun içinde durduğunu hatırlatmama gerek var mı, Max?”

Max öne eğildi ve topun tepesinden bana baktı. “Buradaki önemli kelime *durmak*. Ki şu anda senin yaptığın şey bu değil. Bil diye söylüyorum, şu anda devrilmiş bir T-Rex gibi görünüyorsun. Sana yardım ederdim ama...”

Peşinde başka bir oyuncu olan Max'in kaçtığını gördüm. Omzunun üzerinden bakıp, "Geri... döneceğim," diye bağırdı.

Yalpalayarak kaçmaya çalışmasını izlerken gülmekten kendimi alamadım. *Hayatım nasıl bu hale geldi?*

Bu arada, dik bir pozisyona geçebilecek kadar ivme kazanmayı umarak ileri geri hareket ettim. İşe yaramıyordu. Sanki yere düştükten sonra kırılmayan bir Humpty Dumpty'nin nasıl görüneceğine dair mükemmel bir taklit yapıyordum. Diğer herkese nasıl göründüğümü hayal ederek kıkırdadım.

Büyük bir çaba sarf ederek yön değiştirmeyi başarabildim. Artık alanı görebiliyordum. Bakışlarım, çimenlerin üzerinde zıplayan plastik topların arasında Max'i buldu. Ağzımı açık bırakan bir hareketle, kendini Kılıklı Kolları Olan Adam'ın üzerine fırlattı ki bu da düşmanımı turuncu konilerin dışına çıkmaya zorladı. "Evet!" diye bağırdım.

Max kaçıp kurtuldu ve uzun süredir güneş altında kalmış tüylü bir köpek gibi nefes nefese yanıma döndü. "Benim... Bir... Fikrim... Var."

"Şu anda zoraki bir dinleyici olduğum için kulaklarım tamamen sende."

"Tamam, eğer arkana oturursam ve ikimiz de diz çöker pozisyona gelirsek, ayağa kalkmak için birbirimizi kaldıraç olarak kullanabiliriz. Pek hoş olmayacak ama bence işe yarayacak."

Güneşin kör edici ışınlarından korunmak için gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu noktada her şeyi denerim."

Max'in fikrini uyguladık ve birkaç denemeden sonra -denemelerimizden bir tanesi Kılıklı Kolları Olan Adam adına intikam almak isteyen başarısız bir kadın tarafından sabote etmeye çalışıldı- ayağa kalkmayı başardık. Zafer duyğum, başarımla oranlıtızsızdı ama beş dakika boyunca yerde kıvrandıktan sonra oyuna geri döndüğüm için mutluydum.

“Gördün mü?” dedi Max. “Takım olarak daha iyiyiz.”

Arabada yaptığımız beyin fırtınasını düşününce bunu kabullenmeye başlıyordum. Max’le tartışmak küçük dozlarda tatmin edici olsa da onunla bugün yaptığımız gibi vakit geçirmek çok daha eğlenceliydi.

Bu kez, dikkatimi çekmek için Max bana çarptı. “Tamam, şu çifte doğru ilgisizce yürüyelim sonra üzerlerine saldıralım. Hepsinin teker teker kıçlarının üzerine sereceğiz. Ve üzerlerine saldırırken çığlık atalım.”

Ona boş bir bakış attım. “Bunu neden yapalım ki?”

“Onları korkutmak için. Bilirsin, savunmaya geçmelerini sağlamak için. Bu onların dengesini bozacak.” Yüzünü görebilmem için öne doğru eğildi. “Ayrıca iyi *hissetmemizi* sağlayacak.”

Hissetmek kelimesine yaptığı vurgu beni muhtemelen hiç amaçlamadığı bir yere götürdü. İyi hissetmenin düzinelerce farklı yolunu düşünebiliyordum ve bunların hepsinde Max vardı. *Odaklan, Lina. Odaklan.* “Çığlık atmanın herhangi birini kazanmamızı sağlayacağından emin değilim.”

“Onları kazanmak kimin umurunda?” dedi Max kaşlarını çatarak. “Onları yenmeye çalışıyoruz. Ayrıca bu insanları bir daha görmeyeceksin. Kaybedecek bir şeyin yok.”

Eh, bu insanları bir daha görmeyeceğim konusunda haklıydı, bu yüzden neden olmasındı? Bugünle ilgili hiçbir şey beklediğim gibi gitmiyordu zaten.

Başımı kaldırdım ve konilerin ardında dört oyuncu fark ettim. Bu da elememiz gereken sadece dört çift olduğu anlamına geliyor-du. Canavar moduna geçtim. “Tamam, Max. Yapalım şunu.”

Max’le birlikte sadece dolaşıyormuş gibi ısıklı çalarak hedeflerimize yanaştık. Vuruş mesafesine girdiğimiz an Max, “Bir, iki, üç!” diye bağırdı sonra herkese çarpmaya başladı.

“Bizi yenemezsiniz,” diye bağırdı Max.

Ben de rakiplerimize bağırdım. “Burası bizim evimiz, sürtük-ler. Aaaaah!”

Max donup kaldı. “Çok ileri gittin, Lina. Çok.”

Yüzümü buruşturarak özür diledim. “Affedersiniz.”

İki dakika sonra, sesim bağırmaktan kısılmıştı. Max haklıydı, kimsenin bunu neden yaptığını sorgulamayacağını bilerek coşkuyla haykırmak *iyi* geliyordu. Tabii onlara sürtük demediğiniz sürece.

Şimdi geriye sadece biz ve bir örnek Birkenstock terlikler giyen hippy bir çift kalmıştı.

“Oyun bizde,” dedi Max. “Muhtemelen ot yüzünden kafaları iyidir.”

Bu yorumu yüksek sesle yaptığı için dehşete düştüm ama o kadar çok gülüyordum ki karnım ağrıyordu.

Kadınlardan biri, “Ha. Bu konuda haklısın, tatlım,” dedi.

Biz yoldan çekilemeden, her iki kadın da yere yatıp tamamen öne eğildi ve kendilerini bir anda bizim yönümüzde yuvarlanan insan bowling toplarına dönüştürdüler. Max ve ben birer lobut olduğumuzu fark ettiğimizde, biri ayıran plastiklerin ardından birbirimize korkuyla baktık ama bu konuda bir şey yapabilmek için artık çok geçti.

Elenmiştik.

Kötü haber: Hedeflediğimiz övünme hakkını alamayacaktık.

İyi haber: Hayatımın en keyifli anlarını yaşıyordum.

En kötü haber: Bunun, günü Max’le geçirdiğim için olduğundan yüzde yüz emindim.

“Çok iyi bir oyun oynadıkları için Max ve Lina’ya tebrikler,” dedi James. “Sistemimizdeki kötü enerjiyi attığımıza göre, bir sonraki egzersizimize geçiyoruz. Adı, Keşke Yapsaydın, Keşke Yapmasaydın ve çok basit. Her çiftten bir kişi, partnerinin yapmasını veya daha çok yapmasını dilediği üç şeyi paylaşacak. Diğer kişi de partnerinin *yapmamasını* veya daha az yapmasını dilediği üç şeyi paylaşacak. Partnerler, savunmaya geçmenize gerek yok. Herkesin sırası gelecek. Ancak önemli olan nokta şu: Partnerinizin sizi iyi anlayabilmesi için *neden* bu üç şeyi paylaştığınızı açıklamamız gerek. Ek kural: Partneriniz sizi anlayabilmek için soru sorabilir. Anlaşıldı mı?”

Otelin oturma alanında, ağır brokar perdelerin, kiraz ağacından mobilyaların ve mekânın karanlık etkisini yok eden sarı duvarların olduğu bir odada, halka oluşturacak şekilde dizilmiş sandalyelerde oturuyorduk. Tuvalet ve yemek molasına rağmen, grup halsiz ve temkinli görünüyordu. Bu egzersiz konusunda çarpışan toplar oyunundan daha az hevesli olmamızın nedeni sadece yorgun olmamız mıydı, yoksa mevzuyu dört gözle beklemiyor olmamız mıydı, bilemiyordum. Herkes özele girmek üzeriydi ve ilk başlayacak çifti hiç kıskanmıyordum.

Wanda bir kez alkışladı. “Tamam arkadaşlar, kim başlamak ister?”

Max elini havaya kaldırdı. “Ben.”

Birkaç kişi tepkimi görmek için bana bakınca midem düğümlendi. Her zamanki gibi yüzüme maskemi yerleştirdim, ama içten içe Max’i *yumruklamak* istiyordum. Ne yapıyordu? Biz birlikte değildik ki, kalkıp da ne söyleyebilirdi? Hem neden bu ilişki deneyi için bizi kobyay yapmak istiyordu ki?

Max’in kulağına fısıldamak için eğildim. “Neden önce başlamak istiyorsun?”

Max kolunu sandalyemin arkasına uzattı ve fısıldayarak cevap verdi. “Başkalarının özel bilgilerini duyma konusundaki en-

dişelerini gidermeye çalışıyorum. Önce biz başlarsak, müsaade isteyip gidebiliriz. Ayrıca öğle yemeği yemedik, bu yüzden yemek bulmaya gitmek istiyorum.”

Ah, tamam. Endişelerime özen gösterdiği için minnettardım. *Pão de queijo* puanları yeniden açılmıştı. Ayrıca önemi olmayan bir sürü saçmalık söyleyecekti, ben de aynısını yapacaktım sonra gidip biraz yiyecek bulabilirdik. *Mükemmel*.

“Max,” dedi Wanda. “Söz sende.”

“Oturmalı mıyım, yoksa ayakta mı durmalıyım?” diye sordu.

Wanda omuz silkti. “Sen nasıl rahat edeceksen.”

“Tamam, ayakta duracağım,” dedi, sandalyesinden kalkarken. “Böylece Lina’ya biraz nefes alabilmesi için rahat bırakabilirim.”

“Ya da kıymetli eşyalarını koruyabilirsin,” dedi Kılıklı Kolları Olan Adam.

Partneri kafasına bir tane patlattığı için benim yapmama gerek kalmadı.

Max derin bir nefes aldı ve yüzüne ciddi bir ifade yerleştirebilmek için eliyle yüzünü ovuşturdu. “Ufak bir bilgi vereyim. Lina ve ben uzun süredir birlikte değiliz, dolayısıyla bunların çoğu ilişkimizin yeniliği yüzünden olabilir. En azından ben kendime öyle söylüyorum.”

Ah, bu iyi, Max. Paylaşmak üzere olduğun saçmalıklar için sağlam bir kaynak sunmak için harika bir yol.

“Her neyse,” diyerek ellerini birbirine sürttü ve beni anın gerektirdiğinden çok daha ciddi bir bakışla yerime mıhladı. “Bana karşı açık olmanı dilerdim. Kendini herkesten uzak tuttuğunu hissediyorum ve bunu neden yaptığından emin değilim. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum ama neredeyse hiç bilmiyorum. Demek istediğim, mesela hiç sinirlenir misin? Yani gerçekten öfkelenir misin? Seni ne üzer? En büyük korkun nedir?”

Onu dinlerken sandalyemde kıvrandım ama yüzümü ifadesiz tutmaya devam ettim. Ya Max yürekten konuşuyordu ya da beni nasıl rahatsız edeceğini bilen yetenekli bir oyuncuydu. Bunun sadece bir gösteri olmasını umuyordum; ne de olsa birkaç hafta önce Cartwright'ta yeniden bir araya geldiğimizde bir yabancı rolüne kolayca bürünmüştü. Ama çok ciddi görünüyordu. Ve bu sadece bir gösteri değilse, o zaman Andrew da dâhil olmak üzere hayatımdaki hiçbir erkeğin aklına gelmeyen sorular soruyordu. Ve lanet olsun, duygusallaşmak istemiyordum. Bu yabancıların önünde olmazdı.

“Lina, buna cevap vermek ister misin?” diye sordu James.

Burada neler olduğunu anlamak için çok erkendi, bu yüzden –sahte– can sıkıntımı vurgulamak için tırnaklarımı inceledim. “Hayır. Şimdilik iyiyim.”

Max başını salladı, sonra konuşmaya devam ederken parmaklarını kıvrıp tekrar çözdü. “Tamam, iki numara. İlkile bağlantılı. Keşke benim hakkımda ne hissettiğini bilseydim. Bir insan olarak. Bana hâlâ kızgın mısın? Geçmişte yaşananları aşabilir miyiz? Çünkü ben aşmak istiyorum. Artık o zamanlar olduğum kişi değilim ve senin de o zamanlar olduğunla aynı kişi olduğuna inanmıyorum.”

Kahretsin. Onu dövebilirdim. Ya da kucaklayabilirdim. Bu maskaralığı benimle konuşmak için kullanıyordu. Benimle *gerçekten* konuşmak için. Ve muhtemelen kendime saklamam gereken duyguları açıklamadan ne kadarını söyleyebileceğimi bilmiyordum. Max'in ondan etkilendiğini bilmesine gerek yoktu. Ya da gerçek beni tanımaya çalışarak savunmalarımı yavaşça yıkmaya başladığını. Ya da onun yanıdayken dönüştüğüm kişiden hoşlandığımı. Ama sorularına net cevaplar verirsem bu gerçeklerin gün yüzüne çıkmasını engelleyebilirdim.

James bana baktı. “Söyleyeceğin bir şey var mı, Lina?”

Midemdeki düğümü görmezden geldim ve cesaretlendirici bir nefes aldım. “Senden hoşlanıyorum, Max. Bir insan olarak. Hem de çok. Böyle olmasını beklemiyordum, ama son iki haftadır hiç de benlik olmayan şeyler yapıyorum ve bununla ilgili herhangi bir sorunum yok. Sana kızgın değilim. Artık değilim. Bugün olduğumuz kişilere odaklanmamızı ve ikimizin de üzerinde çalıştığı hedefi hatırlamamızı istiyorum.”

Max dudaklarım büzüp çekti. “Sunum. Elbette. Nasıl unutulabilirim.”

Cevabım karşısında hayal kırıklığına uğramıştı. Daha derine inmemi istediği için miydi? Daha fazlasını açığa vurmamı mı istiyordu? “Hayır, konu sadece sunum değil, Max. En azından benim için.” Öne eğildim. “Ama geçmişimizi geride bırakmamız senin için neden bu kadar önemli?”

“Bu iyi, gerçekten çok iyi,” dedi James. “Max’ın söylediklerine açıksın. Kendi sorularını soruyorsun. Herkes not alsın.”

Max tereddüt etti, ağzı bir açılıp bir kapandı.

“Söyle bana,” dedim.

“Sorunun cevabı yapmanı istediğim üçüncü şeyle ilgili,” diye yanıt verdi.

Wanda elini salladı. “Bize son istediğini de söyle sonra Lina’dan dinleyelim.”

Ah, hayır, bunu yapmayacağız. Buradan gitmem gerekiyordu. Hemen. Gitmezsem günlük duygusallık kotamı aşardım ve hararet yapıp bayılırdım.

“Tamam,” dedi Max, bakışlarını benimkilerden asla ayırmadan. “Bu sonuncusu, ama en önemlisi. İçimizdeki potansiyeli görmeni dilerdim. Geçmişimiz düşünüldüğünde beni yeni gözlemlerle görmenin zor olduğunu biliyorum, ama aramızda *bir şey* var. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama ona kapılarımı kapatmayacağım kadar güçlü bir şey. Bu çok önemli bir soru,

biliyorum. Hem de karmaşık. Denemememiz için muhtemelen bir düzine sebep bile vardır. Hatta belki de benimle birlikte olduğunu hayal bile edemiyorsundur. Ama bilmeni isterim ki eğer ikimiz için bir şans varsa bunu kullanacağım.”

Birkenstock giyen kadınlardan birinin soluğu kesildi. Diğeri sandalyesinden aşağı kaydı. Hareket etmekten, göz kırpmaktan ya da yanıt vermekten korkuyordum ama ayak uydurmaya meyilliydim. Bu egzersiz bütün damarlarıma basmak için tasarlanmıştı ve hepsi Max’in suçuydu. Beni bu duruma soktuğu için sinirlenmeliydim ama dürüst olmam gerekirse –kendime karşı *tamamen* dürüst olmam gerekirse– bu özgürleştirici bir deneyimdi. Burada duygularımı dizginlememe gerek yoktu ve istediğim kadarını paylaşmayı seçebilirdim. Ayrıca Max benimle birlikte olmak için bir şans istediğini söylediğinde midemde hissettiğim küçük çırpınışları görmezden gelemezdim. Aradığı şeyi ona veremeyeceğimi bile bile onu cesaretlendirmemeliydim, ama Max kendini ortaya atmıştı ve benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

Muhtemelen kendimi ne kadar savunmasız hissettiğimi fark eden Wanda, benimle yumuşak bir tonla konuştu. “Lina, üç isteğini bizimle paylaşmak ister misin? Eğer bu konuda rahat değilsen buna mecbur değilsin. Sıranı kullanmanı istiyoruz, ama aynı zamanda senin için en iyi olanı yapmanı da istiyoruz.”

Max’e bakarak derin bir soluk verdim ve ayağa kalktım. “Elbette. Ben hazırım.”

Tamam, Lina. Hadi bakalım.

Yirminci Bölüm

MAX

Demek beden dışı deneyim yaşamak böyle bir şeydi, ha? Hayranı olduğumu söyleyemezdim.

Çoğunlukla yabancılarla dolu bir odada içimi döktüğüme inanamıyordum. Lina kızdıysa onu suçlayamazdım. Çünkü bu kez bütün suç bendeydi. Lina bana küçük bir aralık bırakmıştı –bana karşı olan duygularının sadece sunumla ilgili olmadığını söylemişti– ve ben de bu bilgiyi alıp onunla lanet bir duvara çarpmıştım.

Boğazımı temizledikten sonra, Lina'ya anlamlı bir bakış attım ve ona açık bir kapı bıraktım. “Şey, Lina, geri dönüş yapman gereken önemli bir telefonun yok muydu?” Saatime baktım. “Hemen şimdi? Belki de dışarı çıkıp bunu yapman için sessiz bir yer bulmalıyız.”

Lina bir süre beni inceledi, yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Rahatsız edici birkaç saniyeden sonra, “Sana söylemeyi

unuttum. Görüşme saati değişti. Olmam gereken başka hiçbir yer yok. Tamamen boşum,” dedi.

Sandalyeme geri oturdum. *Anladım*. Muhtemelen ölümümü planlıyordu. Ya da benimle ilgili utanç verici bir gerçeği paylaşmayı planlıyordu. Mesela pasta olayını. Hatta birkaç küçük düşürücü hikâye uydurursa şaşırırmazdım. Kendimi savunacak gücüm olmazdı. Açıkçası biraz önce yaptığım şey göz önüne alındığında, hepsini ve çok daha fazlasını hak ediyordum. Bu yüzden yerime oturup onu izledim ve hak ettiğimi bulmayı bekledim.

Lina hâlâ inziva programı için dağıtılan tişörtü giyyordu ve tişörtün alt kısmını yandan bağlamıştı. Bu yüzden göbeğinin bir kısmını görebiliyordum. Sanki dilek listemde bulunan bir hediyeye bakıyordum ve sonunda bahsi geçen hediyenin paketini kenarından yırtıp açmışım. Ama tek bir sorun vardı. Tişörtünün geri kalanını yırtıp atarsam Lina beni parçalardı.

Lina ellerini bacaklarına sildi ve boğazını temizledi. “Yapmanı veya daha az yapmanı dilediğim üç şey. Tamam, işte başlıyoruz. Birincisi, herkesten uzak durduğumu söylediğinde bana sor duklarından haberdar olmamanı dilerdim. Ağlayıp ağlamadığımı mı bilmek istiyorsun? Ya da sinirlenip sinirlenmediğimi? Elbette hepsini yapıyorum. Ama bunu yapmak için güvenli bir yere ihtiyacım var ve öyle yerler maalesef ki pek yok. Ben bir kadını, Max. Hem de Afrika kökenli Latin bir kadını. Duygusallaşmak, sonuçları olmadan özgürce yapabileceğim bir şey değil.”

“Yürü be, kızım,” dedi Wanda.

“Siyahi bir kadın üzülemez, kızar. Latin bir kadın biriyle yüzleştiğinde ya öfkeli ya da alıngan. Halk arasında sesimi yükseltmekten hoşlanmıyorum, Max. Çünkü beraberinde çok sorun getiriyor. Bir kadın işyerinde duygusallaşırsa, ya *kaçıktır* ya da liderliğe uygun değildir. Erkek egemen bir alanda aşırı duygusallaştığım için işimden *kovuldum*.”

Bu bahsettiğimiz gerçek hayattı. Bu egzersizi son derece ciddiye alıyordu ve benim de aksini yapmam mümkün değildi. Soru sorma dürtüsü çok güçlü olduğu için, çekincelerime rağmen teslim oldum. “Ne oldu, Lina? Neden kovuldun?”

Lina birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı ve çenesini havaya kaldırdı. “Düğün planlayıcısı olmadan önce, prestijli bir hukuk firmasında stajyer avukattım.” Bakışları odadaki herkesin üzerinde dolaştı. “O işi seviyordum. Gençtim, üniversiteyi bitireli üç yıl bile olmamıştı ve tek yapmak istediğim, orada olmayı hak ettiğimi kanıtlamaktı. Bir dava sırasında avukatlardan birine yardım etme şansını ilk bulduğumda bu, kariyerim için çok önemliydi. Ne yazık ki her şeyi batırdım. Tam anlamıyla. Delilleri yanlış sıraladım. Yorgunluktan mı, yoksa başka nedenden mi, bilmiyorum. Her neyse, yargıcın kafası karışmıştı. Avukatın kafası karışmıştı. *Benim* de kafam karışmıştı. Jürinin bakabileceği bir delil bile yoktu. Aslında bunların hepsi düzelirdi. Yargıç, delilleri düzeltmek için bize zaman verirdi. Ama o kadar üzülmüştüm, o kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki ağladım. Ve filmlerde gördüğünüz güzel gözyaşlarından bahsetmiyorum. Salya sümük ağlarken akan gözyaşlarından bahsediyorum. Sonrasında o kadar utandım ki hatalarımı bile düzeltemeyecek duruma geldim. Avukatın bana olan güvenini kaybetmiş olmasının kimseyi şaşırtmadığından eminim.”

Lina’nın bize anlattığı halini hayal etmek zordu, ama hikâyesinden şüphe duymuyordum. Gerçi o zamandan beri değiştiği son derece açıktı.

“Kovulmak, birinin başına gelebilecek en kötü şey değil,” dedi. “Bunu *biliyorum*. Ancak duygusal bir enkaz olduğun için kovulmak, yenilir yutulur cinsten değildi. Hâlâ da değil. Özellikle de zor anlarda annemin ne kadar güçlü kaldığını düşündüğümde. Zorlukların üstesinden gelememekten *nefret ediyorum*. Her neyse, ondan sonra meslektaşlarımdan hiçbiri benimle ça-

lışmak istemedi, bu yüzden sonunda kovuldum. İyi bir tavsiye mektubu olmadan yeni iş bulmakta zorlandım. Arkadaşım, bu duruma moralimin bozulduğunu bilerek benden düğününü planlamasına yardım etmemi istedi ve dedikleri gibi, gerisi zaten malum. Tüm bunları bir daha yaşamak istemiyorum. Bu yüzden benden sana duygularımı göstermemi istediğinde, bunu yapmak söylediğin kadar kolay değil maalesef.”

Kahretsin. Ben beyaz bir adamdım ve eğer Lina beni bunları görmeye zorlamasaydı, hiçbirinin aklıma gelmeyeceğini fark ettiğim için utanıyordum. Bu –nerede olursam olayım istediğim kişi olabilme ve istediğimi söyleyebilme imkânı– değerini bilmediğim bir ayrıcalıktı. Bir erkek meslektaşımın küçümsendiği için utanmasını ve sırf bu yüzden toplantı odasını bir hışımla terk etmesini kaç kez izlemiştim? Bu yüzden onu hor görmüş müydüm? Hayır. Ama aynı toplantı odasında bir kadın gözyaşı döküğünde? Evet, bunun beni rahatsız ettiğini itiraf etmeliydim. Annem bu yüzden mi ofise girdiğimizde Andrew ve benim onun oğulları olduğumuzu unutmamızda ısrar ediyordu? Onu koruyucumuz olarak görmemizi mi istemiyordu? Ya da güçsüz bir lider olarak? Bunu söylemek zordu. Ama Lina’ya gelince, şimdi her şey netleşiyordu. Lina, onlara ihtiyaç duyduğu için etrafına duvarlar örmüştü. “Bunları yaşadığın için üzgünüm. Senin için o güvenli yer olmak istiyorum. İster arkadaşın olarak ister... Açıkçası başka ne istediğin sana kalmış.”

“Bu benim için çok anlamlı,” dedi Lina, buruk bir gülümsemeyle. “Teşekkür ederim.”

Wanda, elindeki kâğıtla bacağına vurdu. “Siz ikiniz, James ve benim umduğumuz şeyi yapıyorsunuz. Birbirinize karşı açık oluyorsunuz. *İletişim kuruyorsunuz.*” Uzanıp Lina’nın elini tuttu. “Seninle gurur duyuyorum, bebeğim. Doğrularını söyledin ve onun seni dinlemesini sağladın. Başka bir şey var mı? İstersen burada durabilirsin.”

Lina iç çekti. “Evet, uzun bir gün oldu; çok yorgunum ve açım, hemen toparlayıp kısa keseceğim.”

İkimiz için de yorgun düşmüş bir halde sandalyeme çöktüm. Lina’nın yaşadığı aşırı duygu yüklemesini hafifletmek için elimden bir şey gelse hemen yapardım.

“Yapmamamı istediğim başka bir şey,” dedi Lina.

Bakışlarımı onunkilere çevirerek sandalyemde doğruldum.

Konuya diplomatik bir yaklaşım bulmaya çalışıyormuş gibi ne söyleyeceğine kafa yordu. “Kendi başarıların için başkalarını bir ölçüt olarak kullanmamamı dilerdim. Seni tanıdığım şu kısa zamanda bile kendi başına inanılmaz bir insan olduğunu anladım. Başkasıyla rekabet etmek, aradığını bulmana yardımcı olmayacaktır. Sadece kendinle rekabet etmelisin. Gelişme kaydetmek istediğinde, yaptığın son ve en iyi şeye bakıp yoluna oradan devam et.”

Andrew’dan bahsediyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk. Ve farkında olmadan, ona karşı hissettiklerimden çekinmeme neden olan konuya değinmişti. Beni Andrew’la kıyaslıyor muydu? *Benim* değerimi ölçmek için abimi bir ölçüt olarak mı kullanıyordu? Sanmıyordum. Aksi takdirde neden aynı şeyi yapmamamı tavsiye etsindi ki? Ama yine de endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. “Bu hiç kolay değil. Hayatım boyunca başka biriyle kıyaslandım. Ama bu konu üzerinde çalışacağıma söz veriyorum.”

“Güzel,” dedi Lina.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Wanda.

Lina başını iki yana sallayıp yerine oturdu.

Hayal kırıklığına uğradığımı inkâr edemezdim. Bize bir şans vermesini istediğim kısmı görmezden gelmişti. Ama zaten ne bekliyordum ki? Abimin eski nişanlısının benden etkilendiğini kabul etmesini mi? Aramızda daha fazlasının olması olasılığını keşfetmek istediğini söylemesini mi?

Dean'in, Lina ve benim birlikte olamayacağımıza dair sıraladığı sebeplerden hiçbirini hatırlayamıyordum. Ama zaten bir önemi yoktu. Lina akli başında bir kadındı ve benim saçma hayallerime kapılmıyordu.

LINA

James on beş dakikalık mola verileceğini duyurdu. Tek bir kişi bile odadan çıkmadan önce, Max ve ben üzerine atladık. Açıkçası ikimiz de bu maskaralıktan bıkmıştık.

“Bitmiş durumdayız,” dedim.

“Açız...” dedi Max.

Konuşmayı kesip birbirimize bilmişçe sırttık.

James gözlerini devirdi. “Siz ikiniz, gidin buradan. Akşamın geri kalanında izni hak ettiniz.” Bize doğru eğilip sessizce fısıldadı. “Söylentiye göre mutfakta açık büfe akşam yemeği hazırlıyorlarmış. Oradan bir şeyler kapabilirsiniz.”

Sürmeli kapılara doğru koşarken, James arkamızdan seslendi. “Yine de yarın sabah kurs değerlendirmelerinizi istiyorum.”

“Elbette,” dedim omzumun üzerinden.

“Tamamdır,” diye ekledi Max, arkamdan takip ederken.

Herkes temiz hava almak için dışarı çıkarken, Max ve ben mutfığa gittik. Bir adamla bir kadın yemek tencerelerini folyoyla kaplıyorlardı.

Orta yaşlı adam başını kaldırıp gülümsedi. “Biraz erken geldiniz çocuklar. Akşam yemeği yarım saat kadar daha servis edilmeyecek.”

Max inledi ya da bu ses belki de midesinden çıkmıştı. “Birkaç parça ekmek alabilme şansımız var mı? Yulaf lapası? Bir parça peynir? Şu anda hiç seçici değilim.”

Kadın güldü. “Pekâlâ, hiçbir misafirimizin aç kalmasına izin veremeyiz, değil mi?” Bize büyük, beyaz yemek tabaklarından uzattı. “Limon ve biber sosunda beklemiş tavuk, domates ve yeşil fasulye salatası, tatlı patates püresi ve sıcak ekmek var. İsterse-
niz başlayabilirsiniz.” Mutfağa giden koridora baktı. “Ama ortak alanlarda yemeyin. Bir izdiham başlatmak istemem.”

“Çok incesiniz,” dedim. “Beni bayılmaktan kurtarıyorsunuz.”

Folyoları açmak ve kendimize hizmet etmek için Max'le birlikte çalıştık. Tabaklarımızı doldurduktan sonra, ganimetlerimizi –çatal bıçaklar, peçeteler, limonatalar ve yemekle dolup taşan tabaklar– alıp parmak uçlarımızda yürüyerek ön kapıdan çıktık.

“Odaya mı çıkmalısınız?” diye fısıldadım.

Max başıyla onayladı. “Önden buyur.”

Şöminenin yanındaki koltuklara yerleşip yiyeceklere saldırdık.

“Aman Tanrım, resmen ilaç gibi geldi,” dedim çiğnerken. “Üzgünüm. Şu anda nezaket kuralları umurumda bile değil.”

Max, baş ve işaretparmağıyla bir tavuk budunu tutup kemiğe saldıran bir köpek gibi ısırdı. “Sorun değil. Ben de nezaket tim-sali değilim zaten.”

Dakikalar sonra, akşam yemeğini yiyip bitirdikten ve koridordaki banyoyu sırayla kullandıktan sonra, kendimi yeniden rahatlığına karşı koymadığımız koltuklarda bulduk.

Max'in sesi beni yemek komamdan çıkardı. “Biliyor musun, yatakta kestiremememiz için hiçbir sebep yok. Tabii kendine güvenmediğin sürece. Yani acayip seksi olduğumu biliyorum ama sen kendine hâkim olabilirsen, güzel bir yatağın keyfini çıkarabiliriz ve benim de boynum tutulmaz.”

Ona ters ters bakmayı çok istedim, ama aynı fikirde olmayan beynim beni gülümsemeye zorladı. “Üçümüzün birlikte yatağa sığacağından emin değilim.”

“Üçümüz mü?” diye sordu Max.

Tek gözümü açıp ona göz kırptım. “Sen, ben ve egon.”

Max ayağa kalkarken kıkırdadı, sonra elini –çekincelerime rağmen tuttuğum elini– bana uzatıp beni de kolayca kaldırdı. Plan buydu, öyleyse neden aniden onunla aynı yatağı paylaşmaktan çekiniyordum? İnziva programındaki ilgi beyanı, ben istemediğim sürece hiçbir şey ifade etmeyecekti... Ama belki de etmesini istiyordum. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve Max’le aramda sadece santimler varken bunu yapamazdım. Beni boğulmaktan kurtaracak bir can yeleğiymiş gibi çantamın içine daldım. “Çok kirli ve terliyim. Sanırım herkes aynı şeyi yapmaya karar vermeden önce duş alacağım.”

“İyi fikir,” dedi Max. “Senden sonra ben de girerim.”

Benden sonra duşa gireceğini bilmek kirli düşünceler uyandır-
mamalıydı ama bugün hiçbir şey herhangi bir anlam ifade etme-
diği için elbette ki uyandırdı. Onu vücudunu sabunlarken, gövde-
sinden ve bacaklarından sular akarken etrafında oluşan buharın
içinde kendisini okşarken hayal ettim. Gözlerimi sıkıca kapatarak
zihnimdeki görüntüyü silmeye çalıştım, fakat görüntü sanki bir
bilgisayar ekranından izliyormuşum ve indirme ilerledikçe pik-
seller netleşiyormuş gibi sadece daha canlı hale geliyordu. *Ne halt
ediyorsun, beyin? Kes şunu.* “Tamam, işim uzun sürmez.”

Güvenli bir şekilde banyoya girdikten sonra suyu açtım ve el-
biselerimi çıkardım. Dehşet içinde, hiç gerçekleşmeyen düğün
gecem için epey para harcadığım, en sevdiğim La Perla külotla-
rımdan birinde çimen lekeleri keşfettim. Muhtemelen yıllar önce
fırlatıp atmalıyım ama siktir et, bu külotlar ucuz değildi. Leke-
leri iyice yerleşmeden önce çıkarabileceğimi umarak acil durum
çantamdaki seyahat boyu sıvı deterjanı kullandım ve külotu iyice
çitiledikten sonra biraz suda beklemesi için banyodaki kâğıt bar-
daklardan birinin içine bıraktım. Doğuştan planlayıcı olmanın
iyi yanı buydu. Her zaman hazırlıklıydım.

Evet, Max'in arabam hakkındaki serzenişinde benimle aynı fikirde değildi ama her neyse. Kimse mükemmel değildi.

Dakikalar içinde duş alıp temizlendim. Mırıldanarak sutyenimi geri taktım –Max yakınlardayken göğüslerim başıboş duramazdı– sonra kendi tişörtüm kirli olduğu için Max'in ödünç almama izin verdiği büyük, rahat tişörtle temiz bir külot aradım. Tişörtü saniyeler içinde buldum, ancak çantamın her köşesini aradıktan sonra yedek bir külot almamış olduğum gerçeğiyle yüzleştim. Ardından lavabonun yanına gittim ve sahip olduğun tek külotu baktım. Sırılsıklam halde bir bardağın içine tıkıştırılmış olan külotu. Eartha Kitt'in *Boomerang* filmindeki Leydi Eloise karakterine bürünerek aynaya baktım ve içinde bulunduğum durumu hırıltılı bir fısıltıya özetledim: "Altımda külotum yok."

Yirmi Birinci Bölüm

LINA

Sorun olmayacak. Tişört dizimin hemen üzerine kadar indiği için frikik falan vermeyecektim. Yine de mükemmel bir durum değildi. Seks hakkında hiç düşünmemem gereken bir anda potansiyel olarak seksi bir sır saklıyordum.

Cesaretlendirici bir nefes alıp tekrar odaya girdim.

Max, bakışlarını omuzlarımin üzerine dikerek koltuktan kalktı. “Su güzel miydi?”

Hain çantayı omzuma asarak tişörtümün alt kısmını çekitirdim. “Harikaydı. Gerçekten harikaydı. Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Şimdiye dek yaptığım en iyi duştu.”

Max kaşlarını havaya kaldırarak başını yana eğdi. “Vay canına. Amma övdün.”

Ağzımdan anlamsız sözler fışkırırken, başımı bir tavan pervanesi gibi döndürdüm. “Evet, kendin deneyene kadar bekle. Acayip canlandırıcıydı. Bayılacaksın. Sana garanti ederim.”

Max bana kuşkuyla baktı. “Hııııı. Sabırsızlanıyorum.”

Kendi çantasıyla kapıdan çıkarken onu selamladım. “İyi eğlenceler!”

Max gittiğinde, inleyerek kendimi yatağa bıraktım. Gözlerimi kapatıp bu şiddetli endişe ve bitkinlik karışımına boyun eğmeliydim. Ve bunu neredeyse yapıyordum da, ta ki külotumun hâlâ banyoda olduğunu hatırlayana kadar.

Hem de bir bardağın içinde.

Ve Max de oradaydı.

İşte o zaman, yatağın ayak ucundaki battaniyeyi alıp başımın üzerine kadar çektim. Görünüşe göre kâbus görmek için uyuma-ya bile gerek yoktu.

Birkaç dakika sonra, odanın kapısı kapandığında kalbim tekledi. Bacaklarımı yavaşça birbirine bastırdım, yüzüm hâlâ battaniyenin altındaydı; Max’in bakışlarından kaçacaktım, böylece yanaklarımdaki utanç aleviyle yanmayacaktı.

Max sessizliğini koruyarak yatağa çıkarken şilte kımıldadı, belki de uyuduğumu sanıyordu.

“Duş nasıldı?” diye sordum, utançsavar pelerininimin altından.

Max güldü. “Uyanık olduğundan emin değildim.” Kısa bir duraksamanın ardından, “İyiymiş. Su tazyikliydin. Ama özel bir şey yoktu,” dedi.

“Öyleyse benden daha pratik bir duş alıcısın.”

“Orada nefes alabiliyor musun?” diye sordu.

Yumuşak bir kahkaha atarak saklandığım yerden çıktım ve yana döndüm. *Ah Tanrım*. Max, daha önce giydiği kot pantolonuyla yatağın üzerine serilmişti; koyu renk saçları artık nemli olduğu için neredeyse kapkara görünüyordu. Farklı bir tişört giymişti, öncekiyle aynı tarz, ama başka renk. Dudakları her zamankinden daha dolgun ve pembe görünüyordu. Buharlı bir

duşun hoş bir yan etkisi olabilir miydi? Sebep ne olursa olsun, Yalanası Dudaklar Enerjisi yayıyordu ve ilgimi çekiyordu.

Ne kadar mantıksız olursa olsun, sessizliği cinsellikle ilgili olmayan bir konuşmayla doldurmaya çaresizce ihtiyaç duyarak “Araba için üzgünüm,” dedim pat diye. “Benim yüzümden burada mahsur kaldın ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum.”

Max yana döndü ve gözlerimle buluşmadan önce yüzümü inceledi. “Mahsur kalmış gibi hissetmiyorum, bu yüzden özre gerek yok. Ama benim senden özür dilemem gerekiyor.”

Başımı yastıktan kaldırdım ve dirseğime yaslanıp şaşkınlıkla tek kaşımı havaya kaldırdım. “Öyle mi?”

Max başını salladı. “Evet.” İç çekerek sırt üstü yattı ve gözlerini kapattı.

Onun izinden giderek ben de aynısını yaptım.

“Daha önce olanlar için üzgünüm,” dedi, sesi bir fısıltıdan bir seviye daha yüksekti. “Hayatının bu şekilde gözler önüne serilmesini beklemiyordun. İçinde bulunduğumuz durumdan faydalanmamalıydım. Zaman zaman düşüncesizce hareket edebiliyorum ve sonuçlar her zaman güzel olmuyor.”

Son iki haftadır hiç de bana göre olmayan fevri davranışlar sergilediğimi hatırlayarak kıs kıs güldüm. “Max, bir iş görüşmesinde seni ya da abini tanıımıyormuş gibi davrandım ve sizi de bu oyuna ayak uydurmaya ikna ettim. Bir restoranda sana hırladım. Capoeira dersinde neredeyse seni tekmeleyecektim. Sanırım bu ay fevri davranışlar konusunda seni yendim. Ayrıca bana bir çıkış yolu verdin ve ben onu almadım, yani belli ki o konular hakkında ben de konuşmak istedim.”

Max uzun bir süre hiçbir şey söylemedi sonra, “Ama hepsi hakkında değil, değil mi?” diye sordu.

Gözlerimi açtım ve tavana baktım. Haklıydı. Hepsini konuşmaya hazır değildim. Özellikle de seyirci karşısında. Ama burada deneyebilirdim.

Max benden içimizdeki potansiyeli görmemi istemişti, ama öyle bir şey yoktu. Max birçok yönden abisinin tam tersiydi ve işte bu yüzden birbirimizde hiç uyumlu değildik. Dizlerimi titreten birini istemiyordum. Benden tepki almak için beni dürtükleyip kıskırtan biriyle olma fikrinden nefret ediyordum. Birini düşünmem gerekenden daha fazla düşünmek istemiyordum. Bunların hepsini Max'le yaşamıştım ve biz sevgili bile değildik. Ayrıca nasıl bir geleceğimiz olabilirdi ki? Ailesiyle yemeğe çıkıp masanın karşısındaki eski nişanlının yüzüne baktığımı hayal bile edemiyordum. Muhtemelen baget ekmekle üzerine saldırırdım.

Ama belki, sadece belki, Max tartışmasız bir biçimde benim için *yanlış kişi olduğu için* bir ilişki yaşamak için mükemmel biri olabilirdi. Max'le uzun vadeli bir ilişki yaşayamayacağımı zaten biliyorsam, bu beni sertçe yere çakılmaktan alıkoymaz mıydı?

Ama bu, Max'e haksızlık olmaz mıydı? Evet, eğer benim verebileceklerimden daha fazlasını istiyorsa. Sorunun bir kısmı, onun ne istediğini bilmememdi.

Ben bir şey soramadan, Max yataktan hızla kalktı.

Yataкта doğrudum ve bacaklarımı kapalı tuttuğumdan emin olarak yatağın kenarına doğru kaydım. “Sorun ne?”

Oda aniden havasız kalmış gibi tişörtünün kumaşını tutup vücudundan uzaklaştırarak kendini yelledi. “Ben dışarı çıkıyorum. Kır havasının keyfini çıkararak biraz vakit geçireceğim.”

Sonra kapının koluna uzandı. Yataktan dışarı fırladım ve kapağı açmasına engel olmak için elimi onunkinin üzerine koydum.

Max bekledi ama bakışlarıma karşılık vermedi, bu yüzden yüzünün yanına baktım.

“Ciddi bir ilişkiyle ilgilenmiyorum,” dedim nefes nefese. “Sen, ben, biz. Olmaz, Max. En azından uzun vadede. Aşamayacağımız kadar çok engel var.”

Max başını kaldırıp tavana baktı ve yutkunurken hareket eden Adem elması karşısında büyüldüm. Sonunda, “Başka bir deyişle, bağlılık istemiyorsun,” dedi.

“Doğru. Ama arkadaşlığa açığım. Başka hiçbir şey için söz veremem.”

Max beni incelemek için yan döndü ve başıyla omzunu kapıya yasladı. “Ya sana bununla yaşayabileceğimi söylersem?”

Yukarı uzanıp çenesini okşadım. Max gözlerini kapattı, sonra elime sokularak dudaklarını avcuma sürttü. Göğsümün ortasında toplanan sıcaklık, erimiş lav gibi yavaşça yayılmaya başladı. Parmaklarım teninin üzerinde dolaşmak için sızlıyordu, ama kendimi onun sorusunu yanıtlamaya odaklanmaya zorladım. “Bununla yaşayabilirsen eğer, o zaman sana geriye kalan tek ‘Keşke Yapmasaydın’ maddemi söylerim.”

Max gözlerini açtı. “Neymiş o?”

“Keşke bu odadan çıkmasaydın.”

Sanki bu dileğin umut verici olduğunu düşünüyormuş ama bu konuşmanın geri kalanının nasıl sonuçlanacağını duyana kadar herhangi bir karara varmak istemiyormuş gibi dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. “O zaman ben de sana diğer dileklerimi söyleyebilir miyim?”

Ayak parmaklarımın uçlarında yükselerek yaklaştım, ama artık ona dokunmuyordum; beklenti duygusu içimden taşıp parmak uçlarıma kadar akıp gidiyordu. “Söyle bana.”

Max doğruldu ve atkuyruğumdan kaçan bir tutam saçımı okşadı. “Keşke seni öpebilseydim. Keşke sana dokunabilseydim. Keşke...” Başını iki yana sallayıp bana baktı. “Hayır, hazır değilsin.”

Ne kadar kolay oltaya gelebileceğimi ele vermeye aldırmadan, daha fazlası için ona hemen baskı yaptım. “Başka? Söyleyeceğin her şeyi kaldırabilirim.”

Max, dişlerini alt dudağına geçirerek başını yana eğdi ve doğruyu söylediğıme dair bir kanıt bulmak için yüzümü inceledi. İncelemesinin sonuçlarıyla pek de ilgilenmiyormuş gibi görünmek için bariz bir çaba sarf ediyordu, ama soluklarının ağırlaşması ve göz bebeklerinin büyüyerek kahverengi gözlerinin gerçek rengini maskeleymesi onu ele veriyordu. Max tahrik olmuştu. *Benim yüzümden*. Artık hiçbir şey söylemesine gerek bile yoktu. Her ne söyleyecekse, onu istediğimi biliyordum.

“Tamam, o zaman,” dedi iç çekerek, sanki sonunda onu ağzındaki baklayı çıkarmaya ikna etmişim gibi. “Bu gülünç derecedeki büyüleyici otelin pencerelerini kıracak kadar yüksek sesle haykırmaya neden olabilseydim keşke.”

Ciğerlerime çok ihtiyaç duyduğum bir nefes çektim, her solukla birlikte göğsüm yükselip alçaldı. Bu epey büyük bir dilekti. Öylesi bir coşku seviyesine ulaşma ihtimali beni endişelendiriyordu, ama ellerimin terlediğini ya da ihtiyacım çok güçlü olduğum için kasıtlı olarak vajinamı kastığımı inkâr edemezdim. Onu korkutmayacağından emin olsam, tişörtünü paramparça edip bedenini ortaya serer ve çıplak kaslarının esnediğini görmek için ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdirdim. Ah, evet, ayrıntı istiyordum. Beni ağzıyla mı çılgına çevirmek istiyordu? Parmaklarıyla mı? Penisıyla mı? Yoksa her üçüyle de mi? Tabii ki aynı anda değildi, ama belki birden fazla turda sırayla kullanabilirdi, ha?

“Nutkun mu tutuldu?” diye sordu, hayallerimi yarıda keserek.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hayır. Sadece bunun mümkün olduğundan bile şüpheliyim.”

Sanki farklı, daha anlamlı bir cevap almayı umuyormuş gibi yüzü düştü.

“Yine de denediğini görmek isterim,” diye ekledim.

Max başını kaldırıp adımı –Lina değil, *Carolina*– fısıldadı sonra kendimi bir anda sırtım kapıya bastırılmış ve parmakları boğazıma dolanmış halde buldum.

“Ah,” dedim. “Çok çeviksin.”

“Fazla mı oldu?” diye sordu Max, sınırları aştığına dair herhangi bir işaret görme amacıyla bakışları yüzümde dolaşırken.

Beni sıkıştırmasını *isteyerek* belinden tutup onu kendime biraz daha yaklaştırdım. “Hayır, tam kıvamında.”

Gerçekten de öyleydi. Gizlice sıkıcı olmasını tercih edeceğim bir tecrübe için etkileyici bir başlangıçtı. Sıkıcı olmasını tercih ederdim, çünkü böylesi her şeyi kolaylaştırdı, değil mi? Kötü seks kolayca unutulabilirdi; iyi seks unutmak zordu.

Niyetinden emin olamayacağım kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde geri çekilerek işaretparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı ve beni, tembel pazar sabahlarını, dağınık çarşafı ve rüzgârda dalgalanan perdelerin arasından süzülen güneş ışınlarını hatırlatan bir bakışla yerime mıhladı. Daha fazla bekleyemeyerek alt dudağına yapıştım ve ağzı benimkinin üzerinde hareket edinceye kadar onu kendime çektim. Dudakları defalarca ileri geri ve yukarı aşağı kaydı. Bunu sayabileceğimden çok daha fazla yaparak bizi uçurumun kenarına sürükledi ama asla aşağı düşürmedi.

Tam sınıırma ulaşp daha fazlası için yalvarmak üzereyken, ağızımı açmam için dürttü ve elleriyle başımı kavrayp dilini benimkine doladı. Bunun iyi olmasını istemiyordum, ama kahretsin ki bu ön gösterim bir şeylerin göstergesiye kesinlikle öyle olacaktı.

Nihayet ayrıldığımızda, gözlerinde yanan ihtiyaç ateşiiyle başını kaldırdı ve yüzümü inceledi. Öpücüğe herhangi bir tepki bekliorsa bunu orada bulamayacaktı. Ama bakışlarını birkaç santim aşağı indirirse sertleşmiş göğüs uçlarıımın ana hatlarını görürdü. Ve parmağını göğsümün üzerinde gezdirirse kalbimin hızla çarptığını hissederci. Ve ellerini bacaklarıımın arasına sokarsa oradaki sıcaklığı hissederci. Evet, bu beden hazırđı. Ama aklım birkaç adım geriden geliyordu. Çünkü olan olduktan sonra geri dönüş yoktu. *Lütfen* vasat olsun. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Başımı yana çevirip arkasına doğru baktım. “Bilmek istemezsin.”

Başını öne eğip çeneme tek bir öpücük kondurdu. “Söyle bana.”

Küçük temas karşısında titredim. Lanet olsun. “Dürüst olmak gerekirse, bunda epey kötü olmanı umuyorum. Bunun yaşadığım en kötü seks deneyimi olmasını istiyorum. Böylece tüm sorunlarımız çözülmüş olur.”

Max kaşını havaya kaldırdı. “Çünkü o zaman kolayca çekip gidebilirsin, değil mi?”

İnkâr etmenin bir anlamı olmadığı için başımla onayladım. “Evet.”

Max’in dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “Yani demek istiyorsun ki aramızdaki seks olağanüstü olursa hayal kırıklığına uğrayacaksın, öyle mi?”

Dişlerimi göstererek sııttım. “Sapıkça, değil mi?”

Max kaşını kaldırdı. “O zaman yapman gereken tek bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Hayal kırıklığına uğramaya hazırlan.”

Yirmi İkinci Bölüm

MAX

Lina farkında olmadan bir meydan okuma başlatmıştı ve ona karşılık vermeye niyetliydim. Kötü seks mi umuyordu? Ben iş başındayken asla! Ama benimle aynı hedefe doğru ilerlemesi için teşvik edilmesini *nasıl* sağlayabilirdim?

Onu etkisiz hale getirmek için bir yol arayarak yüzünü incelerken, bir adım geri çekilip çenemi okşadım. Hâlâ kapıya yaslanıyordu, bir şey yapmamı ya da söylememi beklerken göğsü yükselip alçalıyordu. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç dakikayı zihnimde geri sararken, ilk öpücüğümüzü başlattığı anda durakladım; bu görüntü bana ya zekice ya da aptalca bir fikir verdi. “Bana adil bir şans vermen gerek ve sanırım bunu yapmana yardım edebilirim. Görüyorsun ya ben bir köpek gibiyim. ‘Tüm erkekler köpektir’ anlamında değil de, memnun etmeye hevesli ve eğitilebilir olduğum anlamında. Yani bana bunu nasıl berbat edeceğimi söylersen tam tersini yapacağım. Ne diyorsun, arkadaşım?”

Soruma vereceği cevabı düşünürken çenesini oynattı. “Başka bir deyişle, sorumluluğu bana yüklüyorsun.”

İşaret parmağını ona doğru salladım. “Hayır, hayır, hayır. Bu ortak girişimin başarısı için bizi eşit ortaklar yapıyorum.”

Lina kıkırdayarak başını eğdi ve şakaklarını ovdu. “Çok fazla konuşuyorsun.”

“Doğru. Ve bazı insanlar –yani o kişi *ben* oluyorum– asıl senin yeterince konuşmadığını söylerdi. Peki, ne diyorsun? Bana yardım edecek misin?”

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra başını salladı. “Tamam, senin istediğın gibi yapacağız.”

Sırıttım. “Yani aslında senin istediğın gibi.”

“Kapa çeneni, Max.”

“Tamam.”

Bir sunum yapıyormuş gibi hitap ederek elleriyle vurgu yaptı. “Beni etkilemeyen şeyleri söyleyeyim. Aletinın tüm cevaplara sahip olduğunu düşünen bir adam. Genellikle nihai hedefin kapıdan içeri girmek olduğunu düşünerek aceleyle seks yapar. Ama nihai hedef o değil. Vücudumu keşfetmeye zaman ayırmayan bir adam, haftalarca hayalini kuracağım türden bir zevki bana tattırmak için altın bir fırsatı boşa harcıyor demektir.”

“Bunu aklımda tutarak yaklaşabilir miyim?” diye sordu.

Lina gülümsedi. “Yaklaşabilirsin.”

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ellerimi saçlarının arasına kaydırarak boynuna masaj yaptım. “Bu güzel teni kim okşamak istemez ki? Bu kahrolası bir suç.”

Lina gözlerini kapatarak başını geriye attı ve boynunu elleri-me serdi. Dudaklarımı köprücük kemiğı üzerinde ve boynunun yanında gezdirerek çenesine yumuşak bir öpücük kondurdum. Teni şeftali ve vanilyanın sarhoş edici bir karışımı gibi kokuyor-

du ve eğer bu odadan canlı çıkabilirsem bana bu kokuyu hatırlatan bir tatlının peşine düşecektim.

Tişırtünün kumaşını belinde topladım. “Altında ne var? Görebilir miyim?”

Yanıt olarak başın eğdi ve tişırtünü yavaşça yukarı çekerek ipeksi yumuşaklıktaki kalçasını ortaya çıkardı. Onu gözlerimle yemeye hazırdım ama Lina tereddüt etti.

“Göster bana, Lina.”

Dışlerini alt dudağının kenarına bastırdı ve kumaşı birkaç santim daha yukarı kaldırdı. *Siktir*. Külöt giymiyordu ve çıplak tenini görmek zaten aşırı hızlı atan kalbimin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. “Birisi pek verimli.”

Lina kıkırdadı ve bu şimdiye dek duyduğum en tatlı sestti. “Bunu planlamamıştım. Uzun bir hikâye.”

“Banyoda gördüğüm külötla başlıyor, değil mi?”

Tişırtü bırakıp gözlerini kapattı. “Evet.”

“Yapma,” dedim, kollarını aşağı çekerek. “Külötun suyunu sıkıp odaya geri getirdim. Otel misafirlerine kalp krizi geçirtmek istemedim. Yani şimdi bu bizim sırrımız, yarım saat önce öğrenmiş olmayı dilediğim bir sır. Üzerindeki çıkarır mısın?”

Lina tişırtüne tekrar uzanarak “Elbette,” dedi. Tişırt saniyeler içinde çıkmış ve sağındaki koltuğa fırlatılmıştı.

Onu ilk gördüğüm an neredeyse dizlerimin üzerine çökektim. “Lina,” diye soludum, anlamlı bir şey söyleyemeyerek. Yuvarlak kalçasıyla, şeffaf mavi bir sutyenle kaplı dolgun göğüsleriyle, sertleşmiş koyu kahverengi meme uçlarıyla ve ılıdayan kahverengi teniyle, Lina beni tahrik edebilecek her şeye sahipti. Aletim pantolonumun fermuarına dayandı ve rahatsızlığın bir kısmını hafifletmek için kalçamı hafifçe oynattım.

“Sergilenmekten hoşlanıyorum,” dedi, beni trans halimden çıkararak, “ama sadece birlikte olduğum kişi de kendini bana sergilerse. Bana beni istediğini sadece söyleme. *Göster*.”

Tişörtüm bir anda ortadan kayboldu. Sonra kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını aşağı indirdim. Lina'ya dikkatle bakarak pantolonumu dizlerimin üzerine kadar çektim ve ereksiyonumu onu kısıtlayan baksırdan kurtardım. Birkaç kez sallandıktan sonra nihayet hazırola geçti ve direktif beklemeye başladı. "Daha iyi mi?"

Lina başıyla onayladı, koyu gözleri ilgiyle parlıyordu. "Çok daha iyi. Cephanene bakılacak olursa savaşı kazanma şansın çok yüksek. Yanıma gel de sana dokunabileyim."

"Lütfen?" dedim, hakarete maruz kalmış gibi söylediğim kelimeyi zayıflatan bir sırtışıla.

"Lütfen ama lütfen," dedi, sutyenini çıkarıp dolgun göğüslerini gözler önüne sererken.

Görüntü karşısında dikkatim dağılmış bir halde öne doğru adım attım ve neredeyse duvara yapışıyordum.

"Önce pantolonunu çıkarman gerek," dedi gülerek.

Kırdığım potu örtmek için homurdanarak pantolonumu çıkardım ve tekmeleyerek yolumdan çektim.

"Seksi kötü bir hale getireceği kesin olan bir diğer şey de onunla nasıl eğlenileceğini bilmeyen bir kişidir," dedi Lina anlamlı bir biçimde. "Birinin kendiyle dalga geçmesi ille de kötü bir şey değildir."

Ne demek istediğini anlayarak öne eğildim ve bacağıma vurdum. "Şunu gördün mü? Kot pantolonum yüzünden tökezledim. Çok komik, değil mi?"

"Buraya gel, Max," dedi neşeli bir yüzle.

Otoriter ses tonunun tadını çıkararak öne doğru kocaman bir adım attım ve hiç zaman kaybetmeden yanma gidip beline sarılarak ağzımı onunkine bastırdım. Bedenlerimiz tekrar temas ettiğinde ikimiz de inledik. Sıcaklıkla, yumuşaklıkla ve kıvrımlarla

sarmalanmışım ve en mutlu yerimdeydim. Lina elini aramıza kaydırıp beni okşadı; tutuşu kendinden emin ve sertti. Boğazımdan çıkan tıslamayı kontrol edemeyerek ağzını yana çektim. Bu çok fazlaydı. Lina *çok fazlaydı*. Bunu onunla tekrar tekrar yapmak isteyeceğimi tahmin edebiliyordum. Bu yüzden onun da gecenin sonunda aynı şekilde hissettiğinden emin olmalıyım.

Dizlerimi kırıp ona baktım. “Burada biraz vakit geçirmek istiyorum.” Öne doğru eğilerek kokusunu içime çektim ve dudaklarımı yaladım. “Başlamadan önce herhangi bir ipucu var mı?”

Lina destek almak için kapıya tutundu. “Erkeklerin bir sopayla arı yuvasını dürtüyormuş gibi dillerini içeri sokmalarından hoşlanmıyorum. Ya da buldukları çıtır atıştırmalıklar gibi hapur hupur yemelerini. Oral seks bir sanattır. Hayal gücü ve dikkat gerektirir. Ah ve oral seks yaparken benimle ahlaksızca konuşulmasına bayılırım, elbette küçük dozlarda, çünkü belli ki eldeki göreve odaklanılmasını isterim.”

Şu anda benimle ahlaksızca konuştuğunun farkında mıydı? Beklentiyle bacaklarını birbirine sürterken, solgun göğüslerini vurgularcasına sırtını bir yay gibi gererken ne kadar cezbedici bir görüntü sergilediğinin farkında mıydı? Sadece karşımda durarak bana yaşadığı zevkin yarısını bile ona yaşatabilirsem bu odadaki pencereler paramparça *olacaktı*.

Sağ bacağına hafifçe vurdum. “Bunu omzuma koy. Gerekirse saçıma tutun. Bundan çok hoşlanırım.”

Düşmeye karşı kendi önlemini almak istermiş gibi kapı kolu-nu bırakmadı ama sağ bacağına omzuma koyup diğer eliyle saçlarımı kavradı. Yüzümü bacaklarının arasına gömüp kıvrımlarını yaladım ve orada bulduğum ıslaklık karşısında inledim.

“Ah, Tanrım,” diye inledi. “Evet, Max. Aynen böyle.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, bebeğim. Ne olursa olsun, yapacağım.”

“Klitorisim,” diye fısıldadı. “Emmene ihtiyacım var. Dişlerini sür.”

Ve ben de öyle yaptım. Telaşsız bir ritim tutturarak dilimi içeri kaydardım ve kısa ve uzun vuruşlarla onu okşadım, sonra dudaklarımı klitorisinin etrafına sararak onu yavaşça emdim.

Dakikalar sonra, saçlarımdaki tutuşu gevşedi ama kendini hemen toparlayıp başımı daha güçlü bir şekilde kavradı; kalçası, dilimin darbeleriyle eşzamanlı olarak hareket ediyordu. “Ah, ben yapamam... Bu... Çok iyi hissettiriyor, Max.”

Her kelimeyle birlikte sesinin yükseldiğini duyabiliyordum. Umarım yaklaştığı zaman bana söylerdi, çünkü geçerli bir sebep olmadığı sürece tesadüfen bulduğum bu cenneti terk etmeyi reddediyordum. İstedığı hayal gücünün bir kısmını kullanarak hazır olup olmadığını test etmeye karar vererek, dişlerimi klitorisine sürttüm ve aynı anda iki parmağımı içine kaydardım. Lina şiddetle patlarken çığlık attı, vücudu sanki içten içe parçalanıyormuş gibi titredi ve eli aşağıya kayana kadar kapı koluna çarptı.

Lina gözlerini kırıştıtarak tekrar bilincine kavuşurken, ağzımı sildim ve manzaranın tadını çıkarmak için topuklarımın üstüne oturdum. Bitkin ve darmadağınık görünüyordu; atkuyruğunun etrafındaki toka saçlarının ucunda sallanıyordu ve karnıyla bacaklarının derisini bir ter parıltısı öpüyordu.

Bütün gün onu izleyebilirdim ama dilimin altında titremesinin üzerinden on saniye bile geçmeden birisi kapıyı çaldı.

“Mutfak kısa bir süre sonra kapanıyor ama eğer müsaitseniz salonda birer gece içkisi için bize katılabilirsiniz.”

Gözleri irileşen Lina burnundan ses çıkararak güldü. Sesinin odanın dışına çıkabileceğini fark edince eliyle ağzını kapattı.

“Davet için teşekkürler,” diye seslendim, “ama sanırım bu gecelik odamıza çekileceğiz.”

Lina öne eğilip burnunu kırıştırdı. “Gece orgazmı varken gece içkisine kimin ihtiyacı olur ki?”

Önceden de karşı konulmaz biriydi ama ahlaksız bir mizah anlayışına ve mükemmel espri zamanlamasına sahip olduğunu keşfetmek kaderimi mühürlemişti. Bu kadın benim için mükemmeldi. Ve bu sadece büyük bir sorun anlamına gelebilirdi. Saf, katıksız, genetiği değiştirilmemiş bir sorun. Ama şimdi? Umu-
rumda bile değildi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

LINA

Su âna kadar Max beni hayal kırıklığına uğratma konusunda harika bir iş çıkarıyordu. İşbirliği yapmayacağını bilmeliydim. Gerçi vücudum da işbirliği yapmayacaktı. Max'in gerçekten de *çok iyi bir çocuk* olduğunu düşünüyordu. Ve onu gerçekten kim suçlayabilirdi ki? Max'e oral seksin bir sanat olduğunu söylemiştim ve Louvre müzesinde kendi kanadına layık bir şaheser yaratmayı kendine görev edinmişti.

Tanrı onu içinde pasta olmayan bir dünyaya mahkûm etsin!

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca hayallerimde rol alacak olan adam, kalın penisıyla tavanı işaret ederek ayağa kalktı. Hareket ettiğinde, tek bir insanın sahip olabileceğini düşündüğüm-den çok daha fazla kas harekete geçip esnedi; analog bir saatin dişlilerinin zamanın geçişini haber vermek için birlikte çalışması gibiydi. Büyüleyici ve kafa karıştırıcı.

Hâlâ işleri batırma şansının olduğunu farkındaydım ama olasılıklar benim lehime değildi ve Max'in daha önce de belirt-

tiği gibi, bu çabasının başarısından ben de en az onun kadar sorumluydum.

“Söylesene,” dedi. “Yatağa karşı bir kinin mi var?”

“Hayır,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Neden sordun?”

“Çünkü sırtının kapıyla bütünleşip bütünleşmeyeceğini merak etmeye başladım.”

Bahsi geçen kapıdan çekildim; keyifli incelemesi karşısında yanaklarım ısınıyordu. Yatağa baktım; karmaşık detaylara sahip başlığıyla ve zarif perdeleriyle beni çağırıyordu. Yatak fazla... Mahrem görünüyordu. Eninde sonunda uykuya, hatta maceracı hissediyorsak sarılarak yatmaya yol açacaktı. Ve uyku da genellikle pişmanlıklarla ve *ah-kahretsin-ben-ne-yaptım* cümleleriyle dolu ertesi gün sendromuna neden olacaktı. Ama tüm bunları erteleyebileceğimi düşünmek aptalcaydı ve Max'in bu konuda üzerime geldiğine memnundum.

Sadece ânın tadını çıkar ve diğer her şey için endişelenmeyi sonraya bırak.

Başımı iki yana salladım. “Yatakla bir sorunum yok.” Bunu kanıtlamak için Max'in yanından süzülerek geçtim ve yorgani geri çekip yatağın üzerinde emekledim. Yan yatarak çenemi elimme yasladım ve “Nerede kalmıştık?” diye sordum.

Max de yatağa girip yanma uzandı. “Sana zevk vermenin püf noktalarından bahsedecektin.”

Bu ifadesi hoşuma gitmedi. Her şey benimle ilgili değildi ve onun ihtiyaçları benimkiyle bu kadar uyumlu iken sadece benim ihtiyaçlarıma odaklanmak bencilce idi. “Senaryoyu değiştirip *senin* nelerden hoşlandığından bahsedelim.”

Yüzünde düşünceli bir ifade beliren Max duraksadı sonra yüzünü buruşturdu. “Beni acımasızca yargılamayacağından emin misin?”

“Benim yargımı gerektiriyorsa çok kötü olamaz.”

Max inleyerek gözlerini devirdi. “İyi, tamam. Bu riski göze alacağım. Sıçan seksinin hayranı değilim diyelim.”

Ona bön bön baktım. “Sıçan seksi mi? O da ne? Bana şekil değiştirici olduğunu söyleme.”

Max güldü. “Hayır, sıçan seksi, bir kadının yatakta bir heykel kadar hareketsizce yatması ya da benim tabirimle bir kadının sıçan gibi ölü taklidi yapmasıdır. Bu çok rahatsız edici. Beni yanlış anlama, ben bir pislik değilim. Birisi beni bir rodeo yıldızı gibi sürmeyi fiziksel olarak yapamayacak durumdaysa bunu anlarım. Ama bunun dışında, seks yaptığım kişinin katılımından zevk alırım.”

Sıçan seksinin neye benzediğini hayal ederken omuzlarım titredi. Kendimi toparladığımda ona alternatif bir açıklama getirdim. “Bunun bir fetiş olmadığından emin misin? Belki de henüz bilmiyorsundur.”

“Öyle olsa bile bana göre değil,” dedi.

“Belki de yeterince tahrik olmamışsındır. Bu da bir olasılık.”

“Sen kalpsizsin ve sırf harika bir vajinan var diye sana müsamaha göstermeyeceğim.” Max yatakta doğruldu ve ben niyetini tahmin etmeden önce bir yastık alıp suratıma vurdu.

Dizlerimin üzerine kalkarken şaşkınlıkla haykırdım sonra kendi yastığıma sarılıp vurmaya hazırlandım ta ki birisi tekrar kapıyı çalınca kadar.

“Orada her şey yolunda mı?” diye sordu bir ses.

“Sanırım James,” diye fısıldadı Max. Sonra dışarı seslendi. “Biz iyiyiz.”

“Sadece yastık savaşı yapıyorduk,” diye açıkladım yüksek bir sesle.

“Pekâlâ, şey, sanırım birkaç kişi bu gecelik odalarına çekilmeye hazırlanıyor,” dedi James.

“Daha sessiz oluruz,” dedim. “Söz veriyoruz.”

Max yataktan kayarak indi ve kot pantolonuna uzanıp arka cebinden bir paket çıkardı. Birkaç prezervatif paketiyle geri döndü.

Ona bilmişçe baktım; dudaklarım, ‘tabii ki yaptın, seni ukala orospu çocuğu’ dercesine büzüldü. “Onları elinin altında bulunduruyordun, öyle mi?”

Max sorum karşısında hakarete uğramış gibi dudaklarını büzdü. “Aslında, hayır. Onları banyodaki ecza dolabında buldum. Bunun gerçekleşmesi ihtimaline karşı banyoyu didik didik aradım.”

“Son kullanma tarihini kontrol ettin mi?”

“Evet.”

“Bir tane verir misin, lütfen?”

Max yatağın ortasında dizlerinin üzerine çöktü ve paketlerden birini bana uzattı, almamı beklerken eli hafifçe titriyordu. Bu konuda gerilmesini istemiyordum ama seksle ilgili tüm konuşmalarımın –kendi cesaretimi toplamama yardım etmek için tasarlanmış olan– onun üzerinde gereksiz bir baskı yaratıp yaratmadığını merak ediyordum. Eğer yarattıysa bunu düzeltmek istiyordum. Dizlerimin üstünde ona doğru yürüdüm ve prezervatifi yatağa bıraktım. Bir elimi omzuna koyarak göğsünü, Adem elmasını ve son olarak çenesini öpmek için öne eğildim. Tekrar doğrulduğumda, delici bakışlarla ona baktım. “Şimdiye kadar her şey mükemmeldi ve bunu mahvedecek herhangi bir şey olacağına inanmıyorum.” Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum ve aramıza uzanarak penisini yavaşça okşadım. “Sadece birbirimizi iyi hissettirmemizi istiyorum.”

Göz kapakları yarıya inen Max titredi. “Ahh, Lina. Sanırım bunu yapılacaklar listesinden şimdiden çıkarabiliriz.”

“Henüz değil,” dedim, omzunu dürtüp uzanmasını işaret ederek.

Max topukları üzerine oturdu ve bacaklarını öne doğru kaydırıp kendini sırt üstü bıraktı. Pürüzsüz tenine, geniş omuzları-

na, sert ereksiyonuna baktım; hepsi beni bekliyordu ve benim de onları keşfetmeyi dört gözle beklemem endişe vericiydi.

“Lina, sana ihtiyacım var,” diye inledi Max, çakıl taşları gibi çatırdayan sesi boğazında çalkalanıyordu.

Max’in sesindeki özlem benim açlığımı da besleyerek başka bir seviyeye taşıdı ve tüm enerji şebekesini yok etmekle tehdit etti. Meme uçlarım neredeyse acı verecek kadar büzüştü ve bacaklarımın arasında hissedilir bir ıslaklık belirdi. Hızla Max’in kucağına oturup beceriksiz parmaklarla prezervatife uzandım ve paket kolaylıkla açılmayınca hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Max göğüslerimi yoğurmaya, işkence edici parmaklarıyla meme uçlarımı çimdiklemeye devam ederken, ben hâlâ pes etmeyen prezervatif paketiyle boğuşuyordum. Sonunda dirençli pisliği yırtıp açmayı başardım ve parmağımı paketin içine soktum.

Gözlerim kocaman açıldı. “Bu boş.”

Max başını yataktan kaldırdı. “Ne demek boş? Dur başka bir tane alayım.”

Paketi inceleyip kızgınlıkla söylendim. “Zahmet etme. Bunlar sahte, Max. Nojans marka. Etiketle, *bu gece hiçbir şey alamayacak kişilere*, yazıyor.”

Max, yastığı alıp yüzüne bastırmadan önce sevimli bir pembe tona büründü, ama sonra fikrini değiştirip yastığın ardından bana baktı. “Kabul et, bu şimdiye kadarki *en kötü* seks deneyimin.”

Yastığı ittim. “En kötüsü değil, ama kesinlikle en unutulmazı.” Max’in üstünden inip yana kaydım ve kalın aletimi avcuma aldım. Onu ağzıma almadan önce, “Ama endişelenme. En iyisi henüz yaşanmadı,” dedim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

LINA

Uyandığımda, Max'ın yattığı taraf boştu. Tavana baktım ve *ah-kahretsin-ben-ne-yaptım* cümlesinin beynimin içinde çınlamasını bekledim, ama ortalıkta yoktu. Nedenini anlamak kolaydı. Andrew benim geçmişimdi. Max ise bugünüm. Ayrıca Max ve ben birlikte bir gelecek kurmayı planlamıyorduk. İkimiz de karşılıklı çekim yüzünden kör olmuştuk ve şimdi sadece sahip olduğumuz şeyin tadını çıkarıyorduk. İkimizin de suçluluk duymak için herhangi bir sebebi yoktu ve uzun vadeli sonuçlar hakkında endişelenmemize gerek yoktu, çünkü uzun vadeli bir şey yaşanmayacaktı.

Birkaç dakika daha huzurun ve sessizliğin tadını çıkarmak isteyerek yorgana sarıldım. Ama gözlerimi kapattıktan birkaç saniye sonra, Max ellerinde seyahat kupasıyla kapıdan içeri girdi. “Kalk ve kahveni iç tatlım. Yola çıkma vakti geldi.”

Oturup saçlarımı düzelttim. “Ama arabamız yok ki.”

Max yatağın yanında durdu, kupayı komodinin üzerine bıraktı ve yumuşak bir öpücük vermek için üzerime eğildi. Geri çekilirken, bu tatlı selamlaşmayı biraz daha uzatabilmek için alt dudacağımı da kendisiyle birlikte çekerek beni dizlerimin üzerine kalkmaya zorladı. “TJ arabayı erkenden bıraktı. Fatura ödendi –sonra ödeşiriz diye düşündüm– yani artık gitmekte özgürüz. Bugün Paskalya Pazarı, bu yüzden aileyle erken bir akşam yemeği için Vienna’ya dönmem gerekiyor.”

“Ah, kahretsin, benim de,” dedim, yataktan çıkıp seyahat kupasını elime alarak. “Kiliseyi kaçırdığım için azar işiteceğim zaten.” Sıcak kahveden aldığım birkaç yudum içimi ısıttı. “Temiz bir tişörtle dünkü kot pantolonumu giydikten sonra yola çıkmaya hazırım.”

“Ve belki dişlerini de fırçalamalısın,” dedi Max, lüks şarj aletini toplarken.

Başını çevirip şeytani bir sırıtişla bana baktığını görene kadar sırtına bakakaldım. Öfkeyle homurdanarak kafasına bir yastık fırlattım. “Gidip elimi yüzümü yıkayayım.”

Beni kapıda yakaladı ve arkamdan sarıldı. “Bir önerim var.”

“Nedir?” diye sordum, dudaklarını boynuma bastırabilmesi için başımı geriye yatırırken.

“Neden tişörtünle kalmıyorsun? Boyu yeterince uzun ve gerçekten çok şirin. Hiç kimse toplum içinde giyilmemesi gerektiğini bilemez. Ve böylece ben de eve dönüş yolunda güzel bacaklarının tadını çıkarabilirim.”

Şakacı bir şekilde onu itmeye çalıştım. “*Dişlerimi fırçalarken bunu düşünceğim.*”

Banyoda, bu fikrin hiç de kötü olmadığına ve tişörte bir kemer ekleyebileceğime karar verdim. Pek işe yaramadı ama bu, Max’in arabada ellerini bacaklarımın arasına sokabileceği anlamına geliyorsa bu moda faciasına katlanacaktım. Dişlerimi fırça-

larken, bu sabah birbirimizin yanında bu kadar rahat olmamıza hayret ettim. Aramızda tuhaf bir gerginlik yoktu ve bunu, niyetlerimiz konusunda dürüst olmamıza bağlıyordum.

Odaya geri döndüğümde, Max koltukta oturuyordu; kucağında ciltli bir kitap ve bir kâğıt parçası vardı. “İnziva programının değerlendirmesini doldurmayı unutma. James ön kapıda durmuş, erken ayrılan herkesin gitmeden önce formları teslim etmesini sağlıyor.”

Değerlendirme formunu şifonyerden alıp Max’in yanındaki koltuğa oturdum ve ilk soruyu okudum. “İnziva programı sizin ve eşinizin yakınlaşmasına yardımcı oldu mu?” Hımm. Birbirimizi öldüresiye dövmekten birkaç dakika uzakta olduğumuzu ve sonunda birbirimize akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşattığımızı düşünürsek, evet cevabını işaretleyeceğim.”

Max şiddetle karalamaya devam ederken kıkırdadı. “Ne tesadüf. Ben de yorumlar bölümüne aynısını yazdım.”

“Öyle bir şey yapmadın,” dedim, formunu okumak için eğilerek.

Max kâğıdı kaldırıp göğsüne bastırdı. “Bunlar özel bilgiler, hanımefendi. Kendi değerlendirmenizle ilgilenin.”

Gözlerimi devirdim ve soruları cevaplamaya geri döndüm.

İkimizin de işi bittiğinde, eşyalarımızı toplayıp gitmeye hazırlandık. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce odaya özlem dolu son bir bakış attım. Yolculuğumuz için birkaç kek almak üzere hızlı bir şekilde mutfığa uğradık, sonra fuayede James’le buluştuk. Bizi görür görmez elini uzattı. Değerlendirmeler en büyük önceliği idi.

“Pekâlâ, arkadaşlar,” dedi gülümseyerek, “sizi tanımak bir zevkti. Keşke birlikte biraz daha zaman geçirebilseydik ama ben-
ce ikiniz de bu deneyimden ihtiyacınız olanı aldınız.”

Max’e göz kırptım.

Dudakları seğirirken “Kesinlikle aldık,” dedi.

James eğilerek aramıza girdi. “Wanda’yla birlikte bu programı uyguladığımız uzun yıllarda, yeni bir çiftin birbirlerine bu kadar açık olmalarını nadiren gördüğümüzü itiraf etmeliyim. Bu, ilişkinizin yürümesini sağlayacak sağlam temellere sahip olduğunuzu gösteriyor.” Önce Max’in kalbini, sonra benimkini işaret etti. “Gerekli aletler orada. Şimdi tek yapmanız gereken onları kullanmak. Unutmayın, iletişim her şeydir.”

Gerçek suçluluğun ilk sancısı beni vurdu. James çok tatlı bir adamdı ve sadece daha rahat bir şekilde konaklamak için ona ilişkimiz hakkında yalan söylemiş olmamızdan nefret ediyordum. Bununla birlikte, Max ve benim dün bir atılım yaşadığımız doğrudu ve bunu bilmek, göğsüme yerleşen pişmanlık sancısını bir nebze de olsa yatıştırdı. Çantamdan bir kart çıkarıp James’e verdim. “Dinle, eğer sen ve Wanda DC’ye gelerseniz beni arayın. Bir ara sizi ögle yemeğine çıkarmayı çok isterim.”

James kartı inceledi. “Arayacağım. Oraya sadece özel durumlar için gidiyoruz, ama Wanda her zaman Kennedy Center’da gösteri izlemek için başımın etini yer. Belki bir günümüzü ayırıp gelebiliriz.”

Başımla onayladım. “Bu harika olur. Akşam yemeği için de birkaç yer tavsiye edebilirim.”

Max elimi tutum yukarı kaldırdı ve dudaklarını parmaklarının üzerinde gezdirdi. “Bebeğim, gitmemiz gerekiyor. Önümüzde uzun bir yol var ve çiçek tarlalarını son bir kez görmek istiyorum.”

Max elimi öperken yaşadığım ani şok, şaşkınlığım yüzünden gölgede kaldı. Çiftliği tekrar mı gezmek istiyordu? Bundan habirim yoktu.

“Pekâlâ, ben sizi tutmayayım,” dedi James. “Çiftliğe gitmek için mükemmel bir gün. Tohumların yetiştği yerlerin yanından geçerseniz saatlerce başka kimseyi görmezsiniz. Sabah pikniği için mükemmel bir yer.”

“Evet,” dedi Max. “Hannah fotoğraf çekmek için harika bir yer olduğundan dün bahsetmişti. Lina’nın görmek isteyeceğini düşündüm.”

Bahsetmiş miydi? Ne zaman?

James, Max’i çenesiyle selamladı. “Pekiııı.” Hayali şapkasının ucuna dokundu. “İyi eğlenceler ve iyi yolculuklar.”

Dışarıda, arabanın etrafında dolaşp onu bir anne şefkatiyle inceledim. “Bebeğim iyi.”

“Şimdilik,” dedi Max sessizce.

“Ve TJ onu yıkamış.”

Max hiç etkilenmemiş bir halde arabaya baktı. “Alabileceği tüm yardıma ihtiyacı var.”

“Tamam, bak ne diyeceğim,” dedim ona parmağımı doğrultarak, “bu araba seni eve götürüyor, bu yüzden ona nazik davranmak isteyebilirsiniz.”

Max dudaklarını sahte bir tiksintiyle kıvrarak başını iki yana salladı, ama arabaya binmeden önce onun, “Özür dilerim, muz araba,” diye fısıldadığını duydum.

Arabaya yerleştikten sonra, motoru çalıştırdım ve ellerimi direksiyona koydum. “Tamam, bahsettiğin bu büyülü yere nasıl gideceğiz?”

Max, toprak yoldaki bir yol ayrımını işaret etti; her iki yol da birbirine yakın dizilmiş ağaçlarla çevriliydi. “Şu tarafa git ve yoldan sapma. Yolu takip edersek kaybolmayız.”

“Anladım.” Benim tarafımdaki pencereyi hafifçe araladım; böylece çiftlikteki sabah saatlerinin seslerini duyabilirdik ama saçlarım bozulmazdı. Bir at kişnemesi ya da bir inek mölemesi duymayı bekledim ama çoğunlukla kuşların cıvıltısını ve uzaktaki ağır iş makinelerinin gürültüsünü duydum. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, çayırılara altın bir parıltı saçıyordu. “Çok güzel, değil mi?”

Max başını yavaşça salladı. “Daha iyi bir güne denk gelemezdik”

Bir dakikalık yolculuğun ardından, çiftlik hayvanlarını çevreleyen çitler sona erdi ve arazi, her birinde ayrı bir sebze türünün yazdığı tabelalara sahip tarlaların takip ettiği otlak ve ağaç karışımına dönüştü. “Doğru yönde gittiğimizden emim misin?”

Max’in dudaklarının kenarları yukarı kalktı. “Emin değilim, ama pencereimin dışında tüm bunlar varken nerede olduğumuz kimin umurunda.”

“Şey, benim...”

Benim umurumda olduğunu söyleyemeden önce, karşıma çıkan manzara beni tersleme yeteneğinden yoksun bıraktı. “Aman Tanrım, şuna bakar mısınız?” Sıra sıra laleler –sarı, kırmızı ve pembe– toprağın üstünde göz alabildiğine uzanıyordu. “Durabilir miyiz?”

Tepkimi incelerken yüzü yumuşayan Max, “Ben de bunu söylemeni umuyordum,” dedi.

Arabayı küçük bir açıklığa park edip aşağı indik. Lalelerin taç yapraklarına hafifçe dokunarak aralarındaki dar yollardan koşarken Max’in önüne geçtim. Kendimi dertsiz tasasız bir çocuk gibi hissettim ve dünyanın bu gizli köşesinde sonsuza dek kalabilmeyi diledim.

Max telefonuyla fotoğrafımı çekti sonra bunu, yüzümüzdeki şaşkın ifadelerle ve klişe pozlarla dolu aptalca bir fotoğraf çekimine çevirdik. Fotoğraf çekimi sona erdiğinde tekrar Max’in önüne geçip arabanın yönüne doğru koştum, ama Max çabucak yanıma gelip elimi tuttu ve bizi yavaş bir tempoyla yürüyüş çıkardı.

“Görmemi istediğin şey bu muydu?” diye sordum.

“Evet. Bir müşteri değerlendirmesinde gördüm ve seveceğini düşündüm.”

“Sevdim,” dedim, başımı omzuna yaslayarak. “Teşekkür ederim.”

Max kolunu belime dolayıp burnunu saçıma bastırdı. “Rica ederim.”

Çiftlerin yaptığını yapıyorduk; aşırı romantik filmlerdeki çiftlerin. Çiçek tarlalarında koşmak. Beraber saçma sapan fotoğraflar çekmek. El ele dolaşmak. Böyle olmamamız gerekiyordu, ama bir şekilde olmuştuk. Belli ki rotamızı düzeltmeye ihtiyacımız vardı.

Max’in kollarından sıyrıldım. “Geri dönme vakti.” Bu amaç doğrultusunda uzun adımlarla yürüyerek hiç vakit kaybetmeden arabaya ulaştım.

Ben arabaya girmeden önce Max elimden tutup beni durdurdu. “Bir dakika bekle ve arkanı dön. Bu, manzaranın tadını çıkarmak için son şansın.”

Omuzlarımı düşürerek pes ettim ve arkamı döndüm. Ben tarlaya bakarken Max yüzümü inceledi, sonra beni arabanın kaputuna doğru çekti. “Otur. Rahatla. Keyfini çıkar.”

Doğayı takdir etmek rahatsız edici bir şeymiş gibi iç geçirdim. Kıkırdayarak başını iki yana sallayan Max, beni kollarına aldı ve nazıkçe kaputun üstüne oturttu.

Gözlerindeki tahrik olmuş parıltıyla, “Öp beni,” dedi.

Bunu istesem bile yapmamalıydım. Ama bu da rota düzeltmekten sayılmaz mıydı? Burada ne yaşanırsa yaşansın, ikimize de bunun sadece seksle birlikte gelen geçici bir arkadaşlık olduğunu hatırlatacaktı. Su götürmez bir mantıkla kuşanarak, tişörtümü yukarı kaldırdım –ah, demek ki *bu yüzden* tişörtü üzerimde bırakmamı önermişti– ve ona yer açmak için bacaklarımı genişçe araladım. Boşluğu kolayca doldurdu ve avuçlarını bacaklarımın dışına koydu. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim ve başımı yana eğerek dudaklarımızı birleştirdim.

Bu öpücük farklıydı. Daha sert. Daha güçlü. İncelikten yoksun oluşunu şevkle telafi ediyordu. Sanki birbirimizin içine gir-

mek istiyormuşuz ve bu öpücük içeri girmemize izin verecek bir geçitmiş gibi, uygulamadan ziyade sonuca odaklanmıştık. Max'ın göğsünde yükselen gümbürtü, elini bacaklarımın arasına kaydırduğımda boğazından bir hırıltı olarak kaçtı.

Onun kokusunu almak ve burnumu yanağıyla çenesine sürmek için sarf ettiğim tüm çabanın arasında, “Dokun bana,” demeyi başardım.

“Kahretsin, Lina, buran çok... Sıcak,” dedi.

Sesi kısık ve pürüzlüydü, ama külotumu hızla yana çekip içime giren parmakları kararlıydı.

“Ah, evet, işte bu,” dedim. Başımı dik tutamayarak geri attım ve bacaklarımı biraz daha açtım.

Max beni defalarca okşadı; başparmağı, rahatlamama izin vermeyen ısırap verici dokunuşlarla klitorisimin üzerinden geçti. Çaresizce rahatlamaya ihtiyaç duyarak kendimi yukarı çektim ve parmaklarımı omuzlarına geçirdim; sert yumrunun üzerinde gezinen başparmağının yaşattığı hissi kovalayabilmek için elini sürdüm. Arabanın kaputu üzerinde hızla salınırken başımı omzuna yasladım.

“Seni becermek istiyorum,” diye fısıldadı. “Bu hoşuna gider miydi?”

“Keşke,” dedim iç çekerek. “Geri döner dönmez bize bir ev dolusu prezervatif alacağım.”

Max omzuma hafifçe vurunca başımı kaldırdım ve elinde bir paket –gerçek bir prezervatif paketi– tuttuğunu gördüm. Paketi elinden alıp yeni bir yaşam formuymuşçasına inceledim.

“Nereden buldun bunu?” diye sordum.

Max sırıttı. “Kolları kıllı olan adam vardı ya? Bizim grubumuzda? O ayarladı.”

“Kıllı Kolları Olan Adam bize yardım mı etti?” diye bağırdım. “Vay be!”

Max kotunun fermuarını açıp pantolonunu bacaklarından aşağı çekerken paketi yırttım. Sonra külotumu çıkarması için popomu havaya kaldırdım.

“Yaklaş bana,” dedim. “Ben takacağım.”

Kaputun ucuna doğru kaydım ve gözlerinin içine bakarak prezervatifi taktım. “Hazır mısın?”

Max dudağımı ısırdı. “O kadar hazırım ki cinsel gerginlik yüzünden yanıp tutuşabilirim.”

Onu merkezimin girişine yerleştirirken elimi aramıza soktum. “Bunun olmasını istemeyiz, değil mi?”

“Hayır, biz...”

Onu içime alırken Max kaskatı kesildi. “Kahretsin, Lina. Ben sadece... Siktir... Bu... Ben... Siktir.”

Max’i yavaşça içime alarak etrafında esnedim. Doluluk hissi sarhoş ediciydi; görme, işitme, dokunma, tat alma ve koklama duyularımı köreltirken yeni bir tanesini keskinleştiriyordu: Max duyumu. Bir adım ötede bomba patlasa muhtemelen fark etmezdim. Ama Max gözlerini bile kırpsa görmeme bile gerek kalmandan anlardım. “Çok güzel,” diye mırıldandım.

Max, elektroşokla bilincini yerine getirmişim gibi bacaklarını beline doladı ve elini kaputa vurdu. Yavaşça içime pompaladı, bir yandan sürtünmeyi test ederken diğer yandan tepkimi ölçüyordu. “Bu nasıl? İyi hissettiriyor mu?”

Doğru kelimeleri bulabilmeye odaklanabilmek için gözlerimi sıkıca kapattım. Bana mükemmel bir şekilde uyduğunu nasıl açıklardım? Bunu onunla her gün yapmak istediğimi? Ağzımın kuruduğunu, göğüslerimin ağırlaşıp sızladığını ve tüm bunlar hem çok fazla geldiği hem de hiç yeterli olmadığı için ölecekmiş gibi hissettiğimi? Bunların hiçbirini söyleyemezdim. *Hayır, hayır, hayır*. Bu yüzden, “Çok iyi. Gerçekten çok iyi,” demekle ye-

tindim. Sonra gözlerimi açtım ve tatmin olmuş gülümsemesini gördüm; yüzündeki ifade, “O kadar sıkı ki patlayabilirim,” diye eklememe neden oldu.

“Amaç da bu zaten,” dedi Max kıkırdayarak ve gözleri ciddileşerek arzuyla gölgelendi. “Peki ya bu?” Daha hızlı pompalamaya başladı; her seferinde geri çekilmeden önce kalçasını benimkine sıkıca bastırarak leğen kemiğime sürtündü.

Ağzım açık bir halde tişörtüne yapışarak, vuruşlarına karşılık verebilmek için tutunacak bir destek aradım. Ama Max’in başka planları vardı; beni nazıkçe aşağı bırakarak kaputun üzerine yatırdı. Popomu kavrayıp beni öne çekti. Kaputun ucunda sallanıyordum, ama bu pozisyon sayesinde göğsünü benimkine bastırdı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Titreyerek gözlerimi kapattım.

“Aç onları, bebeğim,” dedi. “Lütfen.”

İstemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Çoktan ona yenilmiştim. Bana bu kadar zevk verirken gözlerinin içine bakmak, bana hazırlıklı olmadığım bir şey yapacaktı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum, ama olacağını *biliyordum*. Ve bunun geri dönüşü olmayacaktı.

“Lina, bunu tek başıma yapmama izin verme,” dedi boğuk bir sesle.

‘Bunu’ derken neyi kastettiğini bilmiyordum ama sesindeki hasret görmezden gelinemezdi, bu yüzden gözlerimi açtım ve şehvet dolu bakışlarıyla karşılaştım.

“İşte buradasın,” dedi.

Ellerimi tutarak güçlü bir şekilde sıktı. Bacaklarımın arasındaki karıncalanma yoldan çıkarak, daha işimiz bitmeden Max’in bana kalp masajı yapmasını gerektirecek kadar hızlı atan kalbime doğru yol aldı. *Hayır, hayır, hayır*. Elllerinden kurtularak kıcını avuçlamayı tercih ettim. Ve bu küçük değişim *ona* bir şey yaptı.

“Kahretsin, Lina,” diye inledi. “Evet.” Göğsünü üzerimden kaldırıp elini bedenlerimizin arasına soktu ve iki parmağını klitorisimin üstüne yerleştirip ustaca hedeflenmiş dairelerle ovuşturdu.

İçimde biriken gerilimi serbest bırakma ihtiyacıyla kalçamı ona doğru bastırdım. Boşalmak için her şeyi yapardım. *Her şeyi.* “Max... Neredeyse gelmek üzereyim. Ben...”

Bedenim kaskatı kesildi. O da birden hareketsizleşti. Sonra dingin bahar havasını dolduran bir sürü anlamsız küfür ve *ah*, *Tanrım* sesleriyle birlikte üzerimde kasılıp kaldı. Kendini kaybetmiş olmasına rağmen beni unutmadı. “Boşalmanı o kadar istiyorum ki,” dedi. Kararlılıkla sertleşen bir bakışla, parmaklarını muhteşem bir ritimle hareket ettirdi ve tuzla buz oldum; altında kıvranıyor ve ben çocukken evimizin arkasındaki ormanda yaşayan tilki gibi çığlıklar atıyordum. Biri çığlıklarımı duysa Max’in beni öldürdüğünü düşünürdü. Rahatsız edici bir sesti, kulağa hiç de hoş gelmiyordu ve gerçekten utanç vericiydi. Ama sarsıntıların sonuncusu bedenimi terk ederken şunu biliyordum: Buna kesinlikle değmişti.

Max, saçımdan bir tutam alıp parmağına doladı ve dudaklarını benimkilere bastırmak için eğildi. Diliyle içeri girmek için hamle yapmadı. Ağızlarımız uzun bir randevuya çıkmış gibiydi. Güzel bir cümlenin sonuna konulan nokta gibiydi. Artık sakinleşmeliydim. Ama aksine kalbim çılgınca atıyordu. Bakışlarımı gökyüzüne sabitleyerek altında kıvrandım.

Bana baktığını hissedebiliyordum ama ona karşılık veremiyordum.

Sonunda kendini iterek arabadan kalktı ve içimden çıktı. Birkaç hışırtı oldu sonra kot pantolonunun fermuarını çektiğini duydum. Tek bir kelime etmeden tişörtümü aşağıya çekip beni oturur pozisyona getirdi. Artık ona *bakmamazlık* edemezdim. Bu kabalık olurdu.

Beni incelerken alt dudakını dişledi. Sonra arabanın kaputuna vurdu. “Bu eski muz arabayla ilgili söylediğim kötü şeyleri unut. O *ve* sen, ölmeden önce yapılacaklar listemdeki bir madenin üzerini çizmeme yardım ettiniz.” Alnıma bir öpücük kondurup bana bir mendil uzattı. “Teşekkür ederim.”

Bu, az önce yaptığımız şeyi doğru bir perspektife oturtmakta zorlanan birine söylenecek en doğru şeydi. Ama *çok yanlış* geliyordu ve bu büyük bir sorundu.

Yirmi Beşinci Bölüm

MAX

Sersemlemiş ve şaşırılmış bir halde uyandım. *Hangi cehennemdeyim?* Tek gözümü açıp gösterge paneline baktım. Ah, evet. Muz araba artık sessiz arabaydı.

Lina'yla seks yapmak enerjimi öyle tüketmişti ki her halükârda uyuyakalırdım; ama arabaya bindikten birkaç dakika sonra uyuyakalmıştım, çünkü Lina'nın iletişim eksikliğinden bunu istediği belli oluyordu.

Zamana ihtiyacı varsa istediğini alacaktı.

Bizim hakkımızda endişeleniyorsa yalnız değildi. Bu hafta sonu, ikimizin de tahmin edebileceğinden çok daha hararetli geçmişti. Ama artık DC'ye dönüyorduk ve günlük hayatın normalliği, daha önce kararlaştırdığımız sıradan ilişkiyi yeniden kurmamıza yardımcı olacaktı. Eğer Lina'yı tanıyorsam ki tanımaya başladığımı düşünüyordum, işe odaklanmak sıkıntısının bir kısmını hafifletecekti ve ona koşulsuz, geleceği olmayan bir anlaşmanın üstesinden gelebileceğimize dair güven verecekti.

Koltukta doğruldum ve emniyet kemerini düzelttim. “Uyuyakaldığım için üzgünüm. Tüm enerjimi tükettin.” *Lanet olsun. Hani işe odaklanacaktın, Max?*

Yine de Lina’nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Hiç sorun değil ve tamamen anlaşılabilir. Bazı insanlar diğerlerinden daha dayanıklıdır.” Gülümsemesini bastırmak için dudaklarını büzdü.

Cevap verme. Çok ileri gidersin sonra tekrar sessizleşir. Telefonumdaki not uygulamasını açtım ve boğazımı temizledim. “Pekâlâ, sahip olduğun belirli fikirleri ya da konseptleri konuşalım. Buraya yaptığımız yolculuk esnasında ikimiz de düşün ve iyilik perisi teması konusunda aynı fikirdeydik. Bu temayı tartışabileceğimiz senaryolar hakkında bir fikrin var mı?”

“Kaos içindeki sakin olma fikrini seviyorum,” dedi Lina. “Küçük felaketlerin içine dalıp onları çözdüğüm görüntüler tasavvur ediyorum. Müşteriler beni işe aldıklarında, benim sunduğum hizmetler olmadan kargaşa yaşanacağından endişeleniyorlar. Sanırım bunun üzerine gitmek akıllıca olur.”

Kötü bir fikir değildi ama hesaba katmadığı bir kusur vardı ve benim burada olmamın en büyük sebebi de bu tarz sorunları fark etmektir. “Farklı mekânlarda farklı tedarikçilerle çalışmaya alışsın. Ancak Cartwright’la çalışırken asıl tedarikçi otel olacak. Mekânı, yemeği, konuk odalarını, hatta masa düzenini ve çok daha fazlasını otel tedarik edecek. Rebecca’nın, otelinin kaosun merkezi olarak gösterilmesi fikrini takdir edeceğini hiç sanmıyorum, mükemmel düşün koordinatörü eninde sonunda günü kurtaracak olsa bile.”

“Hım,” dedi. “Ne demek istediğini anlıyorum. O halde biraz daha düşünmem izin ver.” Şakacı bir şekilde homurdandı. “Bazı insanlar gösteriş yapmaya ve işin erbabı olmaya bayılırlar.”

Ciddi bir şekilde işe odaklanmaya çalışsam da gülümsedim. “Bugün bir şey bulmak zorunda değiliz. Peki, ya otelin sağladığı olanaklar?”

“Ne olmuş onlara?” diye sordu.

“Onları denedin mi? Otel süitini? Restoranı? Düğüne gelen konukların düğünden önce kendilerini şımartabilecekleri spa ve masaj salonunu?”

“Geçen hafta restorana gittim,” dedi Lina. “Öğle yemeği için. Akşam yemeği için tekrar gitmem gerek. Rebecca, müsait olduğumda konaklama yerlerini gezebileceğim bir tur ayarlayacağını söyledi. Sanırım otelin iki oda arasındaki duvarı yıkıp evli çiftlere özel bir evlilik süiti oluşturmasını önermek istiyorum. Muhtemelen birden fazla. Böylece otelin bir düğün mekânı olarak markası sağlamlaşır.”

Tekrar yazmaya başlayarak başımı salladım. “Bu konuda haklısın. Bunu istek listesine ekleyebiliriz. Sunumdan önce bu odalara sahip olamayacağımız belli ama vizyonunun bir parçası olarak bu fikri öne sürmenin akıllıca olacağını düşünüyorum. Bu arada seninle birlikte gelebilirim.”

Kaşlarını çatıldığını gördüm. Belli ki bu öneriyi yeterince çaktırmadan araya sokamamıştım.

“Nereye?” diye sordu.

“Blossom’a,” dedim. “Otel restoranına. Akşam yemeği için. Demek istediğim, zaman zaman birlikte yemek yiyebilmeliyiz, değil mi?”

“Ah, elbette. İyi olur.” Birkaç saniye süren sessizlikten sonra, “Yaptığın işten zevk alıyor musun?” diye sordu.

Soru o kadar ani gelmişti ki şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Benimle akşam yemeği yeme fikrinden mi rahatsız olduğundan, yoksa genel olarak mesleki tutkularımı mı merak ettiğinden emin değildim. Her ikisi de olabilirdi.

Lina, ben cevap vermeden aceleyle açıkladı. “Sadece çok kısa bir süre önce Rebecca da bana aynı soruyu sordu ve insanların

işlerine karşı bir tutkuları olmasa da yaptıkları işte ne kadar yetenekli ve başarılı olduklarını fark ettim.”

“Sevdiğim birçok yönü var,” dedim. “Müşterilerin işleri hakkında bilgi edinmek. Pazar araştırması yapmak. Müşterinin hedeflerine ulaşmak için pazarlama stratejisi geliştirmek. İşimin bir parçası fikirler, bir parçası somut veriler. Hem yaratıcı yönümü hem de sonuçları görmesi gereken tarafımı besliyor.”

“Öyleyse *sevmediğin* yönleri neler?” diye sordu.

“Yalakalık,” dedim hızla. “Tonlarca yalakalık. Boş ve anlamsız sohbetler. Ayrıca bazen müşterilerimizin dandik işleri veya temelde berbat stratejileri oluyor; yani hiçbir pazarlama stratejisi o berbat fikri satmalarına yardımcı olamaz.”

Lina düşünceli bir şekilde başını salladı. “Annenle çalışmak nasıl bir şey?”

Duygusuz bir yüzle ona baktım. “Bir meydan okuma. İyi bir patron ama Andrew’la benim tek ve mükemmel bir insana dönüşemeyeceğimizi kabul etmekte zorlanıyor. Etrafımıza sarılmış olan baloncuktan kurtulmaya çalışıyorum ama annem her şeyin olması gerektiği gibi ilerlediğini düşünüyor.”

“Rebecca’yla olan iş,” diye gözlemde bulundu. “Sanırım kendi başına neler yapabileceğini gösterme fırsatın.”

Kesinlikle. Kendimi neden Andrew’dan ayırmak istediğimi açıklamama gerek yoktu. Beni anlıyordu. “Kesinlikle haklısın. Rebecca’yı etkileyebilirim, o zaman belki de benden hesabın lider yöneticisi olmamı ister.”

Lina bana baktı sonra gözlerini yola çevirdi. “Yani onu Andrew’un etkilediğinden daha fazla etkilersen.”

“Şey, evet. Bu kaçınılmaz bir şey. Ama şu şekilde düşün: Benimle çalışarak Andrew’a gününü gösteriyorsun.”

Lina’nın kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Bu hiçbir zaman benim hedefim olmadı. Bu senin hedefin.”

Omuz silktim. “Hedef değil. Sadece bir yan etki.”

“Saçmalık ölçerim tam aksini söylüyor.”

Lanet olsun. Beni anladığını sanmıştım. Ama belli ki anlamıyormuş. Andrew’la ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olmanın sorunu buydu. Kendi iyiliğim için onun gölgesinde yaşamaktan kaçmaya çalışırken bile onunla rekabetin içine geri çekiliyordum. Benim başarımın onun başarısız olmasını gerektirmesi benim hatam değildi. Bu konuşmanın iyi bir şekilde bitmeyebileceğinin bilinciyle ağzımı kocaman açıp kollarımı başımın üzerine kaldırarak esneme numarası yaptım. “Sanırım biraz daha kestirmem gerek. Sakıncası var mı?”

Lina başını iki yana sallarken dudaklarını büzdü. “Hiç yok. Sessizlikten hoşlandığımı biliyorsun. Ve dediğim gibi, bazı insanlar diğerlerinden daha dayanıklıdır.”

Her nasılsa fiziksel dayanıklılıktan bahsettiğini sanmıyorum, ama öyle olsa bile onaylamayı tercih ederdim.

Ve bir sorunla ulaşmak istemediğimde uyku her zaman en iyi çözümdü. Her zaman.

“Yukarı gelmek ister misin?” diye sordum. Lina cevap vermedikçe “Sadece evi görmek için,” diye ekledim.

Araba evimin önündeki caddenin ortasında park halindeydi; ev sahibi tarafından üç yaşam alanına ayrılmış olan üç katlı bir şehir eviydi ki evin ücretini karşılayabilmemin tek nedeni de buydu. En büyük dezavantajı, ev arkadaşlarımla ortak bir mutfak paylaşıyor olmamızdı. Ama genelde birbirimizin ayağına dolanmıyorduk.

Lina yüzünü buruşturdu. “Evini görmeyi çok isterdim ama DC’deki park levhalarını çok iyi bilmiyorum, bu yüzden muh-

temelen arabamı çekerler.” Ön camından caddeye baktı. “Ayrıca hiçbir yerde boş bir park alanı olduğunu sanmıyorum.”

“Pazar günleri park etmek ücretsiz ama evet, cadde dolu görünüyor.” Yolun aşağısına ve yukarısına baktım ama dolu park yerlerinden başka bir şey göremedim. İsteksizce arabadan indim; birlikte geçirdiğimiz zamanı uzatma dürtüsü beni yavaşlatıyordu. “Tamam, belki başka bir sefere deneyebiliriz...”

“Hey, Max,” dedi ev arkadaşım Jess, vücudunun yarısını ön kapıdan dışarı çıkararak. Bir DC konsey üyesinin özel kalemiydi ve neredeyse hiçbir zaman evde olmazdı. Onun hakkında bildiklerimin neredeyse hepsi buydu. “Ofise gidiyorum.” Arabaya baktı. “Arabamı çekmemi ister misiniz?”

Adamım Jess. Bir gün çok iyi dost olacağız. “Evet, bu harika olur. Teşekkürler.”

İçeri girip gözden kaybolmadan önce, “Sorun değil,” dedi.

Jess ve Lina araçlarının yerini değiştirdikten sonra, Lina beni ön girişe giden kısa basamaklara kadar takip etti.

“Mütevazı evime hoş geldin,” dedim ona. “Ben ikinci kattayım.”

“Adams Morgan’da yaşıyorsun,” dedi Lina, merdivenleri çıkmaya başlarken. “Ne kadar mütevazı olabilir ki?”

“Haklısın,” dedim arkasından.

Ellerini tırabzanın üzerinde gezdirdi. “Dinle, çok uzun kalmayacağım. Sadece hızlıca göz atacağım çünkü çok merak ediyorum, ama sonra gideceğim.”

Dairenin kapısını açmak için yanından geçtim. “Tamam, sorun değil. Senden yapmanı beklediğim de tam olarak buydu.” Gerginmiş gibi yaparak derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. “İşte geldik.”

Lina içeri girdi ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. “Vay canına. Crate&Barrel sergi salonu gibi. Bekârlara özel versiyonu.”

Lina hemen evimde en sevdiğim kısıma odaklandı: Dairenin güney cephesine bakan çıplak tuğla duvara. Üzerinde iki düzineden fazla siyah beyaz fotoğraf asılıydı. Lina arkasına dönüp bana baktı ve başparmağıyla arkasını işaret etti. “Bana bunları senin çektiğini söyleme sakın?”

Başımı iki yana salladım. “Tabii ki hayır. Sadece siyah beyaz fotoğrafların hayranıyım. Rastladıkça alıyorum. Her nedense şarap festivalleri sanat eseri satın almak için mükemmel yerler.”

Lina karşı duvara baktı ve bakışları köşedeki mini spor salonuna kaydı. “Ah, demek karnındaki o baklavaları bu şekilde elde ettin.”

Başımla onayladım. “Kişisel bir kuralım var: Televizyon izliyorsam bunu o makinenin üzerinde yaparım.”

“Ne kadar barbarca,” dedi Lina, burnunu kırıştırarak. “Ben televizyon izlerken yaptığım tek egzersiz banyoya buzdolabına gitmekten oluşuyor.” İşaret parmağını kaldırdı. “Beni eleştirmeden önce söyleyeyim; televizyon izlerken çok su içiyorum, yani aslında planımın bir parçası olarak her seferinde birkaç yüz adım atıyorum.”

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. “Tek kelime etmedim.”

“Akıllı adam.” Koridoru işaret etti. “Yatak odası mı?”

Çok basit bir soruydu, öyleyse cevabı neden boğazıma takılmıştı? *Yüce İsa. Kendine gel, Hartley.* “Evet.”

“Aklın bir yerlere kaymasın, Max. Sadece otuz yaşın altında olup da gerçekten çarşaf kullanan birkaç adamdan biri olup olmadığını görmek istiyorum.”

Bu cevabına sırtıttım. Bu kadar ukala olduğunu kim bilebilirdi ki? Bir sır paylaşacakmış gibi elimle ağzımı kapatıp kulağına eğildim. “Pısst. Hatta yatak eteğim bile var.”

Bu haberle birlikte, Lina abartılı hareketlerle yatak odamın kapısına doğru ilerledi. “Ah, işte bunu görmeliyim. Hope Elması kadar nadir olmalı.”

Eşikte durarak içeri doğru eğildi ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Onu koridordan izledim. Beni orada uyurken hayal ediyor muydu? Daha da iyisi, birlikte orada *uyumadığımızı* mı hayal ediyordu? Şınav pozisyonuna geçerek o tatlı vücuduna gömülmeye hazırlanırken, dağılmış saçları yüzüne düşmüş bir halde çarşafplarımın üzerinde uzandığını hayal edebiliyordum.

Lina yüksek sesle ellerini çırpı; bu ses, içimde yükselen yansığını birden söndürdü. *Lanet olsun.* Onunla birlikte olduğumu hayal etmeden bir yatağa bakamıyordum bile. Ben iflah olmaz bir adamdım.

“Pekâlâ, bu harikaydı,” dedi. “Gerçekten harika. Mütevazı evini görmeme izin verdiğin için teşekkürler. Çok güzel bir ev. Gerçekten çok güzel.”

Şimdiye kadar, Lina’nın bu geveze tarafını sadece tahrik olduğunda ve tahrik olmaması gerektiğini düşündüğü zamanlarda görmüştüm. Koşulsuz şartsız bir ilişkiye karar verdiğimizizi sanıyordum, ama bu sabah yaşananlarla ilgili bir şey bizi en başa döndürmüş gibi görünüyordu. Lina’nın kafasından neler geçtiğini bilmiyordum ama benimleyken rahat olmasını istiyordum ve bu, onu korkutan her şeyi çözüme kavuşturmasını beklemem anlamına geliyorsa o zaman öyle olacaktı.

“Bana kapıya kadar eşlik eder misin?” diye sordu.

Sanki başka türlü mümkün olabilirmiş gibi. *Hadi ama Bayan Santos. Umarım beni genel görgü kurallarına sahip olduğumu bilecek kadar iyi tanıyorsunuzdur.* “Elbette.”

Kapıya varmadan önce, arkasını döndü ve avcunu karnıma bastırdı. “Garip davranıyorum, değil mi? Bunu hissettin, değil mi?”

Ağzım bir serseri gibi gülümsemeye çalıştı ama Lina’yı ürkütecek bir şey yapmak istemediğim için onunla savaştım. “Bana neler olduğunu anlat.”

Lina iç çekti. “Ben sadece... Sanırım bu hafta sonu adrenalin, feromonlar ve havada-bahar-kokusu-var etkisiyle davrandım.

Ve sen beni o çiçek tarlasına götürene kadar her şey yolundaydı, ama bu çok fazla geldi. Arabaya bindikten sonra, tüm bunların etkisi geçince yaptığımız şeyin büyüklüğü kafama dank etti.”

Sadece bir her şeyden bihaber olan biri onun açıklaması karşısında şaşırırdı. Bunun ben olmadığımı memnundum. “Dürüst olayım mı? Anlamıştım zaten. Ama bunu bu kadar büyütme gerek yok, hatırladın mı? Bunu sen nasıl istersen öyle yapacağız. Her şey açık. Boş vaatler yok. Bunu olduğundan daha fazlasıymış gibi görmeye gerek yok.”

“Evet,” dedi ve arkamdaki bir yere bakarak dudaklarını bir birine bastırdı. Sonra canını sıkan şeyi üstünden atıyormuş gibi kollarını silkeledi. “Haklısın. Neyse, ben gidiyorum. Belki hafta içinde görüşürüz, ne dersin?”

Başım la onayladım. “Böyle bir şey söylemeni umuyordum.”

“Tamam,” dedi karnıma hafifçe vurarak. “İyi, güzel.” Kapıya doğru döndü, tereddüt etti ve tekrar bana döndü. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı ve sesi kuşkuluydu. “Sana hoşça kal öpücüğü verebilir miyim?”

O lanet soru. Nabızı ve parmakları vardı ve kalbimi yerinden söküp ona vermek istiyormuş gibi göğsümü deşiyordu. *Neler Oluyor.* İsteğini düşünüyormuş gibi yapmaya çalışarak yankılarımı şişirdim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. “Düşünüyorum.”

Karnımı dürtükledi. “Evet mi, hayır mı?”

Bileklerini nazikçe tutup onu kendime çektim. “Kesinlikle evet.”

Lina yanıma doğru sokuldu ve sağ elini sol elimin içine koydu. Bu, yeni evli çiftlerin ilk danslarını yaparken düzinelerce kez görmüş olduğum bir pozdu. Acaba Lina da çok sık gördüğü için taklit mi ediyordu?

“Dans mı ediyoruz?” diye sordum.

“Hayır,” dedi, parmaklarını benimkilerin arasına geçirirken. “Sadece senin yanma kıvrılmaktan hoşlanıyorum.”

Eğilip dudaklarımı alnına bastırdım. İşaretparmağını çeneme koydu ve dudaklarımızın buluşması için yüzümü kendine çevirme fırsatını hemen değerlendirdi. Onun dili yönlendirdi, benimki takip etti. Çenemi tutan o tek parmak, yanağımı okşayan beş parmağa dönüştü ve vücudumuzda temas eden birçok nokta olmasına rağmen beni titreten bir tek o eldi. Birbirimizden yavaşça ayrıldık, ikimiz de biraz sersemlemiştik ve bu kez az önce yaşananların büyüklüğü kafasına dank eden bendim. Çünkü bu hafta sonu paylaştığımız onca şeyin içinde en çok bu ânı hatırlayacaktım.

Yirmi Altıncı Bölüm

LINA

Rey heyecanla ellerini havaya kaldırdı. “Sesini aç. Sesini aç.”

Abim, uzaktan kumanda ellerinde olmadığına acayip talepkar oluyordu. Bunu bilerek, Natalia'yla birlikte cihazı onun ulaşamayacağı bir yerde tutmak için aramızda ileri geri fırlattık.

Rey kumandayı havada kapmaya çalışırken, “Arsız veletler,” diye söylendi. Sonunda, Natalia'yla maskaralık yapmaktan vazgeçip sesi açtım.

Annem ve kız kardeşlerinin paylaştığı, Silver Spring'deki küçük evin oturma odasıydık. Jaslene ve ben hariç herkes Paskalya Bayramı'na özel kıyafetler giyiyordu ve annem düzenli aralıklarla cıkcıklayarak bana kıyafetimin –krem rengi bir bluz ve boz rengi bir pantolon– iç karartıcı olduğunu hatırlatıyordu. Yalnız yaşadığı ve ailesi New York'ta olduğu için özel günleri bazen bizimle birlikte geçiren Jaslene, annemin hiddetinden muaftı, şimdilik.

Paolo, Youtube’u televizyondan açmayı başarmıştı ve Rio’nun Sambadrome geçit alanında gerçekleşen bu yılki karnaval kutlamalarının videosunu izliyorduk. Bu kutlama, düzinelerce samba okulunun dünyadaki en özenle sahnelenmiş geçit törenlerinden birini düzenlemeye yönelik kapsamlı ve önemli çabasının sonucuydu.

“Peki, bu hangi samba okulu?” diye sordu elinde *pastel de carne* tutan Jaslene. Aslında Brezilya tarzı bir etli börekti ama Brezilyalılar her şeyin büyüğünü yapmayı sevdiğinden, bu versiyon bir pizza dilimi boyutundaydı.

“Estação Primeira de Mangueira,” dedi Natalia, Paolo’nun oturduğu koltuktaki yerinden. Ellerini havaya savurdu. “Bu yılki temaları mükemmeldi ve şimdi bir kez daha şampiyon oldular.”

Tia Izabel homurdandı. “Unidos da Tijuca’nın kazanmasını istiyordum.”

Jaslene hariç herkes onu yuhaladı.

“Bekle,” dedi Jaslene kaşlarını çatarak. “Söylediğinin nesi yanlış?”

“Brezilya samba okulları aslında şehrin farklı bölgelerine bağlı kulüplerdir,” diye açıkladım. “Birçoğu için, bir samba okulu profesyonel bir spor kulübüyle aynı seviyededir. Bu nedenle bağlılık ve rekabet kaçınılmazdır.” Teyzeme şakacıktan kötü kötü baktım. “Mets hayranlarıyla dolu bir barda Phillies hayranı olduğunu söylemek gibi bir şey. Hiç akıllıca değil. Ve bu evde Mangueira hayranı olmayan herkes zanlıdır.”

Tia Izabel öfkeyle homurdanarak mutfakta anneme ve Tia Viviane’e katılırken, Natalia sırtarak bana bir beşlik çaktı.

“Bayrağa bak,” dedi Rey. “Bu bir kargaşaya neden olmuş olmalı.”

Mangueira’nın, Brezilya bayrağını, renkleri yeşil ve sarıdan, pembe, yeşil ve beyaza çevirerek Brezilya toplumunda unutulmuş olanları –yerlileri, Afrika kökenli insanları ve yoksulları– temsil etmesi için yeniden tasarlamasından bahsediyordu.

“Şu kadının kostümüne bak,” dedi Jaslene utançla kıvranarak. “Sanırım poposunda hissettiği acıları paylaşıyorum. O tür bir malzemenin orada durması mümkün değil.”

Bazılarına göre kıyafetler fazlasıyla frapandı ama bana göre kültürümüzün tuhaf bir sembolüydü ve sergiledikleri renkli ve düşündürücü gösteriye hayran kalmıştım. Karnavalı kaç kez izlemiş olursam olayım, samba okulu yarışması beni sürekli şaşırtıyordu. Gösterişli arabalar inşa ediyorlar, dudak uçuklatan kostümler tasarlıyorlar, hayranları ve yarışma jürilerini kazanmayı umdukları şarkıları ve dansları mükemmelleştiriyorlar, aylarca buna hazırlanıyorlardı. “Keşke bu yıl orada olsaydık.”

“*Talvez no próximo ano, filha,*” dedi annem, başını mutfağın minik penceresinden dışarı uzatarak.

“Ama gelecek yıl çok uzak,” dedim. “Ve her zaman düğün sezonuna hazırlandığım için mart ayında izin almak çok zor.”

Natalia uzanıp bacağıma vurdu. “Bak neyi hatırladım. Annem iş için Virginiada mahsur kaldığını söyledi. Ne oldu?”

Yüzüm ifadesizdi ama beynim tetikleydi ve midem bulanıyordu. “Arabam arıza yaptı.” Önemsemez bir tavırla el salladım. “Büyütülecek bir şey değildi. Gezeceğim düğün mekânı sadece iki kilometre uzaktaydı. Oradaki otelde kaldım.” *Fena değil, Lina. Bilgilendirici, ama kısa ve öz. Şansım varsa cevabımdan memnun kalır ve hayatına devam ederdi.*

“Max buna bayılmış olmalı,” dedi Jaslene.

Kahretsin.

Etrafımdaki ve mutfaktaki kadınlar başlarını benim olduğum tarafa çevirdiler. Aslında bu hareketlerinin ortak gücünün, az önce yanımdan esip geçen hava akımına neden olduğuna neredeyse emindim.

* (Pt.) “Belki gelecek yıl, kızım.” (ç.n.)

Yanaklarımı şişirip şakaklarıma masaj yaptım. “Gerçekten büyütülecek bir şey yok. Geceyi orada geçirdik ve ertesi sabah geri döndük.”

Ayağa kalkan Natalia, “İyi bir şekilde sonuçlanmasına sevindim,” dedi ilgisizce. “Pekâlâ, sen ve Jaslene burada olduğunuzu göre düğün için son dakika fikirleri hakkında konuşabilir miyiz?” Gözlerini iri iri açarak çaktırmadan yukarıdaki odaları işaret etti. “Bir kısmı giyeceğim gelinlikle ilgili olduğu için Paolo bu sohbete katılmayacak.”

Virginia gezisi hakkında bilgi almak için ağzımı aramayı planladığının farkında olarak gözlerimi tavana diktim. Natalia en yakın kuzenimdi ama aynı zamanda istikrarsız biriydi ve sağı solu belli olmazdı. Ayrıca ailemizin, sarhoşken aile sırlarını ifşa etme olasılığı en yüksek olan üyesiydi; bu yüzden onun yanındayken ihtiyatlı davranmak akılcıydı. Öte yandan, Jaslene ise sağduyulu biriydi ve kendisi dışında kimseyi yargılamazdı. Tek başına onun varlığı bile Natalia’yı daha akli başında biri yapıyordu, bu yüzden Jaslene’in burada olduğuna memnundum.

İç çektim. “Tamam, hadi eski yatak odana gidelim.”

Tia Viviane, “Çok uzun sürmesin,” diye seslendi arkamızdan. “Birazdan yemeğe oturacağız.”

Natalia merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Jaslene ve ben ise akli başında yetişkinler gibi normal hızda çıktık.

Yatak odasında, Natalia eski yatağının üzerine atlayarak yüzüstü uzandı ve dirseklerini yatağa dayadı. “Dökül. Ve hikâyeyi ilginçleştir.”

Jaslene çalışma masasının sandalyesine oturdu ve sadece konuşmamı bekledi. Ben kapıyı kapatamadan, Rey içeri girip duruvara yaslandı.

“Ben de dedikodu duymak istiyorum,” dedi kaşlarını oynatarak.

Ona dil çıkardım ve Natalia'nın yanında yerimi aldım. Yaşanları anlatmanın kolay bir yolu yoktu, bu yüzden ağzımı açıp en iyisi için dua ettim. "Max ve ben bir düğün mekânını kontrol etmek için Virginia'ya gittik, arabamın aküsü bitti, otelde yer yoktu, tartıştık, çiftler için inziva programı düzenleyen bir kişi bizi duydu ve bizi bu programa katılmaya davet etti, biz de kabul ettik, oteldeki tek müsait odayı alabilmek için bir çift gibi davrandık ve seks yaptık. İşte bu kadar. Olan bu." İçimdekileri sözlü olarak kustuktan sonra derin bir nefes aldım. "Ah, ayrıca geçici bir süreliğine birbirimizi görmeye devam etmeyi de kabul etmiş olabiliriz. Sorusu olan?"

Rey gözlerini devirdi. "Heteroseksüeller her şeyi gereksiz yere karmaşıklştırıyor. İyi şanslar. Prezervatif kullanın. Ben gidiyorum."

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Rey odaya hiç girmemiş gibi tartışmamıza devam ettik.

"Sevgili olarak mı?" diye sordu Jaslene.

Başımı iki yana salladım. "Ne?"

Jaslene elimi tuttu. "Yani bu geçici beraberlikte sadece birbiri-nizle mi birlikte olacaksınız? Sevgili gibi?"

Bana bakarlarken bunu düşündüm. Natalia rahatsız edecek kadar sessizdi.

Şimdi düşünüyordum da Max ve ben pek bir şey konuşmamıştık. İlişkimizin nasıl olacağındansa nasıl *olmayacağını* konuşmak yeterliydi. "Bunu konuşmadık," dedim. "Sanırım ona sormalıyım."

Natalia sırtarak, "Başka bir erkek kardeşi yoksa seçeneklerini açık tutmak isteyebilirsin," dedi.

Ona ters ters baktım. "Biliyor musun, düğün töreninin sonunda bir arı sürüsünün serbest bırakılmasını sağlayabilirim." Seçeneklerimi sıralıyormuş gibi ellerimi öne uzattım. "Kelebekler. Arılar. Aralarında hiç fark yok."

Natalia dil çıkardı. “Her neyse. Sana para ödediğimi unutma.”

“Çok, çok büyük bir indirimle; o yüzden fazla havalara girme,” dedim. “Ne kadar ekmek o kadar köfte.”

Elbette şaka yapıyordum. Natalia, normal para ödeyen müşterilerimle aynı muameleyi görüyordu. Benim için tek faydası, ona başka hiçbir müşteriye söylemeyeceğim şeyleri söyleyebilmemdi ki bu da indirimli fiyatı telafi etmek için fazlasıyla yeterliydi.

Jaslene sandalyede öne doğru kaydı. “Lina, sen ve Max’in yaptığı şey yüzünden –artık her ne yapıyorsanız– gelecek ayki sunumun etkileneceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. “Olumsuz bir şekilde mi diyorsun?”

Jaslene omuz silkti. “Bilmem. Herhangi bir şekilde.”

“Aksine yardımcı olacağınızı düşünüyorum,” dedim ona. “En başından beri anlaşmazlık içindeydik. Demek istediğim, en başından beri işbirliği yapmayacağımı iddia ettim. Ama şimdi? Şimdi ortak bir hedef uğruna birlikte çalışıyoruz. Aslında bu, işin kolay kısmı.”

“Zor kısmı nedir?” diye sordu Jaslene.

İç geçirdim. “Max ve benim kafayı yiyip bunun bir kaçamaktan çok daha fazlası olabileceğini düşünmediğimizden emin olmak.”

Jaslene kaşlarını çatı. “Ama neden olmasın? Sen ve Andrew artık birlikte değilsiniz, bu yüzden Max’le ne yaptığın onu ilgilendirmez.”

Yanılmıyordu. Andrew ve ben çok uzun zaman önce yollarımızı ayırmıştık ve bu onun seçimiydi, benim değil. Şimdiki ilişkim onu ilgilendirmemeliydi. Yine de ilişkileri zaten gergin olan iki kardeşin arasına girmeyecektim. Ayrıca eski nişanlımla ömür boyu etkileşime geçmek istemiyordum. Bu çok garip olurdu, özellikle de Max için. Tabii bir de ebeveynleri vardı. Tanrım, tüm bunlar hakkında ne derlerdi?

Natalia dramatik bir soluk verdi. “Tanrım, kayınlarınla akşam yemeklerinin nasıl olacağını hayal edebiliyor musun?”

“Kesinlikle,” dedim. “Ve Max, Andrew’un kardeşi olmasaydı bile yine de çok... Her şey olurdu. Onun yanımdayken dengem bozuluyor. Hiç yapmadığım şeyler yapıp hiç söylemediğim şeyler söylüyorum. O hayatımı birlikte geçirmeyi düşündüğüm bir adam değil sadece.”

Jaslene gözlerini kıstı. “Andrew’u istemiyorsun ama onun gibi birini istiyorsun, öyle mi?”

“Şimdi anlıyorsun,” dedim, Jaslene’è. “Mümkün olduğunca kıskırtıcı olmaktan uzak birine ihtiyacım var. Her neyse, bu konuşmanın neden bu kadar uzadığından emin değilim.”

“Ben nedenini biliyorum,” dedi Jaslene gizemli bir gülümsemeyle.

“Şu haline bir bak,” dedi Natalia, Jaslene’è. “Orada oturmuş kâhinlik yapıyorsun.”

Elimi uzatıp başımı yana eğdim. “Pekâlâ, bizimle de paylaşmak ister misin?”

Natalia’nın verdiği rolü oynayan Jaslene omuzlarını dikleştirdi ve ellerini sallayarak haşmetli bir sesle konuşmaya başladı. “Çünkü Max’le birlikte olmamanızı gerektiren tüm sebeplere rağmen, ilişkinizi bir kaçamak olarak değerlendirmenin işin ‘zor kısmı’ olacağını kendin itiraf ettin. Bu gerçeğin hatırlatılmasına daha şimdiden ihtiyaç duyman sana ne anlatıyor?”

Natalia başını yana eğip onayladı. “Haklı.”

Yataktan zıplayarak kalktım ve ellerimi pantolonumun üzerine sürttüm. “Bana dikkatli bir insan olduğumu söylüyor, hepsi bu. Bunu benden zaten bekliyor olman lazım. Pekâlâ, sanırım yemek yeme vakti geldi. Aşağıya inmeye hazır mısınız?”

Komik bir şey söylemediğimden emin olduğum halde, Natalia ve Jaslene birbirlerine sırtttılar.

Akşam yemeğine dalmaya hazırlanırken kapının zili çaldı. Ray, arkasında Marcelo'yla odaya geri döndü ve aile dostumuz, Tia Viviane'in yanındaki boş koltuğa oturdu. Omzuyla teyzemi dürttü ve teyzem de ona göz kırptı. Evet, bu ikisinin birbirlerini çıplak gördüklerinden emindim.

Yemekler elden ele dolaştı. Bu işlemin herhangi bir bölümünde tabaklar saat yönünün tersinde ilerlerse bu sadece bir tesadüftü. Feijoada'yı en son alan bendim ve beklediği gibi masadaki akbabalar, bu fasulye yemeğini en sevdiğim yemeklerden biri yapan tüm lezzetli domuz ve sığır etlerini bitirmişlerdi.

"Cidden mi, millet?" dedim, servis kaşığını iterek. "Hiç *linguiça* kalmamış." *Feijoada*, baharatlı domuz sosisi olmadan *feijoada* olmazdı, bu yüzden artık birileriyle savaşmaya hazırdım.

Sağımda oturan annem, tabağıma bir parça *linguiça* attı ve önüne gelen tabakları uzatmaya devam etti.

"*Obrigada, Mãe*," dedim.

Ara sıra da olsa Portekizce bir laf ettiğimde her zaman yaptığı gibi mutlu bir şekilde gülümsedi. "*De nada, filha*."

Yemek yerken, Marcelo bize kızının Vero Beach'teki evini anlattı. Kocaman bir evdi ve kendine ait bir süitte yaşayacaktı.

"Beni ziyarete gelebilirsin," dedi, Tia Viviane'e.

"Ya da gittikten sonra sen beni ziyarete gelebilirsin," diye cevapladı teyzem çenesini havaya kaldırarak.

"Belki de yaparım," dedi Marcelo, teyzemin omzuna yaslanarak.

"Sahilde insanları izleyen sapıklardan biri olacaksın, değil mi?" diye sordu Natalia, ona bir gülümsemeyle bakarak.

* (Pt.) "Rica ederim, kızım." (ç.n.)

Paolo inledi. “Bebeğim, yapma. Bugün Paskalya Pazarı...”

“Hayır,” dedi Marcelo, yüksek sesiyle Paolo’nun sesini bastırarak. “Kadınlar beni mayomla görünce asıl onlar *beni* dikizleyecek.” Sonra başını eğip fısıldadı. “Hem de Speedo mayo.”

Natalia parmağını ağzına sokup öğürdü; Rey rahatsız olarak ezilip büzüldü. Jaslene sadece gözlerini kırıp Marcelo’ya baktı.

Marcelo’nun yaklaşan taşınmasıyla ilgili şakalar, beni bekleyen acı sonu bir nevi de olsa hafifletmişti. Kısa bir süre sonra bir ofisim olmayacaktı ve Cartwright Hotel Grubu’ndaki işi alamazsam, işimi arabamın ön koltuğundan yürütecektim.

Sanırım bunları düşünürken yüzümü buruşturdum, çünkü Marcelo gülmeyi kesip ciddileşti.

“Yeni bir yer bulabildin mi?” diye sordu.

“Henüz değil. Ama Jaslene ve ben her gün birkaç saatimizi seçenekleri değerlendirmeye ayırıyoruz.”

“Teyzen bana yeni bir işe girmeye çalıştığını söyledi,” dedi. “Nasıl bir iş?”

Ona işi biraz anlattım ve hatta gelirimdeki potansiyel artıştan bile bahsettim.

“Ça-çing,” dedi Natalia, lokmaların arasında.

“Yani bu işi alırsan kira kontratı için endişelenmene gerek kalmayacak, öyle mi?” diye sordu Rey.

“Aynen. Üzerimdeki baskıyı hafifleteceği kesin. Ayrıca daha çok para demek.”

“Ama başka biri için çalışacaksın,” diye gözlemde bulundu Tia Viviane. “Bir başkasının sana ne yapacağını söylemesine hazır mısın? Daha çok para demek olsa bile?”

Hazır mıydım? Hem de nasıl. Kendi işime sahip olmak stresliydi –vergi dönemlerinde geceleri ter döküyordum– ve karşıma daha iyi bir fırsat çıkarsa bunu seve seve değerlendirirdim.

Ama dertlerimi anlatırsam bu kadınlar bana gülerdi. Başka bir ülkeden geliyorlardı, evlenip boşanmışlardı, İngilizce dilini öğrenmişlerdi ve kendi işlerini açmışlardı. Benim saçma Amerikan sorunlarımı dinleyecek vakitleri yoktu. Bu yüzden *Tia Viviane*'in sorusunu hafife aldım, çünkü böylesi çok daha kolaydı. “Ha. Ben bir düğün planlayıcısıyım. İnsanlar her zaman bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi *Tia Viviane*.

“Bunu sonsuza dek yapmam gerekmiyor,” diyerek lafı dolandırdım. “Bu harika bir fırsat.”

“Öyle görünüyor,” dedi *Tia Izabel* cesaret verici bir gülümsemeyle.

“Farklı seçeneklere sahip olmak kötü değildir,” diye ekledi annem.

Gerginlik beni bir kâğıt ağırlığı gibi yerimde tuttu. Benim yüzümden hayal kırıklığına uğradıklarını düşünmeden edemiyordum, özellikle de *Viviane*'in. En büyükleri oydu ve annemle *Izabel*'in en başta Amerika'ya gelebilmelerini o sağlamıştı. Engellerle karşılaşmışlar ve hepsinin üstesinden gelmişlerdi; benimkinden çok daha zorlu koşullar altında.

Gerçek şu ki başarısızlık benim için bir seçenek olmamalıydı, ama A planı ve B planı işe yaramazsa ondan nasıl kaçınacaktım? İşte o zaman içinde bulunduğum çıkmazın önemini gerçekten anladım: C planına ihtiyacım vardı, ama henüz öyle bir planım yoktu.

Yirmi Yedinci Bölüm

MAX

Çalışma haftasına, muhtemelen haftayı bitireceğim şekilde başladım: Lina'yı düşünerek.

Ona ulaşmak istiyordum ama bunu nasıl yapmam gerektiğinden emin değildim. E-posta muhtemelen fazla resmi olurdu. Mesaj çok samimi olabilirdi. Hayır, onu ofisinden aramalıyım. Böylece sohbete işle başlayabilir ve sonrasında daha kişisel bir konuyla bitirmem gerekip gerekmediğine bakabilirdim. Lina'nın iş numarasını çevirip telefonu hoparlöre aldıktan sonra, terlemiş ellerime baktım. Lanet olsun, liseye geri dönmüştüm sanki.

Neşeli bir ses cevapladı. “İyi günler, hiçbir detayın gözden kaçırılmadığı Dotting the I Do's şirketini aradınız. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ah, merhaba. Ben, Max Hartley. Lina... Carolina Santos'la görüşebilir miyim, lütfen?”

“Max, ben Jaslene, Lina'nın asistanıyım.”

“Merhaba Jaslene. Seninle daha iyi koşullar altında konuşmak çok güzel.”

Jaslene güldü. “Evet, Natalia o gün her zamanki formundaydı. Hoş karşılanmadığını hissettirdiysek özür dilerim.”

“Endişelenme. Lina’nın onu kollayan birilerine sahip olması çok iyi.”

“Evet, öyle,” dedi Jaslene. “Dinle, Lina çoktan Cartwright’a gitti. Onu orada bulabilirsin.”

“Cartwright mı?” Bir toplantıyı kaçırıp kaçırmadığımı merak ederek zihinsel takvimimi gözden geçirdim. Sonra saatimdeki takvimi kontrol ettim ki o da tüm öğleden sonra boş olduğumu gösteriyordu.

“Onunla buluşmayacak mıydın?.. Şey için... Ah, kahretsin. Boş ver, Max. Lina’nın planlarını yanlış anlamış olmalıyım.”

Yani Lina projemizle ilgili olarak otel odalarını gezmeye gitmişti ama beni kendisine katılmaya davet etmemişti. *İlginç*. “Yine de teşekkürler, Jaslene.”

“Max, bekle,” dedi, telefonu açtığından kullandığından çok daha az neşeli bir ses tonuyla.

“Evet?”

“Oraya gidersen önce onu ara. Haber vermeden birdenbire ortaya çıkma. Sana nerede olduğunu söylediğim için zaten kendimi kötü hissediyorum.”

“Söz veriyorum.”

“Bu sözünün bir anlamı olsun, tamam mı?”

“Tamamdır,” dedim telefonu kapatmadan önce.

Jaslene ve Natalia, Lina’ya son derece sadıktılar. Jaslene bunu abartısız bir şekilde gösterirken, Natalia sizi delip deşecekmiş gibi gösteriyordu. Her halükârda, bu kadınların onu korumasına memnundum. Lina izin verirse ben de onu korumak istiyordum.

Ben: Selam Lina. Cartwright'taki odaları gezmek için buluşmak isteyip istemediğini merak ediyordum. Bu hafta programım çok müsait.

Kaynaklarımı açıklamaya niyetliydim ama ucu açık soruma nasıl cevap vereceğini merak ediyordum.

Lina: Aslında şu anda Cartwright'tayım. Burada görülecek pek bir şey yok. Birkaç fotoğraf çektim ama bilgilerin çoğu otelin internet sitesinde mevcut zaten.

Ben: Belki ben senin göremediğin bir şey görürdüm. Bilirsin, bir elin nesi var iki elin sesi var.

Lina: Hımm.

Ben: Tamam, beni anladın. Sadece seni görmek istiyorum.

Lina: Buraya ne kadar hızlı gelebilirsin?

Ben: Otelin lobisindeyim. Belki bir dakika?

Lina: ???

Ben: Hâlâ sana katılmamı istiyorsan yukarı gelince açıklayacağım.

Lina: Tabii, yukarı gel. Oda 408.

Ben: Yoldayım.

Asansör düşündüğüm kadar hızlı değildi, bu yüzden oraya gitmem iki dakika sürdü. Kapıyı çaldım ve cevap vermesini beklerken saçımı düzelttim.

Lina kapıyı açtı ve içeri girmeme izin vermek için yana çekildi. "Burada üst düzey bir iş yapıyoruz. Güvenlik ekibin nerede?"

“Aşağıda bekliyorlar. Onlara hiç kimsenin yukarıya çıkmadığından emin olmalarını söyledim.” Odaya girdim ve bakışlarımı Lina’ya sabitlemeden önce etrafımı kısaca inceledim. Eteğinde minik mavi çiçekleri olan sarı bir elbise giyiyordu. Elbise bele oturuyordu ve kıvrımlı hatlarını sergiliyordu. Saçlarını salmıştı, ön taraftaki tutamlar bükülerek iki sarı tokayla geriye tutturulmuştu. Canım bir anda muzlu turta çekti. “Selam.”

“Sana da selam!” dedi gözleri parlayarak. “Beni nasıl buldun?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bak şimdi, ona kızma ama Jaslene ağzından kaçırdı ve bana burada olduğunu söyledi.” Kaşlarımı çattım. “Buraya birlikte geleceğimizi düşünüyormuş gibiydi.”

Lina pencerelere doğru döndü. “Eğer ima ettiğin buysa, senin arkandan iş çevirmiyordum.”

“Hiçbir şey ima etmiyorum. Sadece merak ediyordum. Her neyse, bir otel odasında benimle yalnız kalmaktan rahatsız oluyorsan anlarım. Söz konusu ben olduğumda iradenin sıfır olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Lina bana dönerek kaşlarını oynattı. “Bunu bir şaka olarak söylüyorsun ama bu tamamen doğru.”

“Peki, bu bir sorun mu?”

Lina burnunu kıvrıttı ve eliyle eh işte dercesine bir hareket yaptı. “Bir bakıma ama alışmaya başlıyorum.”

Bu epey büyük bir itiraftı ama fazla büyütmemem gerektiğini biliyordum. Kolumu havaya savurdum. “Pekâlâ, odayı nasıl kullanacağına dair parlak fikirler buldun mu?”

Gözleri yaramazlıkla parlayan Lina, beni incelerken iki parmağını aralık dudaklarına bastırdı. “Kesinlikle.”

Ağzım açık kaldı ve kalbim, fırtınada çarpan kepenkler gibi çarpmaya başladı. Yine de mantığın sesi olacaktım, çünkü bir gün onun iş yeri olabilecek bir yerdeydik. “Fikrine bayıldım ama bariz olan bir noktaya temas edeceğim.”

Lina yanıma yaklaştı. “Neymiş o?”

Elimi kaldırdım. “Etrafta kimin olacağını ya da Rebecca’nın çıkıp buraya gelmeyeceğini asla bilemezsin ki bu çok garip olur.”

Dean iradem olmadığını düşünüyordu. Keşke beni şimdi görebilseydi. Benimle acayip gurur duyardı.

Lina donup kaldı, başını yana eğdi ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. “Ama bir öpücükten zarar gelmez, değil mi?”

Lina harika öpücükler veriyordu, bu yüzden önerisine karşı çıkmam mümkün değildi. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kendime çektim. Kollarını hemen omuzlarıma doladı ve parmaklarını ensemdeki saçların arasına geçirdi, ayak parmakları üzerinde yükselerek başını yana doğru eğdi. Tüm bunlar, sanki beni öpmek kas hafızasının bir parçasıymış gibi, içgüdüsel görünen bir dizi hareketti.

Bu öpücük yavaş ve şefkatliydi, bu yüzden Lina’nın elleri sırtımdan aşağı kayıp kıcıma yerleştiğinde gözlerim kocaman açıldı. Ağzının içine doğru inledim ve üzerimizdeki kıyafetlerle onu tahrik etmeye yetecek kadar sürtüne yaratma olasılığına karşı koyamayarak kalçamı onunkine bastırdım.

O anda biri kapıyı çaldı ve ikimiz de donup kaldık.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Lina.

“Siktir,” diye fısıldayarak karşılık verdim.

“Lina, ben Rebecca. Merhaba demek için uğramak istedim.”

Dudakları sahte bir tiksintiyle kıvrılan Lina bana baktı. “Onu sen çağırdın.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Birbirimizi suçlayacak vaktimiz yok.”

Lina omuz silkti. “Sadece sakın ol. Burada çalışıyoruz.”

Başımı eğdim ve kocaman olmuş ereksiyonuma baktım. “Bu pek de çalışıyormuşuz izlenimi bırakmıyor. Hem üzerini kapatabileceğim bir ceketim bile yok.”

“Banyoya git,” dedi Lina. “Burada olduğunu asla tahmin edemez.”

Demek hayatım bu hale gelmişti. Artık banyolarda saklanıyordum.

Lina gözlerini kocaman açıp beni kovaladı. “Git.”

Lina kapıyı açmaya giderken, parmak ucuyla banyoya ilerledim. Mümkün olduğunca sessiz hareket ederek perdeyi açtım ve küvetin içine girdim.

“Merhaba,” dedi Lina, Rebecca’ya. “İşim neredeyse bitti.”

“Seni çalışırken rahatsız etmek istememiştim ama resepsiyondaki Bill burada olduğunu söyledi, ben de uğramaya karar verdim.”

“Ah, bu çok hoş.”

“Peki, oda hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Rebecca.

“Geniş. Kocaman. Devasa. *Etkileyici*.”

İşin doğrusunu bilmesem ereksiyonum hakkında konuştuğunu düşünürdüm.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Rebecca. “Ortalamanın üstünde olduğunu hiç fark etmemiştim.”

“Ah, evet. Evet, öyle. Aslında bunu bilmeliydim. Zamanında birkaç tane görmüştüm ama bu kesinlikle dimdik duruyor. *Farklı*. Farklı duruyor.”

Evet. Aletimden bahsediyordu. *Bravo, Lina. Bravo.*

“İşlevsel ama çekici. Ve onu kullanma şansına sahip olanlara kesinlikle zevk verecektir. Yine de en iyi yanı, hayal gücünüzü kullanırsanız önemli ölçüde genişleyecek donanıma sahip olması.”

Kesinlikle öyle, Bayan Santos.

“Pekâlâ, meraklandım,” dedi Rebecca. “Sunumunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de sabırsızlanıyorum.”

Odanın kapısı açıldı.

“Geliyor musun?” diye sordu Rebecca.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

“Ne yazık ki henüz değil,” dedi Lina. “*Ama çok yakında.*”

“Tamam, o zaman. Seni tekrar görmek çok güzeldi.”

“Evet, seni görmek de öyle.”

Kapı kapandıktan sonra on beşe kadar saydım, sonra küvetten çıkıp odaya geri döndüm.

Lina, yüzündeki şeytani sırıtişla pencerenin önünde duruyordu. “Beni çok kötü etkiliyorsun.”

Onu göğsüme çektim. Saniyeler içinde, bakışları beklentiy-le ağırlaştı.

“Yine de utanmaz davranışının sonuçları olacak,” dedim.

Cilveli bir tavırla gülümsedi. “Ah, öyle mi? Sonuçları ne zaman uygulayacaksınız?”

Geri çekilip burnunu sıktım. “*Ne yazık ki henüz değil. Ama çok yakında.*”

Lina ellerini yana indirip ayaklarını yere vurdu. “*Yakında ne zaman?*”

“Evini ne zaman göreceğim?” diye sordum.

“Davet almak için bana zarf mı atıyorsun?”

Hem de nasıl. Lina’yı kendi yatağında görseydim sonrasında hayalini kurmak çok daha kolay olurdu. Ya da külotuyla ve göğüslerini saran şeffaf bir bluzle...

“Max,” dedi sertçe.

“Soru neydi?”

Lina yanaklarını şişirdi. “Evime davet edilmek için bana zarf atıp atmadığınızı sordum.”

Elimde bir zarf varmış gibi yapıp onu kabine doğru fırlattım. “Evet, davet edilmek için kesinlikle zarf atıyorum.”

Lina elini kalbine bastırıp dudaklarını yaladı. “Öyleyse akşam yemeğine davetlisin.”

“Ne zaman?” diye sordum, bunun onun için çok önemli bir adım olduğunu bilerek.

“Cuma gününe ne dersin?” diye sordu.

Dört gün vardı. Ayağımı yere vurup bu gece gelmeyi talep etmek istedim, ama sadece birkaç dakika önce iradem için kendimi tebrik etmişken bir ikiye bölünmüş gibi görünmeden şikâyetçi olamazdım. “Cuma harika.”

“Ve sabah erken kalkmak konusunda endişelenmemize de gerek yok” –uzun bir soluk aldı– “eğer gece kalmak istersen yani. Tamamen sana kalmış. Ben yalnız uyumaya alışkınım, bu yüzden kendini mecbur hissetmemelisin. Bu sadece bir...”

Ona doğru bir adım atıp elini tuttum. “Lina, kalmayı çok isterim.”

Derin bir soluk verdi. “Tamam, harika. O zaman bir yemek randevumuz var.”

“Belki bir film de izleyebiliriz.”

“Belki,” dedi omuz silkerek. “Vakit kalırsa.”

Vakit kalırsa mı? Bu hoşuma gitmişti. “Benim yanımdayken iradenin sıfır olduğunu bildiğimize göre, ben artık gideyim.” Lina’nın yanından uzaklaşıp kapıya doğru ilerledim. Dışarı çıkmadan önce arkamı dönüp ona göz kırptım. “Cuma günü görüşürüz.”

Lanet olsun. Dört gün koca bir ömür gibi gelecekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

LINA

Gönderen: MHartley@AtlasCommunications.com

Alıcı: CSantos@DottingTheIDoscom;

KSproulAtlasCommunications.com

Tarih: 24 Nisan - 9:37

Konu: Cartwright Hotel Grubu Sunumu için Materyaller

Lina, Karen'la tanış.

Karen, Lina'yla tanış.

Lina, Karen şirketimizin grafik tasarımcısı. 14 Mayıs'ta Cartwright Hotel Grubu'na yapacağımız sunum için materyal hazırlamamıza yardım edecek. Karen'm, sahte bir internet sitesi, sosyal medya grafikleri ve herhangi bir video ögesi için görsel taslaklar hazırlayabileceğini düşünüyoruz. Senin için uygunsa haberim olsun.

Düğün ve iyilik perisi teması da mümkün, ancak hâlâ kavramsal çerçeve üzerinde çalışıyorum. Beklediğimden daha fazla zaman alıyor. Aklına bir şey gelirse, fikirlerini söylemekten çekinme.

Umarım iyisindir.

Max

24 Nisan - 09:54

Ben: İş modunda olmana bayılıyorum. Asistanın rolünü oynayabilmek için seni ofisinde ziyaret etmek istememe neden oluyor. Mükemmel emir alırım.

24 Nisan - 09:57

Max: Bu ayarlanabilir. Sana vereceğim bir sürü emir var.

24 Nisan - 09:58

Max: Benimle mesaj seksi mi yapıyorsun?

24 Nisan - 09:59

Ben: Evet.

24 Nisan - 10:00

Max: Sakin ol ahbap, heyecan yapma.

Gönderen: CSantos@DottingTheIDos.com

Alıcı: MHartley@AtlasCommunications.com;

KSproul@AtlasCommunications.com

Tarih: 24 Nisan – 10:03

Konu: Re: Cartwright Hotel Grubu Sunumu için Materyaller

Tanıştığımıza memnun oldum, Karen.

Max, belirttiğin sunum materyallerini kullanmak bana uyar ve aklıma bir şey gelirse kesinlikle sana haber vereceğim. Belki de düğün ve yılın perisi temasının beklediğinden daha fazla zaman almasının bir nedeni vardır. O konu hakkında ben de düşüneneğim. Her halükârda, neler bulduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

En iyi dileklerle,

Lina

24 Nisan - 10:09

Ben: Cuma akşamı sana yemek pişirmeyi planlıyorum. Brezilya yemeği. Herhangi bir alerjin var mı? Ya da nefret ettiğin bir yiyecek?

24 Nisan - 10:12

Max: Yiyecek alerjim yok. Yeşil bezelyeden nefret ederim. Ve bilmeni isterim ki acı biberlere karşı bir tiksinti geliştirdim. Onlara karşı tetikte olacağım. Öhöm. Herhangi bir şey getirebilir miyim?

24 Nisan - 10:13

Ben: Sugar Shoppe'dan tatlı?

24 Nisan - 10:14

Max: Tamamdır. Dört gözle bekliyorum.

24 Nisan - 10:15

Ben: Ben de öyle.

Ben *empadão*'yu fırından çıkarırken zil çaldı. Tarifin üstesinden gelmeye çalışmıştım ama turtanın kararmış yüzeyi ve yanmış hamurunun keskin kokusu, üstesinden gelinenin ben olduğumu kanıtlıyordu.

Sadece yirmi saniye içinde bir yıla yetecek kadar küfür mırıldanarak, fırın tepsisini ocağın üstüne koyup tutacakları etrafa fırlattım. Menüde artık sadece yeşil salata ve kavrulmuş havuç vardı. Görünüşe göre yemeğe Peter Rabbit'i bekliyordum.

Diyafona gereğinden fazla kuvvetle bastım. “Evet?”

“Lina, ben Max.”

“Selam.” Mümkün olduğunca neşeli bir sesle konuşmaya çalıştım. “Gelebilmene çok sevindim. Yukarı gel.” Sonra onu içeri aldım.

Mutfağımın ne halde olduğunu hatırlayarak kapıya koştum ve onu sonuna kadar açtım. Max elindeki pastane kutusuyla asansörden indiğinde, daireyi havalandırmak için kapıyı ileri geri sallıyordum. Koyu renk kot pantolonunu ve beyaz gömleğini inceleyerek bakışlarımı bir süre üzerinde gezdirdim. İster günlük ister iş kıyafetleri içinde olsun, kişisel tarzıyla her zaman rahat görünüyordu; hiçbir zaman çok fazla uğraşıyormuş gibi görünmüyordu. *Gördüklerim hoşuma gitti.*

Kapıya yaklaşan Max’in kaşları havaya kalktı. “Teknik sorunlar mı?”

“En hafif deyiimiyle öyle.” Max yanıma ulaştığında başımı göğsüne dayadım. “Akşam yemeğini mahvettim.”

Boştaki eliyle saçlarımı tutup omzuma itti ki bu da her zamanki saklanma yerimi bozmuş oldu. “Akşam yemeği sadece seninle birlikte olamasaydım mahvolurdu.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimden kalpler çıkmaması için büyük bir çaba sarf ediyordum ama muhtemelen o emoji’nin vücut bulmuş hali gibiydim. “Ayy, çok tatlısın. Ama yine de akşam yemeğinde ne olduğunu görene kadar bu söylediğini unutmamamı öneririm.”

Ayrıca ona bu tatlı cümleleri bir kaçamak için boşa heba etmemesini de söylemeliydim, ama kendimi onun mükemmel konuşmalarından mahrum edemeyecektim. Onun belki de bunun koşulsuz şartsız bir ilişki olduğunu hatırlamaya ihtiyacı yoktu ama benim vardı. *Kendime not: Max’le uzun vadeli bir gelecek kurmak gibi saçma fikirlere kapılma.*

Max peşimden içeriye girdi, elindeki kutuyu mutfak tezgâhına bıraktı ve etrafı inceledi. Yönetim buna açık plan tasarım di-yordu. Ama aslında duvar örmemek için bedavaya kaçmışlardı.

“Vay canına,” dedi kendi etrafında dönerek. “Crate&Barrel tarzı oturma odam yüzünden benimle alay ettin. Şimdi ben de seninkiyle alay edebileceğim. Bu mumlar sana yetiyor mu, Lina?” Ellerini ileri geri salladı. “Saksılar, pelüş yastıklar ve duvar halıları, aman Tanrım!”

Onu şakacı bir tavırla mutfığa doğru ittim. “Ne kadar kaba-sın. Konukların yorum yapmaması gerek... Şimdi susuyorum.”

“Akıllı kadın,” dedi göz kırparak. Ocağa baktı ve *empadão*’yu işaret etti. “Hasta bu mu?”

Puflayarak güldüm. “Evet.”

Max elini çenesinin altına koyarak ocağa doğru ilerledi, sonra ciddi bir tavırla başını salladı. “Bunun ne olması gerekiyordu?”

“*Empadão de frango*. Temelde bir Brezilya turtası. Üzerindeki kabuk bol yağlı ve çıtır çıtır olur. İçindeki tavuk ve sebze sulu olur ve mükemmel bir şekilde çeşnilendirilir. Ama maalesef bi-zim elimizde bu ucube var.”

“Onu saklamanın bir nedeni var mı?” diye sordu Max.

“Sadece annemin yaptığı yemeklerin tarifini değiştirip yeni-den yapmamam gerektiğini hatırlamak için. Aksi takdirde ha-yır.” En ufak bir duygusallaşma anında bile düşmekle tehdit eden gözyaşlarımla mücadele ederek sert bir nefes verdim. “Kahrolası bir turta bile yapamıyorum.”

Max tek kaşını kaldırdı. “Hey, hey. *Nailed It!* programının bir bö-lümünü izlersen yalnız olmadığını göreceksin. Bu sadece bir turta.”

Mutfak adasının önündeki tabureye oturdum. “Sadece bir turta değil, Max. Özel bir akşam yemeği hazırlamak istedim. Kendi kültürümden bir şeyler paylaşmak istedim. Açıkçası pek

de iyi gitmedi. Basit bir tarifi bile uygulayamazsam aile geleneklerini nasıl aktaracağımı bilmiyorum.”

Max yanımdaki tabureye oturdu ve ellerini tezgâhın üzerinde birleştirdi. “Annenin mi?”

Başımı kaldırdım. “Ne?”

“Tarif,” dedi. “Annenin mi?”

“Tanrım, hayır. Annem hiçbir şeyi yazmaz. Öğrenmenin en iyi yolunun izlemek ve yardım etmek olduğunu söylüyor. Ona nasıl bu kadar kolay geldiğini anlamıyorum. Bir şeyden –un, domates, sarımsak, herhangi bir şey– ne kadar eklemem gerektiğini soruyorum ve bana ‘biraz bundan, biraz da şundan’ diye cevap veriyor.” Ona döndüm. “Max, annemin ölçü kapları bile yok.”

Çoğu insan bu gerçeğe gülüp geçebilirdi ama bunun gibi zamanlarda annemin tarifini yazılı olarak istiyordum ve tarifte çeyrek fincan yağ gibi şeyler yazmasını istiyordum – *eh, tam olarak şu kadar, filha* gibi şeyler değil.

“Belki de onu senin yönteminle yapmaya zorlamalısın. Mesela bir gün ölçü kapları ve bir not defteriyle yanına git. ‘Biraz bundan’ dediğinde, ‘ölçü kabını kullanarak göster’ de. Sonra gelip burada çalışabilmek için her adımı not al.”

Bunun nasıl olacağını hayal ederek başımı ona doğru eğdim. “Biliyor musun, bu hiç de kötü bir fikir değil. Hatta belki onu yemek yaparken kayda alabilirim. Gelecek nesillerin iyiliği için görsel bir şeye sahip olmak güzel olabilir.” En ufak şeylerin bile beni nasıl altüst ettiğini ele verdiğim için kendime kızarak gözlerimi kapattım. Biz konuşurken, Max bu yemeğe geldiği için pişman olmalıydı. Son birkaç dakikayı tek bir hareketle silebilecekmişim gibi ellerimi salladım. “Her neyse, bu kadar yeter. Buraya bu saçmalıklar hakkında konuşmamı dinlemeye gelmedin.”

Max bedenini yana çevirerek ayağını taburemin alt basamağına koydu ve çenemi tutup yüzümü nazikçe kendine çevirdi. Ona bakmak için vücudumu döndürdüm.

“Buraya seninle vakit geçirmeye geldim,” dedi, “ve bu, seni rahatsız eden bir şey hakkında konuşmamız anlamına geliyorsa bana uyar. İlişkimizin ciddi olmaması seni bir insan olarak önemsemediğim anlamına gelmiyor. Bu imkânsız olurdu. Ve senin için de imkânsız olacağından şüpheleniyorum. Demek istediğim, seni rahatsız eden bir şeyi hiç kimseyle paylaşmadığın hissine kapılıyorum.” Yanağını okşayıp alnından öptü. “Yani diğer herkesten daha fazlası olmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Kalbinizin, göğsünüzün içinde genişlemesi mümkün müydü? Anatomi hakkında bu soruya kesin bir cevap verecek kadar bilgim yoktu. Ama Max’in oraya yerleşmesini istemesem bile kalbim, Max’in içeri girmesi için yer açıyormuş gibi görünüyordu. *Pekâlâ, kalp, bunun olmasını istemeyiz.* Belli ki ikimizin de neden burada olduğumuzu hatırlamamız gerekiyordu.

Max’in elinden tutup öne doğru eğildim ve boynunu öpüp, burnumu tenine gömerek onu derin derin soludum. Toprak ve narenciye gibi kokuyordu, birisi ağaçtan düşen portakal topraktan alıp oracıkta paketlenmiş gibiydi. “Salata bekleyebilir ve havuçlar da ısıtılabilir. Esas olaya geçmek ister misin? Duruma özel olarak etek bile giydim.”

Davetimi değerlendiren Max’in gözleri karardı. “Esas olay akşam yemeği değil miydi?”

Esas olay akşam yemeği *olamazdı*. Kaçamakların olayı bu değildi. Sorusunu cevaplamak yerine tabureden kalktım ve ellerini çekıştirdim. “Benimle gel.”

Max isteksizce ayağa kalktı, bakışları ocağın üstünde duran mahvolmuş turtaya döndü. Ağzını açtı, kapattı, sonra tekrar açtı. Söyleyeceği şey her ne ise, şimdi ahlaksızca kıvrılan dudaklarının arkasına gizlenmişti. “Bunda ciddisin, değil mi?”

Onu yatak odama götürürken başımla onayladım. “Kesinlikle.”

Eşiği geçtiğimizde Max, “Daha çok yastık ve mum, anlıyorum,” dedi ve bunun için kıcına bir şaplak yemeyi hak etti.

Bana dönüp elini havaya kaldırdı. “Dinle, kışıma dokunmak için can attığını biliyorum ama bunu meşru göstermek için odanın durumu hakkında yerinde bir tespit yaptım diye beni cezalandırıyormuş gibi davranmana gerek yok.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Crate&Barrel’den bahsettiğinde seni gerçekten incittim, ha?”

Max ellerini göğsüne koyup çenesini kaldırdı. “Belki. Sadece, annem oradan alışveriş yapar ve ben hep onun tarzının... Benimkine benzemediğini düşünmüşümdür.”

“Ayy, sana kendini kötü hissettirmek istememiştim. Söylediklerimi unut.” Tantana yapmadan, kısa kollu bluzumu başımın üzerinden çekip çıkardım ve yere fırlattım. “Hafızamı kaybetmemeye yardım eder misin?”

Son derece kullanışsız, pudra mavisi bir sutyenle karşınsında duruyordum. Yarım cup sutyenler, göğüslerimi bir tabakta sunuyormuş gibi göstermekten başka bir işe yaramıyordu. Ben buna kozmetik donanım diyordum; yalnızca, bir, göğüs dekoltemi güzelleştirmek ve iki, çıkarılmak için yapılmış bir kumaş parçasıydı.

Max iki parmağını dudaklarına götürüp yavaş bir nefes aldı. “Sen kimsin? Ben neredeyim? Hangi yıldayız?”

Ellerimi göğsüne koyup öne adım attım ve onu dizlerinin arkası yatağa değene ve yatağın üzerine düşene kadar geri çekilmeye zorladım. Bir olimpiyat şampiyonunun hızı ve becerisiyle üzerine çıktım. Bu arada o da sutyenimin ön tokasını açmakla uğraşıyordu.

“Yardıma ihtiyacın var mı, ortak?” diye sordum.

Max dişlerini gıcırdattı. “Anahtarsız kilit açmak gibi. Çengelli iğnen falan var mı? Ya da kredi kartın?”

Elini tokatlayarak önümden çektim. “Bana bırak. İzle ve öğren. Bak, tokayı dışa doğru çekip yukarı kaldırman lazım.”

Max'in ağız açık kaldı. "Dâhice."

Birlikte bu kadar rahat olmamızı seviyordum. Ne düşündüğünü tahmin etmek zorunda kalmamayı seviyordum. Sadece uyumluyduk. Aramızda yalan dolan yoktu. Sadece birbirinden zevk alan iki kişiydik – yatakta ve yatak dışında.

Max ellerini kaldırdı. "Müsaade eder misin?"

Başımla onayladım; ellerini askıların altına sokup sutyenimi çıkardı.

"Ve bunlar çok güzel," dedi.

"Devam et. Dokun onlara. İsteddiğini biliyorsun."

Göğüslerimi avuçladı, beni okşarken parmak uçları tenime hafifçe sürtündü. Tepkimi ölçmek için başını kaldırdı. Ama yüzüm, hikâyenin sadece bir kısmını anlatabilirdi. Hareketsiz kalmayı başaramayarak kalçasının üzerinde utanmadan salındım. İşleri hızlandırmak istiyordum çünkü bitiş çizgisinin yakınında beni neyin beklediğini biliyordum. Başparmakları meme uçlarına değdiğinde, öne düşerek kalçamı ileri ittim.

"Prezervatif alabilir miyim?" diye sordum. "Lütfen?" Sesim kısık ve talepkardı. İhtiyaç doluydu.

Max başını salladı, ağız açıldı ama tek bir kelime bile çıkmadı.

Yataktan dışarı fırladım ve şifonyerin üzerindeki kâsedan bir prezervatif aldım. Paketi yatağa atıp eteğimle külotumu çıkardım ve Max'in kot pantolonuna yapıştım. Güvenilir yardımcım Max, gömleğinin düğmelerini açtı ve ben işimi bitirmeden önce gömleğini çıkardı.

"Hızlısın," dedim, giysilerini çıkarması için ona yer açmak üzere geri çekilirken.

"Sabırsızım."

Max, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmaya yetecek kadar bir süre yataktan kalktı ve her ikisini de yatağın yan tarafını tek-

meledi. Elini penisinin üzerine yerleştirip kendini yavaşça okşadığında, bakışlarımız birbirine kilitlendi. *Aman Tanrım*. Kendime ait bir sauna tarafından yutulmuş gibi, içimden yükselen ısı kollarıma, dizlerimin arkasına ve bacaklarımla arasındaki hassas tene yayıldı. Bacaklarımı titriyordu ve başım dönüyordu. Titreyen ellerle, arkamdaki şifonyere tutunmak için uzandım. Max kendine dokunurken dikkatle beni izliyor, ona zevk verenin ben olduğumu hayal etmeyi kolaylaştırıyordu.

Beni izleyerek kendini okşamaya devam ederken, boştaki elini yana kaydırđı ve parmaklarıyla prezervatifi bulana kadar yatağın üzerinde gezdirdi. Paketi dişleriyle yırtıp açtı; hareketin şiddeti sanki onun adına konuşuyordu, sanki *'bana yaptığın bu işte'* diyordu.

Bakışlarını yüzümden bir saniye bile ayırmadan, sadece dokunma hissiyle prezervatifi taktı. Onu izledim, nefes aldığımın emin olmak için dudaklarımı araladım ve destek almak için şifonyere tutundum.

"Beni, benim seni istediğim kadar isteyip istemediğini merak ediyorum," dedi.

İhtiyacının şiddetini bilmiyordum. Beynini sulandıran ve her yerini sızlatan bir dereceye uzanıyorsa o zaman cevap evet idi. "Kaba bir tahminde bulunup istediğimi söyleyeceğim."

"O zaman buraya gel ve istediğini al."

Omuzlarımı dikleştirip yatağın doğru yürüdüm ve vücuduna ulaşacak kadar yaklaştığımın ellerimi ileri uzattım. Max ellerimi tuttu ve üzerine oturabilmem için beni yukarı çekti. Pensinin üzerine yerleşirken, vücudumu kullanarak onunla flört ettim ve bedenlerimizi aynı hizaya getirerek onu içime aldım.

"Max," dedim gözlerimi sıkıca kapatarak.

Müthiş bir uyum içindeydik. Birkaç saniye boyunca kıpırdamadan oturdum, sadece onun etrafında esnemenin nasıl bir şey

olduğunu deneyimledim. Sonra kadınlığımı kasarak üzerinde yükseldim ve sürtünmenin yarattığı hissin keyfini çıkardım.

Max boğuk bir sesle adımı söyledi ve popomu kavrayarak hamlelerime karşılık verdi. “Bunu sonsuza dek yapabilir miyiz?”

Gözlerim kocaman açıldı. İrileşmiş gözlerine bakılırsa, bu sorunun onu da irkilttiğini söyleyebilirdim. Güvenilmez beynimde kök salmaya çalışan düşünceler yerine vücudumdaki karıncalanmaya odaklanarak kalçamı daha hızlı hareket ettirdim. Max parmaklarını sırtımdan yukarıya kaydırarak omuzlarımı okşadı ve tekrar meme uçlarıma döndü. Dokunuşu, bacaklarımın arasındaki nabızı artıran minik kıvılcımlar yaratıyordu. Tembel, ah-laksız ve nefis bir işkenceydi. Ben ne kadar hızlı hoplarsam, o o kadar yavaş hareket ediyordu; sanki her şeyin her zaman benim kontrolümde olmadığını göstermek istiyormuş gibiydi.

“Boşalmam gerek,” dedim nefes nefese.

“Ve bunu yapacaksın,” dedi, benimki kadar boğuk bir sesle. “Bana bak, Lina.”

Bakışlarımı omzunun arkasındaki noktadan çekip tekrar yüzüne çevirdim ve ona odaklanabilmek için yavaşladım. “Buradayım.”

“Öyle misin gerçekten?” diye sordu. “Olması gerektiğini düşündüğün her şeyi bırakıp sadece hisset. Sana söz veriyorum, hemen yanında olacağım.”

Ona kolayca âşık olabilirdim. Gözlerimden çıkan kalpler ve göğsümden saçılan parıltıyla kendimi gülünç duruma düşürebilirdim. Pek çok nedenden ötürü, Max benim için *o kişi* olmamalıydı. Bir labirentte sıkışıp kalmıştım, ne tarafa gideceğimi bilmiyordum ama uzaklarda bir yerde Max’in sesi beni çağırıyordu ve o sesin beni nereye götüreceğini bilmememe rağmen yine de onu takip ediyordum. Sadece hissetmek mi? Bunu yapabiliirdim. Onunla mıydım? Evet, olmak istiyordum. Bu yüzden başımı salladım.

Max, gözlerindeki muzaffer parıltıyla gövdeyi kendine çekti ve yüzünü göğüslerimin arasına bastırdı. Birkaç dakika boyunca birlikte salınmaya devam ettik; kesik nefeslerimiz ve birbirine çarpan bacaklarımız odadaki tek sestti. Geri çekilerek dudaklarını aradım ve onunkileri de en az benimkiler kadar hevesli buldum.

Tüm bunlar yaşanırken, onu sertçe sürdüm; nefes almak için sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, orgazmımın yakın olup olmadığını anlamak için çenemi öpücöklere boğdu. “Lina, bebeğim... Sen... Yakın mısın?”

“Evet,” demeyi zar zor başarabildim.

Başımı dik tutmakta zorlanıyordum. Bedenimde dolaşan zevk, beni bu âna bağlayan ve başka hiçbir şeye yer bırakmayan bir çapa gibiydi. “Max, parmaklarına ihtiyacım var.”

Kulağıma doğru hırslayarak elini aramıza kaydırđı ve başparmağıyla klitorisimi okşadı.

“İşte bu, evet,” dedim, üzerinde gidip gelmeye devam ederken.

Max bana baktı, baygın bakışları ve şişmiş dudakları onun da en az benim kadar sabırsızlandığını söylüyordu. “Etrafımı iyice sar, bebeğim. Sımsıkı sar.” İhtiyaçla dolu sesi, benim ihtiyacımı da köröklledi.

Penisinin etrafında kasılırken, Max’in parmakları klitorisimde muhteşem bir açı yakalayınca kadar üzerimde dolaştı. Yanıt olarak yapabileceğim tek şey, onu kendime çekim adını söylemekti. “Max... Max... Evet, tam orası, Max.”

“Tanrım,” dedi huşu içinde. “Birlikte bu kadar iyi hissettiğimize inanamıyorum, bebeğim. Bunu tekrar tekrar yapmayı nasıl istemezsin?”

Gitgide yükselerek ulaşabileceğim bir noktaya gelen orgazmı yakalamaya çalışarak kendimi iyice kastım. Max, orta ve işaret-parmaklarını kullanarak sert yumrumun etrafında daireler çiz-

diğinde, tüm sinir uçlarım aynı anda patlayan milyarlarca havai fişek gibi içimden akan sürekli bir zevk döngüsüyle birbirine karıştı. Max'in adını haykırarak sallandım, titredim ve kıvrandım; istesem bile kontrol edemeyeceğim bir titreşim ve hareket yığınınına dönüştüm.

Minik artçı şoklar yaşayarak dakikalar gibi gelen bir süre boyunca titredim ve sonunda zar zor da olsa bilincimi geri kazandığımda, Max'in de beni sıkıca sararak içime girip çıkmaya devam ederken titrediğini fark ettim. "Kahretsin, Lina. Evet, evet, siktir, evet." Bir anda hareketsizleşti sonra uzun bir inilti çıkararak geriye düştü.

Kalp atışlarımız düzene girdiğinde, alnına yumuşak bir öpücük kondurarak gülümsedim.

"Komik olan nedir?" diye sorarken sıcak nefesi boynumu okşadı.

"Çok edebi bir ikili olduğumuzu düşünüyordum. Ağzımızdan çıkan tüm *evetler* ve *siktirler*, kelime dağarcığımızın ne kadar geniş olduğunu kanıtlıyor."

"Geniş bir menzile sahip olmak önemlidir," dedi gülerek, "her neyse, bedenlerimiz kendilerine has bir dille iletişim kuruyor. Bu bana yeter. Sence?"

Daha fazlasını yapamayacağım için onun sözlerini tekrarladım. "Evet, bana da yeter."

Artık doğru düzgün düşünebilme yeteneğimi geri kazandığım için, 'esas olaya' geçmemizin asıl amacının bize –yani çoğunlukla bana– sadece bir kaçamak yaşadığımızı hatırlatmak olduğunu hatırladım. Ama kollarımı onun bedenine dolarken, bu amaca ulaşmanın yakınından bile geçmediğimi kendime itiraf ettim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

MAX

Sabah ereksiyonuma bastırarak Lina'nın poposunu hissetmek şimdiye kadarki en sevdiğim uyandırma çağrısıydı. Saçlarındaki şeftali kokusuna çekilerek kolumu beline sardım ve bedenine yaklaşarak kokusunu içime çektim. Lina inleyerek bedenime sokuldu.

Nereye gittiğimizi ya da herhangi bir yere gidip gitmediğimizi bilmiyordum ama sanırım en iyi yol, kendi tavsiyemi dinlemek ve *ne olması gerektiği* yerine *ne olduğuna* odaklanmaktı. Çünkü abimin neredeyse evleneceği kadınla yatıyordum ve şu anki durumumu değiştirmeye hiç niyetim yoktu.

Lina kollarını uzatıp gerinerek mutlu bir şekilde iç çekti.

"Günaydın," dedim kulağına.

Arkasına uzanıp çenemi okşadı. "Sana da günaydın." Sonra başını kaldırdı. "Ah. Yatakta neden bir ağaç dalı var?"

"Ne?"

Kaşlarını çatarak oturdu ve örtülerin arasına uzanarak dikkatini dağıtan şeyi aradı. Ta ki penisimi tutana kadar. “Ah. Üzgünüm. Bunu bir dal zannettim. Bahçeyle uğraşırken üzerime bir şey takılmış olabileceğini düşündüm. Boş ver.”

Dudaklarım keyifle kıvrılmış haldeyken birkaç saniye boyunca hiçbir şey yapmadım, sonra Lina’nın üzerine atlayıp çıgıllıkları arasında onunla güreştim. Sonunda onu yatırmayı başardım ve ‘dalımı’ bacalarının arasına bastırdım.

Kendinden son derece memnun görünen Lina, yaramazlıkla parlayan gözlerle sırttı.

“Gıdıklanır mısın?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hiç gıdıklanmam.”

Lina’nın gözleri omzumun üstündeki bir noktaya kayarken onu sessizce izledim. Bu onun yalan söyleme bakışıydı ve artık ona kanmayacaktım. “Pekâlâ, madem öyle, o halde buna aldırmazsın.” Hırlayarak örtülerin altına daldım ve bacalarının arkasıyla belinin yanlarını gıdıkladım. Lina çıgıllık atarak yabani bir at gibi karşı geldi ve saniyeler içinde beni üstünden attı.

Yatağa uzanıp tavanı seyrettim; yüzümde şapşalca denebilecek bir gülümseme vardı. Bana kalsa bu güzel hislerle beslenerek tüm günü birlikte geçirirdik. Ama bu sadece bana bağlı değildi ve Lina ilişkimiz konusunda hâlâ ürkekti. Belki de onu endişelendirmeden bugüne devam etmenin bir yolunu bulabilirdim. Lina’yı tanıdığımdan, işi devreye girerse her şeyi kabul edeceğinden emindim. “Bu akşam yemeğe çıkalım. Blossom’da.” Yana döndüm ve önerim üzerine gözlerinin nasıl irileştiğini gördüm. “Sunuma iki hafta kaldı, bu yüzden otel restoranını nasıl ön plana çıkaracağımıza dair bir şeyler bulmaya başlamalıyız.”

Lina oturdu ve saçlarını kulağının arkasına yerleştirdi. “Evet, hatırlatma için teşekkürler. Önceliğimiz sunum *olmalı*.” Derin bir soluk vererek gözlerini devirdi. “Ama bugün yapacak bir sürü işim var. Orada buluşmak ister misin?”

“Gelip seni alabilirim.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sorun değil. Muhtemelen şehrin o tarafına yakın olacağım, bu yüzden doğrudan Blossom’a gelmek benim için daha kolay olur.”

Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, tamam. “Bana uyar. Zaten benim de halletmem gereken işlerim var.” Eğilip yanağından öptüm. “Harika zaman geçirdim. Banyonu kullandıktan sonra seni rahat bırakacağım.”

İlişkimizi sıradan tutmak istediği için onu suçladığımı söyleyemezdim ama bir yanımda, bunun için neden bu kadar çok çaba sarf ettiğini merak ediyordu. Belki de uzak durma ihtiyacı, bizi ilk başta bir araya getiren itme ve çekmenin bir belirtisiydi. Belki de biz böyleydik. Bildiğim tek şey, benden şüphe ettiğinde çok sevimli oluyordu. Yoksa ben mi ondan şüphe ediyordum? Bugün yapması gereken bir sürü işi olabilirdi ve belki de ben sadece hayatındaki yerimden emin değildim. *Tanrım.*

Lina omuzlarını düşürdü, muhtemelen daha fazla seks yapmak için ısrar etmememe şaşırmişti. “Ah. Tamam, evet. Saat altıya rezervasyon yaptırmama ne dersin?”

Ayağa kalkıp gerindim. “Mükemmel.”

Peki, daha mükemmel olan neydi? Lina’nın dengesini bozmak. Çünkü bu işte yalnız olmak istemiyordum. *Senden Hoşlanıyorum ve Bu Konuda Ne Yapacağımı Bilmiyorum Kulübü’ne hoş geldiniz, Bayan Santos. Biz de sizi bekliyorduk.*

“Blossom’a hoş geldiniz millet. Benim adım Camille ve bu akşamki servislerinizi ben yapacağım. Daha önce bizimle yemek yemiş miydiniz?”

Lina başıyla onayladı. “Ama sadece öğle yemeği. Menüden başka bir şey denemeyi dört gözle bekliyorum.”

Camille gülümsedi. “Mükemmel. Sizi tekrar ağırladığımıza sevindik. Sadece buradaki beyefendiye açıklamak için” –bana döndü– “bir şeye ihtiyacınız olduğunda ya da hesabı getirmem çok uzun sürdüğünde, bu kattaki herhangi bir personel size yardımcı olabilir.” Masaya doğru eğilerek sesini alçalttı. “Sonuncusu asla olmaz.”

Başka bir garson gelip su bardaklarımızı doldurdu ve bir diğeri de masamızın ortasına bir ekmek sepeti bıraktı.

Camille, her birimize bir parça kâğıt uzattı. “Ve bu bizim tadım menümüz. Şu anda çok popüler. Gözden geçirme şansını bulduğunuzda sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım. Bu arada, bir kokteyle servisinize başlayabilir miyim?”

Lina, Nar Martini sipariş etti. Ben ise bir Tom Collins.

Camille gittikten sonra, Lina bana bir sır vermek istiyormuş gibi öne eğildi. “Martini’yi denemek için sabırsızlanıyordum. Öğle yemeği için geldiğimde menüde gördüm ama öğleden sonraki görüşme esnasında çakırkeyif olma riskine girmek istemedim.”

“Benim yanımda çakırkeyif olabilirsin. Bu eğlenceli olur.”

Lina menüyü açarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ona bakmadan duramıyordum. Giydiği sade elbise kıvrımlarını sarıyordu ve koyu kırmızı rengi, parlak tenini vurguluyordu. Saçları bukleler halinde omzuna dökülüyordu ve başının yanına taktığı altın bir toka saçlarının bir kısmını yerinde tutmaya yardımcı oluyordu.

Menünün üzerinden bakışlarımla buluştu. Koltuğumda doğruldum.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Doğrusu ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Menüye gelince, henüz bakmamıştım bile.

“Paella yemeyi düşünüyordum,” dedi. “Tavşan, domuz eti, pirinç, sucuk, *leziz* – malzeme listesi uzayıp gidiyor. Ama iki kişilik. Paylaşmak ister misin?”

Menüyü bir kenara bıraktım. “Yemeğine ortak olmayı çok isterim.” Restoranın ana yemek bölümünü gözden geçirerek dekoru inceledim. “Peki, restoranın tasarımı hakkında ne düşünüyorsun?”

Lina menüyü masaya bıraktı ve arkamdaki alanı incelemeden önce koltuğunda bir sağa bir sola döndü. “Gri renkli eskitilmiş lambri duvarları sevdim. Ve apliklerin altındaki kır çiçekleri, restoranın adıyla dekorunu birbirine bağlamak için mükemmel bir dokunuş. Düşündüğümünden daha karanlık, ama samimi. Neredeyse süslü bir çiftlik evi gibi.” Bakışları masanın ortasına odaklandı. “Bir mumu cam kavanozun içine koyup onu bir tepsinin üzerine yerleştirmek tam da odanın ihtiyacı olan şey. Rüstik ve şık.”

Lina’nın restoranın iç tasarımını zahmetsizce tanımlamasını izlerken, sunum için seçtiğimiz düğün ve iyilik perisi temasıyla ilgili olarak beni neyin rahatsız ettiğini fark ettim. Bu inanılmaz kadının yeteneklerini sergilemek için iyi bir araç değildi.

Kişisel ögenin ön planda olması gerektiğine o kadar ikna olmuşum ki satmaya çalıştığımız hizmetin arkasındaki gerçek kişiyi gözden kaçırmıştım. Lina’nın kendisi için geliştirdiği zırhın kötü bir şey olduğunu düşünme tuzağına düşmüştüm. Ama Surrey Lane Çiftliği’nde geçirdiğimiz zamandan sonra, Lina’nın başarısının büyük bir bölümünü, ihtiyaç anında bu zırhı kullanma becerisine borçlu olduğunu düşünüyordum. Hayatına kimleri aldığı, kimin önünde ağladığı, duvarlarının ardına kimi aldığı ve duygularını kiminle paylaştığı nihayetinde onun seçimiydi. Ve bu, yaptığının değerini azaltmıyordu; sadece kendi konfor alanında kalırken farklı ortamlara girmesine izin veriyordu.

Lina'nın güçlü yönü, işleri halletmesiydi. Her zaman dile getirdiği gibi, bir müşterinin en iyi arkadaşı olmayacaktı. Ya da onların düğünlerinde ağlamayacaktı. Veya gelin mükemmel gelinliği bulduğunda onunla birlikte etrafta zıplamayacaktı. Lina'nın tarzı bu değildi. Ancak elindeki kaynaklarla yapabileceği en iyi düğünü organize edecekti. Ve herhangi bir müşterinin isteyebileceği tek şey *buydu*. Ama şimdi neden taktiksel bir değişikliği savunduğumu ona da açıklamam gerekiyordu. “Bir dakikalığına sunum hakkında konuşabilir miyiz?”

Suyundan bir yudum aldı ve ellerini kucağında birleştirdi. “Elbette. Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedim. “Sadece... Düğün ve iyilik perisi temasını kullanmamamız gerektiğini düşünüyorum. Bu sen değilsin.”

Lina arkasına yaslandı ve yüzündeki gülümseme kademe kademe genişledi. “Sana bir sır verebilir miyim?”

“Elbette.”

“Çok rahatladım. Son birkaç gündür bunu düşünüyordum ve seninle konuşabilmek için doğru anın gelmesini bekliyordum. Bu temanın bizi fazla çabalıyormuşuz gibi göstereceğinden endişelenmeye başlamıştım. Ya da beni kendileriyle ilişkilendirebilmekleri birine dönüştürüyormuşuz gibi.”

Başımı salladım. “Kesinlikle. İlişkilendirmeyi falan siktir et. Seninle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmemize gerek yok. Sadece güçlü yönlerin üzerine oynamalıyız ki sende bunlardan çok var. Bir düğün konsiyerji olarak senin rolüne odaklanan bir temanın etkili olabileceğini düşünüyorum. Otelin işiyle bağlantılı olacak, ama senin de her düğüne kişisel dokunuşunu katacağın fikrini uyandıracak ki bu da müşteri kitlenin daha geniş bir kesimine hitap eder. Ne düşünüyorsun?”

Lina öne eğilip elimi sıktı. “Seninle çalıştığım için çok şanslı olduğumu düşünüyorum ve şimdi bu sunumu yapmayı dört gözle bekliyorum.”

Muhtemelen ağzım kulaklarıma varıyordu. Onu memnun etmek beni de memnun ediyordu, ama onu sadece işimle etkileyebilmem çok daha özeldi. “Harika. O halde..”

Omzuma bir el kondu ve arkamdan bir ses adımı haykırdı.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm ve eski mahalleden bir çocukluk arkadaşım olan Nathan Yang’ın bana sırtıttığını gördüm. Kalbim normal ritmine geri döndü. “Nathan, nasılsın? Yıllar oldu.”

Nathan başını salladı. “Evet, evet. Çok uzun zaman oldu.” Lina’ya baktı. “Böldüğüm için özür dilerim ama eski bir arkadaş merhaba demek zorundaydım.”

Lina dostça gülümsedi. “Sıkıntı yok.”

“Kendi başına mı yemek yiyorsun?” diye sordum.

Nathan siyah takım elbisesinin ceketini düzeltti. “Hayır, hayır. Buranın müdürü benim. Yaklaşık bir yıldır burayı ben işletiyorum.”

“Vay canına. Bu harika,” dedim. “Tebrikler, dostum. Lina ve ben de dekordan hayranlıkla bahsediyorduk.”

“Çok teşekkürler. Burayla gurur duyuyorum.” Nathan tekrar Lina’ya döndü, onu daha önce nerede gördüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısmıştı.

Ağzım kurudu. *Ah, kahretsin.* Nathan, Andrew’un da arkadaşıydı ve Lina’yla Andrew’un düğününe davet edildiğinden neredeyse emindim. Beynin yüz tanımayı kontrol eden kısmını devre dışı bırakmanın bir yolu olsaydı, şu dakika Nathan’i ameliyata alırdım.

“Lina. Max. Sizi görmek ne güzel,” dedi, Lina’nın arkasındaki bir ses. “Nathan sizi iyi ağırlıyor mu?”

Rebecca? *Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Önceki hayatımda kimin hayatını mahvetmiştim acaba? Bakışlarım, olduğu yerde donmuş gibi görünen Lina’ya kaydı. Sorun yok. Bununla başa çıkabiliriz, sorun değil. Çalışıyoruz. Büyütülecek bir şey yok.*

Ayağa kalkıp Rebecca'nın elini sıktım. "Selam, Rebecca. Seni görmek çok güzel. Nathan ve ben sadece arayı kapatıyorduk. Biz birlikte büyüdük." Elimi kendimle Lina arasında salladım. "Lina'yla iç tasarımıdan bahsediyorduk. Restoranın temel satış noktalarını bulmaya çalışıyorduk. Önerebileceğimiz çok şey var. Birazdan yemekleri deneyeceğiz."

Rebecca ellerini birbirine sürttü. "Ah, şimdiye kadar gördüklerinizi beğenmenize sevindim." Sadece bizim duyabilmemiz için masaya doğru eğildi. "Restoran hafta sonları en etkileyici halindedir, bu yüzden en işlek saatlerde gelmek çok iyi bir seçim. Fırsatınız olursa özel tadım menüsünü mutlaka deneyin. Nathan bu konuda çok iyi bir iş çıkardı."

Lina gergince gülümsedi. "Eminim öyledir."

Rebecca, ince altın kol saatine baktı. "Akşam yemeği için büyükbabamla buluşacağım. Mülklerimizi kontrol ediyor. Ve muhtemelen beni de."

Nathan, Lina'yı incelerken parmağıyla dudaklarına dokundu. "Gözlerimi dikip baktığım için özür dilerim, ama bana çok tanıdık geliyorsun. Daha önce tanışmış mıydık?"

Lina koltuğuna gömülerek eliyle kendini yelpazeledi. "Burası çok mu sıcak oldu? Birisi ısıyı artırmış olmalı."

Bu arada Rebecca, tenis maçı izlemiş gibi, meraklı bakışlarını bir sağa bir sola çeviriyordu. "Lina, sen iyi misin?"

"Ah, iyiyim," dedi Lina, cırtlak bir sesle. Boğazını temizledi. "Sadece birdenbire kendimi pek de iyi hissetmemeye başladım."

Lina'yı kollarıma alıp Nathan'ın bakışlarından saklamak istiyordum, ama bu hiç de profesyonelce olmazdı ve çok garip görünürdü. *Sakin ol, Max. Şansınız yaver giderse Nathan bağlantıyı kurmadan önce Rebecca gidecek.*

"Hey," dedi Nathan, Lina'ya parmağını sallayarak. "Şimdi hatırladım. Sen, Carolina Santos'sun. Max'in abisi Andrew'la nişanlıydın. İlişkiniz yürümediği için üzgünüm." Nathan'ın

yüzü kızardı. “Lanet olsun. Pot kırdım. Bundan bahsettiğim için özür dilerim.”

Lanet olsun. Şansımız buraya kadar.

Rebecca başını yana eğip Lina’yı inceledi.

Yüzünde hiçbir duygudan eser olmayan Lina, en etkili kaçış yolunu arıyormuş gibi kısık gözlerle restoranı inceledi.

Bu kadar sakın kalması bir mucizeydi. Ben? Masanın altına saklanmaya hazırdım ve beynim durumu kurtarmaya yönelik bir şey bulabilmek için yeterince hızlı çalışmıyordu. Ayrıca ne diyecektim ki?

Rebecca başını iki yana salladı. “Sanırım bunu kaçırmış olmalıyım, ama pazartesi sabahı her şeyi çözebiliriz.” Ağzı sert bir çizgiye dönüşürken Lina’yla bana baktı sonra, “Pazartesi sabahı ilk iş,” dedi.

İkimiz de Rebecca’nın bakışlarından kaçınarak başımızı salladık.

Aniden ayağa kalkan Lina, “Tuvaleti kullanmam gerek,” dedi. “Seni tekrar görmek çok güzeldi, Rebecca.” Nathan’a baktı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Tuvaletlere doğru hızla yürümesini izledim. Rebecca ve Nathan da öyle.

Ne karmaşa ama!

Otuzuncu Bölüm

LINA

Umut etmeye devam edebilirsin, prima, ama yalancının mumu yatsıya kadar yanar.

Natalia'nın uyarısı bir kilise çanı gibi kulaklarımda çınladı. Dong. *Hey? Şaşırdın mı? Dong. Elbette yakalandın. Dong. Şimdi Rebecca sana acımakla kalmıyor, aynı zamanda sana güvenmiyor. Dong. Şimdi ne yapacaksın? Dong. Sanırım Cartwright'taki pozisyonu unutabilirsin. Dong. En azından herkesin önünde ağlamadın.*

Yumruklarımı sıkıp aynadaki yansımamdan kaçınarak tuvalette volta attım. Gözyaşlarımı görmeme gerek yoktu. Yanaklarımdan süzüldüklerini hissedebiliyordum.

Biri kapıyı çaldı.

İrkildim, sonra hızla yüzümü kurulamaya çalıştım. "Dolu," diye seslendim.

Kapı aralandı. "Lina, benim. Girebilir miyim?"

“Bu iyi bir fikir değil, Max. İyi olacağım. Sadece bana” –hıçkurdım–
“bana bir saniye ver. Sonra çıkacağım.”

“Bebeğim, ağlıyorsun. Yardım etmeme izin ver.”

“Nasıl yardım edebilirsin ki Max? Her şeyi kendi ellerimle mahvettim.”

Max bir an sessiz kaldı. Sonra başka biriyle konuşuyordu. “Sadece bir dakikaya ihtiyacımız var, tamam mı?” dedi o kişiye. “Adet krizi geçiriyor.”

Muhtemelen onu yanlış duymuştum. “Az önce akli kriz yaşadığımı mı söyledin?”

“Hayır, bunun hakkında asla şaka yapmam. *Adet* dedim. Bunun neye yol açabileceği hakkında pek fikrim yok, ama kız anlamış gibiydi ve gitti.”

Alayla güldüm. ‘Adet krizi’ geçirdiğimde bile beni güldürüyordu.

“Az önce güldün mü?” diye sordu. “Gördün mü? Şimdiden yardımcı oluyorum.”

Birkaç saniyelik sessizlik oldu ve Max’in gitmiş olma olasılığını düşündüğümde midem bulandı. “Max? Hâlâ orada mısın?”

“Buradayım, Lina. İçeri girmeme izin verir misin? Lütfen?”

Sesindeki telaş, bu tuvalete girmesine izin vermemden çok daha fazlasını istediğini gösteriyordu. Ama beni bu halde gördükten sonra beni yargılamazsa ya da bana acımazsa, o zaman ne olacaktı? Muhtemelen ona âşık olacaktım. Çünkü gerçek halimi görüp benim hakkımda kötü düşünmeyen ilk erkek o olacaktı. Andrew gerçek halimi hiç görmemişti. Ve bu nedenle onunla yaşadığım ayrılığın üstesinden kolaylıkla gelebilmişim. Ne ağlamış ne bağırılmış ne de yaygara koparmıştım. Andrew’un terki karşısında haysiyetimi korumuştum; çünkü ona kalbimi hiç vermemiştim. Ondan kararını tekrar gözden geçirmesini istediğimde bile bunu sakince ve mantıklı bir şekilde yapmıştım.

Ve Andrew fikrini değiştirmeyi reddettiğinde, hayatıma devam etmiştim.

Öyleyse neden birine beni tekrar zayıf hissettirecek gücü verecektim ki? Bu, kendi kendini sabote etmek demekti. Ayrıca bunu çoktan yapmıştım; biraz önce dışarıda olanlar düşünülürse sanırım kendi kuyumu kazma konusunda kendime bir süre yasaak getirmenin akıllıca olacağını düşünüyordum.

“Hey, Lina,” dedi Max.

“Evet?”

“Sadece konuşacağım, tamam mı? Yardımcı olabileceğini düşünüyorum.”

Tekrar hıçkurdım. “Tamam.”

“Keşke Andrew’la daha yakın olsaydık. Ama değiliz. Çok küçük yaşlardan beri ebeveynlerimiz aramızdaki rekabeti körükledi. Kardeş rekabetinin iyi bir şey olabileceğini düşünüyorlar. Birbirimizi iteklediğimizi söylüyorlar. Bir dereceye kadar bu doğru. Ama birbirimizi alt etmeye alışmadığımız sürece nasıl iletişim kuracağımızı bilmiyoruz. Ve ben bundan çok yoruldum.”

Bu aydınlatıcıydı. Andrew, biz çıkarken Max hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Nedenini şimdi anlıyordum. O zamanlar Max hakkında bildiklerimi –Andrew’un New York’ta yaşayan küçük kardeşi– ve şimdi bildiklerimi düşündüğümde, aradaki fark gülünç derecede fazlaydı. Kapıdaki adam canlı, tatlı, eğlenceli, seksi ve sadece Andrew’un küçük kardeşi olmaktan çok daha fazlasıydı.

“Tam olarak emin değilim,” dedi. “Tuvalet taştı, temizlik yapıyorlar.”

Kaşlarımı attım. “Ne?”

“Gelen kişiye neden tuvalete giremeyeceğini açıklıyorum,” dedi Max.

“Ah.”

“Her neyse, Rebecca'yla olan bu iş için,” diye devam etti. “İş yerinde Andrew'dan ayrılma şansım olduğunu söylediğimi biliyorum. Her fırsatta ona bağlanmak zorunda kalmamak için kendimi gösterebilme şansım. Ama aslında bundan çok daha fazlası. Sadece kendim olmak istiyorum. Kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Andrew'la ilişkilendirilmeden. Sadece yaptığım işte iyi olduğum için Rebecca'nın ilk tercihi olmak istiyorum. Belki o zaman Andrew ve ben birbirimizi sevmeyi öğrenebiliriz.” Max bir süreliğine sustu sonra tekrar konuşmaya başladı, sesi eskisinden daha zayıf olsa da. “Tüm bunları neden anlattığımı bilmiyorum. Sadece bu akşam yaşananların beni de etkilediğini bilmen gerektiğini düşündüm. Bu müşteri kendi ayaklarımın üstünde durma yardım edebilir. Ve bence durumu birlikte düzeltebiliriz; tabii eğer içeri girmeme izin verirsen.”

Her nasılsa Max, kendisinden bir parça paylaşırsa benim de aynısını yapmaya meyilli olacağımı biliyordu. Onu dışarıda bırakamazdım. Bunu denemek anlamsız olurdu. Bu yüzden kapıyı açıp dışarı baktım. Max, kapının sağındaki duvara yaslanmıştı; ellerini arkasına koymuş ve başını tavana dönmüştü.

“Hey,” dedim.

Max, vücudu hâlâ duvara yaslanmış halde yüzüme baktı. “Selam.”

Elinden tutup onu içeri çektim.

Birkaç saniye içinde, başparmağıyla gözlerimin altını okşayıp gözyaşlarımı sildi.

“Çok cesursun,” dedi usulca. Bir an duraksadıktan sonra, “Gözyaşlarına rağmen hâlâ tam bir savaşıcsın,” diye ekledi.

Gözlerimi devirdim ve elimi sallayıp vücudumu gösterdim. “Dışarıdan evet. İçeriden? Hiç de savaşıcıya benzemiyorum.”

Max kollarını öne doğru uzattı ve kendimi onun bedenine bıraktım; kolları beni sıkıca sararken titrek bir soluk verdim.

“Mesele şu ki,” dedi, çenesini başıma dayayarak, “savaşçı olmanın tek bir şekli yoktur. Buraya gelip kendilerine yeni bir hayat kuran annen ve teyzenler? Birer savaşçı. Babamla boşanmış olmasına rağmen kendi şirketini yönetiyor olan annem? Savaşçı. Karşına çıkan engellerle yüzleşip bu süreçte kendini yeniden keşfeden sen? Bir savaşçısın. Güçlü olmanın birden fazla şekli vardır. Bunu yaparken ağlıyor olsan bile. Kahretsin, özellikle bunu yaparken ağlıyorsan.”

“O kadar basit değil ve bunu sen de biliyorsun,” dedim göğsüne doğru.

“Haklısın. Biliyorum. Ya da artık biliyorum. Çünkü ne kadar karmaşık olduğunu bana sen gösterdin. Sadece senin harika ve güçlü olduğunu ve evet, tam bir savaşçı olduğunu anlamayı istiyorum. Diğer insanların ne düşündüğünü kontrol edemem ama ben ne düşündüğümü biliyorum.”

Bir de onun tuvalete girmesine izin vermeyecektim. Ya da kalbime. Artık ikisinden de kaçamazdım. Kendimi pek fazla insanla paylaşmıyordum. Ailem ve Jaslene benim için tek istisnaydı. Ama Max için bir istisna yapmaya hazırdım. Beni anlıyordu. Hiçbir erkeğin anlamadığı kadar.

Biri kapıyı çaldı ve saniyeler sonra bir garson başını içeri uzattı. “Arkadaşlar, dışarıda uzun bir kuyruk var. Adet kriziniz bitti mi, hanımefendi?”

Kadının karşısında ağzım bir karış açık kalırken Max’le bir-birimizden uzaklaştık. Bu soruyu ifadesiz bir yüzle soracağı bir noktaya nasıl gelmiştik?

“Her şey yolunda,” dedim. “Teşekkürler.”

Max’i tuvaletten dışarı sürüklerken, sadece iki kabini olan tuvaletin önünde sıra bekleyen insanların öfkeli bakışlarından kurtulmak için yüzümü başka yöne çevirdim.

“Eve gidip sızana kadar içmem lazım,” dedim. “Rebecca sorunu hakkında yarın konuşabiliriz.”

Kolunu omzuma attı. “Ama hâlâ yemek yememiz gerek. Paella’yı paket yaptırmaya ne dersin?”

İnledim. “Kulağa harika geliyor, ama hazırlamaları sonsuza dek sürecek.”

“Ya sana çoktan sipariş ettiğimi söyleseydim?” diye sordu kaşlarını oynatarak.

“Sana canı gönülden teşekkür eder ve bu gece ikimizin de egzersiz yapmaya ihtiyacımız olacağını söyledim.”

Max yüzünü buruşturdu. “Kahretsin. Çok yazık.”

“Neden?”

“Çünkü henüz sipariş etmedim,” dedi.

“Ama düşünmüştüm ki...” Başımı iki yana salladım. “Boş ver.”

Bu adam çok tuhaftı ama onun başka türlü olmasını istemezdim. Onu kapıdan dışarı sürükledim. Paella olsun ya da olmasın, ikimiz de bu gece o egzersizi yapacaktık.

“Max, yataktan çıkmam gerek.” Vücudumu saran ahtapotu hafifçe dürtükledim. “Max”

Kıpırdamadı.

“Max, mutfakta tereyağı kremalı mermer kek var.”

Vücudunu gerip başını kaldırdı. “Ne? Gerçekten mi?”

Sersemliğinden faydalanıp altından çıktım. *Çok saf.* Bu sabah onunla sarılıp yatmak çok hoşuma gidecek olsa da Natalia ve Paolo’ya, törendeki oturma düzenini gözden geçirmeleri için onlarla Rio de Wheaton’da buluşacağıma dair söz vermiştim.

Max oturdu ve bir eliyle başının arkasını kaşıdı; yatak örtüsü alt yarısını belli belirsiz kapatıyordu. “Beni uyandırmak için kek konusunda yalan mı söyledin?”

“Evet. Affedersin.”

Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Dikkate alındı. Ama intikam soğuk yenen bir yemektir.” Arkasındaki yastığı kabarttıktan sonra yatak başlığına yaslandı ve saçlarını toplamamı izledi. “Pekâlâ, Rebecca Cartwright’la nasıl başa çıkacağımız hakkında konuşmaya hazır mısın? Sorunu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmaz, biliyorsun.”

Yüzümdeki saçları çektim; oyalanıyordum. Rebecca’nın gözlerinde daha da küçülmeden kendimi ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ayrıca bu pozisyon için bana adil bir şans verme ihtimalinin neredeyse sıfır olacağından şüpheleniyordum. Kaçırduğım fırsat hakkında çok fazla düşünürsem iyice duygusallaşacaktım ve bu da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Sanırım bu noktada hatamı kabullenmeye ve benim yüzümden ne Andrew’un ne de Max’in başının yanmasına izin vermemeye odaklanmalıydım. Ah ve tabi bir de yeni bir ofis bulmalıydım. “Dürüst olmak gerekirse, Rebecca’ya ne söyleyeceğimden henüz emin değilim ama onunla yalnız konuşmak istiyorum. Bu benim pisliğim ve onu temizlemesi gereken benim.” Boğazımı temizledim ve şifonyere yaslandım. “Bu senin için uygun olur mu? Yani muhtemelen sen de onunla görüşmek isteyeceksin ama onunla önce ben konuşmak istiyorum.”

Max bir süre beni inceledi, sonra başıyla onayladı. “Bu durumu çözmek için sana güveniyorum. Sadece nasıl tepki verdiğini bana söyle ki sonrasında onunla ona göre konuşayım.”

“Anlaştık. Ve şimdi *gerçekten* hazırlanmam gerekiyor.”

“Ben seni tutmayayım,” dedi omuz silkererek.

Max bana engel olmakla ilgilenmiyormuş gibi yapıyordu ama ben işin doğrusunu biliyordum. Gözümün ucuyla baktığımda, parmaklarını dudaklarının üzerinde yavaşça gezdirdiğini görüyordum. Sadece birkaç saniye önce belinin altını örten çar-

şafın daha da aşağılara inmiş olduğunu görebiliyordum. Odaya saçılmış kıyafetleri toplayıp yeni giysiler ararken, görüş alanıma giren Max'e gözlerimi kısarak bakıyordum. Bu, Max'in vücudunu şekilsiz bir karaltıya çevirmek gibi gerekli bir yan etkiye sahipti. Ya böyle olacaktı ya da üzerine atlayıp Natalia ve Paolo'yla olan randevumu kaçırıacaktım.

Max dizlerinin üzerine kalkıp yatağın kenarına doğru ilerlerken, penisi sağa sola sallandı. "Gözlerine ne oldu? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim, gözlerimi biraz daha kısarak. Bu açıdan bakıldığında, aleti neredeyse kafeste sallanan bir papağanı andırıyordu. Ve... Ah. Tanrım, bu kesinlikle gitmem için bir işaretti. "Sanırım dünkü tüm o ağlamalardan sonra gözlerim biraz yorgun düştü. Yakında düzelir."

"Ama neden bana bakmıyorsun?" diye sordu perişan bir halde.

Derin bir of çekip yüzüne baktım. "Max, burada iyi biri olmaya çalışıyorum. Bu randevuya gitmem lazım, ama sen sikini sallayarak yatağında diz çöküyorsun." Bahsi geçen yere bir bakış attım. "Bu arada bunu yapmayı ne zaman kesecek? Bir sarkaç eninde sonunda durmaz mı?"

Max güldü ve kalçasını sallayarak sarkacı yeniden tetikledi. "Neyi yapmayı?"

Tanrı aşkına. Daha kahve bile içmemiştim. Sessizce homurdanarak temiz iç çamaşırlarımla bornozumu aldım ve ona el sallayarak veda ettim. "*Tchau*, Max. Ben duşa giriyorum."

"Sana katılabilir miyim?" diye sordu, yavru köpek gibi yalvaran gözlerle.

Yatak odamın kapısında durup parmağımı salladım. "Hayır. Orada kal. Beni biraz önemsiyorsan olduğun yerde kalırsın."

Max teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı ve kendini yatağa bıraktı. "Seni" –havada tırnak işareti yaptı– "birazdan çok daha

fazla önemsiyorum, bu yüzden beni etkisiz hale gelmiş say.” Kabarttığı yastığa başını koyup gözlerini kapattı. “Düşün keyfini çıkar.”

Ah, kurnazdı. Sadece sözleriyle bile beni etkisiz hale getiriyorken ona nasıl direnecektim? Bu imkânsızdı. Yenilgiyi kabul ederek –ya da belki de bu bir zaferdi– yatak odasına geri döndüm ve ellerimi yatağa dayayarak üzerine eğildim. “İçinde sen varken duştan daha çok keyif alırım.”

Max masum bir öpücük çaldı. “Peki, ya Natalia ve Paolo ne olacak?”

“Hazırlanmak için ayırdığım zamandan kısarım.” Burnunu çimdikledim. “Sadece senin için.”

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, son zamanlarda sadece Max için pek çok şey yaptığımı fark ettim ve bu farkındalık beni muhtemelen olması gerektiği kadar rahatsız etmedi.

Otuz Birinci Bölüm

LINA

Natalia ve Paolo'nun oturma düzeniyle uğraştığımız bir saatin sonuna varırken bir engelle karşılaştık ve onun adı Estelle idi. Kimse onu davet ettiğini kabul etmese de her davete katılan o aile dostlarından biriydi.

Natalia, Estelle'in adının üzerine kırmızı bir X çizdi. "Annemin yakınlarında oturamaz. Estelle pastadan şikâyet edecek olursa Mãe pastayı onun suratına geçirir."

Tia Viviane masanın yanından geçerken kendi yorumunu ekledi. "Bu doğru. Suratına geçiririm ve bu bana çok iyi gelir." Bu konuşmayı yaparken ayakları hiç durmadı bile, önündeki kâğıttan başımı kaldırdığımda çoktan gitmişti.

"Bu, Tia Viviane birkaç Caipirinha içtikten önce mi, yoksa sonra mı olur?"

"Fazlasıyla ayık ve en mutlu halindeyken olur," dedi Natalia, başparmağıyla Viviane'i son gördüğümüz yeri işaret ederek.

“Tamam,” dedim. “Estelle’i on iki numaralı masaya koymaya ne dersiniz?”

Paolo başını iki yana salladı. “Estelle ve Lisandro’nun bir süre önce bir ilişkisi oldu. Birkaç içkiden sonra birbirlerinin üzerine atlarlar. O masada çocuklar olacak.”

“Tamam, masa yediye ne dersiniz?” diye sordum.

Natalia inledi. “Estelle, Lynn’e çok kızgın; çünkü Lynn, onu birkaç ay önce New York’a yaptıkları kızlara özel hafta sonu gezisine davet etmedi.”

“Buldu,” dedim parmaklarımı şaklatarak. “Estelle’e yanlış adres verin. Sorun çözüldü.”

“Keşke,” diye homurdandı Natalia. “Bekle. Estelle’i senin masana koyayım. Onun üzerinde olumlu bir etki bırakırsın. Jaslene’in bir koltuğa ihtiyacı yok çünkü o gün asıl planlayıcı rolünü senden devralacak.”

İyi bir noktaya değinmişti. Jaslene ve ben iş esnasında sık sık rol değiştirmedik ancak bu düğünde arka planda kalıyordum, çünkü Natalia en sevdiğim kuzenimdi ve onunla ve ailemle geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istiyordum. Ayrıca Jaslene son zamanlarda daha fazla sorumluluk almak istiyordu ve bu düğün bunun için mükemmel bir fırsattı.

Paolo, Natalia’yı çaktırmadan dürttü ama Paolo’nun çaktırmadan yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Natalia gözlerini açarak ona döndü. “Ne?”

Paolo başını bana doğru salladı.

“Ah, kahretsin,” dedi Natalia. “Sen yanında birini getirmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Yani randevu gibi bir şey?”

İlginç bir sözcük seçimi, Nat. Cevabın hayır olmasını istediğini biliyordum ama Max’ten bana katılmasını istemeyi düşünüyordum – tabii eğer cesaretimi toplayabilirsem. “Şey, hazır bahsi açılmışken, seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum.”

Viviane bir anda ortaya çıktı – annem de.

“Evet?” diye sordum onlara.

“Ah, bir şey yok,” dedi annem, ellerini bir havluya silip omzumun üzerinden arkaya bakarken. “Sadece oturma düzenini görmek istedim.”

“Bir saattir buradayız,” dedim, annemin yalan söylediğini bilerek. “Şimdi mi görmek istedin?”

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Aynen öyle dedim.”

Tia Viviane ise kurnazlık yapamayacak kadar sabırsızdı. “Bu randevu muhabbeti de nedir? Kimi getireceksin?”

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. “Max Hartley, tamam mı?”

Viviane ilgisizce elini salladı. “Yine mi şu iş meselesi? Onu düğüne getirirsen işi almana yardım edeceğini mi düşünüyorsun?”

Natalia’yla bakıştık, gözlerimizde neşeli bir parıltı vardı.

Annen çok saf.

Kızım, biliyorum. Söyle gitsin.

“Tia Viviane, Max’ten benimle gelmesini isteyeceğim çünkü onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Bu yeterince iyi bir açıklama mı?”

Tek söylediği, “Hıım,” oldu.

Natalia elimi sıkı. “Elbette gelebilir, aptal.” Paolo’ya dirsek attı. “Değil mi?”

Paolo omuz silkti. “Evet, elbette.”

“Bu sadece sosyal bir aktivite, tamam mı?” Hiç kimsenin büyütmemesini umarak son haberleri çıtlattım. “İşi kapmaya çalışmama gerek kalmadı. Müstakbel patronum, Andrew ve Max’i tanıdığım konusunda yalan söylediğimi öğrendi; bu yüzden bana sunum yaptıracağından bile şüpheliyim.”

Tia Viviane ve annem, sandalyelerini yanıma çekip bana bek-lentiyle baktılar. *Lanet olsun*. Elbette bir açıklama bekliyorlardı. Neyse ki annem tezgâha çağrıldı; yüzündeki ifade, birinin *mar-ketten* bir şey *satın almak* istemesinden duyduğu rahatsızlığı zar zor gizliyordu.

Tia Izabel arka odadan çıktı. “Neler oluyor?”

Tia Viviane onu bilgilendirdi. “Lina’nın almaya çalıştığı şu iş var ya? Eski erkek arkadaşını ve onun erkek kardeşini tanıdığı konusunda yalan söylemiş. Hikâyenin geri kalanını bekliyoruz.”

Annem geri döndü ve ellerini beline koyarak tepemizde di-kildi. “Tamam. Bitir.”

Yaşanan fiyaskoyu onlara özet geçtim. Ses efektleri de onlar-dan geldi – *oooo, aaaa* ve kabaca ‘dalga geçiyorsun, değil mi’ an-lamına gelen *ta brincando, nés*.

Tia Izabel iki eliyle kendini yelpazeledi. “Siz Amerikalı ço-cukların başınızı belaya sokmak için çok fazla vaktiniz var. Aile-nizle birlikte evde kalsanız bu tür şeyler asla olmaz.”

“Evet, Solange işte bu yüzden çılgına dönüp gitti zaten,” diye fısıldadı Natalia.

Onu masanın altından tekmeleyip çenesini kapatmasını işa-ret ettim; karşılığında gözlerini devirdi.

Tia Izabel’in, tek çocuğu Solange’in üniversite için evden ay-rıldıktan sonra biraz asi bir dönem geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve Solange’in, teyzemi bu konuda karanlıkta tutmak istediğinden emindim. Her neyse, bu eski bir haberdir. Artık üni-versite öğrencisi olan Solange büyük ölçüde sakinleşmişti.

“*Filha*,” dedi annem. “Peki, şimdi ne olacak?”

“Emin değilim.” Şakaklarıma masaj yaptım. “Özür dilerim. Bana verdiğiniz fırsatları boşa harcadığımı biliyorum ve aptal duygularımın beni bir kez daha yıkıcı bir yola sürüklemesine

izin vermiş olmaktan nefret ediyorum. İnanın bana, yaptığım hataları hiçbirinizin yapmayacağını biliyorum. Ama bu karmaşadan çıkmanın bir yolunu bulacağım. Öyle ya da böyle, sizi hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin olacağım.”

Annem kollarını indirip elini benimkinin üzerine koydu. “Neden böyle bir şey söyledin? Sen asla bir hayal kırıklığı olamazsın. Tek istediğimiz senin mutlu olman.”

“Mutluluk yeterli gelmiyor, *Māe*,” dedim ona. “Hele de yaptığın fedakârlıkları düşündüğümde.” Teyzelerime baktım. “*Hepinizin* yaptığı fedakârlıkları düşündüğümde. Bana verdiğiniz temelin üzerine inşa etmeliydim. Daha çok çalışmalıyım. Daha fazlasını başarmalıyım. Gelecek neslin yapması gereken bu değil mi?”

Annem iç çekti. “Sen ve abin yapmak zorunda kalmayasınız diye canımı dişime takarak çalıştım. Benim ödülüm, sevdiğiniz bir şeyi yaptığınızı ve onunla hayatınızı kazandığınızı görmek. Tek istediğim bu – iyi olman ve sen iyiden de *ötesin*, Lina. Buna odaklan.”

“Keşke senin kadar güçlü olsaydım,” dedim anneme. “Neler başardığına bir bak.”

Annem kolumu salladı. “Ve *sen* de neler başardığına bir bak. Kendine ait bir işin var, filha. Bu, beceri ve güç gerektirir. Evet, yol boyunca birkaç engelle karşılaştın ama hayat budur. Asla benim gibi olman gerektiğini düşünme. Biz aynı kişi değiliz. Ben mükemmel biri ya da süper kahraman değilim. O anda yapmam gerekeni yaptım. Şimdi senin sıran. Ve sen düşündüğünden çok daha güçlüsün.”

Blossom’daki banyoda saklanırken Max’in bana söylediklerinin aynısını tekrarlıyordu. Belki de şimdiye kadar başardıklarım için kendimle yeterince gurur duymadığım konusunda haklıydılar.

Annem arkama geçip kollarını omuzlarıma doladı. “Kendi hayatını yaşa, bizimkini değil. Şimdiye kadar harika bir iş çıkar-

dın. Ve eğer bu işi istiyorsan, onun için savaş. Kendi işine devam etmek istiyorsan, o zaman bunu yap. Başkası için değil, kendin için anlamlı olan bir gelecek inşa et.”

Tanrım, haklıydı. Onların beklentilerini karşılama konusunda endişelenmek yerine kendi beklentilerime odaklanmalıyım. Annemin ve teyzemlerin verdiği öğütler her zaman yol gösterici olacaktı, ama onlara anlamlı gelen şeyler bana her zaman anlamlı gelmeyecekti. Bu, başarısız olduğum anlamına gelmiyordu; sadece kendi hayatımı yaşadığım anlamına geliyordu. Yukarı uzanıp elini sıktım. “Her zaman yanımda olduğun için teşekkürler, *Mâe*.”

“Sadece tek bir şeyi unutma,” diye ekledi.

“Neyi?”

Gözlerini kısarak bakarken işaret parmağını salladı. “Beni bir huzurevine yerleştirirsen, mezardan çıkıp seni kovalarım.”

Ben: Eve şimdi geldim. Akşamı annemle geçirdim.

Max: Onu bir sonraki görüşünde brigadero’larını çok özlediğimi söyle.

Ben: Brigadeiro

Max: Doğru. Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Oturma düzeni nasıl gitti?

Ben: Her şey hazır. Ama yanımda boş bir yer kaldı. Sahiplenmek ister misin?

Max: Tarih ne zaman? Boş ver. Hangi tarihte olursa olsun, hafta sonu olacağını varsayarsak orada olacağım. Ama yine de takvime işaretleyebilmem için tarihi bilmeliyim.

Ben: 18 Mayıs, 11:00.

Max: Lanet olsun. O sabah bir iş gezisinden döneceğim. Biraz geç kalabilirim. Sorun olur mu?

Ben: Sorun değil. Benimle törenden sonraki yemekte buluşa-
bilirsin. Biraz Max, hiç Max olmamasından iyidir.

Max: Çok yağcısın. O zaman bu bir randevu.

Ben: Yarın Rebecca'yla konuşacağım için çok gerginim.

Max: Aslında çok rahat bir tiptir. Söyleyecek en doğru Şeyi
bulacağından hiç Şüphem yok.

Ben: Teşekkürler. Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Yat-
mak için hazırlanacağım.

Max: İyi geceler, L.

Ben: İyi geceler, M.

Muhtemelen hiç uyuyamayacaktım. Her Şey, sabah Rebecca'yla
yapacağım görüşmeye bağlıyken bu mümkün değildi.

Cartwright iş yerleri hareketlilik için yaratılmıştı. Küçük bl-
melerdeki insanlar telefonlara talimatlar yağdırıyordu. Bahsi
geçen telefonlar, sanki hiç kimse nasıl cevap verileceğini bilmi-
yormuş gibi hiç durmadan çalıyordu. Ve bir grup adam, fotoğ-
raflarının çekilmesini bekliyormuş gibi, gerçek bir su sebilinin
etrafında duruyordu.

Ofisinden ıkan Rebecca, *Őeytan Marka Giyer* filmindeki
Meryl Streep tarzıyla gözlüğünü çıkardı ve bu toplantı sırasında
beni hizaya getirmek istediğini ima eder Şekilde saçlarını savur-
du. Gözümün ucuyla, su sebilinin yanındaki adamların çeşitli
yönlere dağılmasını izledim. Sanki Rebecca '*hazır olun ya da ol-
mayın*' diye bağırmış gibi herkes saklanacak yer arıyordu. Bu be-
nim alışık olduğum Rebecca değildi ve bu halinin varlığı benim
için pek de iyiye işaret etmiyordu.

"Lina," dedi. "Max nerede?"

Vay canına. Görünüşe göre beni gördüğüne bile sevinmemişti.

Ayağa kalkıp pantolonumu düzelttim. “Önce bizim yalnız konuşabilmemiz için fırsat vermesini istedim.”

Rebecca, sanki bu düşünce saçmaymış gibi kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. “Umarım kadın kadına bir konuşmayı hedeflemiyordun.”

“Hayır,” dedim. “Seninle yüz yüze konuşmayı hedefliyordum.”

İç geçirerek kollarını indirdi ve ofisinin kapısına doğru döndü. “Öyleyse benimle gel.”

Oraya giderken benimle hiç konuşmadı. Andrew ve benim bir zamanlar bir çift olduğumuzu keşfettikten sonra tavrının büyük ölçüde değiştiğini görmek endişe vericiydi.

Ofisine girdim ve işaret ettiği koltuğa oturdum. Buradaki dekor da oteldekinin bir uzantısıydı: Güzeldi, ancak Rebecca’nın alanı olarak etiketlemeye yetecek herhangi bir kişisel dokunuş yoktu.

Rebecca masasına oturdu ve ellerini önünde birleştirerek bana baktı. “Şu anda bu sohbete katkıda bulunacak hiçbir şeyim yok, bu yüzden söylemen gerektiğini düşündüğün her şeyi söyleyebilirsin.”

Göğsümün şişmesine yetecek kadar derin bir nefes aldım ve en başta yapmam gerekeni yaptım: Doğruyu söyledim. “Andrew ve ben dört yıl önce nişanlandık ve üç yıl önce evlenmemiz gerekiyordu. Düğün asla gerçekleşmedi. Andrew bunu yapamayacağına karar verdi. Andrew ve Max’i toplantı odasına aldığın güne ileri saralım. Max’i düğünden beri görmemiştik ve Andrew’u da düğünden bir hafta sonrasından beri görmemiştik. Dürüst olmak gerekirse panikledim. Seni etkilemeye devam etmek istiyordum. Akli başında ve soğukkanlı olan aşırı profesyonel bir düğün planlayıcısı olduğumu düşünmeni istiyordum. Aslında yine daha ilk başta dikkatini çeken o kişi olmak istiyordum. Ama senin nasıl tepki vereceğinden ve dahası, eski nişanlımla bek-

lenmedik ve hoş olmayan bir buluşma yaşamanın stresine nasıl tepki *vereceğimden* endişeliydim. Şimdi düşünüyorum da, hiçbir şey hissetmeden Andrew'u eski nişanlım olarak tanıtsaydım gerçekten çok daha etkileyici olurdu. Muhtemelen beni hemen işe alırdın.”

Rebecca'nın yüzü granitten zımpara kâğıdına döndü – hâlâ sertti ama şimdi biraz daha esneklik gösteriyordu.

Kararlılıkla devam ettim. “Duygusallaştığımı ya da daha kötüsü ağladığımı görmeni istemedim. Ve sana söyleyeyim” –şiddetle başımı salladım– “bu gerçek bir ihtimaldi. Her koşulda zayıf görünme fikrinden nefret ediyorum ve bu yüzden birinin bana olan saygısını kaybedeceği düşüncesiyle korkuyorum. Bu yüzden elimi uzattım ve Andrew'u tanıımıyormuş gibi yaptım; muhtemelen şokun ya da bana karşı hissettikleri görev anlayışının etkisiyle Max ve Andrew da oyunuma katıldılar. Bu onların fikri değildi, ama bir kez başladıktan sonra seni tatmin edecek bir şekilde gerçeği nasıl açıklayacaklarını bilemediklerini düşünüyorum. Onları bu işin içine sürüklediğim için üzgünüm ve umarım benim hatamdan dolayı onları cezalandırmazsın.”

Rebecca arkasına yaslandı. “Onları savunmana gerek yok. Senin anlattıkların şimdilik yeterli.”

Yanaklarımı şişirip kayıtsız bakışlarıyla karşılaştım. “Tamen dürüst olmak adına, Max ve benim görüştüğümüzü sana söylemeliyim. Ve Andrew bunu bilmiyor.”

Rebecca'nın gözleri irileşti ve ağzı kocaman açıldı. “Bu kahrolası bir pembe dizi.”

Of. Küfretmeye başlamıştı. Şimdi başım beladaydı. “Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlamayı beklemiyorum...”

“Lina, anlıyorum,” dedi sakince. “Yaptığın şey hoşuma gitmedi ama neden yaptığını anlıyorum. Gördüğün gibi ben, büyükbabam tarafından kurulan bir otel grubunun CEO'suyum. Benim endişem her zaman insanların bana kazık atabilecekle-

rini sanmalarıydı, çünkü ben” –gözlerini devirdi– “torpille bu konuma gelmiştim. Bunu kafamdan uydurmuyorum. O kadar çok yaşandı ki artık her zaman olmasını bekliyorum. Ama sevinirken bunun bir sorun olacağını düşünmedim. Personelimle etkileşimi zorlaştıracak türden duvarlar inşa etmemeye çalışıyorum, ama bazen ben de zor günler geçiriyorum. Ve bugün öyle bir gündü, çünkü senin, Andrew’un ve Max’in beni kandırdığını keşfettim. İnsanlar korktukları şeylerden kendilerini korumak için yapmaları gerekeni yaparlar. Ben de farklı değilim. Görünüşe göre sen de değilsin. Yani evet, anlıyorum ama hoşuma gitmiyor. Sana tüm söyleyebileceğim bu.”

Yaşadıklarımı yalnızca bağlantı kurmayıp aynı zamanda verdiğim tepkilerin tamamen kusurlu olmadığını düşünen biriyle konuşmak rahatlatıcıydı. Kendinizi incinmekten korumak, kırıldığınız anlamına gelmezdi. İnsan olduğunuz anlamına gelirdi. Bunu görmeme yardım ettiği için Max’e minnettardım. Herkes savunma kalkanını indirip indirmeyeceğine ve bunu ne zaman yapacağına kendisi karar vermeliydi. Her insanın yanında bunu yapamazdınız. Ben,Andrew’la birlikteyken kalkanlarımı indirmiştim. Ve bazen o kalkanın arkasına geçme ayrıcalığının kazanılması gerekirdi. Tıpkı Max’in benimkinin arkasında bir yer kazandığı gibi. “Bundan hoşlanmasan bile anlıyor olman benim için çok şey ifade ediyor. Bu deneyimden en azından tepkimin tamamen yersiz olmadığını bilerek ayrılacağım. Bu da bir şey.” Koltuğumdan kalkıp elimi uzattım. “Seninle tanışmak harikaydı ve arayışında sana bol şans diliyorum.”

Rebecca kaşlarını çatarak eline baktı. “O kadar hızlı değil, Lina. Burada işimiz bitmedi. Bunu da mülakatının bir parçası olarak görüyorum. Kararımı verirken her şeyi hesaba katacağımı söylemiştim ve bu değişmedi.” Çenesini kaldırıp beni inceledi. “Tabii rekabetten çekilmek istemiyorsan?”

“Kesinlikle hayır,” dedim tereddüt etmeden. “Pozisyon için dikkate alınmak isterim. Teşekkür ederim.”

Elini sallayarak teşekkürümü geçiştirdi. “Max’e paçayı yırttığını söyle. Şimdilik. Diğer konuya gelince, ben hiçbir şey bilmiyorum. Max ve Andrew’la işleri yoluna koymayı sana bırakacağım.”

Başım la onayladım. “Bana şans verdiğin için minnettarım, Rebecca.”

“Açıkçası sunum sırasında beni etkilemeni umuyorum,” dedi. “Çünkü tüm bunlar... Çok fazlaydı.”

Ona daha fazla katılamazdım. Ama Max ve ben harika bir sunum hazırlamaya odaklanırsak, nihayetinde istediğimizi elde edebilirdik.

Otuz İkinci Bölüm

MAX

Dâhili telefonum çaldı ve Sammy'nin sesi ofisimi doldurdu. "Max, burada en iyi arkadaşın olduğunu iddia eden biri var. Ayrıca bu ilişkideki rolünde çok kötü bir iş çıkardığını da söylüyor."

Başımı iki yana salladım. *İlgi arsız piç.* "Ona içeri gelmesini söyle, Sammy."

On saniyeden kısa bir süre sonra Dean, kendini beğenmiş bir sırtış ve üç parçalı takım elbisesiyle kapımın eşiğinde belirdi.

"Bahar geldi dostum," dedim. "Yelek fazla abartılı."

Ofisimden içeri süzülerek girdi ve kendini koltuğa bıraktı. "Buraya kıyafet seçimlerimi eleştirmen için gelmedim."

Ayağa kalktım ve kapıyı kapattım –bunun nedeni aslen kendimi garantiye almak istememdi, çünkü Dean'ın ağzından ne çıkacağı asla bilinmezdi. "Neden geldin o halde?"

Parmaklarını birleştirerek dirseklerini bacaklarına yasladı ve bana baktı. “Bir buçuk haftadır neden senden haber alamadığımı anlamaya çalışıyorum. Birbirimizi her gün görmesek sorun olmaz elbette, ama haftalık basketbol malarımız var –ki bu arada bu benim yaptığım tek egzersiz– ve uzun zaman sonra ilk kez maa gelmedin. Bu yüzden seni neyin meşgul ettiğini anlamaya çalışıyordum.” Omuzlarını dikleştirdi. “Sonra kafamda bir ampul yandı. Cartwright’ın teklifi üzerinde gayretle çalışarak Lina’yla zaman geçiriyor, diye düşündüm. Sonra kendi kendime sordum. ‘Lina’yla bu kadar çok vakit geçiriyorsa Max’in, en yakın arkadaşını görmezden gelmesine neden olabilecek olası senaryo nedir?’ Ve cevap” –kamçı şaklatıyormuş gibi bir hareket yaptı– “şimşek gibi zihnimde aktı. Max ve Lina yatay samba yapıyorlar.”

İ ektim. “Ona yatay mambo denir, bok herif.”

Dean parmağını havaya kaldırdı. “Birincisi, Lina Brezilya kökenli bir Amerikalı, bu yüzden samba daha doğru olur. İkincisi, tüm söyleyeceğin bu mu?”

Elimle yüzümü ovuşturdum. Tanrı en iyi arkadaşları dağıtırken, karşımdaki bu herifin nitelikleri hakkında daha fazla soru sormalıyđım. Dean her zaman bilgece oğtlerden ve tartışmalı yorumlardan ibaret olan şaşırtıcı bir karışım sunuyordu; ikincisi ise her zaman bana ilkini de almam gerekip gerekmediğini sorgulatıyordu. Her halükârda, onu başkasıyla takas edemezdim. “Pekâlâ. Olay şu. Küçük bir geziye çıktık ve bir şeyler oldu.”

“Bir şeyler mi oldu?” diye sordu Dean kaşlarını kaldırarak.

“Ve hâlâ da olmaya devam ediyor. Sana syleyebileceklerimin hepsi bu kadar.”

“Hayır, değil,” dedi Dean. “Oral seksin her aşamasını bilme gerek yok, ama bana ne düşündüğünü söyleyebilirsin. Bu kadınla ilgili neler planladığına dair bir iki ipucu ver mesela.”

Sesindeki sahte öfke karşısında gülümseme engel olamadım. “Bana niyetimin ciddi olup olmadığını mı soruyorsun?”

Dean omuz silkti. “Onun gibi bir şey. Ve sadece onun iyiliği için değil, senin iyiliğin için de.”

Dean’ın umursadığından hiç şüphem yoktu. Ona bu kadar sert davranmamalıyım. Ama Lina ve benim hakkımda konuşacağımız yer burası değildi. Ayrıca Lina’dan habersiz onunla ilgili plan yapamazdım. “Dostum, sana verecek bir cevabım yok. Sadece ondan hoşlandığımı biliyorum. Muhtemelen şu noktada olması gerekenden çok daha fazla.”

Dean başını salladı. “Abin bu durumu nasıl etkiliyor?”

Masamdan bir kalem alıp parmaklarımın arasında çevirdim. “Şimdiye kadar etkilemedi. Onun hakkında pek konuşmuyoruz. Birlikte olduğumuzda sadece biz varız, bir başkası yok. Ben, Andrew’u düşünmüyorum, Lina da öyle. Demek istediğim, durumun nasıl gittiğine bağlı olarak Andrew’a neler olduğunu söylememiz gerekecek. En azından nezaket gereği. Ama bu arada, ben sadece Lina’ya odaklandım.”

“Peki, tartıştığımız onca şeye ne oldu?” diye sordu Dean. “Birlikte olmamanız gerektiğine dair onca sebep. Abinin gölgesi altında kalmaktan kurtulmak. Ailen Andrew’la aradaki rekabet. Hiçbirinin bir önemi kalmadı mı?”

“Hepsi hâlâ önemli,” dedim. “Sadece düşündüğüm kadar değil. Birincisi, artık Andrew’la rekabet etmekle ilgilenmiyorum. Lina, sadece kendimle rekabet etmem gerektiğini söylüyor. Ve çok haklı.”

Dean başıyla onayladı. “Bu kadından hoşlandım.”

“Ayrıca bana kalırsa, Andrew sadece onun uzun zaman önce çıktığı bir adam. Herkesin bir geçmişi vardır. Lina’nın benimi içeriye, o kadar.”

“Peki, ya annen’le baban?” diye sordu Dean.

“Babam umursamaz. Annem alışır. Ve kim bilir? Belki sonunda Lina’nın kayınvalidesi olur.”

“Vay, vay, vay. İlişkiniz o yönde mi ilerliyor?”

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil, hayır. Yine de bir gün bunun olmayacağını kim söyleyebilir? Bak, yalan söyleyip bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylemeyeceğim. Ama bu ilişkiyi yaşamak istiyorsam ve istiyorum, kolayca bir kenara atılamayacak sorunlarla nasıl başa çıkacağımı bulacağım.”

Kendi sözlerimi kafamda tekrarladım: *Bu ilişkiyi yaşamak istiyorsam ve istiyorum...*

Neden bu konuyu Dean’la konuşuyordum ki? Lina’yla konuşmam ve tüm engellere rağmen ona bir kaçamaktan çok daha fazlasını istediğimi söylemem gerekiyordu. Birlikte bir geleceğimiz olmaması için hiçbir sebep yoktu – eğer ikimiz de istiyorsak.

Dean’in çatık kaşları heyecanımı azalttı. “Neden öyle bakıyorsun? Aklından geçenleri söyle.”

Dean iç geçirdi. “Bilmiyorum, Max. Emily’le yaşadıkların kendi değerini sorgulamana neden oldu. Sadece bunu göz ardı ettiğinden ve bu ilişki sonunda alt üst olabileceğini düşünmediğinden endişeleniyorum.”

Emily beni mahvetmişti. Demek istediğim, bir yıldır çıktığın biri gelip de senden önce abinle tanışmış olmayı dilediğini sana her gün söylemezdi. Ama Lina, Andrew’u geride bırakmıştı. İkisi aynı durum değildi. “Evet, seni anlıyorum. Bak, Lina’nın Andrew’la hâlâ ilgilendiğine dair bir şüphem olsaydı farklı düşünebilirdim, ama onunla ilişkisini yeniden canlandırmakla uzaktan yakından ilgilenmiyor gibi görünüyor. Bu benim için yeterli.” Koltuğumdan kalktım. “Dean, gitmem gerek.”

Nereye gittiğimi sorduğunda, sonuna kadar açtığım kapının hemen önündeydim. “Bu ilişkiyi yaşamak istiyorsam ona söylemem gerek, sence de öyle değil mi?”

“Kime ne söyleyeceksin?” diye sordu annem ofisimin dışında. “Biriyle çıkıyorsun ve bunu bana söylemedin mi?”

Kahretsin. Şu anda buna ihtiyacım yoktu. Ellerimi omuzlarına koydum. “Anne, seni seviyorum. Ve söz veriyorum açıklayacağım. Ama cesaretimi kaybetmeden önce bir şey yapmam gerekiyor.”

Annem çenemi tutarak sırttı. “Şu haline bir bak. Birisi âşık olmuş.”

Annem, ofisteyken Andrew’a ya da bana şefkat gösterilerinde bulunmazdı. Biriyle ciddi bir ilişki kurma olasılığımın onun kişisel kuralını çiğnemesine neden olması anlaşılır bir şeydi.

Annem ketumluğum karşısında gücenmiş gibi çenesini kaldırdı. “İyi, tamam. Yapman gerekeni yap. Ama sana şunu sormama izin ver. Abini gördün mü? Cartwright sunumuyla alakalı tüm belgeler toplantı odasına dağılmış.”

“Buraya gelirken onu aynı odada volta atarken görmüştüm,” dedi Dean.

“Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok,” dedim anneme. Sonra koltuğunda öne eğilerek ensesini ovuşturan Dean’e baktım. “Dean, sakın ol. Her şey yoluna girecek. Bu hafta basketbol maçı için buluşalım.”

Bana ilgisizce el salladı sonra elini alnına koydu. Bunu görmezden gelecektim. Çünkü şu anda sadece nasıl hissettiğimi Lina’ya söylemeye odaklanmıştım ve Dean’in endişelerinin beni aşağı çekmesine izin veremezdim.

Taksiye binerken, kalbimi riske atma planımın en az iki nedenden dolayı kusurlu olduğunu fark ettim. Hâlâ Lina’nın Rebecca’yla görüşmesinin sonucunu duymayı bekliyordum ve Lina’nın iş yerinde olup olmadığını bilmiyordum. Eğer görüşme iyi geçmediyse bugün büyük bir açıklama yapmayacaktım.

Bu yüzden ihtiyacım olan bilgiyi almak için ona, sürpriz yapma niyetimi de gizleyerek dikkatlice yazılmış bir mesaj gönderdim.

Ben: Hey, L. Rebecca'yla görüşmen bitti mi?

Lina: Ben de sana mesaj atacaktım. Aklın yolu... Evet, mağazaya geri döndüm. Görüşme iyi geçti. Bunu öğle yemeğinde konuşmak ister misin?

Davet ettiğine göre hiçbir şeyi saklamaya gerek yoktu.

Ben: Mükemmel. 20 dakikaya oradayım.

Lina: Nasıl? Ofiste değil misin?

Ben: Taksideyim. Zaten yoldaydım.

Lina: Tamam. Öyleyse yakında görüşürüz.

Ben: Ok.

Araba George Washington Bulvarı boyunca ilerlerken, yolun yanındaki ağaç sıralarının arasından Potomac Nehri'nin bazı kısımlarını gördüm. Lina'yla arabasının kaputunda seviştiğimiz zamanı hatırlamadan doğayla ilgili hiçbir şeye bakamıyordum. Çalıların arasmda açan güzel bir çiçek? *Kaput*. Yerde büyüyen çimenler? *Kaput*. Gökyüzündeki bir kuş? *Kaput*. Ve bu giderek zahmetli bir hal alıyordu – doğada çok fazla şey vardı.

“Seni böyle gülümseten nedir, dostum?” diye sordu şoförüm Benny. Bana babamı hatırlatan koca göbeğiyle ellili yaşlarındaymış gibi görünüyordu.

Dikiz aynasından gözlerine baktım. “Bir kadını düşünüyorum. Ona onunla birlikte olmak istediğimi söylemeyi umuyorum.”

Benny hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. “İyi ya da kötü ne hissettiğini önemsedğin kişiye söylemek her zaman en iyisidir. Dürüstlük *en iyi* politikadır, derim her zaman.”

“Evet, umarım söyleyeceklerimi beğenir.”

On beş dakika sonra, Benny beni Something Fabulous’un önünde bıraktı. Vitrinde, başlarının yerinde duran çiçek demetleriyle gelinlik giyen mankenler duruyordu. Fiyonklarla süslenmiş açık mavi bir tente, küçük vitrin için gölgelik görevi görüyordu. İçeri girdiğimde, kapının üzerindeki çan çaldı.

Şakaklardan ağarmış koyu kıvrıkcık saçları ve boynunda me-
zura olan bir adam gülümseyerek beni selamladı. “Merhaba.
Benim adım Marcelo. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Lina’yı arıyordum... Carolina Santos demek istedim.”

Başını yana eğerek gözlerini kıstı. “Sizi bekliyor muydu?”

Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. “Evet.”

Adam bana sırtıttı. “Arkaya geçebilirsiniz. Bir provayla ilgi-
leniyordu.”

Her biri kemerli bir girişi örten tül perdelere sahip dört fark-
lı soyunma odasına ulaşana kadar dar bir koridorda ilerledim.
Bunlardan ikisinde hareketlilik vardı.

“Kızlar...”

“İlle de bir şey demen gerekiyorsa onlara ‘kadınlarım’ de,”
dedi Lina. “Ya da ‘hanımlarım’, her ne kadar hiçbirinin hayranı
olmasam da. Göğüsler kız değildir. *Memeler* de tamam. Ve lütfen
hiçbir şeye ‘kızsızal kısım’ deme.”

“Tamam,” dedi biri yüksek sesle. “*Memelerimi* gördüğünde
Paolo’nun *siki* patlayacak.”

Natalia. Kısaca.

Başka bir soyunma odasından gelen hayret nidası bana kulak
misafiri olduğumu hatırlattı. Duvara hafifçe vurdum. “Lina, be-
nim Max. Ben geldim. Dışarıda beklememi ister misin?”

Lina perdeleri aralayarak başını dışarı uzattı, yüzünde tatlı bir
gülümseme vardı. “Selam. İşimiz neredeyse bitti ve Natalia çok-

tan giyindi. Bekle.” Bir dakika sonra perdeleri açtı. Ayakkabılar, açık kutular ve kâğıt mendiller her yere saçılmıştı. Natalia, bir sandalyede oturmuş spor ayakkabılarını bağlıyordu ve Jaslene, Natalia’nın gelinliğini bir giysi torbasının içine dikkatlice yerleştiriyordu.

“Bir şekilde kuzenimin kalbine bir yılan gibi sürünerek girmeyi başaran adam gelmiş,” dedi Natalia.

Lina şaşkınlıkla Natalia’ya baktı, sonra bana döndü.

“*Solucan* demek istedin sanırım?” diye sordum sırtarak.

Natalia başını iki yana sallayarak işaret ve orta parmağıyla kendi gözlerini işaret etti, sonra onları bana çevirdi. “Hayır, *yılan* demek istedim.”

Jaslene giysi torbasının fermuarını kapatıp yerden bir kutu aldı. “Boş ver onu, Max. Natalia herkese karşı böyledir.” Kâğıt mendilleri toplayıp çöp kutusuna attı. “Müstakbel kocasına bile.”

Natalia başını geriye attı. “Ben bir canavar değilim.” Beni tepeden tırnağa inceledi. “Ama açıklığa kavuşturmak için söylüyorum; hâlâ gözetim altındasın.”

“Fikrini değiştirme fırsatını memnuniyetle karşılıyorum,” dedim.

Jaslene, Natalia’yı dışarı çekti. “Hadi, onları baş başa bırakalım. Sana bir smoothie ısmarlayacağım.”

Bu kadına şükürler olsun. Bugün ona Sweet Shoppe’den bir şey gönderecektim.

Kutuların sonuncusunu bir sandalyenin üzerine koyduktan sonra Lina, baştan çıkarıcı koyu gözleriyle üzerime doğru süzüldü. “Selam.” Kollarını boynuma dolayarak parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını benimkilere sürttü. İstedğim tam olarak *buydu*. Birbirimizi öpücüklerle karşılamak. Gün ortasında buluşup öğle yemeklerine gitmek. Canımız kısa bir sevişme istediğinde hızlıca bir yere gitmek. Ellerimi beline koyup onu kendime yaklaştırarak öpücüğü derinleştirdim. Dillerimiz buluştuğunda ikimiz de inledik.

Uzaklarda bir yerde birisi boğazını temizledi. Ondan uzaklaşmam gerektiğini bilmeme rağmen hâlâ şaşkınlık içindeydim, ama Lina'nın soluğu kesilince kendime geldim.

"Andrew, burada ne işin var?" diye sordu Lina.

Arkamı döndüğümde abimin soyunma odasının dışında durduğunu gördüm. Yüzü boştu, ama ellerinden biri yumruk haline gelmişti.

"Seninle sunum hakkında konuşmaya gelmiştim," dedi Lina'ya. "Max'in işini yaptığından emin olmak istedim. Ama karşılığında bunu görüyorum. Kardeşim ve bir zamanlar evlenmek üzere olduğum kadını bir gelinlik mağazasında öpüşüyor."

Biraz önce beni tatlı tatlı öpen ağzını eliyle kapatan Lina, kolunu indirdi ve abimle yüzleşmek için döndü. "Ah, hadi ama Andrew. Bunun biraz şok edici olduğunun farkındayım, ama mağdur kardeşi oynama. Benden ayrılan sendin, hatırladın mı? Hem de düğün günümüzde. Üç yıl önce."

Bu senaryoyu hiç düşünmemiştim, bu yüzden ona yanıt vermek için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Ağzımdan çıkanlar incelikten yoksun ve faydasızdı. "Andrew, yanlış bir şey yapmıyoruz. Bir dakika durup düşünürsen haklı olduğumu göreceksin."

Andrew bana bakıp ofladı. "Anlıyorum, Max. Aramızda belirlediğimiz bir kardeş kuralımız falan yok."

"Tanrım, umarım yoktur," dedi Lina alay edercesine.

Yüzümü tavana çevirip ona kadar saydım. *Seni kızdırmasına izin verme. Gafil avlandığı için saldıracak.* Ona daha önce söylemediğimiz için pişmandım. Gerçekten. Abimle yakın olmayabilirdik, ama eğer kendimi onun yerine koyarsam neler olup bittiğini neden bilmek istediğini anlayabiliyordum.

"Sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim," diye devam etti Andrew. "Senin için her şey bir rekabet. Evet, Lina'dan hoş-

lanman mümkün ama beyninin en derinliklerinde bir zamanlar benim olanı elde etmek istediğini biliyorum.”

Öne çıktım. “Bir pislik gibi davranma, Andrew. Lina hiçbir zaman senin olmadı ve bunun öyle olmadığını...”

Lina da öne çıktı. “Rekabetle dolu geçmişinizi biliyorum, Andrew. Max bana bilmem gerekenleri anlattı. O konulara girmen bile anlamsız.”

Andrew başını yana eğerek tek kaşını kaldırdı. “Ah, öyle mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Lina? Kardeşimi senden çok daha uzun süredir tanıyorum.” Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyle beni olduğum yere sabitledi. “Tüm bunlar Emily yüzünden mi? Bir kadının kalbini çalabileceğini kendine kanıtlamaya mı çalışıyorsun? Pekâlâ, işe yaramayacak. Şunu sakın unutma, küçük kardeşim. *Lina benimle* evlenmek istedi. *Onunla* evlenmeye karar veren *bendim*. Ve *ben* düğüne gelmedikten sonra bile yeniden düşünmemi isteyen *oydu*.”

Lina iç çekti. Midem düğümlendi. Lina’nın onunla uzlaşmaya çalıştığını bilmiyordum. Bu gerçeğe ilgili bir şey beni rahatsız etti ve bunu bir kenara itmek istesem de yapamadım. Beni kızdırmaya çalışıyordu. Bunu *biliyordum*. Ama başarılı olduğunu inkâr edemezdim. Lina önce onu istemişti. Andrew çekip gitmeseydi hâlâ onunla birlikte olacaktı. Kahretsin, Andrew çekip gittikten *sonra* bile onu istemişti.

“Bir düşün, Max. Ben hayır demeseydim şu anda evli olurduk. Hatta sen bir amca bile olmuş olabilirdin.” Andrew başını iki yana salladı. “Sadece anlamıyorum. Benim gölgemde yaşamaktan her zaman çok endişeliydin, ama yine de evleneceğim kadının peşindesin. Bu bana kazanan bir strateji gibi gelmedi.”

Abim hızını almıştı. Onu hiç böyle görmemiştim. Sözlü yumruklar atmaya devam ediyor ve kalkmama izin vermiyordu. Sorun şu ki o benim abimdi. Hangi konuda hassas olduğumu

biliyordu. Ama Lina'nın bu saçmalıkları duymasına gerek yoktu. Zaten ona yeterince şey yaşatmıştı. "Andrew, hiçbir yere varamayacaksın. Bir kere de olsa kendinden başkasını düşünmeye çalış." Lina'yı işaret ettim. "Benim hakkımda ne söylemek istersen, tamam. Ama o bunu hak etmiyor."

Lina elini sırtıma koydu. Bu küçük dayanışma göstergesi beni güçlü tuttu.

Andrew dilini şaklattı. "Pekâlâ, bu iş giderek tuhaflaşıyor, o yüzden sizi sorunlarınızla baş başa bırakacağım." Gitmek için arkasını döndü, ama sonra parmağını havaya kaldırarak durdu. "Ah, bir dakika. Asıl komik olan şeyi size söylemeyi unuttum. Buna bayılacaksın, Max."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Lina.

Yüce İsa. Neden çekip gitmiyordu ki? Burayı paramparça etmeyeceğimize emin olsam onun kıcına tekmeyi kendim basardım. "Andrew, söylemen gerekeni söyle ve çık git."

"Bunu sana küçük bir hediyem olarak kabul et. Erken bir düğün hediyesi de diyebilirsin istersen. Max, düğünü iptal etmem için beni teşvik etmedin. Gecenin çoğunu, evlenirsen balayını nerede geçirmek istediğini konuşarak geçirdin." Öne eğilip Lina'ya fısıldadı. "Bu arada Kosta Rika onun favorisidir."

Başımı iki yana salladım. "Ama mesajımda haklı olduğumu yazmıştın. Evlenmeye hazır olmadığını söylediğimde mantıklı konuşduğumu söylemiştin. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Lina da öyle."

"Gördün," dedi Andrew, "ama duyduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerim karardı ve vücuduma yeni bir adrenalin dalgası yayıldı. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Ne tür bir şeytanlık peşindeydi? "Böyle bir şey hakkında neden yalan söyleyesin ki?"

Andrew iç çekti. "Dürüst olayım mı? Annem ve babamla yalnız yüzleşmek istemedim. İkna edici erkek kardeşimin de bu ka-

rarda bir parmağı olursa hayal kırıklıklarıyla başa çıkmaları çok daha kolay olurdu.” Başını sallayarak arkamda dolanan Lina’ya döndü. “Her neyse, aileye geri döndüğünü öğrenmekten mutlu olacaklardır, Lina. Eminim annem yeniden ortaya çıkmanın aile dinamiklerini nasıl etkileyeceğini umursamayacaktır. Ayrıca eminim ki kardeşimden nefret etmek için hiçbir neden olmadığını bilmek de çok rahatlatıcıdır, özellikle şimdi ikinizin de benden nefret etmek için çok geçerli bir sebebi varken. Bendeniz sayesinde yeni bir başlangıcın tadını çıkarabilirsiniz ve hepimiz büyük, mutlu bir aile oluruz.”

Lina öne çıkıp yanımda durdu. İkimiz de şaşkın yüzlerle abime baktık.

Andrew iç geçirdi. “Bu arada son kısım sadece bir işlemedir.” El sallayarak bize veda etti ve ayrılık hediyesi olarak nispet yaparcasına sırtıttı. “Kendinize iyi bakın.”

Abim gittikten sonra, başımı ellerimin arasına aldım ve içime derin bir nefes çektim. O mesaj. Tüm fiyaskodaki rolümün kanıtı olarak aile üyeleri arasında elden ele dolanan o aptal mesaj bir yalandı. *Saçmalık*. Her ne kadar Andrew’un çenesine bir yumruk geçirmek istesem de bu mesaj endişelerimin en küçüğüydü.

Tüm ilişkiler emek isterdi. Ancak bizimki gibi başlayan bir ilişkinin şansı pek de fazla değildi. Peki, bunun sonu nereye varırdı? Beni istemediğim o yere mi götürürdü? Yine Andrew’un gölgesinde kalmama mı neden olurdu? *Onun* bırakıp gittiği hayatı mı yaşırdım? İlk önce *onu* seven kişiyi mi severdim? *Lina’nın* birlikte olmak istediği kişinin yerini alacak kadar iyi olup olmadığını merak edip durur muydum? Bunların hiçbirini hak etmiyordum. Lina da öyle. Lina’nın abimle olan bağlantısını aşabileceğimi düşünmüştüm ama gerçek şu ki bunu yapamazdım. Her zaman ikinci en iyi olduğumdan endişelenecektim. Ya da Lina’nın benimle yetindiğinden. Dean’in en başından beri beni uyardığı şey buydu, değil mi?

İşte o zaman kafama dank etti. Gelişme olasılığı bile olmayan bir ilişkinin içindeydim. Ve bu ikimiz için de adil değildi. Dürüstlük *en iyi* politikaydı, değil mi?

Lina başını iki yana salladı. “Bunlar gerçekten oldu mu? Alacakaranlık kuşağındaymışım gibi hissediyorum.”

Uzun bir soluk verdim. “Oldu.”

Ve ne yazık ki bundan sonra çok daha kötüye gidecekti.

Otuz Üçüncü Bölüm

LINA

O adamla neredeyse evlenecek olduğuma inanamıyordum. Resmen ucuz kurtulmuştum.

Max hâlâ başını ellerinin arasında tutuyordu. Andrew'un onu benimle evlenmemeye karar vermesinin sebebi olarak gösterdiğini öğrenmek kalbini kırmış olmalıydı. Kahretsin, Max'in, suç ortağı olduğunu düşündüğüm için *söylediğim* ve *yaptığım* her şeyden pişmanlık duyuyordum. Ama yine de olmamız gereken yerdeydik, değil mi?

Max'in omzunu sıktım. "Hey. Sorun yok. En kötüsü bitti."

Max başını kaldırdı ve hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Evet, bugün bununla uğraşmayı beklemiyordum. Başka planlarım vardı."

Elimi göğsünden aşağıya kaydırdım ve parmağımı pantolonunun belindeki kemer halkalarından birine geçirdim. "Dışarı çıkmak ister misin? Öğle yemeğinde konuşabiliriz."

Bakışları omzumun arkasındaki bir noktaya kaydı. Bu hareketi çok iyi biliyordum, bu yüzden hemen tam alarma geçtim.

“Sanırım bu yüzleşme beni yorgun düşürdü,” dedi, ensesini ovuşturarak. Sonra bana baktı. “Öğle yemeğini ertelemeye ne dersin?”

Bu anlaşılırdı. Sonuçta abiniz eski nişanlısıyla çıktığınızı her gün öğrenmiyordu. “Elbette. Ama Rebecca'yla görüşmemi özet geçmeme izin ver. Harika bir konuşma yaptık. Garip, ama faydalı. Neden yalan söylemeye mecbur hissettiğimi anlıyor. Bunu takdir etmiyor, ama anlıyor. Yaşadıklarımıza pembe dizi benzetmesi yaptı.”

Max'in omuzları gerildi. “Haksız sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse tüm bu karmaşa beni milyon dolarlık soruyu sormaya zorluyor. Biz ne halt ediyoruz, Lina?”

Kaşlarımı çattım ve parmağımı kemer halkasından çekerek geriye adım attım. “Ne demek istiyorsun?”

Arkasını dönüp odanın içinde dolaşmaya başladı. “Demek istediğim, biz neden” –ellerini salladı– “birlikteyiz? Burada ne olacağını düşünüyoruz?” Volta atmaya devam ederken, kendi sorusunu cevaplamak başını ağrıtıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. “Ben ne düşünüyorum, biliyor musun? Bir rüyaya kapıldık. Abimle neredeyse evlenmiş olmanın önemli olmadığı bir rüyaya. Onun her zaman arka planda bir yerde olmasını umursamayacağım bir rüyada. Sorunlarımı biliyorsun. Andrew'un bize her zaman o kendini beğenmiş sırırtısıyla bakacağı düşüncesi” –ellerini kaldırıp birer pençe haline getirdi– “beni çıldırtıyor. Kahretsin, sen bile başından beri uzun vadeli bir ilişkimiz olmayacağını söyledin.” İç çekti. “Durum şu ki ikimiz de abimin gölgesinde kalmayan bir ilişkiyi hak ediyoruz. Dürüst olalım, sen tam olarak ne istediğini biliyorsun ve bu, Andrew'a benim olacağımdan çok daha yakın.”

Biri beni tamamen çözmüştü ve fazlasıyla yanılıyordu. Ama içgüdülerim bana bunun onun sorunlarıyla ilgili olduğunu söylüyordu, benim değil. “O halde *sen* ne istiyorsun?”

Max bir eliyle yüzünü ovuşturdu ve uzun bir nefes verdi. “Önce gelmek istiyorum. Başına gelen en iyi şeyin *ben* olduğumu düşünen birini istiyorum. Onunla evlenecektin, Lina. Gitmeyi *o* seçti, sen değil. Düşününüze gelmemiş olsa bile onun fikrini değiştirmeye çalıştın. Bunun bir anlamı var. Senin ikinci seçeneğin olamam, Lina. Andrew’la aramızda bunu bir kenara bırakamaya çağım kadar derin bir geçmiş var.”

“Evet, onun fikrini değiştirmeye çalıştım. İstedığimin o olduğunu sandım. İhtiyacım olanın. Ama yanılmışım ve...”

Max elini havaya kaldırdı. “Ve sevdiğim kadının peşine sırf abimle aramızdaki aptalca rekabet yüzünden düşmediğimi bilmek istiyorum. Bundan yüzde yüz emin olamam, Lina. Asla. Sen olabilir misin? Bu ikimiz için de adil mi sence?”

Midem kasıldı. Bu kısmı tamamen saçmalıktı. Benden uzaklaşmak için bir bahaneydi. Bunu kısmen benim iyiliğim için yapıyormuş gibi davranmaktı. Eğer beni ‘kazanmak’ için peşime düşmüş olsaydı onun hakkında ne hissettiğimi umursamazdı; ne pahasına olursa olsun kazanmak isterdi. Hayır, her yola başvuruyordu. Sadece *onunla birlikte olmakla, kendimi bırakmakla, onu içeri almakla* ilgili onca konuşmadan sonra, aşağılık abisinden gelen birkaç saçmalık kendini kaybetmesine neden olmuştu. *İnanılmaz*. Göğsümdeki sancı beni konuşmaya sevk etti. “Başından beri ayrılmaya mahkûm olduğumuzu düşünüyorsun.”

Birbirimize baktık. Göz temasını önce o kesti.

“Evet,” dedi. “Düzeltilmeyecek bir şeyi düzeltmeye çalışmanın ne anlamı var ki? İlişkiyi şimdi kesmek daha iyi olmaz mı? Hiç kimse incinmeden?”

Şu anda beni incittiğini haykırmak istiyordum ama yıllardır süregelen kendini koruma içgüdüğü, ağzımı görünmez bir elle kapattı. Neden peşime düşmüştü? Çiftlikteki hafta sonu tüm o şeyleri neden söylemişti? Potansiyelimizden neden bahsetmişti?

Beni düşünmeden duramadığından? Neden beni birazdan çok daha fazla önemsediyiğini söylemişti? Neden? Neden? Neden?

Biri sanki defterden sayfa koparırcasına göğsümdeki organı söküp çıkarmış gibi, kalbimin olması gereken yerde bir boşluk vardı. Eğer şimdi böyle hissediyorsam –bana yaşattığı acı yüzünden feryat etmekten saniyeler uzaktaydım– bundan bir yıl sonra nasıl hissedeceğimi düşünmek bile istemiyordum. Ya da iki yıl. Ya da beş. Böylesi yoğun duygular sağlıklı değildi. Kilit altında kalması en iyi olan hisleri çekip alıyorlardı. Eh, onları benden alamayacaktı. Ne bugün ne de başka bir gün.

Yine de kafamdaki küçük bir ses onun için savaşmamı söylüyordu. Max korkuyordu ve nedenini anlıyordum. Yeterli olmadığını düşünüyordu. Andrew yerine onu seçeceğim fikrini aklı almıyordu. İkinci en iyiyle yetindiğime inanıyordu. Ama ona bunların hiçbirinin doğru olmadığını söylemek, onun fikrini değiştirmeyecekti ve açıkçası onu yanıltığına ikna etmenin bir yolu olduğundan emin değildim.

Max elimi tutup sallayarak beni karmaşık düşüncelerimden uzaklaştırdı. “Hey.”

“Hey,” dedim.

“Bu benim için hiç kolay değil,” dedi, “ama ikimiz de bu ilişkinin bir bitiş tarihi olduğunu biliyoruz. Andrew’un bugün ortaya çıkması sadece süreci hızlandırdı. Ve belki de en iyisi budur.”

İlişkimizden bu kadar kısa ve öz bir şekilde bahsettiğini duymak, onunla bu cephede savaşacak tüm enerjimi tüketti. Onu benimle olmaya zorlayamazdım ve bunu yapmaya mecbur kalmamalıydım. En iyisi, fikrimi söyleyip sonra yoluma bakmaktı. Ulaşılabilir ama savaşçı sürtük yaklaşımı işe yarardı. “Bak, bence bizi hafife alıyorsun ama benimle olman için sana yalvarmayacağım. Yaşadıklarımız burada bitiyorsa öyle olsun. İşin güzel yanı, bunu birer yetişkin gibi halledebileceğimizden eminim. Sunuma

sadece iki hafta kaldı ve tüm işler telefonla ya da e-postayla halledilebilir.” Elimi onun elinden çektim. “Yani şu sunumu yapıp bana kahrolası bir iş bulalım, tamam mı?”

Max hafifçe gülümsedi. “Tamam.”

“Sanırım kendin çıkabilirsin.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Elbette. Sonra görüşürüz.”

Sadece git. Git, git, git.

Max soyunma odasından çıktığında, titrek bir nefes aldım ve gözyaşlarının akmasına izin verdim.

İyi haber: Ne kadar istesem de onun önünde ağlamamıştım.

Kötü haber: Gittiğini görmek bu kadar acı veriyorsa sanırım ona çoktan âşık olmuşum.

“Lina, hâlâ burada ne yapıyorsun? Seni yaklaşık bir saat önce bırakmıştık.”

Jaslene, elindeki büyük karton bardakla soyunma odasının girişinden bana baktı.

Ne yapıyordum? Bunalım takılıyordum. Kendim için üzülüyordum. Neyi farklı yapmam gerektiğini anlamak için adımlarımı tek tek geri sarıyordum. “Sadece yorulduğum ve oturmaya karar verdim, hepsi bu.”

Jaslene yanıma gelip alnıma dokundu. “Hasta mısınız? Sana bir şey getirmemi ister misiniz?”

“Hasta değilim, Jaslene. En azından fiziksel olarak.”

Jaslene herkesin sorunlarını üstlendiği için, aramızdaki masanın diğer tarafındaki bir sandalyeye oturduğunda şaşırmadım. “Ama üzgünsün. Öyle mi?”

Artık gözyaşlarım özgürce akıyordu. “Evet. Kalbini vücudundan söküp atıp bir daha asla kullanmamayı dilediğin oldu mu hiç?”

Jaslene, altına bir peçete koyduğuna emin olduktan sonra bardağı masaya bıraktı ve bana bir kâğıt mendil uzattı. “Ne oldu?”

“Andrew.”

Gözleri fal taşı gibi açılırken sandalyesinde kıvrandı. “Ne? Bura mı uğradı?” Gözleri kısıldı. “Ah... Ah... Max'i gördü, değil mi?”

“Evet.”

“Tanrım! Ne berbat bir zamanlama. Siz...”

Natalia, Jaslene'in elindekinden iki kat daha büyük bir bardakla soyunma odasına daldı. “Ben geldim, *mulheres*! Beni özlediniz mi?”

“Her zaman,” dedi Jaslene, kinayesini vurgulayan monoton bir sesle.

Natalia miyavladı ve iki parmağıyla pençe savururmuş gibi tamamladığı bir tıslama sesi çıkardı. “Böyle devam et bakalım, bekârlığa veda partime davetiye almadığında görüşürüz.” Önümüzde yere çökerek dramatik bir şekilde bağdaş kurdu. “Şimdi, bana neler olduğunu anlat. Ah, kahretsin, Lina, ağlıyorsun.”

Başımı salladım, sonra onlara her dört kelimede bir hıçkırarak öğleden sonra yaşananların kısaltılmış halini anlattım. Sonuza dek sürdü.

Jaslene, kısaltılmamış hikâyeyi öğrenmek için yeterince soru sordu. Bu arada Natalia, sessizliğini korudu ve arada meyveli içeceğini höpürdetti. Tüm bunları tekrar yaşamak acı vericiydi, ama sanırım bu da arınma sürecinin bir parçasıydı.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” diye sordum Natalia'ya.

Başını iki yana salladı. “Hâlâ hazmetmeye çalışıyorum. Ayrıca Max'e davranış şeklim yüzünden gerçekten suçlu hissediyorum.”

* (Pt.) Bayanlar. (ç.n.)

Jaslene cıkcıkladı. “Max başının çaresine bakar.” Masanın üzerinden eğilip elimi sıktı. “Acı çektiğin için üzgünüm. Acının birazını alabilecek olsaydım bunu yapardım, biliyorsun. Bu akşam capoeira dersine gitmek ister misin? Bu onu unutmana yardımcı olabilir.”

İnleyerek sandalyeden aşağı kaydım. “Bunun mümkün olduğundan şüpheliyim ama her şeyi deneyeceğim.”

Natalia, içeceğinden bir yudum daha aldı ve dudaklarıyla bir pat sesi çıkardı. “Tamam. Ben şöyle düşünüyorum. Max korktu. Sen korktun. Andrew kaybetti. Ve hepinizin kendinize gelmeniz gerekiyor.” Bana göz kırptı. “Ama seni desteklediğimi bil.”

Kısa özeti karşısında kıkır kıkır güldüm. “Teşekkürler, Natalia. Her şeyi olduğu gibi anlatacağın konusunda sana her zaman güvenebilirim.”

“Yanılıyor muyum?” diye sordu ellerini kaldırarak.

Üçümüz –Max, Andrew ve ben– arasında muhtemelen yanılmadığını bilen bir tek bendim.

MAX

Annem bana bir kalem fırlattı. “Bugün bizimle misin?” Kalemi yakalamak için uğraştım ve dik oturdum. “Ne? Evet, buradayım. Fiziksel saldırıya başvurmana gerek yok.”

Annem ofis koltuğuna yaslandı ve beni on saniye boyunca inceledikten sonra, “Pekâlâ, dikkatini veriyor olsaydın bir soru sorduğumu bilirdin,” dedi.

“Soru neydi?”

Andrew’a baktı. “*Sen* soruyu biliyor musun?”

Ama Andrew kucağındaki not defterine bakıyordu, bu yüzden annem ona da bir kalem fırlattı. “Siz ikinizin nesi var?”

Lina'yla ilişkimin mahvolmasının üzerinden yirmi dört saat-ten az bir zaman geçmişti, bu yüzden neyim olduğunu biliyordum. Andrew'a gelince, kimin umurundaydı.

Yine de Andrew hâlâ bizimle değildi.

Annem, dikkatini çekmek için yumruğunu masaya vurdu. "Andrew."

Andrew yerinden sıçrayıp not defterine bir şeyler karaladı. "Tamamdır."

"Ne tamam?" diye sordu annem.

"Benden ne yapmamı istiyorsan," dedi Andrew tereddütle.

Annem dirseklerini masaya dayayıp şakaklarına masaj yaptı. "Tamam, baştan başlayalım. "Pembley hesabında neler oluyor?"

O işin başında Andrew vardı. Her zamanki gibi, ben onun ye-değiydim. Renk kodlu sayfaları karıştırarak o hesaba ait notları bulmaya çalıştı. "Pembley. Önümüzdeki hafta onlarla görüşmeye hazırız. Senin için hâlâ uygun mu, Max?"

"Evet," dedim.

"Peki, ya Cartwright Grup?" diye sordu annem.

Kendi hesaplarımı yönetmeye layık olduğunu sana gösterebil-mek için yaltaklandığım müşteriye mi kastediyorsun? Ah, bilmi-yorum. Müşteri ona yalan söylediğimizi biliyor. Yardımcı olmam gereken planlayıcı, fırsatını bulsa muhtemelen beni bir ağaç öğü-tücüsüne atar. Ve eğer abimle on beş dakikadan fazla bir süre otur-mak zorunda kalırsam ona saldırırım. "Her şey yolunda. Bugün ilerleyen saatlerde Karen'in hazırladığı örnekleri alacağım. Sonra onları Lina'yla paylaşacağım."

Annem başını salladı. "Güzel."

Andrew'a baktı. "Peki, ya sen? Nasıl gidiyor?"

Andrew kravatını çekiştirdi. "Şey, Henry şu anki plana katıl-mıyor, bu yüzden yeni bir şeyler deniyoruz."

İlginç. D n toplantı odasında o yüzden mi volta atıp etrafa k -
ğıt fırlatıyordu? Ne bulduklarını görmek için sabırsızlanıyordum.
Gerçi Şimdi düşünüyordum da Rebecca birbirimizin sunumlarını
izleyeceğimize bahsetmemiŐti. Andrew’un fikirlerimizi  alması
ihtimaline karşı Lina ve benim ilk  ıkılamamızı istemeliydim.

“Bu hiç umut verici değil, Andrew,” dedi annem. “Yakında bir
karara varmanı istiyorum.”

“Tamam,” dedi. “Söz veriyorum.”

Annem ellerini masanın üzerinde birleştirerek dirseklerine
yaslandı ve bana baktı. “Sana ne zamandır sormak istiyordum.
Lina nasıl? İyi mi?”

Onun hakkında konuşurken sakın kalamazdım. Bu beni  l-
d r rd . Ve söz konusu Lina olduğunda yeterince yara almıŐ-
tım. Siktir et. Eğer ben batırırsam o da batacaktı. BaŐparmağım-
la Andrew’u işaret ettim. “Ona sor. Lina’yı daha d n gördü.”

Annemin başı hızla ona döndü. “ yle mi? Neden?”

Andrew’a dönüp bir açıklama bekledim. “Evet, Andrew. Ona
yardım etmekle görevlendirilen kişi ben olmama rağmen Lina’yı
iş yerinde neden ziyaret ettiğini anlat.”

Andrew boğazını temizledi. “Dediğim gibi. İŞini yaptığundan
emin olmak istedim.”

“Sunumumuzla ilgili bilgi almayı planlıyordun, değil mi?”
diye sordum. “Benim bilmemi istemedin, bu yüzden ona gittin.
Çünkü benim tavsiyelerim olmadan tek bir fikir bile bulamadın.”

Andrew sıklımıŐ gibi yaparak i  geçirdi. “İstedini d Ő -
nebilirsin, ama orada bulunmak için meşru bir nedenim vardı.
Senin aksine.”

Annem kaşlarını çattı. “Bu ne anlama geliyor?”

Bu çok saçmaydı. Andrew ve ben,  ocuk gibi tartıŐıyorduk. Ve
ne için? Annemin gözünde birbirimizden bir adım  nde olmak

için mi? Bunu yapmakla ilgilenmiyordum. “Demek istediği, Lina ve ben arkadaştan ya da meslektaştan daha ötesi olduk. Elbette bunu ikimiz de planlamadık ve aramızdaki şey her ne ise artık bitti, yani bunu konuşmanın” –Andrew’u işaret ettim– “ya da senin durumunda, bir şeyler öğrenmek için burnunu sokmaya çalışmanın bir anlamı yok. Bu ofisteyken çalışmak istiyorum. Hepsi bu kadar.” Gitmeye hazırlanarak koltuğumun ucuna kadar kaydım. “Ama aramızda daha fazla sır kalmaması adına neden itiraf etmiyorsun, Andrew?”

Annem gözlüğünü çıkardı. “Neyi itiraf edecek?”

Andrew ve ben birkaç saniye boyunca birbirimize baktık; sonra o çenesini indirip kravatını gevşetti.

“Max, Lina’yla evlenmemem için beni asla cesaretlendirmediydi,” dedi. “Bunu ben uydurdum.”

Annemin soluğu kesildi. “Sen ne yaptın?”

Bu saçmalığı dinlememe gerek yoktu. “Burada işimiz bitti mi? Eğer öyleyse ben sizi konuşmanız için baş başa bırakıyım.”

Annemin bakışları Andrew’la benim aramda gidip geldi. “Bitti.”

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. Önceliğim, hayallerindeki işi alması için Lina’ya yardım etmektir. Geriye kalan her şey saçmalıktır.

Ben kapıdan çıkmadan, annem bana seslendi.

“Max, bekle.”

Onunla yüzleşmek için döndüm. “Evet?”

Kararlı bir ifadeyle baktı, sonra, “Bu her ne ise, üstesinden geleceğiz. Söz veriyorum,” dedi.

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Üstesinden gelinecek bir şey yoktu. En azından önemli bir şey yoktu. Cansız bir şekilde el sallayarak veda ettim. “Evet. Sonra görüşürüz.”

Otuz Dördüncü Bölüm

MAX

Gönderen: MHartley@AtlasCommunications.com

Alıcı: CSantos@DottingTheIDos.com

Tarih: 1 Mayıs - 10:23

Konu: Cartwright Hotel Grubu Sunumu İçin Materyaller

Merhaba Lina,

Karen'in hazırladığı sahte internet sitesi açılış sayfalarını ve sosyal medya grafiklerini ekliyorum. Görsel senaryo taslakları daha kapsamlı olduğu için, mevcut yaklaşımdan memnun olduğundan emin olana kadar onları hazırlamayı erteliyoruz. Fikirlerini öğrenebilir miyim?

Umarım iyisindir.

Max

Gönderen: CSantos@DottingTheIDos.com

Alıcı: MHartley@AtlasCommunications.com

Tarih: 1 Mayıs - 10:57

Konu: Re: Cartwright Hotel Grubu Sunumu İçin Materyaller

Teşekkür ederim.

Merak ediyorum, sen ne düşünüyorsun?

E-postama yanıt verdiğini görmek bile kalbimin hoplamasına yetmişti. Daha fazla kelime belirmesi umuduyla gözlerimi kısarak ekrana baktım, ama tüm elde edeceğim buydu. Başka ne beklemeliydim ki? Yapacağını söylediği şeyi yapıyordu: Bir yetişkin gibi davranıyordu. Ben de aynısını yapmalıyım.

Gönderen: MHartley@AtlasCommunications.com

Alıcı: CSantos@DottingTheIDos.com

Tarih: 1 Mayıs - 11:02

Konu: Cartwright Hotel Grubu Sunumu İçin Materyaller

Sanırım düğün konsiyerji temasına karar vermekte haklıydık. Senin verdiğin hizmetler, Cartwright'ın hâlihazırda yaptıklarıyla çok güzel kaynaşiyor. Bu nedenle geçişin sorunsuz olacağını düşünüyorum. Rebecca Cartwright'm da aynı şekilde düşünmesini umuyorum.

p.s. Nasılsın?

Gönderen: CSantos@DottingTheIDos.com

Alıcı: MHartley@AtlasCommunications.com

Tarih: 2 Mayıs – 09:43

Konu: Re: Cartwright Hotel Grubu Sunumu İçin Materyaller

Merhaba Max,

Materyalleri tam olarak inceleme fırsatım oldu. Mükemmel bir iş çıkardığı için lütfen Karen'a teşekkürlerimi ilet.

Düğün konsiyerji temasının Cartwright'ın mevcut hizmetleriyle sorunsuz uyum sağladığına katılıyorum. Sunum için çok heyecanlıyım ve görsel senaryo taslaklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

En iyi dileklerle,

Lina

Çalışmamızdan memnun kalmasına sevinmiştim. Ama keşke soruma da cevap verseydi. Sohbeti devam ettirmek için bir bahane bulmaya çalıştım. Ancak cevabım tek kelimeyle acıktı.

Gönderen: MHartley@AtlasCommunications.com

Alıcı: CSantos@DottingTheIDos.com

Tarih: 2 Mayıs - 10:13

Konu: Cartwright Hotel Grubu Sunumu İçin Materyaller

Onları da yakında göndereceğim.

Birkaç dakika sonra Dean'den bir mesaj geldi.

Dean: Sen. Ben. Önümüzdeki Cuma Maroon'da içiyoruz.

Ben: Neden?

Dean: Benimle biraz vakit geçirebilmen için. Lanet olsun. Yas-ta değilsin.

Ben: Üzgünüm. Tamam, hadi yapalım.

Haklıydı. Ayrılmak zor olabilirdi ama onu unutmam gerekiyordu.

“Dean, neden buradayız?”

Kulağını tutup bana doğru eğildi. “Ne?”

“Neden. Buradayız?”

Dinlemeye hiç ilgi duymadığım tekno müzikle dans ediyordu. “Sadece bir cuma günü birlikte takılıyoruz. Nasıl eğlenileceğini hatırlıyorsun, değil mi?”

Sorusunu duymazdan geldim.

Gümüş kanatlar takan bir garson, Dean’e doğru eğildi ve önümüzdeki sehpaye iki içki bıraktı. İçtiğimiz diğer içkilere bakılacak olursa, bunlar da pek hafif olmayacaktı. İçerisi insanlarla tıksık tıksık dolu değildi ama keşke öyle olsaydı. En azından o zaman ne kadar berbat bir yerde olduğumuzu görmek zorunda kalmazdım.

Mor kadife bir kanepede oturuyorduk. Karşımızdaki insanlar yeşil süet bir kanepenin üstüne yayılmıştı. Lina mor olanı severdi. İşte yine düşüncelerim oraya kaymıştı. Lina’yı dairesinde hayal ettim. Sonra bizi dairesinde hayal ettim. Yatağında. Banyosunda. Kendi yollarımıza gitmeden önce kahvemizi yudumladığımız mutfakta.

Dean kafamın arkasına bir tane patlattı. “Kes şunu.”

“Neyi keseyim?” dedim hırıltılı bir ses tonuyla.

“Onu düşünmeyi kes,” dedi, bakışlarıyla odanın karşısındaki bir kadını takip ederken. “Bir haftayı geçti. Yaptığım seçimi kabullenip hayatına devam etmenin zamanı geldi.”

Bu nihai bir son gibi görünüyordu. Ve üzücü.

Dean bana bir kadeh uzattı. İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama yine de iki yudumda bitirdim. Jack ve Cola.

“Tabii eğer...” dedi Dean.

“Tabii eğer ne?”

Kulüpte iç içe geçmiş insanları işaret etti. “Bu sana doğru gelmiyorsa. Biriyle tanışmak için başka bir yol denemek ister misin? Randevu uygulaması? Kilise? Arkadaşlarından birinin ayarladığı bir kör randevu? İstersen sana birini ayarlayabilirim.”

Bu seçeneklerin hiçbiri beni ilgilendirmiyordu. Mahvolmuştum ve bu konuda kızgın bile değildim. “İşemem gerek.” Kanepeden kalkarken sendeledim ve neredeyse yere kapaklanacaktım.

Dean ayağa fırladı. “Hop, adamım. Belki de seni eve götürmeliyiz.”

“Tamam, olur. Sadece izin ver de şu” –bir itfaiye hortumu tutuyormuş gibi yaptım– “iş bir halledeyim, sonra gideriz.”

Tuvaletteyken şaşırtıcı bir şekilde ayaklarımın üzerinde sabit durabildim. Geri döndüğümde, müziğin sesi kısılmıştı ve adamın biri odanın arkasındaki küçük bir sahnenin üzerinde duruyordu. “Ah kahretsin,” dedim ortaya. “Açık mikrofon gecesi mi?”

Etrafımdaki insanlar rahatsızca kıpırdandı. Belki de sesimi alçaltmalıydım, ama kendimi başka türlü nasıl eğlendirebilirdim ki?

Büyük bir el sırtıma vurup omzumu sıktı. “Hazır mısın, dostum?”

Açık mikrofon gecesine katılmam *gerektiğini* bilerek Dean’in elini omzumdan silktim. Bu yazılmıştı. Bir yere. Sahneyi işaret ettim. “Ben oraya gidiyorum.”

Dean kaşlarını çatı. “Nereye?”

“Oraya,” dedim, işaret ederek. “İçimi dökmeliyim.” Kollarımı havaya kaldırıp parmaklarımı şaklattım. “Şiir ya da başka bir şey. Evet, bir şiir.”

Dean yüzünü ovuşturdu. “Bunun yardımcı olacağını düşünüyorsun, ha?”

Göğsüne hafifçe vurdum. “Bundan eminim.”

Dean başıyla onayladı. “Tamam. Seni oraya çıkaracağım. Arkamda kal.” Ben nemli gömleğinin arkasına yapışmışken,

kalabalığın içinde ilerledi. Sonra bir kadınla konuşup beni işaret etti. Kadın beni kısaca inceledikten sonra Dean'i başıyla onayladı.

Dean arkasını döndü ve bana tamam işareti yaptı. "Sırada sen varsın. Bu şansını iyi değerlendir."

Mikrofondaki adam ve Dean'in biraz önce konuştuğu kadın kısaca sohbet etti. Mikrofondaki adam, "İçini dökmesi gereken bir beyefendiden küçük bir konuşma dinleyeceğiz. Ellerinizi birleştirip Climax'ı sıcak bir şekilde karşılayın."

Tökezleyerek sahneye çıktım ve adamın kulağına fısıldadım.

"Ah, affedersiniz," dedi mikrofona. "Sadece Max." Mikrofonu bana verdi ve sahneden aşağı atladı.

Sahneye vuran parlak ışıklara gözlerimi kısarak baktım ve göz kamaştıran ışıktan kaçmak için bir adım geri gittim. Boğazımı temizledikten sonra, yavaş bir ritimle başlayarak tek kişilik gösterime başladım:

"Lina

Onun adı Lina

Lina, Lina, Lina, Lina

Lina şimdi nerede?

Gitmesine neden izin verdim?

Lina, Lina, Lina, Lina

Dans eder gibi bir yürüyüşü

Çan sesi gibi bir kahkahası var

Asla...

Ah, cebimdeki para kuyuya dalar

Bazen olur çok ciddi

Bu yapar onu gizemli."

Kalabalığın hoşuna gitmişti. Bunu görebiliyordum. İnsanlar başlarını sallayıp gülümsüyordu. Ama burada çok fazla kalamazdım çünkü midem bulanıyordu.

“Her neyse

Lina benim kalbim

Bunu başından beri bilmeliydim

Dedi ki annem o harika bir kadın...”

“Ayyy,” dedi seyircilerden biri.

“Ama tek bir sorun vardı

Abimle nişanlıydı.”

“Ah, lanet olsun,” dedi bir başkası.

Sonra seyirciler arasında toplu bir *aaah* sesi duyuldu ve bunu heyecanlı mırıltılar takip etti. *Evet. Kesinlikle.* Bu tür durumların tehlikelerle dolu olduğunu herkes bilirdi.

Dean beni sahnenin köşesinden aldı. “M, *Evlilik Öpücüğü* filmindeki Adam Sandler gibiydin. Klasik.” Elini omzuma koydu. “Ama Lina’yla yaşadıklarınızın sırf sen istedin diye yok olmaya çağını düşünmeye başlıyorum.”

Yok olmak zorundaydı. Lina’yla sadece o Andrew’la birlikte olamadığı için mi birlikteyiz diye merak etmek istemiyordum. Bu beni mahvederdi. Lina benim başıma gelen en iyi şeydi ve ben de onun başına gelen en iyi şey olmak istiyordum. Ve Andrew hiçbir yer gitmiyordu. Lina’nın kalbinin tamamına sahip olmadığı daimi bir hatırlatıcısı olacaktı. *Hayır, bu acıyı almayayım, teşekkürler.* Şu anda canım yanıyor olabilirdi, ama bu kaybın keskin acısı er ya da geç hafifleyecekti. Bir gün.

LINA

Binicilik temalı bu kadar çok şarkı olduğunu kim bilebilirdi?

Natalia, sutyeninden para çıkarırken beni itekledi. Para tomarını havaya kaldırıp etrafta salladı. “Hey, kovboy. Atı bırak da beni sür.”

Çakırkeyif olan Jaslene, para tomarını onun elinden kaptı. “Eyerimi hazırladım, tatlım. Midillim nerede?”

Bu eğlenceyi ayarlayan kişiyle konuşmalıydım. *Ah, bir dakika. O bendim.*

Natalia’nın düğününe sadece bir hafta kalmıştı ve onu DC’deki bir erkek revüsüne götürmemiz yönündeki talebine boyun eğmiştim. Ama sorun bu değildi.

“Onu buraya getirin,” diye bağırdı Tia Izabel.

Sorun buydu. Hem Jaslene’le hem de dört aile üyesiyle birden uğraşıyordum. Elbette herkesin eğlenmesini *istiyordum*, ama kimsenin edep sınırlarını zorlamasını ya da revünün kurallarını –dokunmamaları gereken yerlere dokunmak, densizce konuşmak ya da kendi kıyafetlerini çıkarmaya başlamak– aşmasını istemiyordum. Gösteriyi izlerken hepsine göz kulak olmak, çekiçle hayvancıkların kafasına vurma oyunu oynamak gibiydi. *Kes şunu. Hayır, parayı öylece atamazsın. Elini indir. Hayır, başka içkiye ihtiyacın yok, Natalia. Evet, gerçek. Hayır, dokunamazsın. Jaslene, bu bir vibratör değil! Hey, onlar seni davet etmedikçe sahneye çıkamazsın.*

“Babanın verdiklerini salla bebeğim!” diye şakıdı Tia Viviane.

Şarkı sözlerini değiştirmeyi nereden biliyordu?

“Babanın verdiklerini salla bebeğim!” diye araya girdi Natalia.

Ah, demek böyle.

Annemin eli bir denizyıldızı gibi yüzüne yapışmıştı. Ama ilginctir ki parmakları, eğer isterse gösteriyi izleyebilmesine izin verecek şekilde yayılmıştı. Bu gecemizin tadını *çıkarmalıydım*. Kaslı adamlar tarafından gerçekleştirilen ustaca koreografi edilmiş dansı takdir ediyordum tabii ki. Ama sallanan ereksiyonlar bana yatağımdaki Max’i hatırlatıyordu ve beynim şu anda başka kimsenin ereksiyonuyla ilgilenmiyordu.

Annem omzuyla beni dürtüp yanıma kıvrıldı. Diğer herkes, sahneye çıkan yeni bir dansçıya dikkat kesilmişti. Poposu olmayan deri tozluklar. Natalia bayılmış olmalıydı.

“Sorun ne, *filha*?” diye sordu annem. “Bugün üzgün görünüyorsun.”

“Bir şey yok, *Mãe*. Sadece yorgunum.”

Birbirimizi duyabilmek için resmen bağıırıyorduk aslında.

“Max’le kavga mı ettiniz?” diye sordu.

Geri çekilip kaşlarımı çattım. “Bunu da nereden çıkardın?”

Başını iki yana salladı. “Sadece... Bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi sen kaybolmuş gibi görünüyorsun, bu yüzden merak ettim.”

Annemden gerçekten hiçbir şey saklayamazdım. En azından uzun bir süre. “Evet, bir şeyler vardı... Ama artık bitti. Onun seçimi.”

“Bu kötü bir seçimdi. Umarım bunu biliyordur.”

“İlk başta ben de öyle düşünmüştüm, ama artık o kadar da emin değilim.”

İlişkimizin en başından bitmeye mahkûm olduğundan korktuğu için Max’i gerçekten suçlayamazdım. Belki de gerçekten öyleydi. Eski nişanlınızın kardeşine âşık olmak bir şeydi; ama bu kardeşler ezelden beri rekabet içindeyken eski nişanlınızın kardeşine âşık olmak bambaşka bir şeydi. Yine de aramızda o kadar güzel ve mükemmel anlar vardı ki onlardan çok daha fazlasına sahip olabileceğimizi hayal etmekten kendimi alamıyordum. Ve gerçek bana tapan, arkamı kollayan, korkularımı ve hayal kırıklıklarımı paylaşacak kadar beni güvende hissettiren tek adamla birlikte olmayı özliyordum. Keşke ona dair anılarımı silebilseydim, çünkü hatırlayamadığım birini özleyemezdim.

Ah Tanrım, canım çok yanıyor.

Bir gümüş parıltısı gözüme çarptı, sonra erkek sunucu masamızın önünden geçerek kalabalık içinde sahneye çıkacak bir gönüllü aradı.

Tia Viviane elini salladı ve pistteki bir uçağı yöneten yer kılavuzu gibi kendini işaret etti.

Sunucu onun yanından geçip gitti.

Tia Viviane ellerini ağzına götürüp adamın arkasından bağırdı. “Geniş kalçalı ve koca poplu yaşlı kadınları görmezden gelmeyin. Ben de eğlenmek istiyorum.”

Adam durdu, sonra *Tia Viviane*’le yüzleşmek için arkasını döndü. Ahlaksızca sırtarak teyzemin yanına doğru ilerledi ve elini uzatarak, “Benimle gel öyleyse,” dedi.

Aman Tanrım.

Tia Viviane adamın elini tutup sahneye çıktı. Kısa bir süre sonra, bir dansçı –uzun boylu, geniş omuzlu ve kahverengi tenli– *Tia Viviane*’in etrafında dolaştı ve sonunda onun sandalyeye oturmasına yardım etti. *Viviane* ellerini ovuşturarak gösteriyi bekledi. Dansçı, kolsuz tişörtünü çekiştirerek ona sert göğüs kaslarını ve karın kaslarını gösterdi.

Tia Viviane esniyormuş gibi yaptı.

Dansçı başını geriye atıp ellerini beline koydu; *Tia Viviane*’e çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi baktı. Seyirciye dönerek bir elini kulağına götürdü ve sunucu, “Daha fazlasını istiyorsanız ses çıkarın,” derken, diğer elini havada yukarı aşağı salladı.

Dansçı ellerini karın kaslarının üzerinden aşağı kaydırarak kalçasını kıvırdı, sonra pantolonunu kenarlardan çekip çıkararak siyah bir tangayı gözler önüne serdi.

Ki eğildiğinde tanga da gözden kayboldu.

Kıçı, *Viviane*’in yüzünün önündeydi.

Kıçı, *Viviane*’in yüzünün önündeydi.

Natalia kahkahadan iki büklüm oldu. *Jaslene* çığlık atarak sandalyesinden aşağı atladı ve yumruğunu havaya savurdu.

Tia Viviane sırtıttı ama o kadar da etkilenmiş görünmüyordu. Sunucu yanına yanaştı ve mikrofonu teyzemin ağzına yaklaştırdı. “Sorun ne? Sana çok mu fazla geldi?”

Viviane kaşlarını çatı. “Fazla mı? Yeterli bile değil.” Kollarını kavuşturdu. “Aynısını Copacabana’daki sahilde görebilirdim. Hatta çok daha fazlasını. Her yer popo ve tanga dolu.”

Sunucu ve dansçı birbirlerine bakıp omuz silktiler, sonra *Tia* Viviane’i koltuğuna geri gönderdiler.

Biliyor musunuz? Max olsa da olmasa da ben iyi olacaktım. Max’le birlikte olmayı tercih eder miydim? Binlerce kez evet. Ama kaderimde bu yoksa bile hâlâ çok şanslıydım. Çünkü bu muhteşem kadınlara ve pille çalışan vibratörlerime sahiptim.

Şimdi sadece hayallerimdeki işi kapmam gerekiyordu. Bu yeterli olmalıydı.

Olmak zorundaydı.

Otuz Beşinci Bölüm

MAX

Cartwright sunumunun olduğu gün, Lina bir elinde kahverengi bir çanta ve diğerinde büyük bir seyahat kupasıyla toplantı odasından içeri girdi. Saçlarını süslü bir to-lü bir ta-kayla tepeden atkuyruğu yapmıştı ve tek bir tel bile yerinden yerinden oynamamıştı. Krem rengi bir bluzla tamamladığı lacivert döpiyesi otorite ve güven yansıtırken; açık burunlu ayakkabılarından görünen pembe ojesi ise ilk elden şahit olduğum neşeli tavrını işaret ediyordu.

Lina yaklaşıırken, terli avuçlarımı kurulamaya çalışarak elimi pantolonuma sildim. Onu bir merhaba öpücüğüyle karşılamayacağımı fark ettiğimde mideme bir pişmanlık sancısı yerleşti. O yaklaştıkça yüreğim daraldı; ona dokunmak istiyordum ama bunu yapmak imkânsızdı. Kalbim kontrolden çıktı, muhtemelen Lina'nın sadece yakınlığına bağlı olarak bir hızlanıp bir yavaşlıyordu. Her şeyden öte, için umutla doldu –bugün en çok istediği şeye, hayallerindeki işe kavuşması umuduyla.

“Merhaba,” dedi kibar bir gülümsemeyle.

“Selam,” dedim.

İki kelimeyi bir araya getirmekte zorlanıyordum. Kafam, pişmanlıklar ve ihtimaller yüzünden karmakarışık. Neyse ki Lina’nın bu işi alması benim konuşma becerilerime bağlı değildi. Sunumu o yapacaktı.

Elini sallayarak masayı gösterdi. “Her şey burada mı?”

Başımı salladım. “Evet. Birkaç dakika erken gelip dört kez kontrol ettim. Kendin de kontrol edebilirsin. Eksik bir şey varsa, dosyalar dizüstü bilgisayarımda zaten oradan yazdırabiliriz.”

“Buna gerek kalmayacağını umalım,” dedi, masada yerini alırken. Masanın üstündeki kâğıt yığınlarını telefonundaki kendi notlarıyla karşılaştırdı. “Son dakika tavsiyesi var mı?”

Karşısına oturdum. “Sadece kendin ol. Sonuçta kendini satıyorsun. Söylediklerine önce kendin inanmazsan Rebecca’yı asla inandıramazsın.”

“İyi tavsiye,” dedi, elleri hâlâ kâğıtların arasında gezinirken. “Tamam, sanırım her şey hazır. PowerPoint kullanmadığımıza sevindim. Bazen kâğıt en iyisidir, özellikle de broşür ve benzeri şeyler dağıtırken. Sahte internet sayfalarını incelemek kolay olacaktır. Dün onlarca kez kendim üzerlerinden geçtim.”

Derin bir nefes aldı ve birbirine kenetlediği ellerini toplantı masasının üzerine koydu. Bana bakmasını dileyerek ona baktım, ama Lina pencereden dışarı bakıyordu.

“Lina...”

Aniden ayağa kalktı. “Başlamadan önce tuvaleti kullanacağım.”

O giderken ayağa kalktım ve kendimi tekrar koltuğa bıraktım. *Ona odaklan. Sunuma odaklan. Gerisi önemsiz.*

Lina birkaç dakika sonra geri döndü. Rebecca da ondan bir dakika sonra içeri girdi.

“Günaydın, Lina.” Müşterim yerine otururken beni başıyla selamladı. “Max.”

Masanın üzerinden uzanıp elini sıktım. “Seni yeniden görmek çok güzel, Rebecca.”

“Seni de öyle.” Önündeki dosyanın sayfalarını çevirdi. “Başlayalım mı?”

Lina oturduğu yerden kalktı ve masanın önündeki yerini aldı. “Hazırım.”

Rebecca beklentiyle ona baktı. Ben de cesaret verici bir şekilde başımı salladım.

Lina omuzlarını dikleştirip konuşmaya başladı. “Dotting the I Do’s, müşterilerinin ihtiyaçlarını karşılamak için üç yönlü bir yaklaşıma sahip olan önde gelen bir düğün planlama şirketidir. Birincisi, kişisel hizmet anahtardır. Müşterilerin bireysel ihtiyaçlarını bilmekten ve bunları karşılamaktan gurur duyuyoruz. İkincisi, hiçbir ayrıntı küçük değildir. Çifti rahatlatmak adına her ayrıntıyı biz düşünüyoruz. Üçüncüsü, düğünler yaratıcı olmak için bir fırsattır. Başka bir deyişle, tipik bir çift olmadığı gibi evlenmenin de tek bir yolu yoktur. Bu felsefe, hayal gücümüzü keşfetmemize ve onları gerçeğe dönüştürmemize olanak tanıyor.”

Sesi güçlüydü, kelimeleri net ve anlaşılırdı. Şimdiye kadarki gidişatını kutlamak için zihnimden havaya yumruk savurdum. Lina, Rebecca’yı etkilerse, Rebecca’nın da benden etkilenmesi akla yatkındı.

“Cartwright kendi mükemmellik mirasını masaya getiriyor...”

Rebecca başını yana eğerek Lina’ya baktı ve gülümsedi.

Lina, Cartwright’in itibarını, olanaklarını ve ihtişamını vurguluyordu. Yine, materyalleri kolay ve kendinden emin bir şekilde idare ediyordu.

“Öyleyse, Dotting the I Do’s şirketinin becerisini Cartwright’in kaynakları ve hizmet taahhüdüyle nasıl birleştirebiliriz? Tıpkı

otelin kendi misafirlerine konsiyerj hizmeti sunması gibi biz de düğün konsiyerji hizmeti sunuyoruz...”

Lina, Rebecca’nın kuzeninin kazınmış kaşlarıyla ilgili minik hikâyesi de dâhil olmak üzere, sunumunun geri kalanını kusursuz bir şekilde tamamladı ve ikimizden de büyük kahkahalar kazandı.

“Hepsi bu kadar,” dedi Lina. “Cartwright’taki düğün koordinatörü pozisyonunu doldurmak için sahip olduğum fikirler bunlar.”

Rebecca, coşkulu bir şekilde övgüler yağdırdı ve bir sonraki toplantısına koştu.

Gözleri mutluluk yaşlarıyla dolup taşan Lina, kollarını belime dolayıp başını omzuma yasladı. “Başardık, Max. Başardık. İşini alamasam bile, muhteşem bir sunum hazırladığınızı bileceğim.”

Bu gözyaşlarını başka kimsenin yanında dökmeceğini biliyordum ve bu savunmasız yanını gören sayılı insanlardan biri olmaktan onur duyuyordum. “*Sen* harika bir sunum hazırladın. Ben sadece her zaman senin yanında olacağımı söylediğim gibi senin yanında yer aldım.”

Profesyonel olarak kabul edilenden çok daha uzun bir süre boyunca sarılmaya devam etmemize rağmen ikimiz de ayrılmadık. Ona her şeyi batırdığımı söylemek istiyordum. Başka bir şans daha istediğimi. Ama korkuyordum. Benimle aynı şekilde hissetmemesinden korkuyordum. Duygularımın karşılık bulamayacak kadar büyük olmasından korkuyordum.

Kucaklaşma, Lina geri çekilip ellerini salladığında sonra erdi. “Ofise dönmem gerek. Ofis için bakmam gereken birkaç yer var; bu işin olmaması ihtimaline karşı.”

“Evet, evet. Anlıyorum,” dedim, kravatımı ve kol düğmelerimi düzeltirken. “Bugün iyi iş çıkardın.”

Lina gülümsedi, yerinde duramıyordu. “Aaah, çok heyecanlıyım. Parmaklarımızı çaprazlayalım, değil mi?”

Her iki elimi parmaklarını aprazladım ve onlem olarak gözlerimi de aşı yaptım. “Her şey aprazlandı.”

Ayaklarımı işaret etti. “Peki, ya onlar?”

Onları da aprazladım.

“Güzel,” dedi.

“Fazlalıkları burada bırakabilirsin. Toplayıp ofise geri götürürüm.”

“Emin misin?” diye sordu.

“Eminim.”

“Pekâlâ, tamam, bir şey duyduğumda sana haber veririm. Tekrar teşekkürler.”

“Çok rica ederim, Lina.”

Kapıya doğru yürüdü ve attığı her adımı izledim, ta ki arkasını dönüp bana eskiden isteksiz olan ama şimdi zgr kalan gülümsemelerinden birini verene kadar. Bu, hem birbirimizi tanıdığımız kısa sürede ne kadar ilerleme kaydettiğimizi hem de içinde bulunduğumuz açmazın tüm sorumlusunun ben olduğumu gösteriyordu. Keşke Lina’nın ikinci seçeneğı olduğumu umursamamak için beynimi yeniden programlayabilseydim, ama bu olasılığı düşünmek bile göğsümü ağırtıyordu.

Yine de bana izin vereceğı her şekilde onunla vakit geçirmek istiyordum. “Lina, Natalia’nın düğün töreni hakkında...”

Şimdi tamamen bana dönmüştü. “Evet?”

“Senin için uygunsa hâlâ gelmek isterim. Sana eşlik edeceğımi söylemiştim ve sözümü tutmak isterim.”

Lina başını yana eğerek bana boş bir bakış attı. “Bunu yapmak zorunda değilsin, Max.”

“Ama yapmak istiyorum.”

Bunu söyler söylemez, onu bir daha görmek için herhangi bir bahanem olmaması ihtimaline karşı ne kadar hazırlıksız olduğı-

mu anladım. Ya işi alamazsa? Ya da Rebecca kendi hesaplarında başka birinin çalışmasını isterse? Her iki seçenek de bana uygun değildi, çünkü her ikisi de hem hedeflerimize ulaşamadığımız hem de kalan bağlantımızın ortadan kalkacağı anlamına geliyordu.

“İstiyorum,” diye tekrar ettim.

Lina dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. “Tamam, öyleyse düğün töreninde görüşürüz.”

Yani Lina’yla vakit geçirecektim ve kalbim parçalara ayrılmıyormuş gibi davranacaktım. Kulağa harika geliyordu. Ben pek çok yeteneğe sahip bir adamdım, ama kendime eziyet çektirmeyecek parlak fikirler bulmak onlardan biri değildi.

Otuz Altıncı Bölüm

LINA

“Nefes al, tatlım. Olağanüstü görüneceksin.”

Jaslene tavsiyeme uydu ve sakinleştirici bir nefes aldı. “Tamam, tamam. Bunu yapabilirim. Biliyorum. Sadece... Natalia’nın özel gününün mükemmel geçmesini istiyorum ve bunun gerçekleşmesinden sorumlu ben olduğum için çok gerginim.”

Ellerimi omuzlarına koydum. “Yalnız değilsin. Bana ihtiyacın olursa bütün gün buralarda olacağım. Şimdi, sabah listeni gözden geçirelim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olalım.”

Jaslene başını salladı ve açık mavi elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı. “Tedarikçilerden tahmini varış süresi talep et. *Tamam*. Tüm düğün ulaşımı için konum uygulamasına bağlanmayı onayla.” Telefonunun ekranını kaydırды. “Limuzin eve doğru gelmekte. *Tamam*. Ofisteki sesli mesajı acil durum numarasını

da içerecek şekilde değiştir.” Birden soluğu kesildi. “Kahretsin. Bunu henüz yapmadım. Hemen yapacağım.”

Tam cep telefonum çalarken, ofisimden koşarak çıktı ve kendi odasına koştu.

Ekrana baktım ve Rebecca’nın aradığını gördüm. Midemde bir çarpıntı hissettim. *Aman Tanrım. Buraya kadar.* “Merhaba, ben Lina Santos.”

“Lina, ben Rebecca Cartwright.”

“Selam, Rebecca.”

“Sözümü sakınmayacağım,” dedi.

Bu hiç de umut verici görünmüyordu. Sunum sırasında kesinlikle bir iki gaf yapmıştım ama genel olarak iyi iş çıkardığımı düşünüyordum ve Rebecca da etkilenmiş görünüyordu. *Lanet olsun.* Belki de Andrew’un adamı onun aklını başından almıştı.

“Yönetim kuruluyla yeni görüştüm ve onlara, düğün hizmetleri müdürü olarak Cartwright Grubu’na katılman için sana teklif sunacağım haberini verdim. Ian ve Bliss’in düğünü için yaptığın çalışmalardan çok etkilendim ve bu hafta başında yaptığın sunum mükemmeldi. Birkaç sıkıntıya rağmen, bu pozisyon için en iyi kişi olduğunu kanıtladın. Seninle çalışmaktan memnuniyet duyarım.”

Telefonu yanağıma bastırarak boştaki elimi havaya kaldırdım. “Rebecca, bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim. Gerçekten, ama gerçekten çok sevindim.”

“Pekâlâ, bu iyi bir başlangıç,” dedi. “Pazarlama konusunda Max’le çalışmaya devam etmeye herhangi bir itirazın var mı?”

Tereddüt bile etmedim. “Hiç yok.” Max’le romantik açıdan bir bağlantımız olmasa bile birlikte çalışabileceğimizden emindim.

“Harika,” dedi Rebecca. “Sana teklifin ayrıntılarını içeren bir e-posta göndereceğim. Herhangi bir konuda sorun olursa beni ara. Kararını bildirmen için senden haber bekliyorum.”

“Çok teşekkürler, Rebecca.”

Aileme yarın anlatmaya karar verdim çünkü tüm ilgilerinin Natalia ve Paolo üzerinde olmasını istiyordum; ama içgüdülerim bu haberi önce Max'le paylaşmam gerektiğini söylüyordu.

Ben: İş aldım!

Max: Tebrikler, Lina. Bu harika bir haber. Senin için daha mutlu olamazdım.

Ben: Şimdi kutlayacak bir şeyimiz daha var.

Max: Şampanya benden ;)

Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Sunum sırasında beni kendim olmaya teşvik ettiği ve kişiliğime uymayan bir temada ısrar etmediği için ona teşekkür etmek istiyordum. Benimle savunmasız kaldığı o anları –çiftlikteki inziva programında ve Blossom’un tuvaletinde– takdir ettiğimi bilmesini istiyordum çünkü bana tam olarak ihtiyacım olduğunda sığınacak bir liman sunmuştu. Brent ve Terrence’in düğün provası esnasında, kendi yanlışlarım yüzünden duygularıma yenik düştüğümde beni kurtardığı için ona teşekkür etmek istiyordum. Ve ona, o çiçek tarlasına geri dönmek istediğimi ve bu kez kendimi geri tutmayacağımı söylemeyi çok istiyordum. Ancak tüm bunların yerine şu cevabı verdim:

Ben: Teşekkürler.

Çünkü gerçek şu ki, hiçbir şey değişmemiştir ve onu bize bir şans vermeye zorlayamazdım.

Muazzam başarıma odaklanmayı seçerek, haberleri en iyi arkadaşım ile paylaşmak için ofisimden dışarı koştum. “Jaslene, işi aldım.”

“Ahhhhh.” Jaslene sandalyesinde döndü, ayağa fırladı ve bana sarıldı. “Senin için çok heyecanlıyım.”

Mutluluk dansı yaparken ellerini tuttum. “Kendin için de heyecanlanmalısın. Düğün koordinatör yardımcısı pozisyonunu istiyorsan iş senin.”

“Evet, elbette, *evet*.” Üzerime atlayıp beni kucaklamaya devam etti, ta ki biri boğazını temizleyip bizi ayırana kadar.

Kahretsin. Mağaza bugün Natalia ve Paolo’nun düğünü nedeniyle kapalıydı, ama bu sabah geldiğimde kapıyı kilitlemeyi unutmuştum. Şimdi Andrew’un yüzüne bakmak zorundaydım.

“Andrew, burada ne arıyorsun?”

İçten içe titredim. Bu soruyu en son sorduğumda bir öfke nöbeti geçirmişti ve Max’le ilişkim yanıp kül olmuştu.

“Habersiz geldiğim için üzgünüm, Lina. Bana bir dakikayı ayırabilir misin?”

Ses tonundaki endişe, ne söyleyeceğini merak etmeme neden oldu. İşaretparmağımı havaya kaldırdım. “Bir dakikan var.”

Andrew beni ofisime kadar takip etti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kapının yanında durdum. “Dinliyorum.”

Konuşmadan önce avuçlarını birbirine sürttü. “Özür dilerim. Aslında çok kolay ama bir o kadar da zor. Düğünümüzü iptal et-

tiğim için özür dilerim. Bunu hak etmiyordun. Ve buraya son geldiğimde sergilediğim davranış için de özür dilerim. Bunun hiçbir mazereti yoktu, bu yüzden bahane uydurmaya çalışmayacağım. Beni affetmeni beklemiyorum ama söylenmesi gerekiyordu. Kendime bakıyorum ve gördüğüm bazı şeylerden hoşlanmıyorum.”

“Kefaret turundaki bir sonraki kişi kardeşin mi? Çünkü olması gerekiyor.”

Andrew sanki henüz bir karara varmamış gibi dudaklarını büzerek yana çevirdi. “Max’le durumlar daha karmaşık. Ama bunun üzerinde çalışıyorum. Bu arada, kendi başıma bazı hamleler yapıyorum ve Rebecca’yla olan iş veya kardeşimle olan ilişkin hakkındaki düşüncelerini etkileyebilir diye bilmen gerektiğini düşündüm.”

Başımı yana eğdim. “İşi aldığımı biliyor musun?”

Andrew başını salladı. “Yardım ettiğim aday işi alamadığını haber verdi, bu yüzden işi senin aldığını tahmin ettim.” İç çekti. “Her neyse, Cartwright hesabında çalışmak, Max’in başarısından nemalanmak ve hatalarımı onun düzeltmesine izin vermek gibi kötü yollara başvurduğumu fark etmemi sağladı. Gerçek şu ki onunla olan rekabetime kendimi o kadar kaptırdım ki bu rekabet olmadan kim olduğumu unuttum. Bu çok ürkütücü. Beni yansıtacak hiçbir şey yapmıyorum ve kendi başıma daha fazlasını yapmak için kendimi zorlamam gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden Atlas’tan ayrılıyorum – daha doğrusu, ne yapacağıma karar vermem için annem bana sekiz hafta verdi.”

Ağzım açık kaldı. “Annen seni *kovdu* mu?”

Yanakları kızardı. “Şey, karşılıklı bir karar olduğunu söylemek daha doğru. İkimiz de şu anki konumumda başarılı olmadığımızı an-

ladık. Max işimde benden çok daha iyi. Her halükârda, Atlanta'daki eski iş yerim beni içtenlikle karşılayacağını söylüyor, bu yüzden oraya gidebilirim." Omuz silkti. "Kim bilir. Ama burada yaşananlar beni ufak ufak tüketiyordu ve ben özür dilemek istedim."

Samimi olup olmadığını bilmiyordum ve zamanımı bunu anlamaya çalışarak harcamayacaktım. Andrew özür dilemişti ve sanırım aynayı biraz kendine döndürmesinin zararı yoktu. "Çabanı takdir ediyorum, Andrew. Teşekkürler."

Artık özür de dilediğine göre gitmesini bekliyordum, ama ofisimde durup bana bakmaya devam ediyordu.

Çok garipti. *Yardım et, Jaslene.*

Ellerimi çırpıttım. "Tamam, pekâlâ, katılmam gereken bir düğün var..."

Gözleri irileşti. "Tabii." Silkinerek kendine geldi. Yanımdan geçerken, "Kendine iyi bak," dedi.

"Sen de kendine iyi bak, Andrew."

Tanrım. Daha şimdiden ezber bozacak bir gün olma yolunda ilerliyordu. Bir kardeş gitmişti. Ama ne yazık ki başka bir tanesi yoktu.

Yeni evli çiftin yemek alanına girmesini izlerken gülümsemeden duramıyordum. Ve insanlar da mekân hakkında yorum yapmadan duramıyordu: Penn Quarter'da açık terası bulunan bir sanat galerisindeydik.

"Burayı onlar için sen mi buldun, Lina?" diye sordu adı kötüye çıkmış olan Estelle.

Karşımda oturuyordu ve mükemmel bir masa arkadaşıydı. Gereksiz dramalara neden olma konusundaki şöhreti haksız görünüyordu.

“Onlara gösterdiğim seçeneklerden biriydi, evet, ancak düğünlerini eşsiz bir mekânda yapma fikri onlara aitti.”

Estelle bilmişçe gülümsedi. “Ve muhtemelen daha ucuz, değil mi? Herkes Viviane’in” –sol eliyle sağ koluna vurdu– “eli sıkı olduğunu bilir.”

Her neyse. Estelle bir düğün trolüydü.

Ama Natalia’nın gününü mahvedemeyecekti. Hava mükemmeldi –güneşliydi ama rahatsız edici derecede sıcak değildi– ve Jaslene, Wonder Woman’ın bileklikleriyle mermileri geri püskürtmesi gibi, elindeki panoyla felaketleri önlüyordu. Sadece hafta sonu için burada bulunan kuzenim Solange, masadan masaya koşup herkesi ziyaret ediyor ve profesyonel bir hostes gibi düğün davetlilerini zahmetsizce cezbediyordu. *Tia* Viviane, Marcelo, *Tia* Izabel ve Paolo’nun ebeveynleriyle oturan annem bana el salladı. Cevap olarak ona göz kırptım sonra Paolo ve Natalia ilk dansları için dans pistine çıkarken coşkuyla alkışladım.

Saati kontrol etmek için telefonuma baktım. Max iki saat önce inmişti ve yolda olduğunu söylemek için mesaj atmıştı. Natalia ve Paolo onuruna kadeh kaldırmamı duyabilmesi için zamanında varmasını umuyordum. Odadaki herkesin gözü önünde konuşurken Max’e odaklanırsam, gözyaşlarımı uzak tutabilirdim.

Jaslene, olası sorunları tespit etmeye çalışıyormuş gibi bakışlarıyla odayı tarayarak yanıma geldi.

“Harika gidiyorsun,” dedim ona.

“Ha?” dedi. “Ah, teşekkürler. Dinle, şampanya servisine başlıyorlar, bu yüzden DJ’e biraz sonra başlayacağınızı söyleyeceğim. Hepiniz hazır mısınız?”

Bir elimde küçük bir kâğıt, diğer elimde şampanya kadehimi tutuyordum; bu yüzden iki elimi de havaya kaldırdım. “Şampanyamı alır almaz gitmeye hazırım.”

“Mükemmel,” dedi Jaslene. “İyi şanslar.” Sonra büyük bir hızla DJ kabinine doğru ilerledi. En iyi arkadaşım işine tamamen odaklanmıştı ve sohbet etmeye vakti yoktu. Onunla o kadar gürur duyuyordum ki ağlamak istiyordum. *Uç, yavru kuş. Uç.*

Kısa bir süre sonra, bir garson gelip masamızdaki herkese şampanya doldurdu.

Müzik hafifleyerek dans pistinde yerimi alma zamanımın geldiğini işaret etti. DJ beni karşıladı ve bana bir mikrofon uzattı.

Mikroфона hafifçe vurdum. “Herkes merhaba. Dikkatinizi rica edebilir miyim, lütfen?” Oda sessizleşti ve bakışlarım, verandanın girişinde duran yalnız figüre kaydı. *Max*. Kobalt mavisini bir takım elbise giyiyordu ve siyah beyaz puantiyeli bir kravat takıyordu. Burada olduğunu bilmek bile kalbimi raydan çıkarmaya yetmişti.

Elini kaldırıp *merhaba* diye ağzını oynattı. Jaslene’le kısaca konuşmasını izledim. Sonra masamızı buldu ve masa arkadaşlarımızı selamlarken elinden geldiğince göze batmadan yerine yerleşti.

Biraz önceki ricam üzerine heyecanlı mırıltılar azalmışken, sessizliği doldurmadaki başarısızlığım konuklar arasında mırıltılara neden oldu. *Ah, doğru. Kadeh kaldıracaktım.* “Ben, Natalia’nın en sevdiği kuzeni Carolina Santos. Ben...”

Natalia birden yanımda belirdi ve bana bir kâğıt uzattı.

Kâğıdı okurken başımı iki yana salladım, sonra mesajı diğer herkesle paylaştım. “Çifte kadeh kaldırmadan önce, Natalia, bu etkinlikte aşk ilanlarından, hamilelik duyurularından ya da evli-

lik tekliflerinden kaçınmamız gerektiğini söylememi istiyor. Kuralları ihlal edenler dışarı atılacaklar.”

Bu, içten kıkırdamalara neden oldu ve ardından Natalia ayağa kalkıp kalabalığı selamladı.

Natalia tekrar Paolo’nun yanına oturduğunda, derin bir nefes alıp yeniden başladım. “Açıkçası Natalia ve Paolo’nun düğünlerinde kadeh kaldırmamı istemelerine şaşırdım. Anlayacağınız, her ne kadar bir düğün planlayıcısı olsam da sosyal etkinliklerde çok fazla konuşan biri değilim. Ama bu konuşmaya hazırlanırken, aşkla ilgili bazı kesin fikirlerim olduğunu fark ettim ki bazılarını çok yeni keşfettim...”

MAX

Lina’nın duruşu ve zarafeti duruma uygundu. Saçları, Eski Hollywood ihtişamına atıfta bulunarak yana doğru taranmıştı ve şeftali rengi elbisesi, yumuşak bir okşama gibi vücudunu sarıyordu. Yine de zihnim, Surrey Lane Çiftliği’nde şişme bir topun içinde sıkışıp kaldığı dakikalara gitti. Bu anı yüzümde bir gülümseme kondurdu. Fakat Lina’nın aşk hakkında kesin fikirleri olduğunu ve bazılarını çok yeni keşfettiğini söylediğini duyduğumda o gün çabucak unutulmuştu bile.

Koltuğumda doğruldum ve söyleyeceği her kelimeye odaklanmaya hazır bir halde öne eğildim.

Lina dudaklarını yaladı ve dikkatle bana baktı. “Kendimi bildim bileli, birini sevme fikri midemi düğümledi ve zihnimde alarm çalmasına neden oldu. Birini sevmenin beni zayıflatacağından korktum ve karşımdaki kişi çekip gittiğinde, onu kalma-

ya ikna etmeye çalışırken kendimi aptal durumuna düşürdüm. Elbette, sevgi karmaşık olabilir. Sizi alt üst edebilecek duygularınızı ön plana çıkarır. Ama sonunda şunu anladım. Sevgi, romantik olsun ya da olmasın, soyut bir kavram değildir. *İnsanlar* arasındadır. Yani ondan kaçınmaya çalışmak çok anlamsız. Bu, bir hayaletle savaşılmaya çalışmak kadar mantıklı olurdu. Ve evet, kendinizi sevgiye açmak zayıflıklarınızı ortaya çıkarabilir, ama doğru kişiyle birlikteyseniz güçlü yanlarınızı da açığa çıkarabilir. Duvarlarınızı yıkıp o kişinin hayatınıza *gerçekten* girmesine izin verdiğiniz an en savunmasız anınızda olursunuz, *ama* aynı zamanda size karşılık *verirlerse* güzel bir deneyime kavuşursunuz. Bir keresinde Natalia'ya, Paolo'nun onun için doğru kişi olduğunu nereden bildiğini sordum ve bana, 'Biliyordum çünkü onu sevmekten korkmuyordum,' dedi. İşte bu kadar kolaydı. Ve bunu şimdi ben de anlıyorum. Natalia, karşısında duvarlarını yıkmak istediği kişiyi buldu ve Paolo da ona karşılık verdi. Birbirlerinin zayıflıklarından faydalanmadılar. Aksine birbirlerini beslediler, kendilerini sevgiye açtılar ve şimdi burada bu güzel deneyimlerinin bir bölümünü bizimle paylaşıyorlar."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Lina'nın söylediklerinin çoğu, yaptığımız konuşmaları yansıtıyordu. Haftalar önce, Lina'nın mükemmel uyumunu tarif etmiştim. O kişi, Lina'nın ailesi gibi hayat dolu olacaktı. O kişi, Lina'ya tapacaktı, zaman zaman ona kendini unutturacaktı, onu bazen sinirlendirecekti ama sadece aşırı romantik şeyler yüzünden ağlmasına neden olacaktı. Natalia, bana o kişinin Lina'nın en büyük kâbusu olduğunu söylemişti ve şimdi nedenini anlıyordum. Lina, o kişinin karşısında sert dış görünüşünün arkasına saklanamazdı. O kişi gerçek Lina'yı görecek; benim gibi. Ve evet, Lina savunmasız olacaktı ama aynı zamanda kendini aşka da açacaktı.

Tüm bunların anlamı, loş bir odadaki tüm karanlık köşeleri aniden aydınlatan bir spot ışığı gibi kendini gösterdi. Andrew o kişi değildi. Lina işte tam da bu yüzden onunla evlenmek istemişti. Onu sevmemişti.

Ama bir noktada onu sevmiş olsa bile şimdi kesinlikle sevmiyordu. Bunu kendisi söylemişti. Aşk, duvarlarınızı onları aşmaya istekli olan kişi için yıkmak demektir. Andrew bunu asla denemişti. Ama ben yapmıştım. Çünkü Lina için o kişi *bendim*.

Sonuçta, Lina'nın birinci, ikinci ya da on beşinci tercihi olmam önemli değildi; önemli olan, onun için *doğru* tercih olmamandı. Ve Lina'nın, onun hayatında ilk sırada yer aldığımı kanıtlamak gibi bir sorumluluğu yoktu. Hayır, onun için en iyi adam olduğumu kanıtlama sorumluluğu *bana* aitti. Her gün. Bana sahip olduğu sürece. *Eğer* beni hâlâ istiyorsa.

LINA

Şampanyamı havaya kaldırdım. “Öyleyse, Paolo ve Natalia’ya kadeh kaldıralım. Günleriniz sevgiyle ve geceleriniz huzurla dolsun.”

“Ve seksle,” diye seslendi Natalia, şampanyasından bir yudum alıp Paolo’nun dudaklarına yüksek sesle bir öpücük kondurmadan önce.

Konuklar kahkahalara boğuldu ve DJ, insanları yerlerinden kaldıran bir *Pagode* şarkısı çalmaya başladı. Brezilya müziğinin bu tarzı, orta tempoluydu ve kalçasını Samba’nın gerektirdiği şekilde süper hızda sallama havasında olmayan insanları cezbetme eğilimindeydi.

İnsanlar dans pistinde yer bulmak için yanımdan geçerken, masama doğru ilerledim. Masaya ulaştığımda, Max ayağa kalkıp elini uzattı.

Ne istediğini ya da nereye gittiğimizi bilmeden elini tuttum. “Selam.”

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu, selamıma karşılık vermeden. Yüzü gergindi ve sesi telaşlıydı. “Sessiz bir yerde?”

“Elbette. Çatı bahçesi var. Oraya gitmek ister misin?”

Yüz ifadesi birden rahatladı. “Bu harika olur.”

Çatıya ulaşan iki katı çıkarken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Kadeh kaldırmaya o kadar çok duygu akıtmıştım ki şimdi tükenmiş durumdaydım.

Max, bahçeye açılan çelik kapıyı iterek açtı ve önden çıkmam için işaret etti. Bol miktarda yeşillik, alanı dolduruyordu ve birkaç çiçek yatağı hoş bir renk patlaması yaratıyordu. Bahçenin ortasındaki kanepeler ve sandalyeler fazlasıyla davetkârdı, fakat ben kenardaki süslü ferforje parmaklıklara çekildim.

Ben oraya doğru sürüklenirken Max de beni takip etti.

“Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?” diye sordum.

Max başını iki yana salladı, sonra bana baktı. “Dik kafalı bir aptal olduğum gerçeği hakkında konuşmak istiyordum.”

Ah, peki o halde. Kaşımı kaldırdım. “Devam et. Sahne senin.”

“Sana ikinci seçeneğin olamayacağını söyledim. Andrew’la aramızda bunu bir kenara bırakamayacağım kadar derin bir geçmiş olduğunu söyledim. Ama yanılmışım. *Tamamen yanılmışım. Doğru tercih olduğum sürece senin ilk ya da yüzüncü tercihin olmam önemli değil.* Ve doğru tercih benim Lina. Yemin ederim.

Sana ne kadar değer verdiğimi göstermek için duvarlarını aşacağım. Tüm hassas yanlarını alıp onlara gözüm gibi bakacağım. Her şeyi mahvettim. Bunu biliyorum. Ama izin verirsen, geri kalan günlerimi sana ait olduğumu kanıtlamak için harcayacağım. Çünkü seni seviyorum.”

Aman Tanrım. Şimdi zırl zırl ağlayacaktım ve umurumda bile değildi. Gözyaşları orada, düşmek için iznimi bekliyorlardı. Ben de onlara izin verdim. Çünkü Max beni seviyordu. İlk günden beri bana uyum sağlayan bu güzel, akıllı, çekici adam beni seviyordu. Ve bu, birkaç gözyaşına değerdı.

Max, aramızdaki mesafeyi kapattı ve yanağımı okşadı. “Tekrar içeri girmeme izin ver, bebeğim. Arkanı kollayacak kişi olmama izin ver. Seni asla yargılamayacak kişi olmama izin ver. Sana tapacak ve kendini serbest bırakmanı sağlayacak kişi olmama izin ver.” Başparmaklarını gözlerimin altında gezdirdi. “Sadece aşırı romantik şeyler yüzünden seni ağlatacak kişi olmama izin ver.”

Kalbim, benim adıma cevap vermeye çalışıyormuş gibi güm güm atıyordu. Ama işin zor kısmını sesimin yapmasına izin verdiğim için mutluydum. “Dürüst olacağım. Beni her zaman korkuttun. Sana ve ilişkimize güvenerek, kendimi kolayca atlatamayacağım türden bir acıya maruz bırakıyorum. Ama sen o yeri kazandın ve ben bu riske girmeye hazırım. Çünkü kalbimin etrafına ördüğüm duvarları ve onu geçmeyi kimin hak ettiğini düşünmem için beni zorladın. Senin, güvenli bölgem olduğuna eminim. Seninleyken tam olarak kendim olabileceğimden ve bunun için beni yargılamayacağından eminim. Hatta beni bunun için seveceğinden. Ben de senin için o güvenli bölge olmak istiyorum. Korkunç bir gün geçirdiğinde ya da bir şeyler ters gittiğinde, huzur bulacağın

yer olarak beni ve kollarımı düşünmeni istiyorum. Çünkü seni seviyorum Max ve ben de seninle olmak istiyorum.”

Max birkaç saniyeliğine gözlerini sıkıca kapattı. Onları tekrar açtığında, gözleri sanki ileride neler yaşanacaklarını hayal etmiş ve gördüklerinden hoşlanmış gibi sevgiyle parlıyordu.

“Ve açıklığa kavuşturmak için söylüyorum,” dedim. “Sen benim ne ilk ne de son tercihiyorsun. Sen benim *tek* tercihiyorsun.”

“Lina.”

O, tek kelimeye binlerce duygu sığdırmıştı. Sanki adım için sözlüğe yeni bir kayıt eklemiş gibiydi. *Lina*, isim: *Aşkım, geleceğim*.

Kalbimin dörtlüğe koşmasına neden olan bir gülümsemeyle, Max beni kolları arasına aldı ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. Yeni durumumuzu bir öpücükle mühürlerken, dudakları baştan çıkarıcı derecede yumuşak ve hükmediciydi. Âşıktık ve birlikteydik, bundan sonra nereye gideceğimizi keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

Nerede olduğumuzu hatırlayarak kollarının arasına iyice yerleştim ve “Devam edecek, değil mi?” diye sordum.

Dudaklarını alnıma bastırdı. “*Sonsuza dek* devam edecek.”

Birinin burun çekme sesi bizi ayırdı. Arkamı döndüğümde, annemin, *Tia* Viviane’in ve *Tia* Izabel’in çelik kapının yanında durduğunu gördüm. *Tia* Izabel bir mendille gözlerini sildi. Muzaffer bir edayla gülümseyen annem, elini *Tia* Viviane’in önüne uzattı. Teyzem çantasının içini karıştırırken homurdandı ve annemin eline yirmi dolarlık bir banknot koydu.

Ağzım bir karışık açık kaldı. “*Mâe*, benim üzerime bahis mi oynuyordun?”

Annem başını iki yana salladı. “Hayır, asla, *filha*. Max’ın üzerine bahse giriyordum.”

Max kulağıma eğilip, “Annen zeki bir kadın,” diye fısıldadı.

Kesinlikle öyleydi ve bu bahse gelince, annemin izinden kolaylıkla gidebilirdim. Bahis oranları haftalar önce Max’ın lehine olmayabilirdi, ancak şu andan itibaren her gün tüm paramı Max’e yatırıacaktım.

Teşekkür

Romantik komedi yazmak asla kolay değildir –iyi mizah olarak kabul edilen şey tamamen öznedir ve bazen edepsiz şakalar başarısız olabilir– ancak dünya yanarken romantik komedi yazmak çok daha zordur. Disiplin gerektiren bir çabadır –çünkü sosyal medya kullanımınızı belli sürelerle bölmek bir zorunluluktur–, çevrenizdeki hüzne rağmen uzun bir süre neşe yaymaya odaklanma yeteneğidir. Bu yüzden yapmak istediğiniz şeyi tamamen anlayan harika bir destek grubunun coşkulu yardımını gerektirir. Ah, tabii bir de nefis atıştırmalıklar. Ayrıca harika destek grubunuzdaki kişilerin sosyal medya çıkmazına girmenizi engellediğini –“Anne, yine mi Twitter’dasın?–, size atıştırmalıklar getirdiğini –“Ne? Daha önce hiç Krispy Kreme yemedin mi? Gurme yolculuğunda bu boşluğu hemen doldurmalıyız!”– ve hayatınıza neşe getirme konusunda birer uzman olduklarını –komik GIF’leri göndermeye devam et, Sarah– da unutmayın. Demem o ki destek grubumdaki insanlar, bu kitabı okuyucuların ellerine teslim etmedeki payları için büyük bir teşekkürü hak ediyorlar.

İşte o zaman, destek grubumda yer alan, adı geçen ve geçmeyen bütün o harika kişilere ve özel bir teşekkürü hak eden aşağıdaki kişilere gelsin:

Kocam: Ben bunu yazarken, ayak ameliyatı geçirdikten iki hafta sonra kızları okula götürüyorsun çünkü bu teşekkür yazısını bu sabah editörüme iletmem gerekiyor. Yıllardır bana verdiğin desteği sadece bu bile özetliyor. Sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin ve hayatımda olduğun için minnettarım. Seni her zaman ve her şekilde seveceğim.

Bu kitabı yazarken ve düzenlerken ofisime tıklıp kaldığımda bana eşlik eden büyük kızım Mar-Mar, ben açılış cümlesini teslim etmek için çabalarken elimi tuttu –evet, böyle bir şey oldu– ve mükemmel kapak konseptine katkıda bulundu. Çekin posta kutunda değil, ancak ödemeni alacaksın –atıştırmalıklar ve sarılmalar şeklinde. Sana tapıyorum.

Gerektiğinde bana kahve getirmeye gönüllü olan, hâlâ bilmediğim nedenlerden ötürü yapışkan kâğıtlara yazılmış rastgele gerçekleri ofisimde bırakan ve moralim ne zaman bozulsa beni neşelendiren küçük kızım Nay-Nay: Sen tanıdığım en tatlı insanlardan birisin biliyorum kızlar ve evet, bu konuda kesinlikle taraflıyım, ama burada kuralları ben koyuyorum. İşte o kadar.

Annem: *Mãe*, ilham kaynağım olmanı sağlayan tüm nedenlerin bana hatırlatılmasına gerek yok, ama bunların bir kitapta anılması güzel. Eu te amo muito –Seni seviyorum–.

Temsilcim Sarah Younger: Yeteneklerinden yararlandığım için çok şanslıyım. Yanımda olduğun, her durumla nasıl başa çıkılacağını bildiğin ve bir yazar ve bir insan olarak büyümeme yardım ettiğin için teşekkürler.

Muhteşem editörüm Nicole Fischer: Sayende, laf salatam artık bir kitaba dönüştü. Gördün mü? Bir sihirbaz olduğunu söylediğimde haklıydım. Rehberliğin ve sabrın her zaman takdir edilecek ve kahkahaların beni her zaman gülümsetecek.

Portekiz aksanına ait işaretler ve baharatlı Brezilya yemekleri hakkında milyonlarca sorudan mustarip olan kuzenim Fernanda: Apar topar olaya dalıp yardım etmeye istekli olman benim için o kadar önemli ki. Seni seviyorum, *mulher!*

Suç ortağım ve arkadaşım Tracey Livesay: Telefon görüşmelerimiz, DM'lerimiz ve mesajlarımız bu *zor* günleri geçirmemi sağladı. Umarım ben de aynısını senin için yapabilmişimdir. Benim "ah tatlım hayır" diyebildiğim kişi olmana çok memnunum.

Romancelandia yurttaşlarım —#4Chicas ekibim —Priscilla Oliveras, Sabrina Sol ve Alexis Daria—, Olivia Dade, #BatSignal Bayanları ve #STET Ekibi: Beni kontrol ettiğiniz, bana meydan okuduğunuz ve destek olduğunuz için teşekkürler. Muck!

Beta okuyucularım —Ana Coqui, Soni Wolf ve Susan Scott Shelley: Bu kitap, sizin paha biçilmez geri bildirimleriniz sayesinde çok daha güçlü. Size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Liz Lincoln: Devreye girdiğin ve çaresizce ihtiyaç duyduğum ekstra gözler olduğun için milyonlarca teşekkürler.

Ve son olarak, kitaplarımı destekleyen ve desteklemeye devam eden Avon/HarperCollins'deki tüm harika insanlara: Bildiğim tek A Takımı sizsiniz.